KAPLANIN DİŞLERİ

Tom Clancy

giriş

David Greengold, Amerika Birleşik Devletleri'nin en Ame-rikalı semtinde, Brooklyn'de doğmuştu, ama Mitsbah sırasında önemli bir şey hayatını değiştirmişti. "Bugün erkek oldum," diye ilan ettikten sonra, kutlama için verilen partiye gitmişti ve İsrail'den gelen bazı akrabalarıyla karşılaşmıştı. Amcası Musa, orada çok büyük bir elmas işinin sahibiydi. David'in babasınında bir kuyumcu zinciri vardıve merkezi Manhattan'daki Kırkın-cıCadde'deydi.

Amcası ve babası Kaliforniya şaraplarıyla ilgili işlerini konu-şurlarken, David en büyük kuzeni Daniel ile baş başa kalmıştı. Kendisinden on yaş büyük olan Daniel, yakın zamanda İsrail'in en büyük istihbarat servisi olan Mossad için çalışmaya başlamış-tı. Tam bir acemi olan ve anlattığı hikâyelerle kuzenini büyüle-yen Daniel, zorunlu askerlik görevini paraşütçü olarak yapmışveon bir atlayış gerçekleştirmiş;1967'deki Altı Gün Savaşı'nın birparçasını görmüştü. Ona göre, bu mutlu bir savaş olmuştu. Ken-di birlikleri çok fazla kayıp vermemiş, sadece ciddi bir maceraolduğunu ortaya koyacak kadar asker ölmüştü. Kısacası, beklen-tilere uygun birşekilde sonuçlanan bu mücadele, tehlikeli olma-sına rağmen nihayetinde bir av partisi gibi kalmıştı zihninde.

Daniel'in anlattıkları, o sıralarda televizyonun Vietnam Savaşı'na dair gösterdiği iç karartıcı sahnelerle zıtlık oluşturu-yordu. Yeni kazandığı dini kimliğin yarattığı heyecanla, David

hemen oracıkta, liseden mezun olur olmaz İsrail'e yerleşmeye karar vermişti.İkinci Dünya Savaşı sırasında Birleşik DevletlerİkinciZırhlı Bölüğü'nde hizmet etmiş olan babası, kendi yaşa-dıklarını hiç de "eğlenceli" olarak değerlendirmemiş: kendisininve yakınlarının hiç umursamadığı bir savaşa hizmet etmek için, oğlunun Asya ormanlarına gitmesi olasılığından hoşlanmamıştı. Ancak David mezun olduktan sonra, bir El Al uçağına binerek İsrail'e uçmuş ve bir daha da arkasına bakmamıştı. İbranice bil-gisini geliştirmiş, üniformalı hizmet süresini tamamlamış ve ku-zeni gibi o da Mossad'a katılmıştı.

Bu alanda gayet başarılı olmuştu; hatta o kadar ki, bugün Roma'nm İstasyon Şefi'ydi ve bulunduğu pozisyon hiç de kü-çümsenemezdi. Bu arada kuzeni Daniel Mossad'dan ayrılmış ve çok daha iyi para kazandığı aile işine geri dönmüştü. Roma'dakiMossad İstasyonu'nu yönetmek, David'in bütün zamanını alı-yordu. Emrinde tam gün çalışan üç istihbarat subayı vardı ve bol miktarda istihbarat topluyorlardı. Bu bilgilerin bazıları Ha-san adını verdikleri bir ajandan geliyordu. Hasan, Filistinli idive PFLP (Filistin Özgürlük Popüler Cephesi) ile sıkı bağlantılarıvardı. Oradan öğrendiği şeyleri para karşılığında düşmanlarıylapaylaşıyordu. İşin gerçeği, oldukça iyi para kazanıyordu; o kadarki İtalyan Parlamento binasına bir kilometre mesafede rahat birapartman dairesinde yaşayabiliyordu. David bugün onunla gö-rüşmeyi planlıyordu.

Daha önce de kullandığıbir yerde, İspanya Basamakları'nındibindeki Ristorante Giovanni'nin erkekler tuvaletinde buluşa-caklardı. Önce güzel birVeal Francese-bu restoranın ünlü ye-meklerinden biriydi- ile öğle yemeğini şenlendirip beyaz şarabınımideye indirecek, sonra da paketi alacaktı. Paketin bırakılacağı yer, en soldaki pisuvarın altıydı; biraz teatral bir seçimdi amahiç temizlenmediği için göze çarpmamak gibi bir avantajı vardı.Oraya çelik bir plaka yapıştırılmıştı ve daha önce fark edilmiş olsa bile, kimsenin

şüphesini çekmemişti, çünkü plakanın üze-rinde üreticisinin markasıyla anlamsız bir numaradan başka bir şey yoktu. Pisuvara yaklaşırken, erkeklerin genelde işerken yap-tıkları bir hareketin avantajını kullanmaya karar verdi ve tam o

sırada kapının açıldığını duydu. İçeri giren her kim ise, David'in ilgisini çekmedi ama emin olmak için sigara paketini yere dü-şürdü ve sağ eliyle almak için eğildiğinde, sol eliyle mıknatıslı paketi gizlendiği yerden aldı. Bu tür işlerde kendini sihirbaz gibihissederdi; dikkati bir eline çekerken, diğer eliyle işi bitirirdi.

Ama bu kez tekniği işe yaramadı. Arkadan birisi kendisine çarptığında, paketi elinden düşürdü.

"Affedersin ihtiyar... yani, sinyor," dedi bir ses, mükemmel Oxford İngilizcesi ile. Uygar bir adamı sevimsiz bir olayda yatış-tırmaya yetecek bir girişimdi.

Greengold tepki bile vermedi. Sadece sağ elini yıkayıp tu-valetten çıkmak için döndü. Lavaboya yaklaştı, musluğu açtı veaynaya baktı.

Beyin çoğunlukla ellerden hızlı çalışır. David kendisine çar-pan adamın mavi gözlerini gördü. Sıradan gözlerdi ama bakışlarıve pırıltıları hiç de sıradan değildi. Zihni vücuduna tepki vermeyiemredene kadar, adamın sol eli David'in alnını yakalarken, ense-sine soğuk ve keskin bir şey saplandı. Başı sertçe arkaya doğru çekilerek bıçağın girişini ve omurgaya ulaşıp parçalamasını ko-laylaştırdı.

Ölüm hemen gelmedi. Kaslara giden tüm elektrokimyasal emirler kesildiğinde, vücut olduğu yere çöküverdi. Bununla bir-likte bütün duyulan kayboldu. Sadece ensesinde uzaktan gelir gibi hissedilen bir yanma vardı, ama anın şoku henüz ciddi bir acıya izin vermemişti. Bir daha asla yapamayacağını anlama-yarak nefes almaya çalıştı. Adam onu cansız bir vitrin mankenigibi çevirdi ve tuvalet bölmesine doğru sürükledi. Artık David'inyapabildiği tek şey, etrafa bakmak ve düşünmekti. Adamın yü-zünü görüyordu ama tanımıyordu. Adam ona nefret ifadesi bile taşımayan bir yüzle, sanki bir eşyaymış gibi bakıyordu. Davidklozete otururken, çaresizce izledi. Adam David'in iç cebine uza-nıp cüzdanını aldı. Neydi bu şimdi; sıradan bir soygun mu? Üst düzey bir Mossad yetkilisini soymak mı? Bu mümkün değildi.Adam David'in saçlarını yakalayıp başını yukarı doğru çekti.

"Selam-ın Aleyküm,"dedi katil. Demek adam Arap'tı. Hiç de öyle görünmüyordu oysa. David'in yüzündeki şaşkınlık belirginolmalıydı.

"Hasan'a gerçekten güvenmiş miydin, Yahudi?" diye sorduadam. Ama sesinde zafer yansıtan bir ton yoktu. Duygusuz sestonu, küçümsemeyi vurguluyordu. Beyni oksijen yetersizliğin-den ölmeden önce, hayatının son saniyelerinde, David Greengolden eski casusluk tuzaklarından birine düşmüş olduğunu anladı;Sahte Bayrak! Hasan'ın bugüne kadar ona bilgi sızdırmasının ne-deni, kendisini tespit etmek ve açığa çekmekti. Ne kadar aptalcabir ölümdü bu. Artık tek bir düşünce için zamanı kalmıştı:

Adonai echad.

Katil ellerini temizledi ve giysilerini kontrol etti. Bıçak bu şekilde saplandığı zaman pek fazla kanamaya yol açmazdı. Sah-te paketle birlikte David'in cüzdanını cebine attı ve giysilerini elleriyle silkeledikten sonra tuvaletten çıktı. Yemek yediği ma-saya yaklaşıp yirmi üç avro bıraktı ve bahşiş olarak da birkaçbozukluk attı. Giovanni'de işini bitirdikten sonra meydana doğruyürüdü. Restorana girerken bir Brioni's mağazası

görmüştü veyeni bir takım elbiseye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu.

***

Amerika Birleşik Devletler Deniz Komandoları'nın mer-kezi Pentagon'da değildir. Dünyanın en büyük ofis binasında Kara, Deniz ve Hava Kuvvetleri için yer vardır, ama her neden-se, komandolar dışarıda bırakılmış, Arlington, Virginia'da, LeeOtobanı'nın yarım kilometre dışındaki Donanma Müştemilatı adı verilen kendi binalarıyla yetinmek zorunda kalmışlardır. Aslında bu o kadar da büyük bir fedakârlık sayılmaz. Deniz Komandoları her zaman için Amerikan ordu sisteminin üvey evladı muamelesigörmüştür. Teknik olarak Donanma'nın alt birimlerinden biridir ve asıl görevi Donanma için deniz piyadesi yetiştirmek ve savaşgemilerini askerle doldurmaktır, zira Kara ve Deniz kuvvetleri asla birbirlerine karşı dostça yaklaşmamıştır.

Zaman içinde, Deniz Komandolarıkendine has bir mantık ge-liştirmiş, bir asırdan uzun bir süre önce yabancıların savaşırkengördüğü tek Amerikan kara birimi haline gelmiştir. Ağır lojistik-lerle endişelenmek zorunda olmadığından ve hatta tıp persone-

li bulunmadığından- kendilerini tedavi etmek için çeşitli deniz hayvanlarını kullanıyorlardı- her Deniz Komandosu üstün bir nişancıdır ve yüreğinde Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı sı-caklık duymayan herkes için korku verici bir görüntüye sahip-tir. Bu nedenle, Deniz Komandoları, Amerika'nın hizmetindekimeslektaşlarından saygı görür ama her zaman sevilmezler.

Deniz Komandoları, kendi başlarına küçük bir orduymuş gibi hareket ederlerdi -küçük ama keskin di şlere sahip kendi hava kuvvetleri birimi bile vardır- ve şimdi buna bir istihbarat şefi de eklenmişti ama üniformalı personelden bazıları bunu çelişkiolarak yorumlamaktaydı. Deniz Komandoları istihbarat merkezi,yeni bir organizasyondu ve Yeşil Makine'nin diğer hizmetlereyetişme çabasının bir parçası olarak kurulmuştu. M-2 kod adıylaanılan şef -"2" istihbarat işindeki birinin nümerik tanımlayıcı-sıydı- Tümgeneral Terry Broughton idi, kısa boylu, tıknaz, mes-leğine biraz gerçeklik katma adına işine sımsıkı sarılmış, pro-fesyonel bir piyadeydi; yani Deniz Komandoları'nın bütün kağıtişleri ve bürokrasinin ucunda,hayatta kalabilmek için iyi istihba-rat verilerine ihtiyaç duyan gerçek bir savaşçının bulunduğunu hatırlaması gerektiğine karar verilmişti. Deniz Komandoları'nınyerel istihbaratının bütün benzerleri içinde bir numara olduğu da,başka bir sırdı; genel tutumlarıyla, bir uçağı uçurmak için insa-nın herkesten daha akıllıolması gerektiğineinanan Hava Kuv-vetleri bilgisayar dehalarından bile üstündüler. Broughton, on bir aydır Camp Lejeune, Kuzey Carolina'daki İkinci Donanma Bölüğü'nden emir almayı bekliyordu. Bu güzel haber bir hafta önce gelmişti ve dolayısıyla Broughton hâlâ çok neşeliydi.

Bu, YüzbaşıBrian Caruso için de güzel haberdi ve şimdiher zamankinden daha dikkatli olmasıgerektiğini düşünüyordu.A Sınıfı zeytin rengi üniformasını giymiş, basına Sam Browne şapkasını geçirmiş ve kazandığı tüm madalyalarla donanmış bir halde, Tümgeneral Broughton gibi bir adamıetkilemeyi umuyor-du; gerçi madalyalarıpek fazla sayılmazdı ama altın paraşütçü kanatları ve birkaç nişancılık madalyası yeterince güzeldi.

M-2'nin emrinde bir yarbay yardımcı ve özel sekreter olarak da siyah bir kadın Otopçu çavuşu vardı. Bunlar genç kaptana tu-

haf geliyordu ama kimse Deniz Komandoları'nı mantıksızlıkla suçlayamazdı. Hep söylendiği gibi, iki yüz otuz yıllık bir dene-yim söz konusuydu.

"General sizi hemen kabul edecek, Yüzbaşı," dedi kadın, ma-sasındaki telefonu kapadıktan sonra.

"Teşekkürler, Çavuş," dedi Caruso, ayağa kalkıp çavuşun kendisi için açtığı kapıya doğru yürürken.

Broughton, tam da Caruso'nun beklediği gibi biriydi. Boyu 1.80. bile yoktu ama fıçı gibi göğsü, en hızlı mermiyi bile geri çevirebilecek gibi görünüyordu. Deniz Komandolarının çoğundaolduğu gibi, saçları fazla uzamıştı, berber müdahalesi gerektiri-yordu. General başını önündeki kağıtlardan kaldırıp, soğuk ba-kışlı ela gözleriyle ziyaretçisini baştan aşağı süzdü.

Caruso selam vermedi. Tıpkı diğer donanma subayları gibi, Deniz Komandoları da başlarında üniforma şapkası ya da belle-rinde silah bulunmadığısürece selam vermezlerdi. Görsel incele-me yaklaşıküç saniye sürdü ama Caruso'ya bir hafta gibi geldi.

"Günaydın, efendim."

"Otur, Yüzbaşı." General deri kaplamalı bir koltuğu işaret etti.

Caruso oturdu ama rahatlamadı.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?" diye sordu Brou-ghton.

"Hayır, efendim, bana söylemediler."

"Pozisyonundan memnun musun?"

"Evet, efendim, " diye cevap verdi Caruso. "Sanırım bütün bölükteki en iyi pozisyonlardan birine sahibim ve işim bütün za-manımı alıyor."

"Rapora göre, Afganistan'da iyi iş çıkarmışsın." Broughton,kenarlarında kırmızı-beyaz şeritler bulunan bir dosyayı kaldırıpgösterdi. Bu, belgenin Çok Gizli olduğunu belirtiyordu. Ama özel operasyon çalışmaları genellikle bu kategoriye girerdi ve Caruso'nun Afganistan'daki çalışması, kesinlikleNBC Akşam Haberlerindeçıkacak bir hikâye olmamıştı.

"Çok heyecanlıydı, efendim."

"İyi iş. Burada belirtilene göre, bütün adamlarını o cehennem-den canlıçıkarmayı başarmışsın."

"General, bunun en önemli nedeni, SEAL komandolarının dabizimle birlikte hareket etmesiydi. Onbaşı Ward ciddi şekilde ya-ralandı ama Astsubay Randall onun hayatını kurtardı; kesinlikle.Ona ödül verilmesini önerdim, umarım kabul edilir."

"Ödülünü alacak," dedi Broughton. "Sen de öyle."

"Efendim, ben sadece işimi yaptım," diye itiraz etti Caruso. "İşin hepsini adamlarım..."

"Bu da iyi bir subay olmanın göstergesidir," dedi M-2, Caruso'nun sözünü keserek. "Senin raporunu okudum; Çavuş Sullivan'ınkini de. İlk savaş deneyiminde genç bir subay olarak fazlasıyla başarılı olduğunuzu düşünüyor." Topçu Çavuşu JoeSullivan, daha önce Lübnan'da, Kuveyt'te ve daha birçok yerde barut kokusunu almıştı. "Sullivan bir zamanlar benim için çalı-şırdı," diye devam etti Broughton. "Terfisi yaklaşıyor."

Caruso başıyla onayladı. "Evet, efendim. Dünyaya adım at-maya kesinlikle hazır."

"Onun hakkında hazırladığın raporu okudum," dedi M-2, başka bir dosyayıişaret ederek; bu dosyanın üzerinde Çok Gizliişaretleri yoktu. "Adamlarına karşı övgülerinde çok cömertsin, Yüzbaşı. Neden?"

Caruso gözlerini kırpıştırdı. "Efendim, işlerini çok iyi yaptı-lar.Şartlar dikkate alındığında, daha fazlasını bekleyemezdim. Obir avuç komandoyu, dünyaya karşısavaştırdım. Yeni çocuklar bile bir gün çavuş olabilirler ve ikisi gerekli bütün özelliklere şimdiden sahip. Sıkı çalışıyorlar ve o kadar akıllılar kiben daha birşey söylemeden doğru şeyi yapmaya başlıyorlar. En azından birinin subay olacağından eminim. Efendim, onlar benim adam-larım ve öyle olduğu için çok şanslıyım."

"Sen de onları çok iyi eğitmişsin," dedi Broughton.

"Bu da işimin bir parçası, efendim."

"Artık değil, Yüzbaşı."

"Pardon, efendim? Taburda daha dört ayım var ve ikinciişim henüz belli olmadı." Ama bulunduğu yerde sonsuza kadar kalmaktan memnunluk duyardı. Caruso yakında terfi edeceğiniumuyordu; hatta belki bölüğ ün keşif birimi olan S-3'e bile ge-çebilirdi.

11

"Şu ajan, sizinle birlikte dağlara geldi. Çalışması nasıldı?"

"James Hardesty, daha önce Ordu Özel Birlikleri'nde oldu-ğunu söyledi. Kırk yaşlarında. Yaşına göre son derece formda ve iki yabancıdili çok iyi konuşuyor. Kötü bir şey olduğunda altını ıslatacak tiplerden değil. Şey, beni çok iyi destekledi."

M-2, Çok Gizli dosyayıtekrar eline aldı. "Burada tuzağa dü-şürüldüğünüzde onun kıçını kurtardığını söylüyor."

"Efendim, bir tuzağa düşürüldüğünde kimse ilk anda akıllı görünmez. Bay Hardesty, Onbaşı Ward ile birlikte keşifteyken ben de uydu telsizini kurmaya çalışıyordum. Düşman oldukça akıllıca konuşlanmıştı ama avantajlarını yeterince iyi kullanama-dılar. Bay Hardesty'ye çok erken saldırdılar, ıskaladılar ve ikinci saldırıya hazırlanmalarına fırsat vermeden arkalarındaki tepeyedolaştık. Güvenlik önlemleri iyi değildi. Çavuş Sullivan adam-larını sağ kanada götürdü ve o yerini aldığında, ben de adam-larımla merkez kanadı tuttum. En fazla on-on beş dakika sürdüve Çavuş Sullivan hedefi indirdi. On metreden tam kafasından vurdu. Aslında adamı canlı ele geçirmek istiyorduk ama için-de bulunduğumuz şartlarda bu mümkün olmadı." Caruso omuzsilkti. Amirler subay üretebilirdi ama ne zaman kimin başına ne geleceğini kestiremezlerdi. Adamın da Amerikalılar'ın eline esirdüşmeye niyeti yoktu ve öyle birinin kafasına çuval geçirmekkolay değildi. Çatışmanın sonunda bir komando ağır yaralanmış, on altı Arap ölmüş, Intel'in sohbet etmek isteyeceği iki canlı esirele geçirilmişti. Aslında beklenebileceğinden çok daha verimli sonuçlanmıştı. Afganlar fazlasıyla cesurdu ama kesinlikle delideğillerdi; daha doğrusu, kendi anlayışlarına göre şehitliği tercihediyorlardı.

"Ders alındı mı?" diye sordu Broughton.

"Çok fazla eğitim ya da çok fazla formda olmak diye bir şeyyoktur, efendim. Gerçek çatışma, egzersizlerden çok daha zor-ludur. Dediğim gibi, Afganlar cesurdu ama iyi eğitilmemişlerdi.Ayrıca,

hangilerinin saldıracağını ve hangilerinin kaçacağını aslakestiremezsiniz. Bize Quantico'da sezgilerimize güvenmemiz gerektiğini öğrettiler ama bu sezgileri içinize sokamazlar; üste-lik siz de doğru sesi dinleyip dinlemediğinizden her zaman emin

olamazsınız." Caruso omuz silkti ama devam etti ve kafasından geçenleri açıkça söyledi. "Sanırım benim ve adamlanm için işler yolunda gitti ama nedenini gerçekten bilemiyorum."

"Çok fazla düşünme, Yüzbaşı. Ok yaydan fırladığında, düşü-necek zamanın olmaz. Önceden düşünmen gerekir. Adamlarını böyle eğitir, sorumlulukları böyle paylaştırırsın. Zihnini eylemehazırlarsın ama nasıl bir şekil alacağını asla bilemezsin. Her ne olursa olsun, her şeyi çok iyi yaptın. Şu Hardesty denen adamı etkilemişsin; o da oldukça ciddi bir müşteri.İşte olanlar bunlar,"diye bitirdi Broughton.

"Anlamadım, efendim?"

"Servis seninle görüşmek istiyor," dedi M-2. "Yetenek avınaçıkmışlar ve seni bulmuşlar."

"Ne için, efendim?"

"Bana söylemediler. Sahada iş yapabilecek birilerini arıyor-lar. Casusluk olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen daha askeribir pozisyon.Şu yeni antiterör birimi olduğunutahmin ediyorum. Böylesine umut vaat eden genç bir komandomu kaybetmekten hoşlandığımı söyleyemem. Ama bu konuda söyleyecek bir şeyimyok. Teklifi kabul etmek ya da etmemek sana kalmışama öncegidip onlarla görüşmelisin."

"Anlıyorum." Aslında anlamıyordu.

"Belki de daha önce orada iyi iş çıkaran eski bir komandoyu hatırlamışlardır..." dedi Broughton.

"Jack Dayı mı? Tanrım, bağışlayın, efendim, ama Temel Eğitim'e başladığımdan beri bunun olmasından korkuyordum. Ben sadece 0-3 olmak istiyorum, başka bir şey değil, efendim."

"Güzel," dedi Broughton. KarşısındaDeniz KomandolarıSu-bay Rehberi'nibaşından sonuna kadar okumuş ve önemli kısım-larını aklında tutmuş bir genç duruyordu. Kendisi de bir zamanlaronun gibiydi. "Pekâlâ, iki saat sonra orada olman gerekiyor. Pete Alexander adında bir adamla görüşeceksin; o da eski Özel Bir-likler üyesi. 1980'lerde Servis'in Afganistan'daki operasyonuna yardım etmişti. Duyduğum kadarıyla, kötü bir adam değil amakendi yeteneğinin unutulmasını istemiyor. Kendini kolla, Yüzba-şı," dedi Broughton, görüşmenin bittiğini belli eden bir tavırla.

"Başüstüne, efendim," dedi Caruso. Ayağa kalktı ve hazır olda durdu.

M-2 genç adamıgülümseyerek süzdü. "Tam yol ileri, evlat.""Baş üstüne, efendim." Caruso ofisten çıktı, çavuş sekretere selam verdi, başını önünden kaldırmaya tenezzül etmeyen yar-baya birşey demedi ve neler olacağını merak ederek merdiveneyöneldi.

***

Yüzlerce kilometre ötede, Caruso adında başka bir adam aynı şeyi düşünüyordu. FBI, 1930'larda çıkarılan LindberghYasası'ndan sonra eyaletler arası adam kaçırma olaylarını araştı-rarak Amerika'nın en

önemli kanun birimlerinden biri olarak ünsalmıştı. Bu tür davaları sonuçlandırmaktaki başarısı, para için adam kaçırma olaylarını bir hayli azaltmıştı; en azından suç is-tatistiklerinde. FBI o davaların her birini sonuçlandırmış ve bualandaki profesyonel suçlular ya yakalanmışya da alan değiştir-mişti. Paradan başka amaçlarla adam kaçıranlar dışında, bu alanyıllar boyunca bir hayli boş kalmıştı.

Ama gerçekşuydu ki paradan başka nedenlerle adam kaçıransuçlularıyakalamak çok daha zordu.

O sabah, Penelope Davidson anaokuluna giderken kaçırıl-mıştı. Kız ortadan kaybolduktan bir saat sonra ailesi yerel poli-se haber vermiş, yerel şerif bürosu da FBÎ'ı aramıştı. Prosedüregöre, kurbanın eyalet sınırından geçirildiği tespit edildiği andan itibaren FBI, en kısa süre içinde olaya müdahale edebiliyordu. Georgetown, Alabama, Mississippi eyalet sınırından sadece birsaatlik mesafedeydi ve bu yüzden, FBI'ın Birmingham ofisi, he-men davanın üzerine atlamıştı. FBI terminolojisinde, adam ka-çırma olaylarına "7" deniyordu. Bildirilen 7 vakası için ofistekibütün ajanlar arabalarına atlamış ve güneydoğu yönündeki kü-çük tarım kasabasına doğru yola çıkmıştı. Ama her ajan, zamanlayarıştığının farkındaydı. Adam kaçırma olaylarında zaman çokönemliydi. Kaçırılan çoğu kurbanın ilk dört ila altı saat içinde cinsel tecavüze uğradığı ve öldürüldüğü biliniyordu. Çocuğu o

kadar çabuk geri alabilmek için ancak bir mucize gerekiyordu ve mucizeler de o kadar sık olmazdı.

Ama ajanların çoğu aile babası olduğundan, daima bir şans varmışgibi hareket ederlerdi. Ofisin ASAC'ı -Birimden Sorum-lu Asistan Özel Ajan- Paul Turner adındaki yerel şerifle konuş-muştu. FBI, onun soruşturma işinde acemi, derinliği olmayanbir ajan olduğunu düşünüyordu ve çok geçmeden Turner da aynıkanıya kapılmıştı. Kendi bölgesinde küçük bir kızın tecavüzeuğrayıp öldürülmüş olabileceği düşüncesi midesini bulandırmış,bu yüzden federal yardımı memnuniyetle kabul etmişti. Rozetive silahıolan herkese küçük kızın fotoğrafları dağıtılmıştı. Her-kes haritalarına sarılmıştı. Yerel polis ve FBI ajanları, kızın son iki aydır her sabah kendi evlerinden anaokuluna kadar yürüdüğü beş blokluk alana doluşmuştu. O yol üzerinde oturan herkessor-gulanmıştı. Birmingham'da, yüz kilometre çapında bir çemberiçinde kalan bölgede yaşayan cinsel saldırı potansiyeli olabilecekherkesi denetlemişti. Onlarla görüşmek üzere ajanlar ve Alabamapolis memurlarıgönderilmişti. Genellikle ev sahibinin rızasıy-la ama bazı durumlarda güç kullanarak her ev aranmıştı; yerelhakimler adam kaçırma olaylarına hiç yumuşak bakmadığından,kanun temsilcileri de arama emri çıkarmak için uğraşmamıştı.

Özel Ajan Dominic Caruso'nun ilk büyük davasıdeğildi amailk kez bir "7" vakasıyla karşılaşıyordu. Kendisi bekar ve çocuk-suz olmasına rağmen, bir çocuğun kaybolduğunu öğrendiğindeönce kanıdonmuş, sonra burnundan solumaya başlamıştı. Anao-kulunda çekilmiş fotoğrafında, mavi gözlü, sarı saçlı ve şirin şiringülümseyen küçük bir kız çocuğu görülüyordu. Bu "7" para ile ilgili değildi. Sıradan bir işçi ailesiydi. Babası yerel elektrik şir-ketinde hat döşeyici olarak çalışıyordu ve annesi de yerel hasta-nede yarım gün hemşire yardımcılığı yapıyordu. İkisi de kiliseyedevam eden insanlardıve ilk bakışta çocuklarını taciz edecek tip-lere benzemiyordu, ama bu nokta da incelenecekti. Birmingham ofisinde çalışan üst düzey bir ajan, profil çıkarmakta çok ustaydı ve ilk analizi ürkütücüydü: Bu işi yapan şüpheli muhtemelen serikatil olabilirdi; yani çocuklarıcinsel açıdan çekici bulan ve busuçu işlemenin en güvenli yolunun kurbanı öldürmek olduğunubilen biri.

Caruso adamın oralarda bir yerde olduğunu biliyordu. Kendisi genç bir ajandıve Quantico'dan çıkalı daha bir yıl bile olmamıştı ama ikinci saha görevine verilmişti bile; evli olmayan FBI ajan-larının görev seçme şansı, kasırgaya kapılmış bir serçenin hayat-ta kalmaşansıkadardı. İlk görevi, Newark, New Jersey'deydive yedi ay sürmüştü. Ama Alabama'yıdaha çok sevmişti. Havagenellikle çok kötüydü ama en

azından ortam şehirdeki gibi birarıkovanı değildi. Şimdiki görevi Georgetown'ın batısında kalanbölgede devriye dolaşmak, araştırmak ve biraz bilgi bulmaktı.Etkili bir soruşturmacıolarak deneyimi yoktu. Bu becerinin ge-lişmesi için yıllar gerekiyordu aslında, ama Caruso çok akıllı ol-duğunu düşünüyordu ve psikoloji alanında diploması vardı.

içinde küçük bir kız çocuğu bulunan bir arabayı ara,dedi kendi kendine,*araba koltuğ*unda oturmayan biri.Belki arabanınpenceresinden bakıp kendisine el sallayarak yardım ister ve işi-ni kolaylaştırırdı... Ama hayır, muhtemelen kurban elleri kollan bağlanmış, ağzı bantla kapatılmış halde olmalıydı.Çaresiz ve korkmuş, küçük bir kız çocuğu.Bu düşünceyle direksiyonu dahasıkı tutarken telsiz çıtırdadı.

"Birmingham Merkez'den tüm '7' birimlerine. '7'nin resmi plakalıbeyaz bir minibüs kullandığı öğrenildi. Muhtemelen birFord olabilir; rengi beyaz ve biraz kirli. Resmi Alabama plakalı.Bu tanıma uyan bir araç görürseniz, hemen haber verin.Yerel polis merkezine kontrol ettirilecek."

Yani mecbur kalmadığın sürece silahını çekip adamı kendin yakalamaya çalışma,diye düşündü Caruso. Şimdi düşünme za-manıydı.O yaratıklardan biri olsaydım, nerede olurdum...?

Caruso arabayı yavaşlattı. Düşündü... düzgün yol ulaşımı olan bir yer. Ama ana yol değil... daha gözden uzak bir yere doğru birtali yol. Giriş çıkışı kolay. Komşularının senin neler çevirdiğinikolayca anlayamayacağıbir yer...

Telsiz mikrofonunu aldı.

"Caruso'dan Birmingham Merkez'e."

"Evet, Dominic," diye cevap verdi telsizdeki kişi. FBI'ın kul-landığıtelsizler kilitli olduğundan, iyi bir sistemi olmayan her-hangi biri tarafından dinlenemezdi.

"Beyaz minibüs. Ne kadar sağlam?"

"Yaşlı bir kadın, gazetesini almaya çıktığında beyaz bir mini-büsün yanında bir adamla konuşan ve tanıma uyan küçük bir kız çocuğu gördüğünü bildirdi. Muhtemel şüpheli beyaz, erkek, yaşı belirsiz. Başka tarif yok. Pek fazla sayılmaz, Dom, ama elimiz-deki tekşey bu," dedi Özel Ajan Sandy Ellis.

"Bölgede kaç tane bilinen çocuk tacizcisi var?" diye sordu Caruso.

"Bilgisayar toplamda on dokuz gösteriyor. Adamlarımızı hep-siyle görüştürdük. Henüz bir şey çıkmadı. Hepsi bu, dostum."

"Anlaşıldı, Sandy. Tamam."

Demek biraz daha dolaşıp aramaya devam etmesi gerekecek-ti. Kardeşi Brian'm Afganistan'da yaşadığı şeyin buna benzeyip benzemediğini merak etti: Tek başına düşmanın izini sürmek...Yolun kenarlarında toprak tali yollar aramaya başladı; belki bi-rinde taze lastik izlerine rastlayabilirdi.

Cüzdan büyüklüğündeki fotoğrafa tekrar baktı. Henüz alfa-beyi öğrenmekte olan tatlı yüzlü bir kız. Şimdiye dek dünyanıngüvenli bir yer olduğunu düşünen, annesi ve babasının sözündençıkmayan, pazar günleri kiliseye giden, yumurta kartonlarından tırtıl yapan ve çocuk şarkıları öğrenen küçük bir kız çocuğu. Ca-ruso başını bir o yana bir bu yana çevirerek yola devam ediyordu.Aniden, yüz metre kadar ötede, ağ

açların arasına uzanan bir top-rak yol dikkatini çekti. Yavaşlarken, S biçiminde kıvrılan bir yol gördü. Ama ağaçlar seyrekti ve... ucuz bir ev... hemen yanında...beyaz bir minibüs mü? Ama bu daha ziyade bej gibiydi.

Belki de minibüsü ve küçük kızı gören yaşlı kadın... ne kadaruzaktaydı... güneş yanıltmış olabilir miydi? Çok fazla şey, çokfazla tutarsızlık, çok fazla değişken. FBI Akademisi ne kadar iyi olsa da, insanıher şeye hazırlamıyordu; hayır, bunun çok amaçok gerisinde kalıyordu. Ama söyledikleri bir şey doğruydu: İn-san sezgilerine ve deneyimlerine güvenmek zorundaydı.

Ama Caruso'nun daha bir yıllık deneyimi vardı.

Yine de...

Arabayı durdurdu.

"Caruso'dan Birmingham Merkez'e."

"Evet, Dominic," diye cevap verdi Sandy Ellis.

Caruso yerini bildirdi. "Yürüyerek 10-7 gidiyorum. Bir ba-kacağım."

"Anlaşıldı, Dom. Destek ister misin?"

"Olumsuz, Sandy. Muhtemelen bir şey çıkmayacak; sadece kapıyı vurup ev sahibiyle konuşacağım."

"Tamam, beklemedeyim."

Caruso'nun portatif telsizi yoktu -bu yerel polisler içindi, FBI ajanlarıiçin değil- dolayısıyla, cep telefonu dışında haberleşmeimkanından yoksundu. Smith & Wesson 1076 görev silahı sağkalçasındaki kılıfındaydı. Arabadan indi ve ses çıkarmamak içinaralık bıraktı. Hızlı kapanan bir araba kapısı, insanların daimadikkatini çekerdi.

Üzerinde koyu yeşil bir takım elbise vardı; Caruso bununavantaj olduğunu düşündü. Önce minibüse baktı. Normal yürü-yordu ama bakışları evin pencerelerine dikilmişti. Bir yüz gör-meyi umuyordu ama bir yandan da görmediği için memnundu.

Ford minibüs yaklaşık altı yaşında olmalıydı. Üzerinde iriliufaklıçizikler ve ezikler vardı. Sürücü arabayı geri geri park et-mişti. Böylece yandaki sürgülü kapı eve yakın kalmıştı; bir ma-rangozun ya da tesisatçının yapacağı gibi. Ya da küçük, debele-nen bir vücudu sürüklemeye çalışan birinin...

Ceketinin önünü açık bıraktı ve sağ elini silahının kılıfınadoğru götürdü. Hızlı silah çekmek, dünyadaki tüm polislerin sıksık egzersiz yaptığı bir şeydi ama hareketin devamında sadecebir aptal ateş ederdi, çünkü o şekilde hiçbir şeyi vurmak mümkündeğildi. Öyle şeyler sadece filmlerde olurdu.

Caruso acele etmiyordu. Sürücü kapısının penceresi açıktı.Arabanın içi neredeyse bomboş, çıplak, zemin boyasız metaldi; yedek lastik, çekme halatı ve... bol miktarda koli bandı?...

Etrafta bu banttan bir sürü vardı. Rulonun uç tarafı açık bıra-kılmıştı; tırnakla kazımak zorunda kalmamak için. Bunu birçok kişi yapardı. Yolcu koltuğunun hemen arkasında yere bantlanmış bir kilim duruyordu.

Metal koltuk çerçevesinden sallanan şu şeybant mıydı? Bunun anlamı ne olabilirdi?

Neden orada?diye merak etti Caruso. Ama sonra tüylerinin

ürperdiğini hissetti. Bunu ilk kez hissediyordu. Daha önce hiç kendi başına birini tutuklamaya kalkmamıştı. Dahası, daha önce böyle bir davada da yer almamıştı. Newark'ta kanun kaçaklarıy-la çalışmıştı ve toplam üç kişiyi tutuklamıştı ama her seferindeyanında daha deneyimli bir ajan olmuştu. Şimdi kendisi de birazdeneyimli sayılırdı... Ama o kadar da değil.

Caruso eve baktı. Şimdi zihninden peş peşe bir sürü düşün-ce hızla geçiyordu. Elinde ne vardı? Pek bir şey yoktu. Sıradan görünüşlü minibüse tekrar bakarken, çok fazla kanıt olmadığınıdüşündü. Sadece içinde koli bandıve yere yapıştırılmış bir kilimbulunan bir minibüs.

Yine de...

Genç ajan cep telefonunu çıkardı ve hemen merkezin numa-rasını tuşladı.

"FBI. Nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu bir kadın sesi.

"Caruso, Ellis'i arıyor." îşler hemen hızlandı.

"Ne buldun, Dom?"

"Beyaz Ford Econoline minibüs. Alabama plakalı. Eko RomeoAltıBeş Sıfir Bir. Bulunduğum yerde park edilmiş. Sandy..."

"Evet, Dominic?"

"Bu adamın kapısını çalacağım."

"Destek ister misin?"

Caruso tereddüt etti. "Olumlu... anlaşıldı."

"On dakika mesafede yerel devriye arabalarından biri var. Beklemede kal," dedi Ellis.

"Anlaşıldı. Beklemedeyim."

Ama küçük bir kız çocuğunun hayatı söz konusuydu...

En yakındaki pencerelerin görüş alanı dışında kalmaya çalışa-rak eve yöneldi. O anda zaman durmuş gibi geldi.

Çığlığı duyduğunda neredeyse yüreği ağzından fırlayacakgibi hissetti. Korkunun yarattığıbir alev dalgası karnından başı-na kadar bütün vücudunu yalayarak çıktı. Ölümün yüzüne bakanbirinin tüyler ürpertici çığ lığıydı bu. Beyni yeni verileri süzge-cinden geçirdi ve aniden otomatik silahını elinde buldu; namlusu gökyüzüne bakıyordu ama sanki kendiliğinden elinde beliriver-mişti. Bu bir kadın çığlığıydı ve aniden beyninde bir şalterin in-diğini hissetti.

Ses çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde verandaya çık-tı. Ön kapının büyük bölümü sineklikle kaplıydı. Boyanmasıgerekiyordu ama sonuçta evin tamamıaynı durumdaydı. Muh-temelen ucuz bir kiralık evdi. Tel kapıdan içeri baktığında, solda mutfağa ve sağda banyoya açılan bir koridor gördü. Banyonun içini görebiliyordu ama yine de görüş alanında kalan tek şey, be-yaz bir porselen klozet ve bir lavaboydu.

Eve girmek için mantıklı bir neden düşünmeye çalıştı amasonra elinde yeterince neden olduğuna karar verdi. Kapıyı çekip açtı ve elinden geldiğince sessiz bir şekilde içeri süzüldü. Kori-dora ucuz ve kirli bir yolluk serilmişti. Tabancasını kaldırmış,tüm duyularıyla pür dikkat kesilmiş bir halde ilerlemeye devam etti. Yürüdükçe, görüş alanı da değişiyordu. Mutfağı artık göre-miyordu ama banyonun içini daha iyi görüyordu...

Penny Davidson çıplak bir halde küvetin içinde yatıyor, cam-laşmışmavi gözleri tavana bakıyordu ve boğazı bir kulağından diğerine kadar kesilmişti. Vücudundan boşalan kan düz göğüskafesini ve küvetin etrafını kaplamıştı. Boğazı o kadar derin ke-silmişti ki, ikinci bir ağız gibi görünüyordu.

Caruso her nasılsa fiziksel bir tepki vermedi. Gözleri görün-tüyü kaydetti ama bir an için düşünebildiği tek şey, bu işi yapanadamın hâlâ hayatta ve birkaç adım ötede olduğuydu.

Sol taraftan gelen bir ses duyarak döndü. Oturma odası. Birtelevizyon.Şüpheli orada olmalıydı. Biri daha olabilir miydi? Bunun için zamanı yoktu; gerçi umursamıyordu da.

Kalbi göğüs kafesini delecekmiş gibi atarak duvarın dibin-den ilerledi ve köşeden içeri baktı. İşte oradaydı. Otuzlu yaşları-nın sonlarında, saçları dökülmeye başlamış beyaz bir erkek, pür dikkat televizyon seyrederken -ekranda korku filmi oynuyordu, çığlık oradan gelmiş olmalıydı- ve elindeki teneke kutudan bira içiyordu. Yüzünde sakin bir ifade vardı ve hiç de cinsel açıdan tahrik olmuşa benzemiyordu. Muhtemelen o aşamayı geride bı-rakmıştı. Hemen önündeki sehpanın üzerinde -olamaz!- kanlıbir satır duruyordu. Tişörtünde de kan vardı. Küçük bir kız çocu-ğunun gırtlağından fışkıran kan!

"Bu piçlerle ilgili sorun, asla direnmemeleridir," demişti FBI

20

Akademisi'ndeki bir öğretim görevlisi. "Ah, evet, ellerinde kü-çük çocuklar olduğunda John Wayne kesilirler, ama silahlı polis-lere karşı asla direnmezler, asla. Ve doğrusunu isterseniz, bu çoküzücü."

Ama sen bugün hapse girmeyeceksin. Bu düşünce, Caruso'nunzihninde kendiliğinden belirmiş gibiydi. Sağ elinin başparmağıy-la silahının horozunu kaldırdı. Elleri buz kesilmişti.

Tam köşede, odaya girmek için sola dönüldüğünde, eski birkomodin duruyordu. Altıgen şeklindeydi ve üzerinde muhte-melen yerel süper marketten alınmış ucuz bir cam vazo vardı; muhtemelen çiçek koymak içindi ama bugün içinde çiçek filanyoktu. Caruso yavaşça bacağını uzattıve komodini tekmeleyerek devirdi. Cam vazo uçtu ve ahşap zeminde büyük bir gürültüyleparçalandı.

Adam oturduğu yerde şiddetle irkildi ve evindeki beklenme-dik ziyaretçiyi görmek için döndü. Davranışları mantıklı olmak-tan çok güdüseldi; sehpanın üzerinde duran satırı kaptı. Adamın hayati bir hata yaptığını bilmesine rağmen, Caruso'nun gülüm-seyecek zamanıolmadı. Amerikan kanun birimlerinin talimatna-meleri, elinde bir bıçakla beş metreden yakın mesafede duran bir adamı acil ve ölümcül tehdit olarak değerlendirirdi. Üstelik ayağa kalkmaya da başlamıştı.

Ama bunu yapamayacaktı.

Caruso'nun parmağı Smith & Wesson'un tetiğini çekti ve ilk mermişüphelinin kalbine girdi. Bir saniyeden kısa bir süreiçinde, iki mermi daha ilkini izledi. Adamın beyaz tişörtü kıpkır-mızı olmuştu. Yüzünde şaşkınlık ifadesiyle önce göğsüne, sonraCaruso'ya baktıve dudaklarından hiçbir ses dökülemeden kalk-tığıyere geri çöktü.

Caruso'nun bir sonraki hareketi, aksi yöne gidip evin tek ya-tak odasını kontrol etmek oldu. Boştu. Mutfak da öyle. Arka kapıhâlâ içeriden kilitliydi. Caruso rahatladı. Anlaşılan evde saldır-gandan başka kimse yoktu. Adama bir daha baktı. Gözleri hâlâaçıktı. Ama Dominic işi sağlama aldı. Önce Akademi'de öğret-tikleri gibi saldırganın silahını alıp bileğine kelepçe taktı. Sonraboynuna parmağını dayayıp adamın nabzım yokladı ama bu sa-

dece prosedürdü. Adamın şu anda cehennemin kapısında olduğu kesindi. Caruso cep telefonunu çıkarıp merkezi tekrar aradı.

"Dom?" diye sordu Ellis, telefona cevap verdiğinde.

"Benim, Sandy. Az önce adamıindirdim."

"Ne? Sen ne demek istiyorsun?" diye sordu Sandy Ellis, te-laşla.

"Küçük kız, burada, ölmüş. Gırtlağı kesilmiş. İçeri girdim,adam elinde bıçakla üzerime geldi. Onu vurdum. O da öldü; lanetolasıca pislik öldü."

"Ulu Tanrım, Dominic! Bölge şerifi birkaç dakika mesafede. Beklemede kal."

"Anlaşıldı, beklemedeyim, Sandy."

Daha bir dakika geçmeden siren sesini duyan Caruso veran-daya çıktı. Tabancasını kılıfına koyduktan sonra FBI kimliğini ceket cebinden çıkardı ve şerif elinde silahıyla yaklaşırken soleline koyarak uzattı.

"Her şey kontrol altında," dedi Caruso, elinden geldiğince sakin bir ses tonuyla. Kendini çok yorgun hissediyordu. Şerif Turner'a eve girmesini işaret etti ama kendisi dışarıda kalıp bek-ledi. Bir-iki dakika sonra polis silahını kılıfına koymuş olarakdışarı çıktı.

Turner, tam Hollywood tarzı bir şerifti; uzun boylu, iri yapılı, kalın kollu ve belinde silah kayışı taşıyan bir adamdı. Ama Caru-so yanlışfilmde olduğunu düşündü, çünkü şerif zenciydi.

"Neler oldu?" diye sordu Turner.

"Bana bir dakika izin verir misiniz, şerif?" Caruso derin bir nefes aldıve olayı nasıl anlatacağını düşündü. Turner'm olanları doğru şekilde anlaması önemliydi, çünkü cinayet yerel bir suçtuve bu konuda Turner yetki sahibiydi.

"Tabii." Turner elini gömleğinin cebine soktu ve bir paketsigara çıkardı. İkram etmek istedi ama Caruso başını iki yanasalladı.

Genç ajan boyasız ahşap zemine oturarak düşüncelerini to-parlamaya çalıştı. Gerçekte tam olarak neler

olmuştu? Kendisitam olarak ne yapmıştı? Ve bunu nasıl açıklayabilirdi? İçindengelen ses hiçbirşey için pişmanlık duymamasını söylüyordu. En

azından şüpheli için. Ama Penelope Davidson için... lanet olsun, çok geç kalmıştı. Bir saat önce gelse? Hatta yarım saat? O küçük kız bu gece evine dönmeyecek, bir daha asla annesi tarafından yatağına yatırılmayacak, babası tarafından kucaklanmayacaktı.Ama Özel Ajan Dominic Carus hiçbirşey için pişmanlık duymu-yordu; sadece geç kaldığiçin üzgündü.

"Konuşabilecek misin?" diye sordu Şerif Turner.

"Burası gibi bir yer arıyordum ve buradan geçerken park edil-miş olan minibüsü gördüm..." diye başladı Caruso. Ayağa kalktı ve diğer detayları anlatmak için şerifi eve soktu.

"Bu komodine çarptım. Beni gördü ve satırını kapıp üzerime saldırdı; ben de tabancamı çekip aşağılık herifi vurdum. Üç mer-mi, sanırım."

"Hı-hım." Turner, cesedin yanına gitti. Şüphelinin fazla kam akmamıştı. Mermilerin üçü de doğruca kalbine girmiş, atışını ne-redeyse bir anda durduruvermişti.

Paul Turner bir federal ajanın tahmin edeceği kadar aptal de-ğildi. Cesedi inceledikten sonra döndü ve Caruso'nun ateş ettiği oda kapısına baktı. Mesafeyi ve açıyı gözleriyle ölçtü.

"Yani," dedi Turner, "şu komodine çarptın. Şüpheli seni gör-dü, satırını kaptı ve sen, kendini savunmak için, silahını çıkardın ve hemen üç kez ateş ettin, öyle mi?"

"Her şey böyle oldu, evet."

"Hı-hım," dedi Turner, her avlanma sezonunda geyik öldüren bir adamın deneyimiyle.

Şerif Turner pantolonunun sağ cebine elini soktu ve bir anah-tarlık çıkardı. Bu, eski Illinois Central'de kapıcı olarak çalışan babasından bir hediyeydi. Eski modeldi ve üzerine 1948 tarih-li bir gümüş dolar işlenmişti; yaklaşık dört santim çapında olaneski tiplerden. Anahtarlığışüphelinin göğsüne doğru tuttu ve eskipara bütün yaraların üzerini örttü. Gözlerinde çok şüpheci bir ba-kışbelirdi ama sonra banyoya bir göz attı ve kararını bildirmedenönce yüz ifadesi yumuşadı.

"O halde biz de böyle yazacağız. İyi atış, evlat."

Dakikalar içinde bir düzine polis arabasıve FBI aracı olay yerine gelmişti. Hemen ardından, Alabama Kamu Güvenliği'neait laboratuar aracı, olay yerini incelemek için geldi. Bir adli tıp fotoğrafçısı, yirmi üç makara resim çekti. Satır kurbanın elinden alınıp, kurbanınkiyle karşılaştırılmak üzere kan örneği alınması için paketlendi; hepsi formaliteydi ama cinayet suçlarında pro-sedür özellikle sıkıydı. Son olarak, küçük kızın cesedi bir ceset torbasına yerleştirildi. Ailesinin onu teşhis etmesi gerekecekti,neyse ki yüzü sağlam kalmıştı.

En son gelenlerden biri, FBI Birmingham ofisinin sorumlusu Ajan Ben Harding idi. Bir ajanın bir suçluyu öldürmüş olması, meslektaşı Şef Dan Murray'e resmi bir rapor yazmasını gerekti-riyordu. Harding önce Caruso'nun fiziksel ve psikolojik açıdan iyi olup olmadığını kontrol etti. Sonra Paul Turner ile selamlaş-tı

ve olay hakkındaki görüşünü sordu. Caruso uzaktan izlerken,Turner'ın sadece hareketlerini görebiliyordu. Harding onu din-lerken başıyla onaylıyordu. Resmi onayı Şerif Turner'ın vermesi,Caruso için birşanstı.

Ama gerçekşuydu ki Dominic Caruso bunların hiçbiriniumursamıyordu. Olması gerekenden bir saat sonra olsa bile, doğ-ruşeyi yaptığından kesinlikle emindi. Son olarak, Harding gençajanın yanına geldi.

"Kendini nasıl hissediyorsun, Dominic?"

"Yavaş," dedi Caruso. "Çok ama çok yavaş; evet, biliyorum, aksini beklemek haksızlık olur ama ben böyle düşünüyorum."

Harding genç adamın omzunu tuttu ve hafifçe sıktı. "Dahaiyisini yapamazdın, evlat." Bir an duraksadı. "Olay nasıl oldu?"

Caruso hikâyesini tekrarladı. Olayları zihninde biçimlendiği haliyle anlatıyordu. Aslında doğrusunu da söyleyebileceğini bi-liyordu ama neden riske girecekti ki? FBI dosyasısöz konusuolduğu sürece, resmi açıdan temiz bir atış yapmıştı ve bu yeter-liydi.

Harding onu dinledi ve düşünceli bir tavırla başıyla onayla-dı. Hazırlanması ve Washington'a gönderilmesi gereken belgelerolacaktı. Ama suçun işlendiği gün bir FBI ajanının, küçük birçocuğu kaçırıp tecavüz ettikten sonra öldürmüş bir suçluyu vur-

ması, basında hiç de o kadar kötü görünmeyecekti. Muhtemelen ölen aşağılık herifin işlediği tek suçun bu olmadığını da öğrene-ceklerdi. Evin baştan aşağıaranması gerekiyordu. Evde bir dijitalfotoğraf makinesi bulunmuştu ve suçlunun daha önceki cinayet-lerinin resimlerini bilgisayarına aktarmış olduğunu görmek kim-seyişaşırtmazdı. Eğer durum böyleyse, Caruso bir seferde birdenfazla davayıkapatmış demekti. Eğer durum böyleyse, Caruso personel dosyasında büyük bir altın yıldızı hak etmiş demekti.

Ama yıldızın ne kadar büyük olacağını ne Harding ne de Ca-ruso biliyordu. Yetenek avcıları, Dominic Caruso'yu da bulmak üzereydi.

Ve birini daha.

1 KAMPÜS

Maryland'deki West Odenton kasabası hiç de bir kasaba-ya benzemezdi. Civarda yaşayan insanlar için bir postane, birkaç benzin istasyonu ve bir 7-Eleven dışında, Columbia,Maryland'den Washington'daki i şlerine giden insanların yağdolu kahvaltılarla midelerinin gurultusunu bastırmak için gir-dikleri birkaç kafeterya vardı. Mütevazı postane binasından birkilometre kadar ötede, gösterişsiz hükümet mimarisiyle yapılmışorta yükseklikte bir devlet binasıgöze çarpıyordu. Dokuz katlıbinanın geniş ön çimenliğinde gri tuğladan yapılmış dekoratif birdikilitaş yükseliyordu ve üzerinde gümüşi harflerle HENDLEY ORTAKLARI yazıyordu ama Hendley Ortakları'nın gerçekte ne ya da kim olduğunu açıklamıyordu. Bazı ipuçları yok değildi.Binanın dümdüz çatısı sağlam beton üzerine çakıl taşlan döşe-nerek yapılmıştı ve asansör vincini gizleyen küçük bir kulübenin yanı sıra, bir de ne olduğu belli olmayan dikdörtgen bir yapı var-dı. Aslında bu ikinci yapı beyaz fiberglastan yapılmıştı ve radyo dalgalarını geçiriyordu. Binanın kendisi bir şey dışında son dere-ce sıradandı: Yüksekliği ancak yedi buçuk metreyi bulan birkaç eski tütün ambarı dışında, iki kattan daha yüksek tek binaydı ve Fort Meade, Maryland'deki Ulusal Güvenlik

Servisi merkeziyleLangley, Virginia'daki CIA karargahının doğrudan görüş alanı

içindeydi. Bazıgirişimciler daha önce o hat üzerine bina yapmakistemişlerdi ama sudan sebepler uydurularak kesinlikle izin ve-rilmemişti.

Binanın arka tarafında, yerel bir televizyon istasyonunda bu-lunabileceklere benzemeyen küçük bir anten tarlası vardı; altı metrelik yarım düzine uydu anteni, üç buçuk metre yüksekliğin-deki tel çitlerle çevreleniyordu ve her biri farklı bir ticari iletişimuydusunu gösteriyordu. Bütün kompleks, toplam on beş buçukhektarlık bir alana yayılıyordu ve orada çalışan insanlar tara-fından "Kampüs" adıyla anılıyordu. Yakınlarda ise uzun zamanönce kurulmuş olan ve devlete danışmanlık veren JohnsHopkins Üniversitesi UygulamalıFizik Laboratuarı bulunuyordu.

Halka göre, Hendley Ortaklarıhisse senetleri, borsacılık vedövizle ilgilenen bir firmaydıama her nedense, pek bilinen şekil-de çalışmıyordu. Hiçbir müşterisi bilinmiyordu ve yerel yardım kampanyalarında aktif olduğu bilinmesine rağmen (Johns Hop-kins Üniversitesi Tıp Fakültesi, Hendley'in şirket bütçesindenhatırı sayılır bir pay alıyordu), yerel basına hiçbir şey sızmamıştı.Doğrusunu söylemek gerekirse, firmanın bir halkla ilişkiler bö-lümü bile yoktu. Yönetim kurulu başkanının sorunlu bir geçmi-şe sahip olduğu, bu yüzden birkaç ender örnek dışında basından kaçtığıve bunun sonucunda da bir süre sonra yerel basının araş-tırmaktan vazgeçtiği söyleniyordu. Hendley'in çalışanları farklı yerlerde oturuyor - çoğu Columbia'da - üst sınıf yaşam tarzı sür-dürüyorlardıve genellikle Beaver'ın babası Ward Cleaver gibi önemli insanlardı.

Gerald Paul Hendley, Jr., büyük bir kişisel servet kazandığıticaret işiyle uzun zaman uğraşmış; otuzlu yaşlarının sonlarındapolitikaya soyunmuş; çok geçmeden de Birleşik Devletler GüneyCarolina senatörü olmuştu. Kısa süre içinde, özel çıkarlarını biradam olarak ün kazanmıştı. Daha sonra oldukça bağımsız bir po-litik kariyer izlemiş, sivil haklar konusunda bir haylililiberal bir tutum takınırken, savunma ve dış ilişkiler konularında muhafaza-kar kalmıştı. Aklından geçenleri söylemekten asla çekinmemesi,onu basın tarafından aranılan biri haline getirmişti ve zaman için-de başkanlık koltuğunu hedeflediği yönünde haberler yayılmıştı.

Fakat ikinci altı yıllık döneminin sonlarına doğru, özel ha-yatında büyük bir trajedi yaşamıştı. Columbia, Güney Carolina yakınlarında 185 numaralı elayetlerarası otobanda gerçekleşenbir kazada - steyşın arabaları Kemvorth marka bir tırın tekerlek-lerinin altında kalmıştı- üç çocuğunu ve karısını kaybetmişti. Bugerçekten de fazlasıyla yıkıcı bir darbe olmuştu ve hemen son-rasında, üçüncü dönem kampanyasının hemen başlarında, talihidaha da kötü gitmişti.New York Times'dayayınlanan bir köşe yazısında, kişisel yatırım portföyünün - kampanyaları için paraalmadığıiçin net servetini sadece genel ifadelerle belirtmesinin yeterli olacağını söyleyerek daima gizli tutardı - hileli ticaretanlaşmalarını içerdiği belirtilmişti. Gazeteler ve televizyon ka-nalları tarafından araştırıldığında, bu şüpheler doğrulanmıştı veHendley'in Sigorta ve Döviz Komisyonu'nun kanunun ne anlama geldiğiyle ilgili asla bir rehber yayınlamadığını öne sürerek itiraz etmesine rağmen, gelecekteki devlet harcamalarıyla ilgili bilgisi-ni, kendisinin ve yatırımcı ortaklarının elli milyon dolardan fazlapara kazandığıbir emlak yatırımı için kullandığı düşünülmüş-tü. Daha da kötüsü, Cumhuriyetçi adayla halk önünde tartışır-ken kendisine sorulan sorulara cevap verirken, iki hata yapmıştı. Birincisi, kameraların önünde öfkeye kapılmıştı. İkincisi, Güney Carolina halkına eğer dürüstlüğünden şüphe ediyorlarsa, kendi-siyle o anda kamerayıpaylaşan aptala oy verebileceklerini söyle-mişti. Hayatı boyunca asla yanlış adım atmamış bir adam olarak, bu sürpriz bile seçmenlerinin yüzde beşini bir anda kaybetmesine yol açmıştı. Bu kampanyasının sonunda ciddi bir düşüş yaşamıştıve ailesinin kaybını hatırlayan sempatizan seçmenlerinin oyla-rına rağmen, Demokratlar adında koltuğu kaptırmıştı. Sonunda politika kariyerini bırakmış, Charleston'ın kuzeybatısındaki an-tebellum plantationına bile dönmek

istememiş, Maryland'e ta-şınarak daha önceki hayatını sonsuza dek arkasında bırakmıştı. Bütün süreçte bir yıkıcı ifade daha dudaklarından dökülünce, kendisi için açık olan kapılar tamamen kapanmıştı.

Şimdiki evi, on sekizinci yüzyıldan kalma bir çiftlikti. Burada Appaloosa atlarıyetiştiriyor - ata binmek ve golf oynamak, artık zaman ayırdığı iki hobisiydi - ve bir çiftlik sahibi olarak sakin bir

hayat yaşıyordu. Günde yedi-sekiz saat Kampüs'te de çalışıyor-du veşoförlü Cadillac limuziniyle gidip geliyordu.

Artık elli iki yaşında olan Hendley, uzun boylu, ince yapılı, beyaz saçlı bir adamdı ve belki de geçmişteki politika kariyeri nedeniyle, kimse hakkında bir şey bilmemesine rağmen çok ün-lüydü.

***

"Dağlarda iyi iş çıkardın," dedi Jim Hardesty, genç deniz ko- . mandosuna oturmasını işaret ederken.

"Teşekkür ederim, efendim. Siz de iyi iş çıkardınız, efen-dim."

"Yüzbaşı, her şey bittikten sonra ön kapından içeri girerek dönebiliyorsan, iyi iş çıkarmışsın demektir. Bunu kendi eğitim subayımdan öğrenmiştim. Yaklaşık on altı yıl önce."

YüzbaşıCaruso hemen zihninden bir hesap yaptı ve Hardesty'nin göründüğünden biraz daha yaşlı olduğuna karar verdi. Birleşik Devletler Ordusu Özel Birlikleri'nde Yüzbaşıolan Hardesty, daha sorna CIA'e geçmişti; bunlara ek olarak onaltıyıl eklenirse, kırktan çok elli yaşına yakın olmalıydı. Anlaşı-lan formunu korumak için gerçekten sıkı çalışmıştı.

"Şey," dedi Yüzbaşı, "sizin için ne yapabilirim?"

"Terry sana ne söyledi?" diye sordu casus.

"Bana Pete Alexander adında biriyle görüşeceğimi söyledi."

"Pete aniden şehir dışına çıkmak zorunda kaldı," diye açıkla-dıHardesty.

Caruso bu açıklamayı olduğu gibi kabul etti. "Pekâlâ, general siz Ulusal Güvenlikçiler'in yetenek avına çıktığınızı ama kendiadamlarınızı yetiştirmeye hevesli olmadığınızı söyledi," diye ce-vap verdi, dürüstçe.

"Terry iyi bir adamdır ve çok ama çok iyi bir deniz komando-sudur. Yine de biraz fazla kabuğuna sıkışmış durumda."

"Öyle olabilir, Bay Hardesty, ama yakında, İkinci Deniz Ko-mandoları Bölüğü'nün kontrolüne getirildiğinde, patronum ola-cak ve onun tarafında kalmaya çalışıyorum. Ayrıca, neden bura-da olduğumu bana hâlâ söylemediniz."

"Komandoları seviyor musun?" diye sordu casus.

Genç yüzbaşıbaşıyla onayladı. "Evet, efendim. Fazla para kazandırdığı söylenemez ama ihtiyaçlarımı

karşılayacak kadarkazanıyorum ve birlikte çalıştığım insanlar bu işteki en iyiler."

"Eh, dağda birlikte çalıştıklarımız bir hayli iyiydi. Onlarla ne kadar zamandır birliktesin?"

"Tam olarak mı? Yaklaşık on dört aydır, efendim."

"Onları çok iyi eğitmişsin."

"Bana bu yüzden para ödüyorlar, efendim. Ayrıca, başlangıçtada malzemeleri hiç fena değildi."

"O küçük çatışma macerasını da çok güzel becerdiniz," dedi Hardesty, aldığı mesafeli yanıtları fark ederken.

YüzbaşıCaruso, o çatışmanın hiç de "küçük" olduğunu dü-şünmüyordu. Etraflarında uçuşan mermiler son derece gerçekti ve bu da çatışmayı yeterince büyük kılıyordu. Ama eğitimi, tüm amirlerinin söylediği gibi, derslerde ve tatbikatlarda olduğu ka-dar işe yaramıştı. Bu çok önemli ve son derece memnun edici birke şifti. Deniz Komandolarıkesinlikle mantıklıydı.

"Evet, efendim," diye cevap verdi sadece ve ekledi: "Yardım-larınız için teşekkürler, efendim."

"Bu türşeyler için biraz yaşlandım ama hâlâ ne yapmam ge-rektiğini hatırladığımı görmek güzel." Ama bunun kendisine ye-terli geldiğini söylemedi Hardesty. Silahlı çatışmalar delikanlıla-rın işiydi ve artık kendisi delikanlı değildi. "Bu konuda herhangibir düşüncen var mı, Yüzbaşı?" diye sordu.

"Hayır, efendim. Görev sonrası raporumu verdim zaten."

Hardesty raporu okumuştu. "Kâbuslar ya da benzeri sorun-lar?"

Bu soru Caruso'yu şaşırtmıştı. Kâbuslar mı? Neden kâbus gö-recekti ki? "Hayır, efendim," diye cevap verdi, yüzünde belirginbirşaşkınlık ifadesiyle.

"Vicdan azabı?" diye sordu Hardesty.

"Efendim, o insanlar ülkeme karşısavaşıyorlardı. Biz de kar-şılık verdik. Eğer çatışmalara tahammül edemiyorsan, bu oyunuoynamazsın. Eşleri ve çocukları varsa, onlar adına üzüldüm amainsanları kızdırdığında, sana karşılık vereceklerini bilmen gere-kir."

"Sert bir dünya mıyani?"

"Efendim, dişleriyle uğraşmak için bir planınız yoksa, gidip de bir kaplanın kıçını tekmelemezsiniz."

Kâbus yok, pişmanlık yok, vicdan azabı yok,diye düşündüHardesty. İşler böyle olmalıydı ama nazik Amerika BirleşikDevletleri'nden böyle insanlar sık çıkmıyordu. Caruso bir savaş-çıydı. Hardesty arkasına yaslandı ve konuşmadan önce ziyaretçi-sini dikkatle süzdü.

"Yüzbaşı, burada bulunma nedenin... gazetelerde görmüşsün-dür, başımızda uluslararası terörizm gibi yeni bir bela var. Ulusal Güvenlik ile FBI arasında uzun süren bölge savaşları oldu. Ope-rasyon seviyesinde genellikle sorun yok ve kumanda seviyesinde de pek sorun olduğu söylenemez; FBI yöneticisi Murray, sağlambir asker ve Londra'da Kanun Ataşesi olarak çalışırken bizim adamlarımızla gayet iyi

anlaşıyordu."

"Amam sorun yaratan orta kademeler, değil mi?" diye sordu Caruso. Bunu Deniz Komandoları'nda da görmüştü. Personel su-baylarızamanlarının büyük bölümünü diğer personel subaylarıyla dalaşarak geçiriyor, işi "Benim babam senin babanı döver" halinegetiriyorlardı. Bu fenomen muhtemelen antik Yunanlılar'a kadar uzanıyor olmalıydı. Aptalcaydı ve verimliliği öldürüyordu.

"Bingo," diye onayladı Hardesty. "Ve bildiğin gibi, bunu an-cak Tanrıçözebilir ama O bile bütün bir gün uğraşmak zorunda kalır. Bürokrasiler çok karışık. Orduda işler çok kötü değil. İn-sanlar bir işi bırakıp diğerine geçiyorlar ve kafalarında sürekli bir'misyon' kavramıvar; genellikle herkes bir görevi tamamlamak için canla başla çalışıyor, çünkü görevin başarısı, kendi bireysel tırmanışlarını doğrudan etkiliyor. Genellemek gerekirse, keskinuçtan ne kadar uzaklaşırsan, kendini önemsiz şeylere o kadar çokkaptı rıyorsun. Dolayısıyla, keskin ucu bilen türden insanlar arı-yoruz."

"Peki görev... nedir?"

"Terörist tehditlerini tanımlamak, konumlandırmak ve her biriyle ilgilenmek," diye cevap verdi Hardesty, doğrudan bir ta-vırla.

"'İlgilenmek?'" diye sordu Caruso.

"Yok etmek; gerektiğinde ve uygun görüldüğünde, orospu çocuklarını gebertmek. Tehdidin doğası ve büyüklüğü hakkındabilgi topla ve tehdidin kapsamına bağlı olarak gereken her şeyi yap. İş temelde istihbarat toplama. Ulusal Güvenlik Servisi'nin işin nasıl yapılacağı konusunda bir sürü sınırlamaları var. Bu özelalt grubun öyle sınırlamaları olmayacak."

"Gerçekten mi?" Bu gerçekten önemli bir sürprizdi işte.

Hardesty ciddi bir tavırla başıyla onayladı. "Gerçekten. CIA için çalışmayacaksın. Servis'in kaynaklarını kullanabilirsin ama bağlantın bundan öteye geçmeyecek."

"Peki kimin için çalışıyor olacağım?"

"Bunu konuşabilmek için önce yapmamız gereken bazı şeyler var." Hardesty, Deniz Komandoları'na ait personel dos-yası olabilecek bir şeyi kaldırdı. "İstihbarat açısından Deniz Komandoları'nın en iyi yüzde üçlük diliminde kalıyorsun. Nere-deyse herşeyde dört nokta sıfır. Özellikle yabancı dil konusundaçok iyisin."

"Babam Amerikan vatandaşıydı - yani burada doğmuş - ama büyükbabam İtalya'dan gelmiş ve Seattle'da restoran açmış; hâlâ da devam ediyor. Dolayısıyla babam hayatının büyük bölümünüİtalyanca konuşarak geçirmiş. Birçoğunu bana ve kardeşime de geçirmiş. Lisede ve üniversitedeİspanyolca dersleri de aldım. Anadili gibi konuşamıyorum ama gayet iyi anlıyorum."

"Uzmanlık alanın mühendislik miydi?"

"O da babamdan. Bilgileri dosyamda mevcut. Boeing için ça-lışıyor; aerodinamik uzmanı. Kanat ve kontrol paneli tasarımlarıyapıyor. Annemi biliyorsunuzdur; onunla ilgili bilgiler de dos-yamda var. Tam bir anne; herşeyi yerel Katolik okullarının öğ-rettiği gibi yapıyor. Dominic ve ben buna çok alıştık."

"O da FBI'da çalışıyor, değil mi?"

Brian başıyla onayladı. "Öyle. Hukuk diplomasını aldı ve ajan olmaya karar verdi."

"Gazetelere çıkmış," dedi Hardesty, masanın üzerinde duranbir gazeteyi uzatırken.

Brian habere baktı. "Aferin sana, Dom," dedi Yüzbaşı Caru-so, dördüncü paragrafa geldiğinde.

Hardesty daha da memnun oldu.

32

Birmingham'dan Washington'daki Reagan Ulusal Havaalanı'na uçmak yaklaşık iki saat sürüyordu. Dominic Caruso metro istas-yonuna yürüdü ve Onuncu Cadde ile Pennsylvania köşesindekiHoover Binası'na gitmek için trene bindi. Rozeti sayesinde metal detektöründen geçmekten kurtulmuştu. FBI ajanlarının sürekli si-lahlıdolaşması gerekirdi ve artık kendi silahının kabzasında birçentik vardı; kelime anlamıyla değildi elbette ama FBI ajanları bukonuda sık sık şaka yaparlardı.

Şef Yardımcısı Augustus Ernst Werner'm ofisi en üst kattaydı ve Pennsylvania Caddesi'ni görüyordu. Sekreter Caruso'yu he-men içeri aldı.

Caruso daha önce Gus Werner ile hiç tanışmamıştı. Uzunboylu, ince yapılı ve çok deneyimli bir ajandı; tavırları ve görü-nüşüyle rahip izlenimi uyandıran Werner, aynı zamanda eski birDeniz Komandosu idi. FBI Rehine Kurtarma Ekibi'ni ve iki saha bölümünü yönetmiş, yakın dostu Şef Daniel E. Murray'in tekli-fiyle karşılaşmadan önce emekliliğin eşiğine gelmişti. AntiterörBirimi, daha büyük Suç ve DışKarşı İstihbarat birimlerinin üveyevladıydı ama her geçen gün biraz daha önem kazanıyordu.

"Otur ve rahatına bak," dedi Werner, telefonunu kapatmadan önce. Bir dakika kadar daha telefonla konuştuktan sonra ahizeyi yerine bıraktı ve RAHATSIZ ETMEYİN düğmesine bastı.

"Bunu bana Ben Harding gönderdi," dedi Werner, önceki günkü silahlıçatışma raporunu göstererek. "Nasıl oldu?"

"Her şey orada yazılı, efendim." Caruso her şeyi toparlayıp FBI bürokratlarıiçin yazıya dökerken üç saat harcamıştı. Altmış saniyeden kısa süren bir olayın açıklamasının bu kadar uzun sür-mesi ilginçti.

"Peki neleri yazmadın, Dominic?" Bu soruyu sorarken, Wer-ner genç ajanın şimdiye dek karşılaştığı en delici bakışları yö-neltmişti.

"Hiçbirşey, efendim," diye cevap verdi Caruso.

"Dominic, FBI'da çok iyi silah kullanan adamlarımız vardır.Ben de onlardan biriyim," dedi Gus Werner. "Beş metreden hepsi

kalbe giren üç atış, oldukça iyi bir nişancılık örneğidir. Bir ko-modine çarpıp deviren biri için ise mucizevi bir başarıdır. BenHarding bunu umursamamışama Şef Murray ve ben önemli bul-duk; Dan de çok iyi bir nişancıdır. Dün gece bu faksı okumuş vebenim de fikrimi almak istemiş. Dan daha önce hiçbir suçluyu bu

şekilde harcamadıama ben yaptım. Üç kez. İki kez HRT'de ve bir kez de Des Moines, Iowa'daki bir kaçırma olayında. Ser-serinin kurbanlarından ikisine ne yaptığını görmüştüm - ikisi de küçük çocuklardı - ve bir psikiyatrın jüriye adamın zor bir çocukluk geçirdiğini, aslında kendi hatası olmadığını ve temizbir mahkeme salonunda duyabileceğin diğer türden saçmalıkları söylemesini istemiyordum. Mahkemelerde jüri sadece resimleri görür ve o da ancak savunma avukatı hakimi resimlerin abartılıolduğuna inandırmazsa olur. Peki ne oldu, biliyor musun? Benkanun olmak zorundaydım. Kanunu uygulamak, yazmak ya daaçı klamak için değil. Yirmi iki yıl önce o gün, ben kanunun ken-disi olmak zorundaydım. Tanrı'nın İntikam Kılıcı. Ve inan bana,evlat, kendimi çok iyi hissettim."

"Ama nasıl bild..."

"Doğru adam olduğunu nereden mi bildim? Hatıra saklıyor-du. Kafalar. Karavanında tam sekiz tane kesik kafa buldum. Do-layısıyla, hayır, hiç şüphem yoktu. Yakınlarda bir bıçak vardı,ona bıçağı eline almasını söyledim, dediğimi yaptı ve üç metre mesafeden onu oracıkta vurdum; göğsüne dört mermi sıktım vebunun için asla pişmanlık duymadım." Werner bir an duraksadı."Bu hikâyeyi bilen insanların sayısı çok değil. Hatta karım bilebilmez. Bu yüzden, sakın bana bir komodine çarptığını, düşerken tabancanı çektiğini ve tek ayağının üzerindeyken adamın kalbineüç mermi yerleştirdiğin zırvasını anlatma, tamam mı?"

"Peki, efendim," diye cevap verdi Caruso, kararsız bir tavırla. "Bay Werner..."

"Adım Gus," dedi Şef Yardımcısı.

"Efendim," diye ısrar etti Caruso. İlk isimlerini kullanmayı tercih eden üst düzey yetkililer onu tedirgin ediyordu. "Efendim, böyle birşey söyleseydim, cinayete yakın bir şeyi itiraf ediyor olurdum. Satırı aldı, üzerime geliyordu, üç-dört metre mesafe-

deydi ve bize Quantico'da bunun acil ve ölümcül bir tehdit ola-rak algılanması gerektiğini söylemişlerdi. Evet, ateş ettim veFBI'ın ölümcül güç kullanmak konusundaki politikasına uygunbirşekilde haklıydım."

Werner başıyla onayladı. "Hukuk diploman var, değil mi?"

"Evet, efendim. Virginia ve Washington'da baroya kabul edil-dim ama henüz Alabama barosunun sı navına girmedim."

"Pekâlâ, bir dakika için avukat gibi davranmayıbırak," dedi Werner. "Yaptığın şeyde haklıydın. O serseriyi hakladığım ta-bancayı hâlâ saklıyorum ben. Dört inçlik Smith Model 66. Hatta bazen yanımda bile taşıyorum. Dominic, sen her ajanın kariyeriboyunca en azından bir kez yapmak istediği bir şeyi yaptın. Ken-di başına adaleti sağladın. Bu konuda sakın kendini kötü hisset-me."

"Hissetmiyorum, efendim," dedi Caruso. "O küçük kız, Pe-nelope... onu kurtaramadım ama en azından o aşağılık herifin birdaha öyle birşeyi yapmamasını garantiledim." Werner'ın göz-lerine dik dik baktı. "Bunun insana kendini nasıl hissettirdiğini bildiğinizden eminim."

"Evet." Werner, Caruso'yu dikkatle inceledi. "Kesinlikle piş-manlık duymadığından emin misin?"

"Uçakla buraya gelirken bir saat uyudum, efendim." Bunu gülümsemeden söylemişti.

Ama Werner gülümsedi ve başıyla onayladı. "Pekâlâ, Şeften resmi bir takdir alacaksın. Ama PSO'dan

değil."

PSO, FBI'ın kendi "İçişleri" birimiydi ve FBI ajanları tara-fından saygı duyulmasına rağmen, pek sevildiği söylenemezdi. Ajanlar arasında bir deyiş vardı: "Eğer küçük hayvanlara işkenceediyor ve gece yatağını ıslatıyorsa, ya seri katildir ya da Profes-yonel Sorumluluk Ofisi için çalışıyordur."

Werner, Caruso'nun dosyasını eline aldı. "Burada oldukça akıllı olduğun yazıyor... yabancı dil konusunda da çok iyiymiş-sin. Washington'a gelmeyi düşünür müsün? Kendi başlarına dü-şünebilen insanlara ihtiyacım var."

İşte bir hamle daha,diye düşündü Özel Ajan Dominic Caru-so.

35

Gerry Hendley genelde resmi bir adam değildi. Çalışırken takım elbise giyip kravat takardı ama ofisine geldikten on beşsaniye sonra ceketini vestiyere asardı. Helen Connolly adındagüzel bir yönetici sekreteri vardı-kendisi gibi Güney Carolinayerlisiydi- ve o gün onunla birlikte günlük programını gözdengeçirdikten sonra,*Wall Street JournaP*ıeline alıp ön kapağınabaktı. Günlük politik çalışması içinNew York Timesve *Washing-ton Postu* okumuştu bile ve her zamanki gibi baştakilerin ülkeyiyönetmeyi beceremeleri konusunda homurdanmıştı. Masa-sında duran dijital saat, o günkü ilk toplantısından önce yirmidakikası olduğunu gösteriyordu. Her sabah üst düzey hükümet yetkililerine giden haberlerin bir kopyasını almak için bilgisaya-rını açtı. Bunu, o sabah büyük gazeteleri tararken bir şeyi kaçırıpkaçırmadığını kontrol etmek için yapıyordu. Her yıl Donanma ve Deniz Komandoları tarafından Norfolk Donanma Üssü'nde yapılan Fletcher Konferansı dışında önemli bir şey göremedi.Bu konferanslarda terörizm hakkında konuşurlardı ve Hendley o adamların akıllı olduğunu düşünürdü. Seçimle gelen yetkililerin aksine, üniformalılar genellikle akıllı olurdu zaten.

Sovyetler Birliği 'ni yok ettik,diye düşündü Hendley,ve dün-yada herşeyin yoluna gireceğini sandık. Ama gelişini göremedi-ğimiz şey, geri kalan AK-47'leri ellerine geçiren ve mutfak kim-yası konusunda eğitim alan manyaklardı; bu insanlar düşman olarak gördükleri uluslarıyok etmek için kendi hayatlarını hiç çekinmeden tehlikeye atan fanatikler.

Yapmadıkları diğer bir şey de, istihbarat dünyasını bu işle başa çıkmaya hazırlamaktı. Kara dünyada deyenim kazanmış bir başkan bile çok fazla bir şey yapamamıştı. Yirmi binin bilefazla görünmediği bir servise fazladan beş yüz personel dahaalınmıştı ama operasyon yöneticilerinin işi iki katına çıkmıştı.CIA'in elinde yeterince adam yoktu ve olmasıgerektiği kadaretkili çalışamıyordu. Üstelik bunlar yetmezmiş gibi Kongre dahafazla sınırlamalar getirmiş, böylece çalışmaları daha da engel-lemişti. Asla ders almıyorlardı. Dünyanın En Seçkin Adamları

36

Kulübü'ndeki meslektaşlarıyla uzun uzadıya konuşuyorlardı ama bazıları dinlerken, diğerleri kulak asmıyordu ve neredeyse hepsi kayıtsız kalıyordu. Gazete editörlerinin yazılarına fazla-sıyla önem veriyorlar, halkın düşündüklerinin bunlar olduğuna inanıyorlardı. Belik de aslında bu kadar basitti: Yeni seçilen her yetkili, tıpkı Cleopatra'nın Gaius Julius Caesar'ı baştan çıkarışıgibi kandırılıyordu. Amerika'nın kalıtsal bir yönetici sınıfi yoktuama patronlarını doğru pozisyona taşımaktan mutluluk duyacakbir sürü insan vardı.

Sistemin içinden çalışmak ise işe yaramıyordu.

Dolayısıyla, herhangi bir şeyi başarmak için, sistemin dışında olmak gerekiyordu.

Hem de sistemin bir hayli dışında.

Eğer bir fark ederse... canı cehenneme, nasılsa kötü bir geç-mişe sahipti, değil mi?

İlk bir saatini personelinden bazılarıyla parasal konuları görü-şerek geçirmişti, çünkü Hendley Ortakları böyle para kazanıyor-du. Döviz komisyoncusu ve tüccar olarak, neredeyse başındanberi diğerlerinden öndeydi ve psikolojik etkenlerden, gerçek olupolmayacağıson ana kadar belli olmayan görüşlerden kaynakla-nan parasal değer farklılıklarını sezebiliyordu; kendisi bunlara "Delta" diyordu.

İşini daima yabancı bankalar aracılığıyla sürdürüyor, çeşitli hesaplarda çok yüklü miktarlarda paralar bulunduruyor, açıkça kirli para olmadığı sürece hiçbirinin kaynağı bilinmiyordu ama kirli paraya sahip olmadığını kendisi biliyordu. Bu sadece kendi-sini ve işini sistemin dışında tutmak için yaptığı bir şeydi.

Anlaşmalarının hepsi tam olarak yasal değildi. Fort Meade'in telefon dinlemelerini kullanması, oyununu bir hayli kolaylaştır-mıştı. Aslında, kesinlikle yasadışıydı ve hiç ahlaki değildi. Ama gerçek şuydu ki Hendley Ortakları dünya sahnesine çok az zarar veriyordu. Bunun aksi olabilirdi ama Hendley Ortakları belli bir prensiple hareket ediyordu: Domuzlar beslenir, büyüyünce ke-silip yenir. Bu yüzden uluslararasıhazineden çok az şey alıyor-lardı. Ayrıca, böylesine büyük ölçüde ve bu tür suçlarla ilgilenenbir devlet makamıda yoktu. Her şey bir yana, şirketin kasasında

eski Birleşik Devletler Başkanı tarafından imzalanmış bir patent vardı.

Tom Davis içeri girdi. Hisse senetleri ticaretinin akıllı lideriDavis'in geçmişi, Hendley'inkine biraz benziyordu ve günlerini bilgisayarına yapışmış olarak geçiriyordu. Güvenlik konusun-da hiç endi şelenmiyordu. Bu binada duvarların hepsi elektronik akımları yalıtan metal kaplamalarla donatılmıştı ve bütün bilgi-sayarlarda güçlü detektörler vardı.

"Yeni bir şey var mı?" diye sordu Hendley.

"Şey," diye cevap verdi Davis, "birkaç potansiyel yeni ada-yımız var."

"Kimler?"

Davis iki dosyayı Hendley'in masasına bıraktı. Yönetim Ku-rulu Başkanıdosyalan alıp ikisini de inceledi.

"Kardeşler mi?"

"İkiz. Anneleri o ay bir yerine iki yumurta yapmış anlaşılan. İkisi de doğru insanları etkilemiş. Akıllılar, hızlı düşünebiliyor-lar, fiziksel açıdan formdalar ve aralarında iyi bir yetenek bile-şimine ek olarak yabancı dillerle aralan çok iyi. Özellikle de İs-panyolca."

"Şu Afganca mı konuşuyor?" diye sordu Hendley, şaşkınlık-la.

"Tuvaletin yerini sorabilecek kadar. Sekiz hafta kadar Afganistan'da kalmış ve yerel dili öğrenmeye çalışmış. Rapora göre, ne yaptığını bilen bir adam."

"Sence bize uygun adamlar mı?" diye sordu Hendley. Böy-le insanlar doğruca kapıdan giremezdi; bu yüzden Hendley bütün devlet organlarında gizli yetenek avcıları bulunduruyordu.

"Onları biraz daha izlememiz gerek," dedi Davis. "Ama ye-tenekleri hoşumuza gidecek türden.İlk bakışta ikisi de güvenilirve sağlam görünüyor; neden burada olduğumuzu anlayabilecekkadar da akıllılar. Dolayısıyla, evet, bence yakından incelemeyedeğer."

"Önlerinde ne var?"

"Dominic, Washington'a transfer olacak. Gus Werner onun antiterör ekibine katılmasını istiyor. Muhtemelen işe masa adamı

olarak başlayacak. HRT için biraz genç ve henüz analitik beceri-lerini kanıtlamadı. Bence Werner önce onun ne kadar akıllı oldu-ğunu görmek istiyor. Brian ise Camp Lejeune'a uçacak ve şirke-tiyle çalışmaya dönecek. Deniz Komandoları'nın onu istihbarat servisine vermemesine şaşırdım. Kesinlikle belirgin bir adayama anlaşılan nişancılarını seviyorlar ve o da develer diyarındaçok iyi bir iş çıkardı. Eğer kaynaklarımın bildirdiği doğruysa, hızlı bir şekilde binbaşılığa yükselecek. Dolayısıyla, öncelikle oraya gidip onunla bir yemeğe çıkmak, onunla biraz konuşmakve sonra da geri dönmek istiyorum. Dominic ile de aynışeyi ya-pacağım. Werner ondan çok etkilenmiş."

"Gus insan sarrafıdır," dedi eski senatör.

"Öyle, Gerry," diye onayladıDavis. "Eee, önemli bir şey varmı?"

"For Meade her zamanki bir dağın altına gömülmüş." Ulusal Güvenlik Servisi'nin en büyük sorunu, çok fazla ham malzeme topladıkları için hepsini düzenlemek üzere bir orduya ihtiyaçduymalarıydı. Anahtar kelimelerle çalışan bilgisayar programla-rının büyük yararı oluyordu ama neredeyse hepsi masum soh-betlerdi. Programcılar yazılımı geliştirmek için sürekli uğraşı-yorlardıama bir bilgisayara insan sezgileri kazandırmak sonuçtaimkansızdı; yine de hâlâ çabalıyorlardı. Ne yazık ki gerçektenyetenekli olan programcılar, oyun firmaları için çalışıyordu. Asılpara o sektördeydi ve yetenek de genellikle paranın peşinden gi-diyordu. Hendley bu konudaşikayet edemezdi. Sonuçta yirmiliyaşlarının tamamını ve otuzlu yaşlarının yarısını aynı şeyi yapa-rak geçirmişti. Bu yüzden, genellikle zengin ve çok başarılı ol-muş, dolayı sıyla para peşinde koşmaktan sıkılmış programcılarıarıyordu. Çoğu zaman boşa uğraşıyordu, çünkü böyle adamlarınçoğu aşırı açgözlüydü; tıpkı avukatlar gibi ama kesinlikle onlar kadar sinsi değil. "Bugün yarım düzine ilginç görüşmeyle karşı-laştım ama..."

"Ne gibi?" diye sordu Davis. Şirketin baş yetenek avcısı ol-masının yanı sıra, aynı zamanda becerikli bir analistti.

"Bu." Hendley dosyayı Davis'e uzattı.

Davis dosyayı açtı ve sayfayı gözden geçirdi. "Hmm," dedi, düşünceli bir tavırla.

"Eğer bir şey çıkarsa, korkutucu olabilir," diye yorumladı Hendley.

"Doğru. Ama daha fazlasına ihtiyacımız var." Bu yeterince sarsıcı değildi. Daima daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

"Şu anda orada kim var?" diye sordu Hendley. Bilmesi ge-rekiyordu ama her zamanki bürokrasi hastalığı na yakalanmıştı: Bütün bilgileri kafasında tutmakta zorlanıyordu.

"Şu anda mı? Ed Castilanno, Bogota'da. Kartel'e girmenin yollarını arıyor ama kimliğini kimse bilmiyor. Gerçekten derinegizlenmiş durumda," diye hatırlattı Davis.

"Biliyorsun, Tom, şu istihbarat işi bazen çok bunaltıcı olu-yor."

"Neşelen, Gerry. Parası çok daha iyi; en azından bizim gibi dışarıdan takılanlar için," dedi Davis, hafifçe gülümseyerek. Bronz teni, bembeyaz dişleriyle kontrast oluşturuyordu.

"Evet, hizmetkâr olmak berbat olmalı."

"Daha kötüsü de olabilirdi. En azından artık pamuk toplamakzorunda değiliz, Gerry." Hendley gözlerini devirdi. Aslında Da-vis, koyu teniyle ilgili olarak doğduğu eyalette çektiğinden dahaaz sıkıntıyla karşılaştığı Dartmouth'tan diploma almıştı. Babası Nebraska'da mısır yetiştiriyordu ve Cumhuriyetçiler'e oy veri-yordu.

"O biçerdöverlerden biri kaça mal oluyor?" diye sordu Hend-ley.

"Dalga mı geçiyorsun? İki yüz binden fazla. Babam geçen yıl yeni bir tane aldıve hâlâ söyleniyor. Elbette ki bu seferki torun-larızengin ölene kadar çalışmaya devam edecek." Davis, sahaajanıolarak CIA'de iyi bir kariyer izlemiş, uluslararası sınırlardapara izleme konusunda uzmanlaşmıştı. Hendley Ortakları'nda, yeteneklerinin iş alanında da yararlı olduğunu görmüştü ama el-bette ki gerçek maceralara duyduğu hevesi hiç kaybetmemişti."Biliyor musun,şu FBI ajanı, Dominic, Newark'taki ilk görevin-de parasal suçlarla ilgili ilginç bir iş ortaya koydu. Davalarındanbiri,şimdilerde uluslararasıbir banka hakkında geniş çaplı bir soruşturmaya dönüşüyor. Bir çaylak için koku almayı gayet iyi biliyor."

"Ve insanları kendi başına öldürüyor," dedi Hendley.

"İşte bu yüzden onu sevdim, Gerry. Adam kendi başına karar verebiliyor; on yaş büyük biri gibi."

"Kardeşler, ha? İlginç," dedi Hendley, bakışlarını tekrar dos-yalara dikerken.

"Belki de kalıtsaldır. Büyükbabaları cinayet masasında gö-revli bir polismiş."

"Ondan önce de 101. Hava Üssü'nde görevliymiş. Ne demekistediğini anlıyorum, Tom. Pekâlâ. İkisiyle de hemen görüş. Ya-kında çok meşgul olacağız."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Burada işlerin iyiye gittiğini mi sanıyorsun?" Hendley pen-cereden dışarı baktı.

****

Viyana'daki bir kaldırım kafesindeydiler. Geceler şimdi daha az soğuktu ve müşteriler geniş kaldırımda yemek yemenin tadınıçıkarmak adına serinliğe katlanıyordu.

"Eee, neden bizimle ilgileniyorsunuz?" diye sordu Pablo.

"Aramızda ortak çıkarlar söz konusu," diye cevap verdi Mu-hammet. "Düşmanlarımız aynı," diye açıkladı.

Bakışlarını başka tarafa çevirdi. Yanlarından resmi kıyafetli kadınlar geçiyordu ve trafiğin gürültüsü -özellikle de elektriklitramvayların- insanın karşısındaki kişiyle sohbet etmesini nere-deyse imkansız kılıyordu. Dışarıdan bakanlar -profesyonel ol-salar bile- onları başka ülkelerden gelmiş, sakin ve keyifli birşekilde iş konuşan iki adam olarak değerlendirirdi. İngilizce ko-nuşuyorlardıve bu da sıra dışı bir durum değildi.

"Evet, bu doğru," diye onayladı Pablo. "Yani düşmanlarımız-la ilgili kısım. Peki ya çıkarınız ne?"

"Siz bizim ihtiyacımız olan kaynaklara sahipsiniz, biz de si-zin," diye açıkladı Muhammet.

"Anlıyorum." Pablo, kahvesine süt tozu ekledi ve karıştırdı. Buradaki kahvenin de kendi ülkesindeki kadar iyi olduğunu gö-rünce şaşırmıştı.

41

Muhammet bir anlaşmaya varmanın zor olacağının farkın-daydı. Görüştüğü kişi tercih edeceğinin aksine, üst düzey biri değildi. Ama ortak düşmanları, Pablo'nun organizasyonuna kar-şı daha başarılıydı. Durum kendisini giderek daha fazla şaşırtı-yordu. Etkili güvenlik önlemleri almak için yeterince nedenle-ri vardı ama para için hareket eden tüm insanlar gibi, onlar dakendi arkadaşlarının paylaştığı amaç duygusundan yoksundular. Bu yüzden de daha zayıftılar. Ama Muhammet bunun adamlarıkendilerinden daha aşağı kıldığını düşünecek kadar aptal değil-di. Bir İsrail casusunu öldürmek onu insanüstü biri yapmazdı.Evet, belirgin bir deneyime sahiplerdi ama sınırları vardı. Allahdışında herkesin olduğu gibi. Bu bilgi sayesinde daha gerçekçi beklentilere giriliyor, işler kötü gittiğinde yaşanan hayal kırık-lıkları da o kadar büyük olmuyordu. Görüştüğü kişi kendi KutsalDava'smıyanlış yorumluyor olabilirdi ama insan işe duygularını karıştırmamalıydı. Ama sonuçta karşısındaki bir gavur olduğunagöre, Muhammet biraz hoşgörülü olab ilirdi.

"Bize ne öneriyorsunuz?" diye sordu Pablo, Muhammet'in beklediği gibi açgözlülüğünü sergileyerek.

"Avrupa'da bir ağ oluşturmanız gerekiyor, değil mi?"

"Evet, öyle." Son zamanlarda biraz sorun yaşamışlardı. Avru-palıpolisler, Amerikalılar kadar kanunlarla sınırlanmıyorlardı.

"Biz böyle bir ağa sahibiz." Müslümanlar'ın uyuşturucu tica-retinde aktif olmadıkları düşünüldüğünden - Suudi Arabistan'da bir uyuşturucu kaçakçısı yakalandığında kafası vurulurdu - du-rum daha da iyiydi.

"Karşılığında?"

"Amerika'da çok başarılı bir ağınız var ve Amerika'dan nef-ret ediyorsunuz, öyle değil mi?"

"Öyle," diye onayladıPablo. Kolombiya, Pablo'nun vatanın-daki dağlarda yaşayan Kartel'in huzursuz ideolojik müttefikle-riyle biraz ilerleme kaydetmeye başlamıştı. Ama erya da geç, müttefikler baskılara dayanamayacak ve "dostlarını" ele vere-ceklerdi. O zaman Kartel'in güvenliği ciddi şekilde tehlikeye girecekti. Güney Amerika'daki politik istikrarsızlık en büyük dostlarıydı ama bu durum sonsuza dek süremezdi. Aynı gerçek,

karşısında oturan Müslüman'ın halkı için de geçerliydi ve bu da ortak çıkarları olduğunu gösteriyordu. "Bizden tam olarak neleristiyorsunuz?"

Muhammet anlattı. Kartel'in hizmetleri karşılığında hiçbir şekilde para ödenmeyeceğini belirtmedi. Muhammet'in halkının yaptığı ilk sevkıyat -Yunanistan'a? Evet, muhtemelen bu en ko-layı olur- anlaşmayı mühürlemek için yeterli olacaktı, öyle değil mi?

"Hepsi bu mu?"

"Dostum, biz her şeyden çok fikir alışverişi yaparız, mal de-ğil. İhtiyacımız olan birkaç eşya son derece küçük ve gerekirse yerel yollardan da elde edilebilir. Seyahat belgeleriyle ilgili bize yardım edebileceğinizden de hiç şüphem yok."

Pablo neredeyse kahvesini ağzından tükürüyordu. "Evet, o iş kolay."

"O halde, bu ittifakın kurulamaması için herhangi bir neden var mı?"

"Önce liderlerimle görüşmem gerekiyor," diye uyardıPablo,"amaşu anda, çıkarlarımızın çatışması için herhangi bir neden göremiyorum."

"Mükemmel. Bundan sonra nasıl iletişim kuracağız?"

"Patronum birlikte iş yaptıklarıyla görüşmeyi tercih eder."

Muhammet bunu düşündü. Yolculuklar kendisini ve arkadaş-larını endişelendiriyordu ama bundan kaçmak mümkün değildi. Üstelik, dünyadaki tüm havaalanlarını görmesine yetecek sayıdapasaportu vardı . Gerekli dil becerilerine de sahipti. Cambridge'de aldığıeğitim boşa gitmemişti. Bunun için anne ve babasına te-şekkür borçluydu. Üstelik görünüşü ve mavi gözleri için İngiliz annesine de minnettardı. Çin ve Afrika dışındaki tüm ülkelerde onu yerel halktan biri sanabilirlerdi. Cambridge aksanıyla konuş-masının da yararı oluyordu.

"Bana yeri ve zamanı söylemen yeterli," dedi Muhammet. Kartvizitini uzattı. Üzerinde e-posta adresi vardı ve bu, şimdiyekadar icat edilmiş en yararlıgizli iletişim yöntemiydi. Modernhava yolculuğu gibi bir mucizeyle, kırk sekiz saat içinde dünya-nın herhangi bir yerine ulaşabilirdi.

2

KATILIŞ

Beşe çeyrek kala içeri girdi. Sokakta onu gören biri, bir kez daha dönüp bakmazdı ama bekar bir kadının dikkatini çekebi-lirdi. 1.80m.'den uzun boyu, 90 kiloluk vücudu -düzenli olarak spor yapıyordu- siyah saçları ve mavi gözleriyle bir film yıldızı olmasa bile şimdiye dek birlikte olduğu kadınların hiçbiri onu yataktan atmamıştı.

Üstelik iyi de giyiniyordu. Kırmızı çizgili -İngiliz yapımınabenziyordu- yelekli mavi takım elbise, kırmızı-sarı çizgili kravatve güzel bir altın kravat iğnesi. Gösterişli bir gömlek. Güzel birsaç kesimi. Bol

para ve iyi eğitim sayesinde boşa harcanmaya-cak gençlik yıllarının verdiği bir güven duygusu. Arabası binanınönündeki ziyaretçi otoparkına bırakılmıştı. Sarı bir Hummer 2SUV; Wyoming'de sığır ya da New York'ta para güden insanla-rın sevdiği türden bir araç. Ve muhtemelen nedeni...

"Eh, seni buraya getiren nedir?" diye sordu Gerry, konuğuna maun masasının diğer tarafındaki rahat koltuklardan birini işaret ederken.

"Henüz ne yapmak istediğime karar vermedim. Sadece etrafabir bakınacağım ve kendime göre bir şeyler bulmaya çalışaca-ğım."

Hendley gülümsedi. "Evet, henüz okuldan çıktığında insanınne kadarşaşkın olduğunu hatırlamayacak kadar yaşlanmadım. Hangisini bitirdin?"

"Georgetown. Aile geleneği." Delikanlı hafifçe gülümsedi. Bu, Hendley'in onda gördüğü ve takdir ettiği iyi bir şeydi; adı ve aile geçmişiyle herhangi birini etkilemeye çalışmıyordu. Hat-ta bundan biraz rahatsızlık duyuyor, birçok genç adamın yaptığı gibi kendi yolunu izlemek ve kendi adını duyurmak istiyordu. Kampüs'te onun için bir yer olmamasıçok kötüydü.

"Demek baban muhafazakâr okullarıseviyor."

"Annem de öyle. Sally, Bennington'a gitmedi. New York'ta Fordham'ıbitirdi. Şimdi Hopkins Tıp Fakültesi'nde, elbette. An-nem gibi o da doktor olmak istiyor. Onurlu bir meslek."

"Yani hukuk gibi değil mi?" diye sordu Gerry.

"Babam bu konuda nasıldır, bilirsiniz," dedi genç adam, sırı-tarak. "Sizin üniversite diplomanız hangi alandaydı?" diye sor-du, alacağı cevabı bilerek.

"Ekonomi ve matematik. İki uzmanlık alanı seçmiştim." Ger-çekten de Hendley bunu yaptığına seviniyordu, çünkü ticaretişinde yeni kalıplar geliştirmesini sağlamıştı. "Eee, aile işi nasılgidiyor?"

"Ah, iyi. Babam tekrar yazmaya döndü; anılarını yazıyor. Ge-nellikle o türde bir kitap yazacak kadar ya şlanmadığını söyle-yerek sızlanıyor ama kitabın iyi olması için çok çalışıyor. Yeni Başkan'dan pek hoşlanmıyor."

"Evet, Kealty'nin yeniden yükselmek konusunda özel bir ye-teneği var. Sonunda adamı gömdüklerinde, mezar taşının üzerinebir kamyon park etseler iyi olur." BuşakaWashington Posftabile yayınlanmıştı.

"Bunu duymuştum. Babam on dahinin bir araya gelerek yap-tığıbir işi bozmak için bir aptalın yeterli olduğunu söyler hep." Ama bu benzetme*Washington Posfta* yayınlanmamıştı. Gençadamın babasının Kampüs'ü kurmasının nedeni buydu ama deli-kanlının kendisi bunu bilmiyordu.

"Bu biraz abartıya kaçıyor. Bu yeni adam bulunduğu yere sa-deceşans eseri geldi."

"Evet, şey, sizce şu Mississippi'deki geri zekâlıyı idam etme zamanıgeldiğinde, sizce ne kadar ceza verir?"

"Büyük cezalara karşıçıkmak onun için prensip meselesi,"diye vurguladıHendley. "Ya da en azından öyle

olduğunu söylü-yor. Bazıları böyle hissediyor ve bu da onurlu bir görüş."

"Prensip mi? Ona kalsa ilkokulları eski tip öğretmenlere bı-rakacak."

"Eğer politik tartışmaları seviyorsan, 29. Karayolu'nun iki ki-lometre aşağısında güzel bir bar var," diye önerdi Hendley.

"Hayır, niyetim bu değildi. Konudan saptığım için özür dile-rim, efendim."

Bu çocuk kartlarını iyi oynuyor,diye düşündü Hendley. "Şey,aslını istersen kötü bir konu değil. Her neyse, senin için ne ya-pabilirim?"

"Merak ediyorum."

"Neyi?"

"Burada ne yaptığınızı."

"Temel olarak döviz işleri." Hendley bir çalışma gününün so-nundaki yorgun rahatlığını göstermek için gerindi.

"Hı-hım," dedi delikanlı, şüpheci bir tavırla.

"Eğer elinde iyi bilgiler ve biraz da cesaretin varsa, çok iyi para kazanabilirsin."

"Biliyor musunuz, babam sizi çok seviyor. Artık görüşmeme-nizin çok üzücü olduğunu söylüyor."

Hendley başıyla onayladı. "Evet. Ve ne yazık ki bu benim ha-tam."

"Hayatınızı öyle mahvetmenizin size yakışmadığını, bunun için fazla akıllı olduğunuzu da söylüyor."

Bu aslında dev bir gaf olarak kabul edilebilirdi ama delikan-lının yüz ifadesine bakılırsa, bunun hakaret değil, daha ziyade meraktan kaynaklanan bir soru olduğu belliydi... öyle miydi? Hendley tereddüt etti.

"Kötü bir dönem geçiriyordum," diye cevap verdi. "Herkes hata yapar. Baban da birkaç hata yaptı geçmişte."

"Doğru. Ama babam yanında kıçını toplayacak bir Arnie ol-duğu için çok şanslıydı." Bu açıklama, Hendley'e bir kapı aç-mıştı.

46

"Arnie nasıl?" diye sordu Hendley, manevradan kurtulmak için zaman kazanmaya çalışarak. Genç adamın neden burada olduğunu hâlâ merak ediyordu ve nedenini bilmese de bundanbiraz rahatsızlık duymaya başlamıştı.

"İyi. Ohio Üniversitesi'nin yeni rektörü olacak. Bu konuda iyi olmalı. Ayrıca, babam onun biraz sakin bir işe ihtiyacı oldu-ğunu düşünüyor. Bence haklı. O adamın nasıl olup da kalp krizi geçirmediğini, annem de benim kadar merak ediyor. Belki bazıinsanlar gerçekten hareketi seviyordur." Bakışlarını Hendley'in gözlerinden hiç ayırmadan konuşuyordu. "Arnie ile konuşmakbana çokşey öğretti."

"Peki ya baban?"

"Ah, ondan da bir-iki şey öğrendim elbette, ama genel olarak, bildiklerimin çoğunu başkalarından öğrendim."

"Kimi kastediyorsun?"

"Örneğin Mike Brennan. O benim kahramanımdı," diye açık-ladıJack, Jr. "Gizli Servis geçmişi var. Çok iyi tabanca kullanır.Bana da kullanmayıo öğretmişti."

"Ya?"

"Servis'in Eski Postane Binası yakınlarında bir atış poligonu var; Beyaz Saray'dan birkaç blok ötede. Arada bir hâlâ oraya gi-diyorum. Mikeşimdi Beltsville'de, Gizli Servis Akademisi'ndeeğitmenlik yapıyor. Gerçekten iyi ve akıllı bir adam; sırtı da sağ-lam. Küçüklüğümde bana o bakardı, biliyorsunuz ve ben de sık sık ona Gizli Servis ajanlarının neler yaptığını, nasıl eğitildikle-rini, nasıl düşündüklerini, annemi ve babamı korurken ne gibi şeyleri aradıklarını sorardım. Ondan çok şey öğrendim. Diğer-lerinden de."

"Kimler mesela?"

"FBI ajanları, Dan Murray, Pat O'Day; Pat, Murray için dava müfettişliği yapıyor. Emekli olmaya hazırlanıyor. Buna inanabi-liyor musunuz? Maine'de biftek için sığır yetiştirmeyi planlıyor. Sığır gütmek için ne de komik bir yer. O da iyi bir nişancı. Vah-şi Bili Hickock gibi. Ama Princeton mezunu olduğunu unutmak çok kolay. Herşey bir yana, çok akıllı bir adam. FBI'ın soruş-turmaları nasıl yürüttüğüyle ilgili bana çok şey öğretti. Ve karısı

"Normal vatandaşlar müteahhit firmalarla pazarlık etmek konusunda daha fazla özgürlüğe sahiptir. Devam et," dedi eski senatör.

"Asla yasadışı bir şey yapmamışsınız. Senatörlük kariyerinizi bitiren çıkar çatışması suçlaması, saçmalıktan başka bir şey de-ğil. Ortalamanın üzerinde herhangi bir avukat bu davayı daha ilk — duru şmada kapatabilirdi ama siz sesinizi çıkarmadınız ve üstünükapadınız. Babamın sizi daima aklınız için sevdiğini biliyorum.Tepedeki herkes için bunu söylemez. CIA'deki üst düzey insanlar sizinle birlikte çalış mayı seviyordu. Nedenini bilmiyorum amatepedeki birçok kişi istihbarat adamlarından nefret ediyor. Ne za-man senatörlerle ve kongre üyeleriyle toplantıya girse, bu konu babamı çıldırtıyordu. Kendi bölgelerindeki önemsiz projeler için onlarla pazarlık yapmak zorunda kalıyordu. Tanrım, babam bun-dan nefret ediyordu. Ne zaman toplantıya girse, öncesinde vesonrasında birer hafta boyunca homurdanıp duruyordu. Capitol Binası'nda çalışırken de gayet iyi iş çıkarmıştınız. Ama politika hayatınızda sorun yaşadığınızda, vazgeçtiniz. Buna inanmaktaçok zorlanmıştım. Ama asıl kabullenemediğim şey, babamın bu konuda hiçbir şey söylememesiydi. Tek bir kelime bile etmemiş-ti. Ne zaman sorsam, hep konuyu değ iştirirdi. Arnie bile bu ko-nuda hiç konuşmazdı; üstelik Arnie sorduğum her soruya cevap veren bir insandı." Jack bakışlarını Hendley'den ayırmadan ar-kasına yaslandı ve devam etti. "Ben de bir şey söylemedim amaGeorgetown'daki ilk yılımda etrafı kokladım, deştim ve insanlar-la konuşmaya devam ettim; bana konuların özüne sessizce nasıl bakabileceğimi öğreten insanlarla. Yine, bu da çok zor değildi."

"Peki nasıl bir sonuca ulaştın?"

"Çok başarılı bir başkan olurdunuz, Senatör, ama eşinizi veçocuklarınızı kaybetmek sizin için büyük bir darbe oldu. Bukonuda hepimiz çok üzüldük. Annem eşinizi gerçekten çok se-verdi. Konuyu hatırlattığım

için lütfen beni bağışlayın, efendim.Politika dünyasından bu yüzden çekildiniz ama bence ülkenizi unutamayacak kadar vatanseversiniz ve yine bence, Hendley Ortaklarısizin ülkenize hizmet etme biçiminiz oldu; kayıt dışı yollarla. Bir gece babamın üst katta Bay Clark ile içki içerek

konuştuğunu hatırlıyorum; lisedeki ilk yılımdı. Çoğunu yakala-yamadım. Yanlarında olmamı istemiyorlardı, bu yüzden ben detelevizyon seyretmeye geri döndüm. Tesadüf, o gece 2. Dünya Savaşı 'nda görev yapmış İngiliz Özel Operasyonlar Şefleri ileilgili bir program vardı. Çoğu bankacılardı. 'Vahşi Bili' Donovanbu birimi kurmak için avukatlar tutmuştu amaİngilizler insanla-rıkontrol altına almak için bankacıları kullanmışlardı. Nedeni-ni merak ettim ve babam da bankacıların daha akıllı olduklarını söyledi. Gerçek dünyada para kazanmayı biliyorlardı ve babama göre avukatlar o kadar akıllı değildi. Sanırım ticaret geçmişiylekendisinin yaptığışeyin bu olduğuna inanıyordu. Ama siz farklıtürde bir korsansınız, Senatör. Bence siz casussunuz ve HendleyOrtaklarıda özel olarak kayıt dışı çalışan özel bir casus kurumu-nu besliyor; federal bütçelerin tamamen dışında olan birini. Böy-lece kötüşeyler yaptığınızı düşündükleri için etrafa bilgi yayan senatörler ve kongre sürüngenleriyle uğraşmıyorsunuz. Google arama motorunda bir arama yaptım ve bütün Internet'te şirketi-nizle ilgili sadece altıbaşlığa rastlayabildim. Annemin saç stiliy-le ilgili olarak bile daha fazla başlığa rastladım.JVomen s JVear Dailyonun saçma başı na yaptıklarıyla fazlasıyla ilgileniyordu vebu da babamıçıldırtıyordu."

"Hatırlıyorum," dedi Hendley. Baba Jack Ryan, bir defasında muhabirlerin karşısında bu konu açılınca kendini kaybetmişti ve bunun bedelini dedikodu sayfalarına malzeme olarak ödemişti. "Bana'VIII. Henry bu tür muhabirlere özel bir saç tıraşı yapar-dı,' demişti."

"Evet, Londra Kulesi'nde bir baltayla. Sally buna çok gülü-yordu. O da saçıyla ilgili anneme hep takılıyordu. Sanırım bu erkek olmanın iyi taraflarından biri, ha?"

"O. Ve de ayakkabılar. Karım Manolo Blahniks'i hiç sevmez-di. Ağırbaşlı ayakkabıları tercih ederdi; ayağını acıtmayan şey-ler," dedi Hendley, geçmişi hatırlayarak; ve aynı anda kendinibeton duvara toslamış gibi hissetti. Karısı hakkında konuşmakhâlâ canını yakıyordu. Muhtemelen bunu hayatının sonuna kadar hissedecekti ama en azından hissettiği acı ona olan sevgisinin sürdüğünü gösteriyordu ve bu da bir şeydi. Karısının anısını çok

sevmesine rağmen, insanların yanındayken onunla ilgili gülüm-seyemiyordu. Politika kariyerinde kalsaydı, bunu yapmak zo-runda kalacak, acısının üstesinden geldiğini, sevgisinin ölümsüzolduğunu ama artık canını yakmadığını gösterebileceği şekildedavranacaktı. Evet, politika kariyeri için ödenmesi gereken be-dellerden biri de, insancıllığınla birlikte erkekliğini de bir kena-ra fırlatıp atmaktı. Ama bu bedele kesinlikle değmezdi. BirleşikDevletler Başkanıolmak için olsa bile. Kendisi ve Jack Ryan, Sr.ile bu kadar iyi anlaşmalarının en önemli nedeni, birbirlerine çokbenzemeleriydi.

"Buranın gerçekten bir istihbarat servisi olduğunu mu düşü-nüyorsun?" diye sordu Hendley, durum elverdiğince neşeli bir tavırla.

"Evet, efendim, öyle düşünüyorum. Eğer diyelim ki Ulusal Güvenlik Servisi büyük merkez bankalarının ne yaptığıyla ilgi-leniyorsa, topladıkları bilgileri Langley'e aktarmak için mükem-mel bir pozisyondasınız. Bu aynı zamanda kendi ticari birimle-rinize de büyük avantaj kazandırıyor olmalı ve eğer kartlarınızıdikkatli oynarsanız - yani fazla açgözlü davranmazsanız - kimsefark etmeden uzun vadede çok büyük paralar kazanabilirsiniz. Bunu yatırımcıları kendinize çekmeden yapmanız gerekir. Onlarkonuşmayıfazla severler çünkü. Dolayısıyla, bu faaliyet, buradayaptığınız işleri finanse eder. Ama yaptığınız şeyin tam olarak ne

olduğu konusunda etrafta çok fazla konuşmadım."

"Bu doğru mu?"

"Evet, efendim, kesinlikle doğru."

"Babanla henüz bu konuda hiç konuşmadın mı?"

"Hayır, efendim." Jack Jr. başını iki yana salladı. "Hemen in-kar ederdi. Babam sorduğum soruların büyük bölümünü cevaplarama bu türşeyleri asla."

"Peki sana neler anlattı?"

"Sosyal şeyler. Bilirsiniz, politikacılarla ilgili, hangi yabancı devlet liderinin küçük kızlardan veya çocuklardan hoşlandığıyla ilgili şeyler. Tanrım, özellikle okyanusun öbür tarafında o kadarçokşey oluyor ki. Ne tür insanlar oldukları, nasıl düşündükleri,kişisel önceliklerinin neler olduğu ve tuhaf huyları. Hangi ülke-

nin ordusuna önem verdiği. Hangi ülkelerin casusluk organizas-yonlarının iyi, hangilerinin kötü olduğu. Tepedekilerle ilgili birsürüşey. Gazetelerde ya da kitaplarda okuyabileceğiniz türdenşeyler; ama babamın bana anlattıklarının hepsi gerçekti. Tabii bu tür konularıher yerde konuşmamak gerektiğini de biliyorum."

"Okulda bile mi?"

"Gazetelerde görmediğim hiçbir konuyu. Gazeteler malzeme-leri bulup çıkarmakta çok iyiler ama hoşlanmadıkları insanlarla ilgili zarar verici şeyleri sık sık yayınlarken, hoşlandıkları insan-larla ilgili pek bir şey yayınlamazlar. Sanırım habercilik sektörübu açıdan mahalle dedikoducularına çok benziyor. Sevdikleri in-sanlarla, sevmedikleri insanlarıçekiştiriyorlar."

"Sonuçta onlar da insan."

"Evet, efendim, öyleler. Ama annem birinin gözünü ameliyat ederken, o kişiyi sevip sevmemekle ilgilenmiyor, çünkü oyunu kurallarına göre oynayacağına dair yemin etmiş. Babam da öyle.Beni de aynı şekilde yetiştirdiler," dedi Jack Patrick Ryan, Jr.,sözünü bitirirken. "Her babanın oğluna söylediği şey: Eğer bir şeyi yapacaksan doğru yap ya dahiç yapma."

"Artık herkes böyle düşünmüyor," diye vurguladı Hendley, kendi oğulları George ve Foster'a da aynı şeyi söylemiş olmasınakarşın.

"Belki öyle, Senatör, ama bu benim hatam değil."

"Ticaret işi hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Hendley.

"Temel şeyleri. Konuşmaya geldiğinde konuşabilirim ama henüz uygulamaya geçecek kadar çokşey öğ renmedim."

"Peki Georgetown'dan aldığın diploma?"

"Tarih, biraz ekonomi... babam gibi. Bazen ona hobisini so-ruyorum; hâlâ borsada oynamayıseviyor ve

bu işte Hazine Ba-kanı George Winston gibi dostları var. Sık sık sohbet ediyorlar.George babamı şirketine almak için defalarca ikna etmeye çalıştıama babamşimdikinden daha fazlasını istemiyor. Yine de hâlâ arkadaşlar. Hatta birlikte golf oynamaya bile gidiyorlar. Babamberbat bir golf oyuncusudur."

Hendley gülümsedi. "Biliyorum. Peki ya sen hiç denedin mi?"

Jack başını iki yana salladı. "Sopa sallamayı biliyorum sade-ce. Robby Amcam çok iyiydi. Tanrım, babam onu hâlâ çok özlü-yor. Sissy Yengem hâlâ sık sık bize geliyor ve annemle birlikte piyano çalı yorlar."

"O olay çok kötüydü."

"O kahrolası cahil ırkçı herif!..." dedi Jack. "Bağışlayın, Se-natör. Robby öldürüldüğünü bildiğim ilk insandı." İşin asıl ina-nılmaz tarafı, saldırganın canlı ele geçirilmesiydi. Gizli Servis ajanlarıyarım saniye gecikmeyle Mississippi Eyalet Polisi'nden sonra adama ulaşmıştı ama daha havada mermiler uçuşamadan, halktan biri adamı yakalamış ve canlı şekilde hapse girmesini sağlamıştı. Bu gerçek, en azından bir komplo saçmalığı olasılı-ğını ortadan kaldırmıştı. Adam altmış yedi yaşında bir Ku KluxKlan üyesiydi ve Ryan'ın emekliliğinden sonra Birleşik Dev-letler Başkanlığıpozisyonuna zenci bir başkan yardımcısının gelmesi fikrinden hoşlanmamıştı. Duruşması, kararı ve kararın uygulanması inanılmaz bir hızla olmuştu; suikast video bandınakaydedilmişti ve olay yerinde altıgörgü tanığı vardı."Sic volvere Parcas,"dedi Jack.

"Ne demek bu?"

"Yazgılar, Senatör. Biri ipliği açar. Biri ipliği ölçer. Biri de ip-liği keser. 'Yani Yazgılar'ı açın.' Romalılar öyle derdi. Babamındaha önce hiçbir konuda böylesine yıkıldığını görmemiştim. An-nem daha iyi başa çı ktı. Sanırım doktorlar ölüme alışıyor. Babamise adamıkendi elleriyle öldürmek istiyordu. Çok zordu." Haberkameralan, Donanma AkademisiŞapeli'nde Başkan'ıağlarkengörüntülemişti.Sic volvere Parcas."Eh, Senatör, benim burada yazgım nedir?"

Hendley önce anlayamadı. Bu sorunun gelişini daha çok ön-ceden fark etmişti ama yine de kolay bir soru değildi. "Peki yababan?"

"Bilmesi gerektiğini kim söyledi? Muhtemelen ticaret faa-liyetlerinizi gizlemek için kullandığınız altı alt şirketiniz var." Bunu öğrenmek kolay olmamıştı ama Jack nasıl araştıracağını biliyordu.

"'Gizlemek' değil," diye düzeltti Hendley. "'Biçim değiştir-mek' olabilir ama 'gizlemek' değil."

"Bağışlayın. Dediğim gibi, casuslarla çok uzun süre birlikte oldum."

"Çokşey öğrenmişsin."

"Çok iyi öğretmenlerim vardı."

Ed ve Mary Pat Foley, John Clark, Dan Murrayve*delikan-lının kendi babası. Doğrusu ya, gerçekten çok iyi öğretmenleri olmuş,* diye düşündü Hendley. "Burada tam olarak ne yapabile-ceğini düşünüyorsun?"

"Efendim, çok akıllıyım ama o kadar da akıllı değilim. Daha öğrenmem gereken bir sürü şey var. Bunun farkındayım. Siz deöyle. Ne yapmak mıistiyorum? Ülkeme hizmet etmek istiyo-rum," dedi Jack, doğal bir tavırla. "Yapılması gereken şeylerinyapılmasını sağlamak istiyorum. Paraya ihtiyacım yok. Babamınve büyükbabamın, yani annemin babası, Joe Muller, açtıklarıtröst fonlarım var. Eğer isteseydim, hukuk diploması alırdım vetıpkı Ed Kealty gibi kendi başıma Beyaz Saray'ın tepesine tır-manmaya çalışırdım ama babam bir kral değil ve ben de prens değilim. Kendi yazgımı izlemek ve neler olacağını görmek isti-yorum."

"Baban bunu öğrenemez, en azından bir süre."

"Ne olmuş? O da benden bir sürü sır sakladı." Jack bunu ko-mik bulmuştu. "Karşılık vermek haksızlık sayılmaz, değil mi?"

"Bunu düşüneceğim. E-posta adresin var mı?"

"Evet, efendim." Jack kartını uzattı.

"Bana birkaç gün ver."

"Elbette, efendim. Sizinle görüşmeme izin verdiğiniz için te-şekkür ederim." Jack ayağa kalktı, Hendley ile tokalaştı ve dışarıçıktı.

Çocuk hızlı büyümüş,diye düşündü Hendley. Belki Gizli Ser-vis elemanlarının yakınında olmasının bunda etkisi olmuştu; amanasıl bir kişi olacağına bağlı olarak, bu yararlıda olabilirdi, ca-nını da yakabilirdi. Ama bu çocuk iyi genlerden geliyordu; hem annesinden hem de babasından. Dahası, bir hayli de akıllıydı. Fazlasıyla meraklıydı ve bu da genellikle zekâ belirtisi olarak kabul edilirdi.

Ve zekâ, dünyanın neresinde olursa olsun, yeterince bulunma-yan tekşeydi.

****

"Eee?" diye sordu Ernesto.

"İlginçti," diye cevap verdi Pablo, bir Dominic purosu yakar-ken.

"Bizden ne istiyorlar?" diye sordu patronu.

"Muhammet ortak çıkarlarımızdan ve ortak düşmanlarımız-dan söz ederek başladı."

"Eğer orada iş yapmaya kalkarsak, kellelerimizi kaybederiz," dedi Ernesto. Onun için konu daima işti.

"Bunu ben de söyledim. Onlarınkinin küçük bir pazar oldu-ğunu ve muhtemelen zaman harcamaya değmeyeceğini söyledi.Ham madde ihracatlarıçok düşük. Bu doğru. Ama bize yeni Av-rupa pazannda yardım edebileceklerini söyledi. Muhammet banaorganizasyonlarının Yunanistan'da iyi bir operasyon üssü bulun-duğunu ve Avrupa'daki sınırların ortadan kalkmasıyla sevkıyatla-rımızı Avrupa'ya sokmak için en mantıklı noktanın orası olacağınısöyledi. Teknik yardımları için bizden para talep etmeyeceklermiş.Sadece iyi niyet ilişkisi kurmak istediklerini söyledi."

"Yardımımıza çok ihtiyaçları var demek ki," dedi Ernesto.

"Ellerinde hatırı sayılır kaynaklar var ve bunu gösterdiler, Şef. Ama silah kaçakçılığı konusunda da uzmanlaşmak istiyor gibiler. Sonuçta az şey istiyor ve çok şey öneriyorlar."

"Peki işimizi daha elverişli hale getirmek için ne önerebilir-ler?" diye sordu Ernesto.

"Yankiler'i kaynaklarını farklı işler için kullanmaya zorlaya-caklarıaçık."

"Bu durum ülkelerinde büyük bir kargaşa yaratacak ama poli-tik etkileri gerçekten ciddi olabilir..."

"Şef, şimdi üzerimize yüklemiş oldukları baskının daha da artmasıpek olası değil, değil mi?"

"Bu yeni Kuzey Amerikalı başkan aptalın teki ama aynı za-manda da tehlikeli."

"O halde yeni dostlarımızın başkanın dikkatini dağıtmasına izin verebiliriz,Şef," dedi Pablo. "Bunu yapmak için kendi kay-naklarımızı kullanmamız bile gerekmeyecek. Çok az riskimiz var ama potansiyel ödül çok büyük, ne dersin?"

"Bunu ben de görüyorum, Pablo, ama sonunda işin arkasındabizi bulurlarsa, bedeli çok ağır olabilir."

"Doğru ama bize daha ne kadar baskı yapabilirler ki?" diye sordu Pablo. "Bogota hükümeti aracılığıyla politik müttefikleri-mize saldırıyorlar ve eğer istedikleri etkiyi yaratabilirlerse, bizeverecekleri zarar gerçekten çok büyük olacak. Sen ve diğer Kon-sey üyeleri, kendi topraklarımızda kaçak haline gelebilirsiniz,"diye uyardıKartel'in istihbarat lideri. Böyle bir durumun Konsey üyelerini çok sevdikleri büyük zenginliklerinden yoksun bıraka-cağını hatırlatmasına gerek yoktu. Harcayacak yer olmadığında, paranın pek işe yaradığı söylenemezdi. "Dünyanın o kısmındabir deyiş vardır: Düşmanımın düşmanı dostumdur. Şef, bu teklifigeri çevirmek için önemli bir neden varsa, ben göremiyorum."

"Yani bu adamla görüşmem gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Si,Ernesto. Bunun bir zararı olmaz. Gringolar onu bizi iste-diklerinden daha çok istiyorlar. Eğer biz ihanetten korkuyorsak, o daha fazlasından korkmalı, öyle değil mi? Sonuçta elbette ki önlemlerimizi alacağız."

"Pekâlâ, Pablo. Onu dinlemek istediğimizi Konsey'e bildire-ceğim ve onların da fikirlerini alacağım," dedi Ernesto. "Görüş-meyi ayarlamak zor olur mu?"

"Kendisinin Buenos Aires'e uçmasını bekliyorum. Nasıl gü-venli yolculuk yapabileceğini kesinlikle biliyor. Muhtemelenbizden daha çok sahte pasaportu vardır ve kesinlikle Arap'a ben-zemiyor."

"Yabancı dil?"

"Yeterli," dedi Pablo. "İngilizce'yi bir İngiliz gibi konuşuyor ve bu bile kendi başına bir pasaport demektir."

"Yunanistan'dan, ha? Bizim ürünlerimiz mi?"

"Organizasyonu Yunanistan'ı yıllardır saldırı merkezi olarak kullanıyor, Şef. Bir grup teröristi içeri sokmaktansa, bizim ürün-lerimizi içeri sokmak çok daha kolay ve kullandıkları yöntem-

ler ve kaynakları da amaçlarımıza uyarlanabilir gibi görünüyor. Yine de, elbette ki kendi adamlarımız tarafından incelenmeleri gerek."

"Kuzey Amerika ile ilgili neler planladıklarını tahmin edebi-liyor musun?"

"Sormadım, Şef. Bunun bizi ilgilendirdiğini sanmıyorum." "Sınır güvenliğini artırmadıkça. Bu bir sorun olabili..." Er-nesto elini kaldırdı, "...biliyorum, Pablo, bu da çok önemli bir sorun sayılmaz. Bize yardım ettikleri sürece, Amerika Birleşik Devletleri'ne ne yaptıkları umurumda değil."

3

GRİ DOSYALAR

Hendley'in avantajlarından biri, gelirlerinin çoğunun başka yerlerde olmasıydı. Onlar için harcama yapması gerekmiyordu.Genel giderlerin hepsini farkında olmadan vergi mükellefleri ödü-yordu ve doğ rusunu söylemek gerekirse, "genel giderler"in ken-dileri de ne olduğunu bilmiyordu. Son zamanlarda tüm dünyadagiderek artan uluslararasıterör, Amerika Birleşik Devletleri'ninönde gelen iki istihbarat servisinin, CIA ve Ulusal Güvenlik Servisi'nin geçmişte olduğundan çok daha yakın bir şekilde bir-likte çalışmasına neden olmuştu ve iki servisin merkez binala-rı arasında uzun bir mesafe bulunduğundan - Noel haftasında D.C. Beltvvay'in kuzey kısmında araba kullanmak, bir alışverişmerkezinin otoparkında araba kullanmak kadar yavaş olabilirdi - iletişimin büyük bölümünü, CIA'in binasının tepesinden Ulu-sal Güvenlik Servisi'nin binasının tepesine kadar güvenli mikro-dalga hatlarıyla yapıyorlardı. Hcndley Ortakları'nın tepesinden geçen bu hat, kimsenin dikkatini çekmiyordu. Ama fark edilme-sinin de bir önemi yoktu aslı nda, çünkü mesajlar şifreliydi. Öyleolmak zorundaydı, çünkü teknik sorunlardan dolayı mikrodalga hatlarının sürekli olarak sızıntı yapma riski vardı. Anın ihtiyaç-larını karşılamak için fizik kanunları kullanılabilirdi ama değiş-tirilemezdi.

PC ağlarında kullanılanlardan çok az farklı olduğu için, mik-rodalga kanalının dalga genişliği yoğundu. Kutsal İncil'in Kral James versiyonu bir binadan diğerine saniyeler içinde aktarıla-bilirdi. Bu hatlar sürekli açık ve hareket halindeydi; çoğu zamanşifreleri izleyebilecek birilerine karşı saçma sapan ve rasgele ka-rakterler aktarıyordu ama sistem TAPDANCE şifreli olduğun-dan, tamamen güvenliydi. Ya da en azından, Ulusal GüvenlikServisi'ndeki bilgisayar dehalarıöyle olduğunu iddia ediyordu.CD-ROMlara dayanan sistem tamamen rasgele aktarımlar yapı-yor ve atmosferik RP gürültüsünü duymak için bir anahtarınızolmadığısürece, elde edebileceğiniz veri de bununla sınırlıydı. Ama her hafta, Hendley'in muhafiz grubu şefi, iki meslektaşıy-la birlikte - muhafız grubu arasından daima rasgele seçiliyor-du - Fort Meade'e gidiyor ve haftalık şifre disklerini alıyordu. Bunlar, şifre makinesine bağlı kutuya yerleştiriliyor ve her birikullanımdan sonra çıkartılıp, her biri yıllar boyunca soru sorma-mayıöğrenmiş üç muhafızın gözetiminde yok edilmek üzere birmikrodalga fırınına atılıyordu.

Bu oldukça uğraş gerektiren prosedür, Hendley'in iki servi-sin tüm faaliyetlerini izleyebilmesini sağlıyordu, çünkü ikisi de devlete bağlı olduklarından, başka ülkelerdeki ajanlardan alınanverilerden kantinde yemek niyetine dağıtılan gizemli ete kadar her şeyi kağıda dökmek zorundaydılar.

Bilginin çoğu Hendley'in grubunu ilgilendirmiyordu amaneredeyse hepsi, yüksek yoğunluklu disklerde

saklanıyor ve ge-rektiği takdirde bütün bir ülkeye yetecek kadar elektrik sağlaya-bilecek bir Güneş Mikrosistemi ile çalışan ana bilgisayara aktarı-lıyordu. Bu, Hendley'in grubunun istihbarat servislerinin topla-dığıverileri görebilmesini, uzmanlar tarafından çeşitli alanlardayapılan ve yorum ve daha derin analizler için başkalarına aktarı-lan üst düzey analizleri inceleyebilmesini sağlıyordu. Ulusal Gü-venlik Servisi, bu tür çalışmalarda CIA'den daha iyiydi - daha doğrusu Hendley'in analistleri öyle düşünüyordu - ama tek birsorun üzerinde çok sayıda beynin düşünmesi genellikle çok dahaverimli sonuçlar veriyordu; analiz eylemi felç edecek hale gelene kadar elbette. Yeni Ülke Güvenliği Bölümü - Hendley elinden gelse o bölümün başındakilerin hepsini değiştirirdi - de döngüye

katılınca, CIA ve Ulusal Güvenlik Servisi, FBI analizlerinin alı-cısı konumuna gelmişti. Bu genellikle bürokratik kargaşaya yeni bir katman ekliyordu ama FBI ajanlarının ham bilgiye farklı biraçıdan yaklaştıkları da bir gerçekti. Temelde polis olduklarından,jürinin önüne konacak bir suç dosyasıoluşturur gibi düşünüyor-lardıve bu, birçok durumda işe yarıyordu.

Her servisin kendine has bir düşünme tarzıvardı. FBI, tek eğilimli polislerden oluşuyordu. CIA'in eğilimi diğer yöndeydive nadir olmasına rağmen gerektiğinde eyleme geçebilecek güvesahipti. Ulusal Güvenlik Servisi ise, sadece bilgiyi alıyor, analiz ediyor ve diğerlerine aktarıyordu; alıcı kişilerin bu bilgilerle birşey yapıp yapmayacakları, Servis'in sorumluluklarının dışında kalıyordu.

Hendley'in Analiz/İstihbarat şefi, Jerome Rounds idi. Dostla-rının Jerry diye çağırdığı bu adam, Pennsylvania Üniversitesi'ndepsikoloji doktorasıyapmıştı. Dışişleri Bakanlığı'nın İstihbarat ve Araştırma Ofisi'nde çalışmış, sonrasında Kidder, Peabody'yefarklıtürde bir maaşla farklı türde bir analist olarak atanmıştı. Senatör Hendley, onu New York'taki bir öğle yemeği sırasındakeşfetmişti. Rounds, Ticaret Odası'nda kendini zihin okuyucuolarak tanıtmıştı ama kendisi iyi bir servet yapmış olmasına rağ-men, çocukların eğitimi garanti altına alındığında ve yelkenlinintaksitleri ödendiğinde, paranın o kadar da önemli olmadığını farketmişti. Gözünü Wall Street'e diktiği sıralarda, Hendley'in dörtyıl önce yaptığı teklifin hiç de fena olmadığını düşünmüştü. Gö-revleri arasında, başka uluslararası tüccarların zihinlerini okumakda vardı ve bu, New York'tayken öğrendiği bir şeydi zaten. HemKampüs'ün döviz ticareti bölümü sorumlusu hem de Operasyon Bölümüşefi olan Sam Granger ile yakın ilişkideydi.

Jerry Rounds, Sam'in ofisine geldiğinde, mesai saati nere-deyse bitmek üzereydi. Ulusal Güvenli Servisi'nden ve CIA'den gelen verileri gözden geçirmek, Jerry'nin ve personelinin göre-viydi. Hepsinin duyarlıalgılara sahip hızlı okurlar olması gereki-yordu. Rounds bu açıdan tam bir av köpeği sayılırdı.

"Şuna bir baksana," dedi, Granger'ın masasının üzerine bir gazete bırakıp koltuklardan birine otururken.

"Mossad bir... İstasyon Şefi'ni mi kaybetti? Hmm. Nasıl oldu bu iş?"

"Yerel polisler soygun olduğunu düşünüyor. Bıçakla öldürül-müş, cüzdanıkayıp ve herhangi bir mücadele izine rastlanmamış.Anlaşılan o sırada üzerinde tabancası yokmuş."

"Roma gibi uygar bir şehirde böyle bir şey nasıl olabilir?" dedi Granger. "Nasıl bulduk bunu?"

"İsrail Büyükelçiliği'nde çalışan bir yetkilinin bir muhbirden bilgi alırken zımbalandığı haberi yerel gazetelere ulaşmış. Servi-sin istasyonşefi onun bir casus olduğunu düşünüyor. Langley 'dekibazıları bütün bunların ne anlama geldiğini anlamak için etrafıaraştırıyor ama muhtemelen sonunda yerel polisin görüşünü ka-bul edecekler. Ölü bir adam. Cüzdan yok. Görünüşte soygun."

"Sence İsrailliler bunu yiyecek mi?" diye sordu Granger.

"Büyükelçilik ziyafetinde domuz rostosu servisi yaptıkların-da, bu da olabilir. Birinci ve ikinci omurilikler arasından bıçak-lanmış. Bir sokak serserisi çok daha büyük bir olasılıkla gırtlağınıkeserdi ve bir profesyonel bunun gürültülü ve sorunlu olacağını bilir. Carabinieri olay üzerinde çalışıyor; ama bence dibini kazı-maya cesaretleri yok. Tabii restorandaki birinin süper bir hafızasıyoksa, ben buna pek ihtimal vermiyorum."

"Peki sence bu olay ne anlama geliyor?"

Rounds arkasına yaslandı. "Herhangi bir servisin istasyon şefi en son ne zaman öldürüldü?"

"Oldukça uzun zaman oldu. Servis Yunanistan'da birini kay-betti;şu yerel terörist grup sayesinde. Suçlular kendi içlerinden biri tarafından ele verildi. Şimdilerde tek başına votka içiyordur bence. Birkaç yıl önce İngilizler Yemen'de birini kaybettiler..."Granger bir an duraksadı. "Haklısın. Bir istasyon şefini öldürmekçokşey kazandırmaz. Kim olduğunu öğrendiğinde onu izlersin,bağlantılarının ve emrindekilerin kimler olduğunu keşfedersin. Eğer birini öldürürsen, değerli zamanını boşuna harcamış olur-sun. Yani bir teröristin İsrail'e mesaj gönderdiğini mi düşünü-yorsun?"

"Ya da özellikle hoşlanmadığıbir tehlikeyi ortadan kaldırdı.Sonuçta adam bir İsrailli idi, değil mi? Büyükelçilik görevlisi.

Belki bu bile yeterliydi ama bir casus - özellikle de üst düzey bir casus - indirildiğinde, bunun kaza olduğunu düşünmek sa-laklıktır."

"Sence Mossad yardımımızı ister mi?" Ama Granger cevabı zaten biliyordu. Mossad, parkta oyuncakları nı asla paylaşmak is-temeyen sevimsiz çocuk gibiydi. A, eğer başka çareleri yoksa veB, başka birinin kendi başına elde edemeyeceği bir şeyi verece-ğine inanırsa, o zaman yardım isterdi. Sonrasında da başkalarının oyuncaklarını alıp tek başına oynamaya devam ederdi.

"Bu adamın -adı Greengold idi- Mossad ajanı olduğunu asla doğrulamazlar. Bunun İtalyan polisine biraz yararı olabilir vekendi istihbarat ajanlarını devreye sokabilirler ama böyle bir şey olsa bile, Langley henüz bu konuda bir şey bilmiyor."

Ama Langley bu şekilde düşünmezdi. Granger bunun farkın-daydı; Jerry de öyle. Gerçeği birbirlerinin gözlerinde görebili-yorlardı. CIA bu şekilde düşünmezdi, çünkü istihbarat işi fazla-sıyla uygarlaşmıştı. Başka birinin adamını öldürmek, iş için iyi olmazdı. O zaman o da senin bir adamını öldürürdü ve yabancı bir şehrin sokaklarında gerilla savaşına başlarsan, asıl işi ihmal ederdin. Asıl iş, kendi devletin için istihbarat verisi toplamak-tı, tabancanın kabzasındaki çentiklerin sayısını artırmak değil.Dolayısıyla, Carabinieri olayı bir sokak suçu olarak ele alacaktı, çünkü herhangi bir diplomatın adamlarının başka bir ülkenin ka-nunlarına karşı dokunulmaz olması, hem uluslararası anlaşma ta-rafından korunan bir kanun hem de kökeni Xerxes dönemindekiPers İmparatorluğu'na dayanan bir gelenekti.

"Pekâlâ, Jerry, eğitimli burnu olan sensin," dedi Sam. "Nedü-şünüyorsun?"

"Sokaklarda kötü ruhlu bir hayalet olabileceğini. Bu MossadajanıRoma'daki gösterişli restoranlardan birindeydi, öğle yeme-ği yiyordu ve kaliteli şarabını yudumluyordu. Belki bilinen bir noktadan birşey alacaktı; haritayı kontrol ettim, restoran büyü-kelçilik binasına yakın ama şu Greengold denen adam

koşmayı seven biri değilse, düzenli yemek yenecek kadar yakın değil vesabah koşusu için de saat biraz tuhaf. Yani, Giovanni'nin aşçı-sının yemeklerine özel bir düşkünlüğü yoksa, orada ya bir şey

alacak ya da biriyle buluşacaktı. Eğer durum buysa, kendisine tuzak kurulmuş demektir. Düşmanları- her kimse - tarafındankimliği belirlenmek üzere değil, öldürülmek üzere, çünkü kim-liği zaten biliniyordu. Yerel polisler için olay bir soygun gibi görünebilir. Bana göre, bir uzman tarafından işlenmiş kasıtlı bir cinayet. Kurban bir anda saf dışı edilmiş. Direnmesi mümkündeğilmiş. Bir casusu indireceksen, böyle olmasını istersin; ada-mın kendini savunmada ne kadar iyi olduğunu asla bilemezsinve işi şansa bı rakmaktan kaçınırsın. Eğer bir Arap olsaydım, bir Mossad ajanına karşı bu şekilde davranırdım. Arkasında hiçbir şekilde somut kanıt, bir mermi kovanı ya da mermi bırakmamakiçin tabanca kullanmamış. Soygun gibi göstermek için adamın cüzdanını almış ama sonuçta öldürdüğü kişi bir Mossad katsasıve böylelikle de bir mesaj vermiş. Mossad'ısevmediğini göster-meye çalışmıyor; istediği takdirde Mossad ajanlarını öldürmeninkendisi için pantolonunun fermuarını çekmek kadar kolay oldu-ğunu gösteriyor."

"Bu konuda kitap yazmayı mı düşünüyorsun, Jerry?" diye sordu Sam, gülümseyerek. Şef analist küçük bir bilgi parçasını alıyor, ondan yirmi bölümlük bir beyaz dizi üretiyordu.

Rounds parmağıyla burnuna vurdu ve gülümsedi. "Ne zaman-dan beri tesadüflere inanıyorsun? Böyle bir olayda koku almak hiç zor değil."

"Langley'dekiler ne düşünüyor?"

"Henüz birşey yok. Değerlendirme için Güney AvrupaMasası'na havale ettiler. Bir-iki hafta içinde bir şeyler göreceği-mizi sanıyorum ve çok fazla olmayacağını sana garanti edebili-rim. O dükkanıişleten adamı tanıyorum."

"Aptal mıdır?"

Rounds başını iki yana salladı. "Hayır, böyle demek adil ol-maz. Yeterince akıllı ama cesareti yok. Pek yaratıcı olduğu dasöylenemez. Bence bu olay Yedinci Kafa bile ulaşmaz."

Emekliye ayrılmış olan ve karısı Mary Pat ile birlikte "Ora-daydım" adlı kitabı üzerinde uğraşan Ed Foley'in yerine yeni birCIAşefi gelmişti. Onların zamanında her şey çok iyiydi ama yenişef, Başkan Kealty'nin çok sevdiği politik eğilimli bir adamdı.

64

Başkanlık onayı olmadan hiçbir şey yapmazdı ve bu da davanın Beyaz Saray'daki Ulusal Güvenlik Konseyi'nin minik bürokrasi labirentini baştan sona dolaşmasıanlamına geliyordu. Onlar dahasmıçok severlerdi. Operasyon Birimi hâlâ büyümeye devamediyor, yeni saha ajanlarını Virginia'daki Tidewater Çiftliği'ndeeğitiyordu ve o birimin yeni şefi kötü bir adam sayılmazdı; Kong-re, sahada çalışmayı bilmen biri için ısrar etmişti ve bu konudaKealty'nin itirazlarına aldırmamıştı ama Kealty Kongre ile oyu-nu nasıl oynayacağını iyi biliyordu. Operasyon Birimi olgunlu-ğa ulaşmaya çabalıyor olabilirdi ama şimdiki hükümet iktidarda kaldığı sürece, dikkat çekici bir şey yapacağını kimse sanmıyor-du. Kongre'yi mutsuz edecek birşey yapmazdı. İstihbarat dünya-sında spot işten nefret edenleri kızdıracak bir şey yapmazdı.

"Yani bundan bir şey çıkmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Granger, cevabıbilmesine rağmen.

"Mossad etrafı araştıracak, adamlarına uyanık olmalarını söy-leyecek ve bir-iki ay için bu önlem işe yarayacak; sonra çoğu normal rutinlerine geri dönecekler. Diğer servisler için de aynı durum geçerli. İsrailliler adamlarının nasıl zımbalandığını öğ-renmek isteyeceklerdir. Elimizdeki bilgilerle bu konuda fikir yü-rütmek zor. Muhtemelen basit birşey. Genellikle öyledir. Belki yanlışbir muhbir buldu ve onun ihanetine uğradı, belki birilerişifrelerini kırdı - örneğin büyükelçilikteki şifre sorumlusu olabi-lir - belki birisi yanlışkokteylde yanlış adamla konuştu. Olası-lıklar çok çeşitli, Sam. O adamın orada zımbalanması için anlık bir dikkatsizlik yeter ve en iyilerimiz bile böyle bir hatayı yapa-biliriz."

"Sokaklarda yapılması ve yapılmaması gerekenler konusunda talimatnamelere konmasıgereken bir şey." Granger'ın kendiside saha çalışmaları yapmıştı ama çoğunlukla kütüphanelerde ve bankalarda çalışmış, bilgi edinmeye uğraşmış, zaman zaman bir elmasa rastladığı olmuştu. Her zaman sahte kimlikle hareket et-miş ve bir kimliğe ikinci doğası haline gelene kadar uzun süre bağlanmıştı.

"Eğer sokaklarda başka bir casus daha öldürülmezse," dedi

Rounds. "Eğer böyle bir şey olursa, sokaklarda bir hayalet dolaş-tığından emin olabiliriz."

****

Meksika'dan gelen Avianca uçağı, Cartagena'ya beş dakikaerken inmişti. Avusturya Havayolları ile Londra'daki Heathrow'a uçmuş, oradan da bir British Airvays uçağıyla Mexico City'yegeçmişti. Sonunda Kolombiya'ya ait bir uçakla Güney Amerikaülkesine girmişti. Eski bir Amerikan Boeing idi ama hava yol-culuğunun güvenliliği için endişelenecek değildi. Dünyada daha büyük tehlikeler vardı, otele ulaştığında çantasını açıp ajandasınıçıkardı, dışarıda bir yürüyüşe çıktı ve aramayı yapmak için birankesörlü telefon buldu.

"Pablo'ya Miguel'in burada olduğunu söyleyin...*Gracias."* Sonra birşeyler içmek için bir bara girdi. Yerel bira hiç de o kadar kötü sayılmazdı. Dinsel inançlarına zıt olmasına rağmen,bulunduğu ortama uyum sağlamak zorundaydı ve burada herkes alkol içiyordu. On beş dakika kadar oturduktan sonra, yürüyerek oteline geri döndü ve kendisini takip eden biri olup olmadığını görmek için iki kez kontrol etti. Kimseyi göremedi. Eğer takipediliyorsa, adam işinin ehli olmalıydı ve böyle bir durumda ken-dini savunmak pek mümkün değildi; özellikle de herkesin İspan-yolca konuştuğu ve kimsenin Mekke'nin yönünü dahi bilmediğiyabancıbir şehirde. Adının Nigel Hawkins olduğunu belirten bir İngiliz pasaportuyla yolculuk yapıyordu. Pasaportta geçen adres-te gerçekten de bir daire vardı. Bu onu rutin polis durdurmaların-dan bile korurdu ama hiçbir gizli kimlik sonsuza dek sürdürüle-mezdi ve iş o noktaya geldiğinde... eh, o noktaya gelmiş demekti.İnsan hayatını bilinmeyenden korkarak yaşayamazdı. Planlarını yapıp gerekli önlemleri alırdın ve oyunu oynardın; o kadar.

Durumu ilginçti. İspanyollar İslam dininin ezeli düşmanlarıy-dı ve bu ülkenin nüfusu büyük ölçüde İspanya'nın çocuklarındanoluşuyordu. Ama bu ülkede Amerika Birleşik Devletleri'nden neredeyse kendisi kadar nefret eden insanlar vardı; sadece ne-redeyse, çünkü Amerika onların kokain işi için önemli bir gelir

kaynağıydı... tıpkı kendi ülkesinin petrolü için önemli bir gelir kaynağıolduğu gibi. Kendi kişisel serveti yüz milyonlarca dolar-dı ve dünyanın çeşitli bankalarında korunuyordu; İsviçre, Liech-tcnstein ve yakın zamandan beri de Bahamalar. Elbette ki kendi özel uçağını satın alabilirdi ama o zaman kendisini çok kolaybulurlardıve çok geçmeden vurulurdu. Muhammet, AmerikaBirleşik Devletleri'nden nefret ediyordu ama sahip olduğu gücekarşıkör değildi. Bunu gözden kaçıran birçok iyi adam, geçmiştebeklenmedik bir

şekilde Cennet'in kapısını çalmıştı. Şehit olmakkesinlikle kötü bir son değildi ama onun işi burada, yaşayanlararasındaydı, ölüler dünyasında değil.

****

"Hey, Yüzbaşım."

Brian Caruso sesin geldiği tarafa döndüğünde James Hardesty ile karşılaştı. Daha sabahın yedisi bile değildi. Küçük Komandogrubuyla sabah egzersizini bitirmiş, dört kilometre koşmuş vebütün adamlarıgibi kendisi de bolca ter attıktan sonra henüz geri dönmüştü. Adamlarını duşlara göndermişti ve karargaha geri dö-nerken Hardesty'ye rastlamıştı. Ama daha bir şey söylemesine fırsat kalmadan, tanıdık bir ses duyuldu.

"Kaptan?"

Caruso döndü ve Topçu Çavuşu Sullivan ile karşılaştı.

"Selam, Çavuş. Adamlar bu sabah oldukça sıkıydı."

"Evet, efendim. Bizi çok sıkı çalıştırmadınız. Teşekkürler, efendim," dedi E-7.

"Onbaşı Ward nasıldı?" Brian'ın onları fazla sıkı çalıştırma-masının nedeni buydu. Ward işe dönmek için hazır olduğunusöylemişti ama yaralarıdaha yeni iyileşiyordu.

"Biraz zorlanıyor ama bizi yarı yolda bırakmadı. Randall bi-zim için ona göz kulak oluyor. Biliyor musunuz, yeni bir kalamar için hiç de fena değil," dedi Çavuş. Komandolar, Donanma'dakimeslektaşlarına karşı sempatikti; özellikle de kendileri kadar sıkıçalışabilenlere.

"SEAL onu er ya da geç Coronado'ya çağıracaktır."

"Katılıyorum, Kaptan, o zaman biz de yeni bir kalamara ihti-yaç duyacağız."

"Benden istediğin nedir, Çavuş?" diye sordu Caruso.

"Efendim, ah, buradaymış. Hey, Bay Hardesty. Yüzbaşı'yı görmeye geldiğinizi duydum. Bağışlayın, Yüzbaşım."

"Sorun değil. Bir saat sonra görüşürüz, Çavuş."

"Başüstüne, Efendim." Sullivan selam verdi ve yatakhaneye yöneldi.

"Çok iyi bir komando," dedi Hardesty.

"Hem de çok," diye onayladıCaruso. "Onun gibi adamlarbölük yönetiyor. Benim gibi insanlara ise sadece tahammül edi-yorlar."

"Kahvaltıya ne dersin, Yüzbaşı?"

"Önce duş almam gerek ama elbette."

"Programın ne?"

"Bugünkü sınıf çalışmamız iletişimle ilgili; gerektiğinde he-pimizin hava ve topçu desteği isteyebilmemiz gerek."

"Bunu bilmiyorlar mı ki?" diye sordu Hardesty, şaşkınlıkla.

"Her beysbol takımının bir oyundan önce sopa tutma egzer-sizleri yaptığını bilirsiniz. Ama sonuçta sopa sallamayı zaten bi-liyorlar, öyle değil mi?"

"Şimdi anladım." Esaslara bu adın verilmesinin nedeni, ger-çekten esaslar olmalarıydı. Ve bu komandolar, tıpkı beysbol oyuncuları gibi, egzersize itiraz etmezlerdi. Yakın zamanda gir-dikleri çatışma, esasların ne kadar önemli olduğunu hepsine bir kez daha hatırlatmıştı.

Caruso'nun odası uzak değildi. Genç subay duş alırken, Har-desty kendine kahve hazırlayıp sabah gazetesini eline aldı. Kahvebekar bir adam için oldukça iyiydi. Gazete ise her zamanki gibi çok fazla bir şey söylemiyordu; sadece son spor karşılaşmaları-nın sonuçları. Ama karikatürler her zamanki gibi komikti.

"Kahvaltıya hazır mısınız?" diye sordu genç adam, temizle-nip giyindikten sonra.

"Burada yemekler nasıl?" diye sordu Hardesty.

"Şey, iyi bir kahvaltı edebiliriz."

"Pekâlâ. Yolu göster, Yüzbaşı." Caruso'nun C sınıfı

Mercedes'ine binerek iki kilometre mesafedeki restorana gittiler. Arabanın tipine bakılırsa, Caruso bekardı ve bu Hardesty için rahatlatıcıydı.

"Sizi uzun bir süre için görmeyi beklemiyordum," dedi Caru-so, direksiyonun arkasında otururken.

"Ya da hiç mi?" diye sordu eski Özel Birlikler subayı, neşeli bir tavırla.

"O da var, evet, efendim."

"Sınavı geçtin."

Caruso başını çevirip Hardesty'ye baktı. "Hangi sınav, efen-dim?"

"Fark edeceğini sanmamıştım zaten," dedi Hardesty, gülerek.

"Şey, efendim, bu sabah beni şaşırtmayı başardınız." Yüzbaşı Caruso, bunun da planın bir parçası olduğunu biliyordu.

"Eski bir söz vardır: 'Eğer şaşırmadıysan, yanlış bilgi almış-sın demektir.'"

"Bu kulağa biraz uğursuz geliyor," dedi Yüzbaşı Caruso, ara-bayıotoparkasokarken.

"Olabilir." Hardesty arabadan indi ve subayın peşinden bina-ya girdi.

İçi aç komandolar ile dolu tek katlı ve geniş bir binaydı. Ka-feterya tezgahındaki tepsilerde ve raflarda, mısır gevreğinden sa-lam ve yumurtaya kadar alışıldık Amerikan kahvaltıları doluydu.Hatta biraz...

"Ekmekleri deneyebilirsiniz ama o kadar iyi olmadıklarını baştan söyleyeyim, efendim," diye uyardı Caruso, iki İngiliz ku-rabiyesi ve tereyağıalırken. Kolesterol ve yaşla birlikte gelen diğer zorluklar için endişelenmeyecekkadar gençti. Hardesty kendine az yağlı süt ve tatlandırıcı ile birlikte bir kutu Cheerios aldı, çünkü kendisi bunlar için endişelenecek kadar yaşlanmış-tı. Kahve kupaları büyüktü ve oturma şekli şaşırtıcı bir şekilde insanları birbirine karıştırmıştı; yine de burada onbaşılıktan al-baylığa kadar çeşitli rütbelerden yaklaşık dört yüz kişi olmalıydı.Caruso onu genç çavuşların oturduğu bir masaya götürdü.

"Pekâlâ, Bay Hardesty, sizin için ne yapabilirim?"

"Bir, oldukça yüksek seviyelere kadar güvenlik iznin olduğu-nu biliyorum, doğru, değil mi?"

"Evet, efendim. Sınıflandırılmış şeyler. Ama bu sizi hiç ilgi-lendirmez."

"Muhtemelen," dedi Hardesty. "Pekâlâ,şimdi konuşacağımız şey ondan çok daha yukarılara çıkıyor. Bunu başka hiç kimseyeanlatamazsın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim. Şifreli şeyler. Anlıyorum. Lütfen devam edin."

Ama Hardesty onun anlamadığını biliyordu. Bu aslında şif-relerin çok ötesindeydi ama açıklama başka bir zamana kalacak-tı. "Bazı çok önemli insanlar, seni... var olmayan özel bir orga-nizasyon için aday olarak fark ettiler. Bu tür şeylere daha öncekitaplarda ya da filmlerde rastlamışsındır. Ama bu kesinlikle gerçek, evlat. Ben sana bu organizasyonda bir yer önermek için geldim."

"Efendim, ben bir Deniz Komandoları subayıyım ve bunu se-viyorum."

"Şimdiki kariyerin bundan etkilenmeyecek. Doğrusunu söy-lemek gerekirse, binbaşılığa terfi etmek üzeresin. Gelecek hafta bununla ilgili bir mektup alacaksın. Dolayısıyla, şimdiki pozis-yonundan zaten ayrı lacaksın. Deniz Komandoları'nda kalırsan, gelecek ay merkez üsse gönderileceksin ve istihbarat/özel ope-rasyonlar bölümünde çalışmaya başlayacaksın. Afganistan'daki başarından dolayı bir Gümüş Yıldız da alacaksın."

"Peki ya adamlarım? Onların da ödüllendirilmesini istemiş-tim."

Bu konuda endişelenmesi, işte bu çocuğun farkı,diye düşün-dü Hardesty. "Herkesin ödülü onaylandı. Şimdi, dilediğin zamanKomandolara geri dönebilirsin. Komisyonun ve normal ilerleyi-şin bundan hiç etkilenmeyecek."

"Bunu nasıl başardınız?"

"Yüksek yerlerde dostlarımız var," dedi Hardesty. "Aslını is-tersen, senin de öyle. Komandolar üzerinden sana maaş ödenme-ye devam edecek. Belki yeni bir banka düzenlemesine gitmen gerekebilir ama bu

rutin birşey."

"Peki bu yeni atama neleri içeriyor?" diye sordu Caruso.

"Ülkene hizmet edeceksin. Ulusal güvenliğimiz için gerekli olan şeyleri yapacaksın ama biraz alışılmadık yöntemlerle."

"Tam olarak ne?"

"Şu an bunun ne yeri ne de zamanı."

"Daha gizemli davranabilir misiniz, Bay Hardesty? Neden söz ettiğinizi anlamaya başlayıp sürprizi berbat edebilirim."

"Kuralları ben koymuyorum," diye cevap verdi Hardesty.

"Servis, ha?"

"Tam olarak değil ama ne olduğunu zaman içinde öğrenecek-sin. Benimşu anda ihtiyacım olan şey, evet ya da hayır. Eğer hoşlanmazsan, bu yeni organizasyondan dilediğin an ayrılabilir-sin," diye söz verdi Hardesty. "Ama o zaman tam bir açıklamaalamazsın."

"Ne zaman karar vermem gerekiyor?"

"Ekmeğini ve kurabiyelerini bitirmeden önce."

YüzbaşıCaruso kurabiyesini tabağa bıraktı. "Bu bir şaka, de-ğil mi?"

"Hayır, Yüzbaşı, kesinlikle şaka değil."

Görüşmelerde söylenecek sözler, tehditkar olmamak üzeretasarlanmıştı. Caruso gibi insanlar, her ne kadar cesur olsalar da, genellikle bilinmeyene - daha doğrusu, anlaşılmayan bilin-meyene - biraz endişeyle yaklaşırdı. Mesleği zaten yeterince tehlikeliydi ve akıllı insanlar bilerek tehlike peşinde koşmazdı. Genellikle bir tehlikeye mantıklı bir şekilde yaklaşır, önce eği-timlerinin ve deneyimlerinin görev için yeterli olduğundan eminolmak isterlerdi. Hardesty de Caruso'ya BirleşikDevletler Deniz Komandoları'nın onu her zaman için geri alabileceğini göster-mek zorundaydı. Bu neredeyse doğruydu ve genç subayınkilere uygun olmasa da - belki - kendi amaçlarına yeterince yakındı.

"Aşk hayatın nasıl, Yüzbaşı?"

Bu soru Caruso'yu şaşırtmıştı ama dürüstçe cevap verdi. "Sü-rekli bir ilişkim yok. Çıktığım birkaç kız var ama henüz ciddi bir şey yok. Bu önemli mi?" Yeni görevinin ne kadar tehlikeli olabileceğini merak etti.

"Güvenlik açısından, evet. Çoğu erkek, karısından sır sakla-

makta zorlanır." Ama kız arkadaşlar başlı başına ayrı bir konuy-du.

"Pekâlâ, bu yeni iş ne kadar tehlikeli?"

"Çok değil," diye yalan söyledi Hardesty ama yalan söyledi-ğini gizlemeyi başaramadı.

"Biliyor musunuz, yarbay olana kadar Deniz Komandoları 'nda kalmayıdüşünüyordum."

"Doğrusunu istersen, Deniz Komandoları Merkez Üssü'ndeki personel sorumlun, senin bir gün kesinlikle general olabileceğine inanıyor; tabii bu süre içinde yanlış adım atmazsan. Kimse buna ihtimal vermiyor ama daha önce birçok iyi adam bu sorunla kar-şılaştı." Hardesty, Cheerios'u bitirdi ve kahvesine döndü.

"Yukarılarda bir yerlerde bir koruyucu meleğim olduğunu bil-mek güzel," dedi Caruso.

"Dediğim gibi, fark edildin. Deniz Komandoları yeteneği keşfetmekte ve yardım etmekte oldukça başarılıdır."

"Diğer bazı insanlar da... beni fark edenlerden söz ediyo-rum."

"Doğru, Yüzbaşı. Ama benim önerdiğim tek şey, bir şans. Önce kendini kanıtlamak zorundasın." Bu zorluk iyi planlanmış-tı. Genç ve becerikli genç adamlar, zorluklardan kaçmaktan hoş-lanmazdı. Hardesty onu yakaladığını biliyordu.

Birmingham'dan Washington'a yol oldukça uzundu. Domi-nic Caruso uzun ama tek bir günde bunu yapabilmişti, çünküucuz motelleri sevmiyordu ama sabahın beşinde yola çıkmasınarağmen, yol hiç de kısa gelmemişti. Kardeşininki gibi C sınıfı birMercedes sedan kullanıyordu ve bagajı bavullarla doluydu. İki sefer neredeyse durdurulacaktı ama iki seferinde de eyalet polis arabaları FBI kimliği karşısında olumlu davranmışlar ve dostçabir el sallayıştan sonra uzaklaşmışlardı. Kanun adamları arasında hız sınırını aşmayı hoş görmelerini sağlayacak ölçüde bir kardeş-lik anlayışıvardı. O gece saat onda Arlington, Virginia'ya ulaştıve komi bavullarını taşırken, üçüncü kattaki odasına çıkıp yerleş-

li. Odanın içindeki barda, kaliteli beyaz şaraplar vardı ve Caraso çok ihtiyaç duyduğu duştan sonra şaraplara gömüldü. Şarap ve sıkıcı televizyon programlan kolayca uykuya dalmasını sağladı. Sabah yedide uyandırılmak üzere resepsiyona kayıt bırakmıştı.

"Günaydın," dedi Gerry Hendley,ertesi sabah 08:45'te. "Kah-ve?"

"Teşekkür ederim, efendim." Jack bir fincan kahve aldı ve koltuklardan birine yerleşti. "Beni aradığınız için teşekkür ede-rim."

"Şey, akademik kayıtlarını inceledik. Georgetown'da oldukça başarılıymışsın."

"Biraz dikkat ederseniz, o kadar da zor değildi." Jack Patrick Ryan, Jr., kahvesini yudumlarken bunların arkasından ne gelece-ğini merak ediyordu.

"Giriş seviyesinde bir iş konusunda seninle görüşmeye hazı-rız," dedi eski senatör, doğrudan konuya girerek. Lafı döndürüp dolaştırmayı sevmezdi ve şimdiki konuğunun babasıyla uzun za-mandır dost olmalarının en önemli nedenlerinden biri de buydu.

"Tam olarak ne yapacağım?" diye sordu Jack, gözleri parla-yarak.

"Hendley Ortakları hakkında ne biliyorsun?"

"Sadece size anlattıklarımı."

"Pekâlâ.Şimdi sana söyleyeceklerim burada kalacak, anla-şıldı mı?"

"Evet, efendim." Birden her şey kafasında netleşti. Jack doğ-ru tahmin etmişti.

"Baban benim en yakın dostlarımdan biriydi. 'îdi' diyorum, çünkü artık görüşemiyoruz ve nadiren konuşuyoruz. O da genel-likle o burayı aradığı için oluyor. Baban gibi insanlar asla emekliolmazlar ve baban, gelmiş geçmiş en iyi casuslardan biriydi. Aslayazıya dökülmemiş - en azından resmi olarak - ve muhtemelenasla yazılmayacak şeyler yaptı. Bu 'asla'lar yaklaşık elli yıllıkbir süreyi kapsıyor. Baban anılarını yazıyor. İki versiyon halinde.

Biri birkaç yıl içinde yayınlanacak, diğeri ise birkaç kuşak daha gün ışığına çıkarılmayacak. Ölümünden sonrasına kadar asla ya-yınlanmayacak. Bu onun isteği."

Babasının kendi ölümünden sonra neler olacağını planladı-ğını düşünmek, Jack'in tüylerini ürpertti. Babası... ölmüş? Bu ancak uzak, entelektüel, duygusallıktan uzak bir bakış açısıylakabul edebileceği bir şeydi. "Peki," diyebildi sadece. "Annem bunu biliyormu?"

"Muhtemelen... hayır, neredeyse kesinlikle, hayır. Bir kısmı Langley'de bile bilinmiyor olabilir. Hükümet nadiren kayda ge-çirilmeyecek şeyler yapar. Babanın o tür şeylerle uğraşmak ko-nusunda eşsiz bir yetene ği vardı."

"Peki ya siz?" diye sordu Jack.

Hendley arkasına yaslandı ve daha felsefi bir tonla konuştu. "Sorun şu ki ne yaparsan yap, bundan hoşlanmayacak biri mut-laka olacaktır. Şakalar gibi. Ne kadar komik olursa olsun, birilerimutlaka alınır. Ama yüksek seviyelerde biri alındığında, seninle yüzleşmek yerine, basın üyelerinden birileriyle konuşur, ağzınageleni söyler, konuyu halka açar. Bu durum genellikle çirkin yü-züyle görünen kariyer düşkünlüğ üdür; senin üzerinde olan biri-ni sırtından vurarak yolundan kaldırırsın. Ama bunun diğer birnedeni, yüksek pozisyonlardaki insanların politikalarını kendidoğru-yanlış yargılarına uygun olarak hazırlamaya çalışmaları-dır. Buna da ego denir. Sorun şu ki herkesin doğru-yanlış yargısıfarklıdır. Bazıları manyakça bile olabilir.

"Şimdi, şu anki Başkan'ı ele alalım. Bir defasında Ed bana onun ağır cezalara fazlasıyla karşı olduğunu, ona kalsa AdolfHitler'i bile idam ettirmeye yanaşmayacağını söylemişti. Bu ta-bii birkaç kadeh içkiden sonraydı; içki içerken çenesi düşer vene yazık ki bazen gereğinden fazla içer. Bana bunu söylediğinde, şakaya vurup geçiştirdim. Bunu bir konuşmasında söylememesi için uyardım; Yahudi oyları fazla ve çok güçlü. Bunu derinden bağlı kalman bir prensipten çok ağır bir aşağılama olarak görebi-lirler. Genelleme yapmak gerekirse, çoğu kişi ağır cezalara kar-şıdır. Pekâlâ, buna saygı duyabilirim ama aynı fikirde değilim. Ama bu pozisyonda kalırsan, kendi prensiplerini çiğnemeden

başkalarına zarar veren - bazen ciddi zararlar - insanlarla kesin birşekilde başa çıkamazsın ve kendi vicdanları veya politik du-yarlılıkları bazı insanların bunu yapmasını imkansızlaştırır. Ne var ki kanunlar her zaman etkili değildir; gerek sınırlarımızın içinde ve gerekse dışında.

"Peki bu Amerika Birleşik Devletleri'ni nasıl etkiliyor? CIA insanları öldürmüyor; asla. En azından 1950'den bu yana. Ei-senhovver, CIA'i kullanmakta son derece becerikliydi. Aslındagücünü o kadar güzel kullanıyordu ki kamera karşısında eskibaşkanların alışıldık savaş danslarını yapmadığından, insanlar hiçbirşey olmadığını sanıyor, onun beceriksiz olduğunu düşünü-yorlardı. O zamanlar dünya çok farklıydı. 2. Dünya Savaşı hâlâhafızalardaydı ve bir sürü insanı öldürmek fikri - masum siviller olsalar bile - tanıdık geliyordu," diye açıkladı Hendley. "Bu sa-dece bir işi yapmanın bedeliydi."

"Peki ya Castro?"

"Başkan John Kennedy ve ağabeyi Robert idi. Castro'yu or-tadan kaldırmaya kararlıydılar. Çoğu kişi bunun bir utanç kayna-ğı olduğunu düşünmüştü. Bence çok fazla James Bond romanı okumalarından kaynaklanıyordu. O zamanlar insanları öldürmekgörkem demekti. Bugün ise biz sosyopati diyoruz," diye vurgula-dıHendley. "Ama bence sorun şuydu: Bir kere, okumak gerçek-ten yapmaktan çok daha zevkliydi ve ikincisi, yüksek eğitimli veyüksek motivasyonlu insanların olmadan böyle bir şeyi başar-mak kolay değildir. Sanırım bunu anladılar. Sonra halka yansıdı-ğında, Kennedy ailesinin işe karıştığı bir şekilde ortaya çıktı ve CIA, oturduğu yerden onlara ne yapmaları gerektiğini söyleyen Başkan'ın sözünü dinledikleri için bedel ödemek zorunda kaldı. Başkan Ford çıkardığı yasayla buna son verdi. Dolayısıyla, CIA artık kimseyi öldürmüyor."

"Peki ya John Clark?" diye sordu Jack, adamın gözlerindeki bakışıhatırlayarak.

"O saptırıcıdır. Evet, birçok kez birilerini öldürdü ama bunu sadece stratejik açıdan gerekli olduğu durumlarda yapmaya çok dikkat ederdi. Langley, adamlarının kendilerini görev sırasında savunmasına izin verir ve o da bunu stratejik açıdan gerekli gös-

termek konusunda çok yetenekliydi. Clark ile birkaç kez karşı-laştım ama daha ziyade ününden dolayı tanıyorum. Ama saptırıcıolduğunu kesinlikle söyleyebilirim. Bazen kuralları büküyorduama bildiğim kadarıyla kuralları asla çiğnemedi; şey, en azındanfederal ajan olarak," diye düzeltti Hendley. Bir defası nda baba Jack Ryan ile John Clark konusunda uzun uzun konuşmuşlardıve dünyada bütün hikâyeyi bilen sadece ikisi vardı.

"Bir defasında babama Clark'ın düşmanı olmak istemeyece-ğimi söylemiştim."

Hendley gülümsedi. "Kesinlikle haklısın ama aynı zaman-da John Clark'a çocuklarının canını da emanet edebilirsin. Sonkarşılaşmamızda bana Clark hakkında bir soru sormuştun. Bunuşimdi cevaplayabilirim: Eğer daha genç olsaydı, John da burada olurdu."

"Bana çok önemli birşey açıkladınız," dedi Jack.

"Biliyorum. Bununla yaşayabilir misin?"

"İnsanları öldürerek mi?"

"Bunu söylemedim, değil mi?"

Jack kahve fincanını tabağına bıraktı. "Babamın sizi neden o kadar akıllı bulduğunu şimdi daha iyi anlıyorum."

"Babanın da kendi zamanında birkaç kişiyi öldürdüğü gerçe-ğiyle yaşayabilir misin?"

"Bunu zaten biliyorum. Doğduğum gece olmuş. Aslında bir aile efsanesi sayılır. Babamın Başkan olduğu dönemlerde yeni ajanlar bunu sık sık konuşurlardı."

"Biliyorum. Filmlerde bu iş son derece güzel ve gösterişlidir ama gerçek hayatta insanlar bu konudan ürkerler. Ama gerçek hayattaki sorunşu ki bazen - sık sık değil ama bazen - bu tür şeyler yapmak şarttır ve baban bunu keşfetmişti... birkaç kez,Jack. Gözünü bile kırpmamıştı. Bazen bu konuda kâbuslar gör-düğünü bile düşünürüm. Ama yapması gerektiğinde yapmıştı.Sen bu yüzden hayattasın. Bir sürü insan bu yüzden hayatta."

"Denizaltı olayını biliyorum. Açıkça konuşulan bir şey ama..."

"Daha da fazlası. Baban asla bela aramazdı ama bela onu bul-duğunda, dediğim gibi, gerekeni yapardı."

76

"Doğduğum gece anneme ve babama saldıran insanların idam edilmesiyle ilgili hikâyeyi hatırlıyorum. Anneme bunu sormuş-tum. İnsanları idam etmek konusuna kesinlikle sıcak bakmaz,bilirsiniz. Ama o olayla ilgili pek de umursamıyordu. Kendisini rahatsız ediyordu ama sanırım durumun mantığını kavramıştı. Babam da olanlardan hoşlanmamıştı ama bu konuda hiç gözyaşıdöktüğünü görmedim."

"Baban o adamın - liderlerinin yani - kafasına tabanca daya-mıştı ama tetiği çekmemişti. Gerekli değildi ve o da geri çekildi.Onun yerinde ben olsaydım, şey, bilmiyorum. Zor bir durumdu ama baban doğru kararı vermişti."

"Bay Clark da öyle demişti. Bir defasında ona da sormuştum. Polislerin zaten orada olduğunu, bu yüzden kendini yormaya ge-rek olmadığını söylemişti. Ama ben ona hiç inanmadım. MikeBrennan'a da sordum. Bir sivilin kendini tutmasının etkileyiciolduğunu söylemişti. Sanırım işin temeli eğitim."

"Clark konusunda emin değilim. Aslında Clark bir katil değil-dir. Para ya da eğlence için birilerini öldürmez. Belki o da ada-mın hayatını bağışlardı. Ama hayır, eğitimli bir polis öyle bir şeyyapmaz. Sen ne yapardın?"

"Öyle bir durumda kalmadan bilemezsiniz," diye cevap verdi Jack. "Bir-iki kez düşünmüştüm. Babamın doğru karar verdiği sonucuna vardım."

Hendley başıyla onayladı. "Haklısın. Teknede kafasına kurşun sıktığı adam; hayatta kalmak için yapmak zorundaydı ve öyle birdurumda kaldığında başka seçeneğin olmaz."

"Peki, bu durumda, Hendley Ortakları tam olarak ne yapı-yor?"

"İstihbarat verileri topluyor ve değerlendirmeler sonucunda hareket ediyoruz."

"Ama devletin bir parçasıdeğilsiniz," dedi Jack.

"Teknik olarak, hayır, değiliz. Devlet servislerinin eli kolu bağlı kaldığında, yapılması gereken şeyleri yapıyoruz."

"Bu ne sıklıkta oluyor?"

"Çok sık değil," diye cevap verdi Hendley. "Ama bu değişe-bilir; değişmeyebilir de. Şimdilik söylemek zor."

"Kaç kez..."

"Bilmene gerek yok," diye cevap verdi Hendley, kaşlarını kaldırarak.

"Pekâlâ. Babam burasıhakkında ne biliyor?"

"Burayı kurmam için beni ikna eden oydu."

"Oh..." Jack aniden her şeyin netleştiğini düşündü. Hendley, asla ödüllendirilmeyecek, asla bilinmeyecek birşekilde ülkesinehizmet etmek için politika kariyerinden vazgeçmişti. Vay canı-na! Kendi babasının böyle bir şeyi denemeye cesareti var mıydı?"Peki birşekilde başınız derde girerse...?"

"Özel avukatıma ait bir kasada, yüzden fazla başkanlık özrüvar; sekreterim boşluklarıdoldurduğunda belirlenecek olan ta-rihler arasındaki tüm yasadışı faaliyetleri kapsıyor. Baban hepsi-ni başkanlıktan ayrılmadan bir hafta önce imzaladı."

"Yasal mı?"

"Kesinlikle yasal," diye cevap verdi Hendley. "Babanın baş-savcısı Pat Martin, hepsinin beraat edeceğini ama halka açıklan-dığıtakdirde dinamit etkisi yapacağını söyledi."

"Dinamit mi? Hah, Capitol Hill'e nükleer bomba atılmış gibi olur," dedi Jack. Aslında bu bile yeterli bir tarif değildi.

"İşte burada bu kadar dikkatli olmamızın nedeni bu. İnsanla-rımı sonunda kendilerini hapiste bulmalarına neden olacak şeyler yapmaya zorlayamam."

"Bir daha asla kredi kartı alamazlar."

"Babanın mizah duygusu sana da geçmiş."

"Şey, efendim, sonuçta o benim babam. Mavi gözler ve siyah saçlarla birlikte böyleşeyler de genlerle geçiyor."

Akademik kayıtlarına göre çocuk akıllıydı. Hendley Jack, Jr.'ın da babasıyla aynı meraklı kişilik ve sapla samanı ayıra-bilme yeteneği. Peki babasının cesaretine de sahip miydi? Bunu hiç öğrenmemek daha iyi olurdu. Ama en iyi profesyoneller bilegeleceği tahmin edemezdi; şey, döviz ve borsa dalgalanmaları dı-şında ama onlarda da hile yapıyorlardı zaten. Bu, yargılandığındaceza alabileceği tek yasadışı eylemdi ama bu asla olmayacaktı,değil mi?

"Pekâlâ, artık Rick Bell ile tanışma zamanın geldi. Buradakianalizleri o ve Jerry Rounds yapıyor."

"Onlarla daha önce tanıştım mı?"

"Hayır. Baban da tanışmadı. İstihbarat dünyasının sorunların-dan biridir bu. Çok fazla büyüdü. O kadar çok insan var ki organi-zasyonlar sürekli tökezliyor. Eğer bir futbol takımında dünyanın en iyi yüz adamı oynarsa, takım içsel gerilimlerden dolayı kendi kendini yok eder. Her insanın egosu vardır. Kimse çok fazla iti-raz etmiyor, çünkü devletin fazla etkili davranması beklenmiyor.Öyle olsaydı, insanlar korkuya kapılırdı. Bizim burada olmamı-zın nedeni bu. Benimle gel. Jerry'nin ofisi koridorun ucunda."

"Charlottesville mi?" diye sordu Dominic. "Ben düşündüm ki..."

"Şef Hoover'ın zamanından beri Büro'nun orada bir hücre evi var. Teknik olarak, aslında FBI'a ait değil. Gri Dosyalar'ı orada saklıyoruz."

"Oh." Bunu Akademi'deki üst düzey eğitmenlerden birinden duymuştu. Gri Dosyalar - FBI dışındakiler terimi bile bilmiyor-du - Hoover'm politik isimlerle ilgili dosyalarıydı; sıradan in-sanların pul ve para koleksiyonu yaptıkları gibi, politikacılar da kişisel düzensizlikleri toplamışlardı. Hoover 1972'de ölünce yokedildikleri söylenmişti ama aslında Charlottesville, Virginia'daki büyük bir hücre evinde saklanı yorlardı. Ev Tom Jefferson'ın Monticello'sundaki vadinin karşı tarafında, bir tepenin üzerin-deydi ve Virginia Üniversitesi'ni yukarıdan görüyordu. Eski ma-likaneye geniş bir şarap kileri eklenmişti ve orada elli yıldan yaşlımuhteşem şaraplar tutuluyordu. Bu, FBI'ın en büyük sırlarından biriydi ve sadece bir avuç insan tarafından biliniyordu ki bu in-sanlar arasında FBI Şefi'nin olması bile gerekmiyordu. Sadece en güvenilen ajanlar bunu biliyordu. Dosyalar hiç açılmamıştı;en azından politik olanlar. Truman hükümeti sırasındaki o sena-tör, örneğin, yaşı küçük kızlara ilgi duyduğunu halkın bilmesiniistemezdi. Sonuçta uzun zaman önce ölmüştü; kürtaj yanlısı olan

senatör gibi. Ama o kayıtların korkusu, Kongre'nin neden FBI'a bütçe konusunda nadiren saldırdığını açıklıyordu. Gerçekten iyibir arşivci, dosyaların varlığını Büro'nun ana kayıtlarına akta-rabilirdi ama bu da Heracles'e yakışır büyüklükte bir iş olurdu.Ayrıca, eski bir Batı Virginia kömür madeninde saklanan Beyaz Dosyalar'da bulunabileceğinden çok daha önemli sırlar vardı.

"Seni Büro'dan uzaklaştıracağız," dedi Werner.

"Ne?" diye sordu Dominic Caruso. "Neden?" Bu açıklamanınşokuyla neredeyse oturduğu yerden düşecekti.

"Dominic, seninle görüşmek isteyen özel bir birim var.İşinorada devam edecek. Sana gerekli açıklamaları yapacaklar. Unut-ma, 'uzaklaştıracağız' dedim, 'kovacağız' demedim. Maaşın de-vam edecek. Benim doğ rudan emrim altında çalışan ve antıterörsoruşturmalarıyla ilgili özel bir göreve gönderilmiş bir Özel Ajan olarak Büro kayıtlarında geçeceksin. Normal terfilerini ve zam-larını alacaksın. Bu bilgi sırdır, Ajan Caruso," diye devam ettiWerner. "Benden başka kimseyle konuşamazsın. Anlaşıldı mı?"

"Evet, efendim, ama anladığımı söyleyemem."

"Zaman içinde anlayacaksın. Suç faaliyetlerini araştırmaya devam edeceksin ve muhtemelen gerektiği şekilde de hareketedeceksin. Eğer yeni görevinden hoşlanmazsan, bana söyleyebi-lirsin; o zaman seni daha uygun görevler içeren başka bir bölü-me atarız. Ama tekrarlıyorum, yeni görevinle ilgili benden başkakimseyle konuşamazsın. Eğer biri sorarsa, hâlâ FBI için çalışanbir Özel Ajan olduğunu söyleyeceksin. Ama bu işi hiç kimseylekonuşamazsın. İşini doğru yaptığın sürece hiçbir sorunla karşı-laşmayacaksın. Denetimin alıştığından daha gevşek olduğunugöreceksin. Ama daima birine karşı sorumlu olacaksın."

"Efendim, bu hâlâ pek net değil," dedi Özel Ajan Caruso.

"En yüksek ulusal öneme sahip bir işi yapıyor olacaksın; te-melde antiterör. Bunun getireceği tehlikelerde olacak. Terörist-lerin uygar olduklarısöylenemez."

"Yani bu gizli bir atama mı?"

Werner başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Ve bu ofisten yönetiliyor, öyle mi?"

"Aşağı yukarı," dedi Werner, başıyla onaylayarak.

"Ve istediğim zaman ayrılabilirim."

"Kesinlikle."

"Pekâlâ, efendim, sanırım denemeye değer. Şimdi ne yapa-cağım?"

Werner küçük bir kağıda bir şeyler yazıp Caruso'ya verdi. "Bu adrese git. Onlara Gerry'yi görmek istediğini söyle."

"Hemen mi, efendim?"

"Yapacak başka bir şeyin var mı?"

"Evet, yani yok, efendim." Caruso ayağa kalktı, Werner'ın elini sıktı ve kapıya yöneldi. En azından at diyarı Virginia'da ara-ba kullanmak zevkli olacaktı.

4

HAZIRLIK KAMPI

Nehrin karşı tarafına, Marriott'a geçen Dominic, komiye yirmi dolar bahşiş vererek bavullarını aldı ve Mercedes'in yön bulma bilgisayarına gideceği yeri girdi. Çok geçmeden 95 nu-maralıeyaletlerarası karayolunda güneye gidiyor, saatte 200km. hızla Washington'ı arkada bırakıyordu. Başkentin üzerinde-ki gökyüzü dikiz aynasından çok güzel görünüyordu. Araba bir Mercedes'ten bekleneceği gibi çok iyi gidiyordu; yerel radyodagüzel bir sohbet programıvardı ve trafik fena sayılmazdı ama hergün Washington'a gidip gelmek zorunda olan zavallılara acımak-tan kendini alamadı. En azından FBI merkezindestres atmak için atışpoligonu vardı. Muhtemelen çoğunlukla dolu oluyordu.

Richmond'a ulaşmadan hemen önce, bilgisayarındaki kadın sesi ona Richmond Beltway'e sapmasını söyledi; böylece I-64'ten batıya, ormanlık tepelere doğru gidecekti. Şehir dışı gü-zeldi ve yeterince ye şildi. Muhtemelen bir sürü golf sahasıve at çiftliği vardı. CIA'in Sovyet muhbirlerle görüştükleri günlerden bu yana buralarda hücre evleri olduğunu duymuştu. O yerlerin şimdi ne için kullanıldığını merak etti. Belki de Çinliler için?Ya da Fransızlar. Satılmadıklarından emindi. Devlet mallarındanvazgeçmekten hoşlanmazd ı; tabii bazı askeri üsleri kapamak dı-

şında. Kuzeydoğu ve Uzak Batı'daki palyaçolar bunu yapmayı seviyordu. Büro'yu da pek sevmiyorlardı ama muhtemelen on-dan korkuyor olmalıydılar. Askerlerde ve polislerde politikacıları hu kadar rahatsız eden şeyin ne olduğunu bilmiyordu ama çok daumursamıyordu. Kendi pirinci kendisine yetiyordu; onlarınkiyleilgilenmiyordu.

Yaklaşık bir saat on beş dakika sonra çıkış tabelasını aramaya başladıama bilgisayarın ona ihtiyacı yoktu.

"BÎR SONRAKİÇIKIŞTAN SAĞA DÖNMEYE HAZIR-LANIN," dedi ses, zamanından yaklaşık iki dakika önce.

"Teşekkürler, hayatım," diye karşılık verdi Caruso, takdir edilmeyeceğini bilmesine rağmen. Bir dakika kadar sonra, bilgi-sayarın önerdiği çıkışa saptı ve güzel küçük bir kasabanın sadegörünüşlü sokaklarından geçtikten sonra vadinin kuzey duvarınadoğru tırmanmaya başladı.

"SOLDAN BİR SONRAKİ YOLA SAPIN. VARIŞ YERİNİ-ZE ULAŞTINIZ."

"Anladım, güzelim, teşekkürler," dedi Caruso.

"VARIŞ YERİ" tamamen sıradan görünen bir kır yolunun so-nuydu; belki de bir araba yoluydu, çünkü üzerinde şeritler yoktu. Birkaç yüz metre daha gittikten sonra, kırmızı tuğladan yapılmış iki kiriş ve ortasında beyaz parmaklıklı, ardına kadar açık duran bir kapı gördü. Üç yüz metre kadar ileride, çatının ön kısmını ta-şıyan altı beyaz sütunuyla bir ev göze çarpıyordu. Çatı taş levha-lardan yapılmışa benziyordu ve duvarlar yüz yıldan beri kızıllığı solmuş tuğlalardan yapılmıştı. Burası yüz yıldan yaşlı olmalıydı; belki de iki asırlıktı. Araba yolunda yakın zamanda çakıl taşı dö-şenmişti. Çimenler - çok fazla çimen vardı - golf sahalarındaki kadar yeşildi. Yan kapıdan biri çıktı ve Caruso'ya el sallayarak sola yanaşmasını işaret etti. Caruso direksiyonu evin arkasınadoğru kırdığında bir sürprizle karşılaştı. Malikane - bu kadar bü-yük bir eve başka ne denebilirdi ki? - ilk bakışta göründüğündendaha büyüktü ve oldukça büyük sayılabilecek otoparkında birChevy Suburban, bir Buick SUV ve kendisininki gibi - ama bu Kuzey Carolina plakalıydı - başka bir Mercedes C duruyordu. Bu tesadüfün olasılığını tahmin bile edeme...

"Enzo!"

Dominic aniden sesin geldiği tarafa döndü. "Aldo!"

İnsanlar sık sık birbirlerine ne kadar benzediklerini söylerdi ama ayrı olduklarında benzerlik daha da belirginleşirdi. İkisinin de saçlarısiyah ve tenleri beyazdı. Brian yirmi dört milimetredaha uzundu. Dominic beş kilo daha ağırdı. Çocukken tavırların-da görülen farklılıklar da büyüdüklerinde aynı kalmıştı. İkisi de yan İtalyan olduklarından, birbirlerini görünce sıcak bir tavırlakucaklaştılar; ama yanaklarından öpmediler. O kadar da İtalyandeğillerdi.

"Burada ne işin var senin?" diye sordu Dominic.

"Benim mi? Asıl senin ne işin var?" diye sordu Brian, karde-şinin çantalarını indirmesine yardım ederken. "Alabama'da vur-duğun adamı okudum. Hikâye ne?"

"Sübyancı," diye cevap verdi Dominic, takım elbise torbaları-nı çıkarırken. "Küçük şirin bir kız çocuğuna

tecavüz edip öldür-müştü. Olay yerine yarım saat kadar geç ulaştım."

"Hey, kimse mükemmel değildir, Enzo. Gazeteler adamın ka-riyerini bitirdiğini söylüyordu."

Dominic, Brian'ın gözlerine baktı. "Evet, en azından bunu başarabildim."

"Nasıl?"

"Göğsüne üç mermi çaktım."

"Her zaman işe yarar," dedi Yüzbaşı Brian Caruso. "Ve cesedi için ağlayacak bir avukat yok."

"Hayır, bu kez yok." Dominic'in sesinde neşe yoktu ama tat-min olduğu her halinden belliydi.

"Bununla, ha?" Deniz Komandosu, kardeşinin omuz kılıfın-daki otomatik silahını işaret etti. "Güzel görünüyor."

"Çok iyi bir tabanca. Dolu, Aldo, dikkatli ol."

Brian şarjörü çıkardı ve mermi yatağını temizledi. "On mili-metre mi?"

"Evet. FBI modeli. Güzel delikler açıyor. Müfettiş O'Day kötü adamlarla çatışmaya girdikten sonra, Büro o modele geri döndü; biliyorsun, Jack Dayı'nın küçük kızı."

Brian hikâyeyi iyi hatırlıyordu: Babası Başkan seçildikten

sonra kızı Katie Ryan'a okulunda saldırılmış, silahlı çatışma ol-muş ve birileri ölmüştü.

"O adam çok iyi bir iş çıkarmıştı," dedi Brian. "Üstelik eski DenizKomandosu bile değil. Polis olmadan önce Donanma as-keriydi. En azından Quantico'da bize söyledikleri buydu."

"O olaydan bir eğitim kaseti yaptılar. Bir defasında tanışmış-tım; o gün elini sıkan yirmi gençten biriydim. Orospu çocuğu, çok iyi ateş ediyor. Fırsat kollamaktan, sabırlı olmaktan ve ilkatışıetkili kılmaktan söz etmişti. İkisinin de kafasına ikişer mer-mi çakmış."

"Bunu nasıl yapabildi acaba?" Katie Ryan'ın kurtarılış hikâ-yesi, Caruso kardeşleri derinden etkilemişti. Sonuçta en büyük kuzenleriydi ve küçük tatlı bir kızdı; annesinin güzel bir kopya-sı.

"Hey, sen de gayet iyi gidiyorsun. Sen bunu nasıl yapıyor-sun?"

"Eğitim. İlgilenmem gereken komandolarım var."

İkisi birlikte, Dominic'in eşyalarını içeri taşıdılar. Brian ön-den üst kata çıktı. Odaları ayrı ama yan yanaydı. Sonra mutfağa girdiler. İkisi de birer kupa kahve alıp mutfak masasına yerleş-tiler.

"Eee, Deniz Komandoları ile hayat nasıl, Aldo?"

"Yakında binbaşı olacağım, Enzo. Afganistan'da bitirdiğim iş için Gümüş Yıldız kazandım; aslında o kadar büyük bir iş değildi, gerçekten, sadece yapmam için eğitildiğim işi yaptım. Adamlarımdan biri vuruldu ama

şimdi iyi. Peşinde olduğumuz adamıyakalayamadık; teslim olmak gibi bir niyeti yoktu. Topçu Sullivan onu öbür tarafa postaladı; ama ikisini canlı ele geçirdikve biraz konuştuk. Intel'deki adamların söylediğine göre, bize önemli bilgiler vermişler."

"Peki ödülü ne için aldın?" diye sordu Dominic.

"Aslında sadece hayatta kaldığım için. Adamlardan üçünü ben vurdum. Doğrusunu istersen, pek zor değildi. Sadece onlarıgafil avladım. Sonrasında bana bu konuda kâbus görüp görme-diğimi sordular. Deniz Komandoları üssü neredeyse bir hastanegibi doktorlarla dolu... hepsi de kalamar."

"Büro da aynıama ben atlattım. Sapığın tekini öldürdüm diyekâbus görecek değilim. Zavallı küçük kız. Orospu çocuğunun aletini koparmalıydım."

"Neden yapmadın?"

"Çünkü aletin koptuğunda ölmezsin, Aldo. Ama kalbine üç mermi çakılırsa ölürsün."

"Onu o anki öfkenle öldürmedin, değil mi?"

"Tam olarak değil ama..."

"Ve bu yüzden buradasın, Özel Ajan Caruso," dedi bir adam, mutfağa girerken. 1.80m.'den uzun, güçlü yapılı bir adamdı.

"Siz kimsiniz, bayım?" diye sordu Brian.

"Pete Alexander," diye cevap verdi adam.

"Sizinle görüşmem gerekiy..."

"Hayır, aslında gerekmiyordu ama genel olarak herkese öyle söylüyoruz." Alexander kendine kahve alıp oturdu.

"Peki neden şimdi buradasınız?" diye sordu Dominic.

"Eğitim subayıyım."

"Sadece siz mi?" diye sordu Brian.

"Ne eğitimi?" diye sordu Dominic, aynı anda.

"Hayır, sadece ben değilim. Ama sürekli burada bulunacak olan kişi benim. Eğitimin doğası, size ne için eğitildiğinizi gös-terecek," diye cevap verdi Alexander. "Pekâlâ, benim hakkımdabilgi edinmek istiyorsunuz. Otuz yıl önce Yale'den mezun ol-dum; siyasal bilimlerden. Hatta Kurukafa ve Kemikler üyesiy-dim. Bilirsiniz,şu komplo teoricilerinin hakkında konuşmayısevdiği öğrenci derneğinden. Tanrım, o yaşta genç adamlar Cu-martesi akşamlarıkızlarla yatmaktan daha fazla ne başarabilirki?" Ama kahverengi gözleri ve bakışları, üniversite kalıntısına benzemiyordu. "O günlerde Servis özellikle Yale, Harvard ve Dartmouth'tan aday bulmayıseverdi. Ama oradaki çocuklar artık soğudular. Şimdilerde hepsi bankacı olup servet yapmak istiyor-lar. Gizli Servis'te yirmi beş yıl çalıştım ve sonra Kampüs tara-fından işe

alındım. O zamandan beri de onlarla çalışıyorum."

"Kampüs mü? O da ne?" diye sordu Brian. Alexander, Domi-nic Caruso'nun bu soruyu sormadığını fark etti. Genç ajan sadecedikkatli birşekilde dinliyordu. Brian asla bir komando olmaktan

vazgeçmeyecekti; Dominic de FBI ajanıolmaktan. Asla vazgeç-mezlerdi. Bu hem iyi hem de kötüydü.

"Özel bir istihbarat servisi."

"Özel mi? Yani özel teşebbüs mü?" diye sordu Brian. "Bunasıl..."

"Nasıl olduğunu daha sonra göreceksiniz ve gördüğünüzde, ne kadar kolay olduğuna şaşacaksınız. Ama burada ve şu anda sizi asıl ilgilendiren,*ne* yaptıkları."

"İnsanları öldürüyorlar," dedi Dominic, tereddüt etmeden.

"Neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu Alexander, masumbir tavırla.

"Ekip küçük. Dışarıdaki otoparka bakarsak, burada bulu-nanlar sadece biziz. Uzman ajan olmak için yeterince deneyim-li değilim. Tek yaptığım, hak eden birini harcamaktı ve ertesigün merkezdeşef yardı mcısıyla konuştum, birkaç gün sonraWashington'a, oradan da buraya gönderildim. Burasıçok ama çok özel, çok ama çok küçük bir yer ve her ne yapıyorsa, entepeden alınmış bir izni var. Burada Birleşik Devletler TasarrufBonosu sattığınızı sanmıyorum."

"Anlaşılan analiz yeteneğin çok iyi," dedi Alexander, soğuk bir gülümsemeyle. "Çeneni kapalıtutmayı da becerebiliyor mu-sun?"

"Şu anda çenemi kapalı tutmam gerektiğini sanmıyorum. Ama evet, gerektiği zamanlarda kapalı tutmayı becerebiliyorum," dediDominic.

"Pekâlâ, işte ilk nutuk. Siz ikiniz 'kara' kelimesinin ne anla-ma geldiğini biliyorsunuz, değil mi? Hükümet tarafından onay-lanmamış bir program ya da proje anlamına gelir. İnsanlar böylebirşey yokmuş gibi davranır. Kampüs bunu bir adım ileri gö-türüyor: Biz gerçekten yokuz. Hiçbir devlet görevlisinin elinde adımızın bulunduğu tek bir belge bile yok. Şu andan itibaren, siz ikiniz, yoksunuz. Ah, elbette, sen, Yüzbaşı - yoksa Binbaşı mı demeliyim? - Caruso, bu hafta açacağın bir banka hesabınaher ay doğrudan yatırılacak bir maaşın olacak ama artık bir denizkomandosu değilsin. İçeriği bilinmeyen, gözden uzakbir görev-desin. Ve sen, Özel Ajan Dominic Caruso..."

"Biliyorum. Gus Werner bana söyledi. Bir delik kazdılar vearkalarından kapadılar."

Alexander başıyla onayladı. "İkiniz de resmi kimlik belge-lerinizi, künyelerinizi, her şeyinizi, arkanızda bırakacaksınız. İsimlerinizi kullanmaya devam edebilirsiniz ama isim sadece bir kelimedir ve kimse bu işte kimse isimlere inanmaz. Servis ileçalıştığım dönemle ilgili komik nokta da bu işte. Bir iş aldığım-da, hiç dü şünmeden isim değiştirirdim. Bunu anladığımdaçok utandım. Bir aktör gibi: Hamlet olmam gereken bir anda aniden Macbeth oluyorum. Yine de bunun bir zararı yok ve oyunun so-nunda da ölmem gerekmedi."

"Peki tam olarak ne yapacağız?" diye sordu Brian.

"Genellikle araştırma işi. Paraların izini süreceksiniz. Kam-püs bu konuda çok iyidir. Nasılını ve nedenini sonra öğrenecek-siniz. Muhtemelen birlikte çalışacaksınız. Sen, Dominic, araştır-ma işinde büyük payı omuzlayacaksın. Ve sen, Brian, sen de onufiziksel açıdan destekleyeceksin. Zaman içinde, ne yapacağınızıdaha detaylıöğreneceksiniz; demin ona ne diye seslenmiştin?"

"Ah, Enzo. Ona böyle diyorum, çünkü çok hızlı araba kulla-nır. Bilirsiniz, Enzo Ferrari gibi."

Dominic kardeşini işaret ederek güldü. "Ben de ona Aldo di-yorum, çünkü şu şarap reklamındaki gibi gösterişli giyinmeye bayılır: Aldo Cella: 'Modanın kölesi!' Bu kardeşler arasında bir şaka."

"Pekâlâ, Brooks Brothers'a gidin ve kendinize biraz daha iyi giysiler alın," dedi Pete Alexander, Brian'a. "Sahte kimlikleriniz genellikle işadamı ya da turist olacak. Bu yüzden, düzgün giyin-melisiniz. Ama Wales Prensi gibi de değil. İkiniz de saçlarınızuzatacaksınız. Özellikle de sen, Aldo."

Brian eliyle kafasını sıvazladı. Saçları neredeyse kel denecek kadar kısa olduğundan, gittiği her yerde insanlar onun bir deniz komandosu olduğunu anlıyordu. Gerçi daha kötüsü de olabilir-di. Ranger'lar saç konusunda daha da radikaldi. Brian bir-iki ayiçinde daha normal bir insan gibi görünebilirdi. "Lanet olsun, ta-rak almam gerekecek."

"Plan nedir?"

"Bugünlük sadece dinlenin ve buraya alışın. Yarın erken kal-
kacağız ve ikinizin de fiziksel açıdan formda olmanız için çalış-
maya başlayacağız. Sonra sıra silah kullanmaya gelecek; ardın-
dan da sınıf çalışması. İkiniz de bilgisayar kullanabiliyorsunuz,
sanırım."
- "Neden soruyorsunuz?" diye sordu Brian.

"Kampüs temelde bir sanal ofis gibi çalışır. Size modemleri bulunan bilgisayarlar verilecek ve ofisle onlar aracılığıyla bağ-lantı kuracaksınız."

"Peki ya güvenlik?" diye sordu Dominic. "Makinelerin güvenlik sistemleri çok sağlam. Onları kırma-nın bir yolu varsa bile henüz kimse bulamadı."

"Bunu bilmek güzel," dedi Dominic. "Sizinkiler bilgisayar kullanıyor mu, Aldo?"

"Evet, tüm modern imkanlarıkullanıyoruz; hatta tuvalet ka-ğıdı bile."

****

"Demek adın Muhammet?" dedi Ernesto.

"Doğru ama şimdilik adım Miguel." Nigel'ın aksine, bu hatır-layabileceği bir isimdi. Bu görüşmeye başlarken Allah'ın kutsa-masını istememişti. Bu gavurlar nasılsa anlamazlardı.

"îngilizcen...şey,İngiliz gibi konuşuyorsun."

"Orada eğitim gördüm," diye açıkladı Muhammet. "Annem İngiliz idi. Babam Suudi idi."

"İdi?"

"İkisi de öldü."

"Üzüldüm," dedi Ernesto, sorgulanmaya açık bir samimiyet-le. "Pekâlâ, birbirimiz için ne yapabiliriz?"

"Pablo'ya fikri anlattım. Size açıkladı mı?"

"Si,açıkladı. Ama bizzat senden duymak istiyorum. İşimipaylaştığım altı kişi daha var."

"Anlıyorum. Onlar adına konuşma yetkisine sahip misiniz?"

"Tam olarak değil ama bana söylediklerini onlara aktaraca-ğım - hepsiyle görüşmene gerek yok - ve şimdiye dek önerileri-

mi hiç geri çevirmediler. Eğer burada bir anlaşmaya varabilirsek,bu haftanın sonuna kadar kesinleşsin"

"Pekâlâ. Benim temsil ettiğim ortakları biliyorsunuz. Bir anlaşma yapma yetkisine sahibim. Sizin gibi, bi zim de kuzey-de düşman olduğumuz bir ülke var. Dostlarımın üzerine giderek artan bir baskı yüklüyorlar. Karşılık vermek ve baskılarını başkayönlere dağıtmak istiyoruz."

"Biz de aynı şeyi istiyoruz," dedi Ernesto.

"Dolayısıyla, Amerika Birleşik Devletleri içinde karışıklık ve huzursuzluk yaratmak, iki tarafın da işine yarar. Yeni Başkanzayıf bir adam. Ama bu nedenden dolayı, tehlikeli olabilir. Zayıfolan, güçlüye kıyasla gücü kullanmaya daha heveslidir. Yeterinceetkili kullanamasalar bile, baş ağrısı yaratmaya yetebilir."

"İstihbarat toplama şekilleri bizi rahatsız ediyor. Ya sizi?"

"Biz dikkatli olmayı öğrendik," dedi Muhammet. "Sahip ol-madığımız şey, Amerika içinde iyi bir altyapı. Bunun için yardı-ma ihtiyacımız var."

"Öyle mi? Buşaşırtıcı. Amerikan haber basını FBI ve diğerservislerin Birleşik Devletler sınırları içinde sürekli sizin adam-larınızın peşinde koştuğunu söyleyen haberlerle dolu."

"Şu anda sadece gölgeleri izliyorlar; bunu yaparak da kendi ülkelerinde huzursuzluğa neden oluyorlar. Kendi saldırgan ope-rasyonlarımızı gerçekleştirmek için ihtiyacımız olan altyapıyı veağıkurmamız da bu yüzden zorlaşıyor."

"Bu operasyonların doğasının bizi endişelendirmemesi mi ge-rekiyor?" diye sordu Pablo.

"Kesinlikle. Kendi başınıza yapmadığınız şeyler değil, elbet-te."*Ama Amerika'da değ*il,diye eklemedi. Kolombiya'da iste-dikleri gibi at koşturuyorlardıama "müşterileri" olan ülkede, yaniBirleşik Devletler'de hareketlerini sınırlıyorlardı. Böylesi çokdaha iyiydi. Onların yapmış olduğu bir şey olsaydı,Muhammet'in insanlarıkendi tarzlarını konuşturamazlardı. Operasyon güvenli-ği, iki tarafın da tam olarak anladığı bir kavramdı.

"Anlıyorum," dedi Kartel lideri. Aptal değildi. Muhammet bunu adamın gözlerinde görebiliyordu. Ama Arap da bu adamlarıya da becerilerini küçümseyecek kadar aptal değildi...

90

Onları dost sanmaya da niyeti yoktu. Kendi adamları kadar acımasız olabileceklerinin farkındaydı. Tanrı'yı reddedenler, ena/ O'nun adına çalışanlar kadar tehlikeli olabilirlerdi.

"Peki bize ne öneriyorsun?"

"Uzun bir süredir Avrupa'da operasyonlar gerçekleştiriyo-ruz," dedi Muhammet. "Pazarlama çabalarınızı orada yaymakistiyorsunuz. Yirmi yıldan uzun bir süredir, son derece güvenlibir ağımız var. Avrupa'daki ticari değişimler - sınırlardaki gü-venliğin azalması - sizin işinize yarar; tıpkı bizim işimize ya-radığıgibi. Piraeus liman şehrinde, sizin ihtiyaçlarınızı kolayca karşılayabilecek bir hücre evimiz ve uluslararası taşımacılık şir-ketleriyle bağlantılarımız var. Bizim için silah ve insan taşıyabi-liyorlarsa, sizin ürünlerinizi de rahatça taşırlar."

"Bir isim listesine ihtiyacımız var. İşin teknik yönlerini konu-şabileceğimiz insanları bilmek isteriz," dedi Ernesto.

"Yanımda getirdim." Muhammet dizüstü bilgisayarını açtı. "Para karşılığında iş yapmaya alışkınlar." Ernesto ne kadar para olduğunu sormadan başıyla onayladı. Anlaşılan bu onlar için pekönemli bir sorun değildi.

Ernesto ve Pablo düşünüyordu: Avrupa'da üç yüz milyondanfazla insan yaşıyordu ve birçoğu hiç şüphesiz Kolombiya üre-timi kokainden hoşlanıyordu. Hatta bazı Avrupa ülkeleri, gizli ve kontrollü - ve de vergilendirilmiş - şekilde uyuşturucu kul-lanımına izin veriyordu. Söz konusu para, iyi bir kazanç elde etmek için yeterli değildi ama uygun atmosferi yaratma potan-siyeli yüksekti. Ve hiçbirşey, hatta birinci kalite eroin bile, An-dean kokaini kadar iyi değildi. Onu elde etmek için paralarınıseve seve ödeyeceklerdi ve bu defa gerçekten büyük bir kazanç elde edilecekti. Elbette ki asıl tehlike işin dağıtım kısmındaydı. Bazı dikkatsiz sokak satıcıları hiç şüphesiz ki tutuklanacaktı ve bazıları kesinlikle konuşacaktı. Dolayısıyla hem toptan hem deperakende satışağında güçlü bir izolasyon olmalıydı ama bu na-sıl yapacaklarını bildikleri bir şeydi; Avrupalı polisler ne kadarprofesyonel olurlarsa olsunlar, Amerikalı lar'dan o kadar da fark-lıolamazlardı. Hatta bazıları Kartel'in kazancından yüzde ala-cak ve kızakları yağlayacaktı. İş işti. Eğer bu Arap böyle bir şey

91

için yardımcı olabilecekse - en güzel tarafı da bedava olmasıydı- daha da iyiydi. Ernesto ve Pablo, sunulan iş teklifine fizikselbir tepki vermediler. Hatta dışarıdan bakan biri sıkıldıklarını bilediişünebilirdi. Ama gerçek hiç de öyle değildi. Bu teklif inanıl-mayacak kadar iyiydi. Tamamen yeni bir pazar açılacaktı ve ya-ratacağı gelir kaynağı sayesinde, belki tüm ülkelerini bile satın alabilirlerdi. İş yapmak için belki yeni yöntemler geliştirmelerigerekecekti ama deney yapmak için yeterince paralan olacaktıve sonuçta uyum sağlayabilen yaratıklardı: Köylü ve kapitalistdenizinde yüzen balıklar gibi.

"Bu insanlarla nasıl bağlantı kuracağız?" diye sordu Pablo.

"Benim grubumdakiler gerektiği şekilde sizleri tanıştıracak."

Daha da iyi,diye düşündü Ernesto. "Peki bizden tam olarak ne istiyorsunuz?" diye sordu sonunda.

"İnsanlarımızı Amerika'ya sokmamıza yardım edeceksiniz. Bu nasıl olabilir?"

"Eğer insanları sizin ülkenizden Amerika'ya taşımaktan söz ediyorsan, bunun en iyi yolu onları uçakla Kolombiya'ya getir-mek olur; aslında tam buraya, Cartagena'ya. Sonra onları ku-zeydeki diğer İspanyolca konuşulan ülkelere uçururuz. Örneğin, Costa Rica'ya. Eğer sağlam yolculuk belgeleri olursa, oradan birAmerikan havayoluşirketiyle doğruca uçabilir ya da Meksikaüzerinden ülkeye girebilirler. Eğer Latin gibi görünür ve İspan-yolca konuşurlarsa, Meksika-Amerika sınırından kolayca içerisokulabilirler; bu fiziksel bir zorluk ve bazıları tutuklanabilir amaböyle birşey olduğu takdirde, tekrar Meksika'ya gönderilirler ve San Diego sınırından yürüyerek Kaliforniya'ya girebilirler. Amerika'ya ulaştıklarında, kimliklerini gizli tutmaları gerekir. Eğer para bir sorunsa..."

"Değil," dedi Muhammet, başını iki yana sallayarak.

"O halde yerel avukatlardan birini tutarsınız - avukatların çok azı dürüsttür - ve operasyonlarınız için üs olarak kullanmak üze-re uygun bir hücre evi satın alırsınız. Bağışlayın - bu tür operas-yonların bizi endişelendirmemesi gerektiği konusunda anlaştığı-mızı biliyorum - ama kafanızda ne gibi şeyler olduğu hakkındabize bir fikir verebilirseniz, size yol gösterebilirim."

Muhammet biraz düşündükten sonra açıkladı.

"Anlıyorum. İnsanlarınız bu tür şeyler yapmak için gerçekten mnotivasyonlu olmalı," dedi Ernesto.

"Öyleler."*Bu adamı*n böyle bir konuda herhangi bir şüphesiolabilir mi?diye merak etti Muhammet.

"İyi planlama ve soğukkanlılık sayesinde, hayatta bile kala-bilirler. Ama Amerikan polislerini asla küçümsemeyin. Bizim işimiz için bazılarıyla maddi anlaşmalara varabiliriz ama sizin durumunuzda bunun olabileceğini pek sanmıyorum."

"Bunun farkındayız. İdeal olarak adamlarımızın hayatta kal-masını elbette isteriz ama ne yazık ki bazılarını kaybedeceğimizibiliyoruz. Onlar da riskin farkında." Cennet'ten söz etmedi. Buinsanlarşehitlik kavramını anlayamazdı, çünkü taptıkları Tanrı,katlayıp cüzdanlarına soktukları şeydi.

Bu insanlar ne biçim fanatikler ki ölmekten veya adamları-nı ölüme atmaktan korkmuyorlar?diye düşündü Pablo. Kendiadamlarıbir riske girecekleri zaman, yenilginin sonuçlan karşı-sında kazanılabilecek paranın büyüklüğünü dikkate alırlardı vekendi özgür iradeleriyle karar verirlerdi. Bu insanlar öyle değildi.Eh, insan her zaman iş ortaklarını seçemezdi.

"Pekâlâ. Elimizde çok sayıda boş Amerikan pasaportu var. Bize göndereceğiniz insanların iyi derecede İngilizce ya da İs-panyolca konuştuklarından emin olmak sizin işiniz. Aralarındanbirinin uçuş derslerine kat ılacağını sanmıyorum, ha?" Ernesto bunu şaka olarak söylemişti.

Ama Muhammet şaka olarak almadı.

"Onun zamanı geçti. Benim alanımda bir iş nadiren iki kez denenebilir."

"Neyse ki alanlarımız farklı," diye cevap verdi Ernesto. Bu doğruydu. Ticari gemilerle ve kamyonlarla konteynırlar içindeistediği her şeyi Amerika'nın her yerine gönderebilirdi. Eğer konteynırlardan biri kaybolur ya da varış yeri keşfedilirse, Amerika'nın Ernesto'nun adamlarını koruyan bir sürü kanunla-rı vardı. Bu işte sadece aptallar hapse girerdi. Yıllar boyunca,özel eğitimli köpekleri bile atlatmayı

öğrenmişlerdi. En önemlişey, risk almaya istekli insanları kullanmaktı ve çoğu hayatta ka-

lıp Kolombiya'ya geri döner ve orta sınıfin üst kısımlarında bir hayat sürerlerdi. Zenginlikleri, uzak geçmi şte kalan ve bir daha asla tekrarlanmayacak ya da konuşulmayacak bir şeyin sonucuolurdu.

"Eh," dedi Muhammet. "Operasyonlara ne zaman başlayabi-liriz?"

Bu adam sabırsız,diye düşündü Ernesto. Ama ona uyacaktı. Başarmayı umduğu şey her neyse, Amerika'nın kaçakçılık ope-rasyonlarına karşı sınırlara yığdığı insan gücünü başka tarafla-ra kaydıracaktı ve bu da Kolombiyalılar adına kesinlikle iyi birşeydi. Tahammül etmeyi öğrendiği nispeten küçük sınır kayıpları daha da önemsiz seviyelere inecekti. Kokainin satışfiyatı düşe-cekti ama talep kesinlikle yükselecekti ve böylece net kazanç-ta bir kayıp olmayacaktı. Bu stratejik kazanç olacaktı. Ama asıl nokta, Amerika eskisi kadar Kolombiya ile ilgilenmeyecekti ve istihbarat operasyonlarının dikkatini başka tarafa çevirecekti. Buda çok önemli bir avantajdı...

Üstelik her zaman için CIA'e bilgi gönderme seçeneğine sahipolacaktı. Teröristlerin aniden kapısını çaldığını ve operasyonları-nın Kartel'in algısının bile çok ötesinde kaldığını söyleyebilirdi. Bu Amerika'dan sempati görmesini sağlamasa bile, bir kaybı daolmazdı. Teröristlere yardım eden kendi adamlarıyla içten ilgile-nebilirdi. Amerikalılar buna kesinlikle saygı duyardı.

İşte, burada kontrol edilebilir bir dönüm noktası duruyordu. Bir bütün olarak, sonuçta kazançlıve değerli bir operasyon ola-caktı.

"Sinyor Miguel, bu ittifak teklifini ortaklanma ileteceğim ve kendi tavsiyemi sunacağım. Bu haftanın sonuna kadar size nihai bir cevap vereceğim. Cartagena'da mı kalacaksınız, yoksa yolcu-lukta mı olacaksınız?"

"Bir yerde çok uzun süre kalmamayıtercih ederim. Yarın uça-cağım. Pablo bana Internet aracılığıyla kararınızı bildirebilir. Şuan için, bu samimi görüşme için teşekkür ederim."

Ernesto ayağa kalktı ve konuğuyla tokalaştı. O anda, Miguel'i benzer ama rekabet etmediği bir alanda çalışan bir işadamı ola-rak görmeye karar verdi. Bir dost değil ama işine yarayan birmüttefik.

94

"Bunu nasıl becerdiniz?" diye sordu Jack.

"INFOSEC diye bir şirket duydun mu hiç?" diye sordu Rick Bell.

"Şifreleme yazılımları, değil mi?"

"Ve donanımları. Doğru. Bilgi Sistemleri Güvenlik Şirke-ti. Şirketin merkezi Seattle yakınlarında. Dünya üzerindeki en iyi bilgi güvenlik programına sahipler. Şirketin yöneticisi Fort Meade'in Z Bölümü'nün eski şef yardımcısı. O ve üç ortağı, şirketi dokuz yıl önce kurdular. Ulusal Güvenlik Servisi'nin kı -rabileceğinden emin değilim; yeni cihazlarına ve sistemlerinerağmen. Dünyadaki neredeyse tüm bankalar bu sistemi kullanı-yor; özellikle de Liechtenstein ve Avrupa'nın geri kalanındakiler.Ama programda bir giri ş kapısı var."

"Ve henüz kimse bulamamışmı?" Bu bilgisayar programla-rının alıcıları, bu tür programları satır satır incelemeleri için dı-şarıdan uzmanlar tutmaları gerektiğini öğrenmişlerdi; eğer prog-ramdaki bir açığı kendileri bulmazsa, dünya üzerindeki sayısızyazılım mühendislerinden birinin bulacağı şüphesizdi çünkü.

"Ulusal Güvenlik ajanlarışlerini iyi yapıyor," dedi Bell."Orada neler döndüğünü tam olarak bilmiyorum ama bu adam-lar hâlâ eski okul kravatlarını çekmecelerinde saklıyorlar, biliyormusun?"

"Fort Meade dinliyor ve Langley'e faksladığında buldukları şeyleri biz de öğreniyoruz," dedi Jack. "CIA'de para izlemek ko-nusunda iyi olan kimse var mı?"

"Hiçbiri bizimkiler kadar iyi değil."

"Demek bir hırsızı yakalamak için bir hırsız gerekiyor, ha?"

"Düşmanların zihin yapısını bilmek iyidir," dedi Bell. "Bura-da uğraştığımız büyük bir grup değil. Hah, aslını istersen çoğunuşahsen tanıyoruz; sonuçta aynı işteyiz, değil mi?"

"Bu da beni ilave kaynak mı yapıyor?" diye sordu Jack. Ame-rikan kanunlarına göre bir prens değildi ama Avrupalılar hâlâ o şekilde düşünüyordu. Sadece elini sıkmak için yerlere kadar eğilirler, kafası ne kadar kalın olursa olsun ona umut vaat eden

bir genç olarak bakar ve gözüne girmeye çalışırlardı; her şeyden önce, doğru birine haklarında güzel şeyler fısıldayabilir diye.

"Beyaz Saray'da ne öğrendin?" diye sordu Bell.

"Sanırım çok az şey," diye cevap verdi Jack. Bildiği çoğu şeyi, orada her gün dönen politik oyunlardan söz etmemek için diplomatik kaçamaklar kullanan Mike Brennan'dan öğrenmişti. Brennan bu tür şeyleri kendi başkentlerinde aynı şeyi gözlemle-yen ve kendisiyle aynışekilde düşünen yabancı meslektaşlarıylasık sık konuşurdu. Bu muhtemelen bir şeyler öğrenmek için ba-basınkinden daha iyi bir yöntemdi. Boğulmamaya çalışırkenyüzme öğrenmek zorunda kalmamıştı. Bu, babasının hiç konuş-madığıbir konuydu; yozlaşmanın boyutlarıyla ilgili öfkeye kapı-lıp söylenmediği zamanlar dışında tabii.

"Bu konuda Gerry ile konuşurken dikkatli ol," dedi Bell. "Ti-caret işinin nispeten ne kadar temiz ve direkt olduğundan söz etmeyi çok sever."

"Babam o adamı çok seviyor. Sanırım biraz birbirlerine ben-ziyorlar."

"Hayır," diye düzeltti Bell, "birbirlerine*çok* benziyorlar."

"Hendley kaza yüzünden politikadan çekildi, değil mi?"

Bell başıyla onayladı. "Kesinlikle. Bir karın ve çocukların olana kadar bekle. Bu bir adamın alabileceği en büyük darbe. Sandığından çok daha büyük. Oraya gidip cesetleri teşhis etmekzorundaydı. Kesinlikle hoş bir deneyim değildi. Bazıları öyle bir şey yaşadıktan sonra kafalarına kurşun sıkmayı tercih eder. Ama o bunu yapmadı. Beyaz Saray'ın başına geçmeyi düşünü-yordu ve bu olduğu takdirde Wendy de iyi bir First Lady olurdu. Ama karısı ve çocuklarıyla birlikte, o hedef için duyduğu iştahda öldü." Daha fazla devam etmedi. Kampüs'teki üst düzey yet-kililer patronlarını ve ününü korurlardı. Onu sadakate layık bir

adam olarak görürlerdi. Kampüs'te onun yerini alacak biri düşü-nülemiyordu. Kimse o kadar ilerisini düşünmemişti ve yönetimkurulu toplantılarında bu konu asla açılmazdı. Jack Patrick Ryan,Jr.'ın Kampüs'teki o boşluğu fark edip etmeyeceğini düşündü. "Eh," dedi Bell, "ne düşünüyorsun?"

"Merkez bankalarının yöneticilerinin birbirlerine neler söyle-

dikleriyle ilgili bir belgeyi okudum. Bazılarının ne kadar kolay satın alınır olduğunu görmek çok şaşırtıcı." Jack duraksadı. "Ah,evet,şaşırmamam gerekir, değil mi?"

"İnsanlara o kadar paranın ya da gücün kontrolünü verdiğin her seferinde, bir yozlaşmanın olacağından emin olabilirsin. Beniasıl şaşırtan, aralarındaki ilişkilerin milliyetçiliklerinin önüne geçmesi. Bu adamların birçoğu kendi para birimleri zarar gör-düğünde kişisel servetlerini ikiye katlıyorlar ve bu da diğer va-tanda şlarıiçin rahatsızlık ve huzursuzluk anlamına geliyor. Çok eski zamanlarda, soylular kendileriyle aynı kralın önünde eğilensıradan halk yerine, yabancı soylularla bir aradayken kendilerinidaha rahat hissederlerdi. O alışkanlık henüz ölmedi; en azındanorada. Burada büyük endüstriciler Kongre'de lobi kurmak için birlikte çalışabilirler ama genellikle ticaret sırlarını paylaşmazve kendilerini satmazlar. O seviyede komplo elbette ki imkansızdeğil ama uzun süre boyunca gizlemek çok zor. Bir sürü insan ve hepsinin birer ağzı var. Avrupa da aynı şekilde. Basının birskandaldan daha çok sevdiği bir şey yoktur ve bir kabine başkanı yerine, zengin bir üçkağıtçıyı tercih ederler. İlki genellikle iyi birkaynaktır sonuçta. İkincisi ise sadece bir üçkağıtçıdır.""Peki insanlarınızı dürüst tutmak için ne yapıyorsunuz?"Bu iyi bir soru,diye düşündü Bell. Hepsinin üzerinde sürekli düşündüğü ama pek fazla konuşmadıkları bir konu.

"İnsanlarımıza iyi para ödüyoruz ve herkes bir grup yatırım planının parçası olduğu için kendilerini daha iyi hissediyorlar. Yıllık gelir son birkaç yılda yüzde on dokuz arttı." "Hiç fena değil," dedi Jack. "Hepsi yasal mı?" "Bu konuştuğun avukata göre değişir ama hiçbir Birleşik Devletler hukukçusu bunu büyük bir mesele haline getirmez ve biz de yönetim konusunda çok dikkatliyiz. Burada hırstan ve aç-gözlülükten hoşlanmayı z. Burayı Ponzi'den bu yana görülmüşen büyük kurum haline getirebiliriz ama hemen fark ediliriz. Bu yüzden, hiçbirşeyi göz önüne sermiyoruz. Operasyon masrafları-mızı karşılıyoruz ve adamlarımızın iyi para almasını sağlıyoruz."Çalışanların paralarının ve yaptıkları takdirde ticari girişimlerinizini de sürüyorlardı. Çoğu bu tür şeylere girişmiyordu ama ba-

zıları ofis üzerinden hesaplarla çalışıyordu ve yine hatırı sayılır ama abartısız kazançlar elde ediyorlardı. "Bize bütün banka he-saplarının ve kişisel yatırımlarının bilgilerini vereceksin; bilgisa-yarlarımız onları takip edecek."

"Babamdan gelen bir tröst hesabım var ama New York'taki birmuhasebe firmasıtarafından yönetiliyor. İyi bir harçlık alıyorumama anaparaya el süremiyorum. Kendi başıma yaptığım şeyler sadece beni ilgilendiriyor; tabii eğer tröst muhasebesine bildir-mezsem. Öyle olursa, anaparaya katıyorlar ve her üç ayda birbana bir hesap özeti gönderiyorlar. Otuz yaşımı doldurduğumda, paramın hepsini istediğim gibi kullanabileceğim." Ama otuz yaşşimdilik genç Jack için çok uzak bir zamandı.

"Biliyoruz," dedi Bell. "Bu güven eksikliği sorunu değil. Sa-dece kimsenin kumar bağımlılığı olmadığından emin olmak is-tiyoruz."

Bütün zamanların en iyi matematikçileri muhtemelen kumaroyunlarının kurallarını belirleyenlerdi,diye dü şündü Bell. Sade-ce kanını emebilmek için bir şansın olduğu illüzyonunu yeterinceinanılır bir şekilde yaratmışlardı. İnsanın kendi zihni, uyuşturu-cuların en kötüsü ve en tehlikelisiydi. Buna da "ego"

deniyordu.

"Eh, demek kurumun 'beyaz' tarafında başlayacağım, ha?" dedi Jack. "Döviz dalgalanmalarıgibi şeyleri izleyeceğim."

Bell başıyla onayladı. "Doğru. Önce dilimizi öğrenmen ge-rek."

"Bence kesinlikle uygun." Babası, Merrill Lynch'de muha-sebe müdürü olarak bundan çok daha mütevazı bir şekilde baş-lamıştı. İnsanın bedel ödemesi belki ego için kötüydü ama ruhiçin kesinlikle iyiydi. Babası ona sık sık sabrın erdemiyle ilgilinutuklar çekerdi. Bu erdemi kazanmanın çok zor, kazandıktansonra korumanın ise daha da zor olduğunu söylemişti. Ama oyu-nun kurallarıvardı; buranın bile.Özellikle de buranın,diye dü-şündü Jack. Kampüs'te çizgiyi aşanlara ne olduğunu merak etti.Muhtemelen başlarına gelen şey hoş değildi.

98

"Buon vino," dedi Dominic. "Bir devlet kurumu içinşarapkileri hiç de fena değil." Şişenin üzerindeki tarih 1962 idi; o ta-rihte kendisi ve kardeşi daha doğmamışlardı bile. Hatta o yıllarda:ınnesi babasının Baltimore'daki Loch Raven Bulvarı'nda bulu-nan yerinden birkaç blok ötedeki Mercy Lisesi'ni düşünüyor ol-malıydı... muhtemelen son Buzul Çağı'nın sonlarına doğru. AmaBaltimore, Seattle'dan çok uzaktaydı. "Burası kaç yıllık?" diye sordu, Alexander'a.

"Malikane mi? İç Savaş'tan kalma. Evin kendisi 1700'lerde yapılmış. 1882'de yanmış ve yeniden yapılmış. Nixon seçilme-den hemen önce, devlet tarafından satın alınmış. İlk sahibi yaş-lıbir OSS üyesiymiş; J. Donald Hamilton. Donovan ile birlikte çalışmış. Burayı sattığında iyi bir para almış ve New Mexico'yataşınmış. Sanırım doksan dört yaşındayken orada ölmüş. Dedik-lerine göre çok sıkı bir adammış. 2. Dünya Savaşı'nda Vahşi Biliile birlikte Naziler'e karşısavaşmış. Kütüphanede bir yağlıbo-ya portresi var. Uzak durulmasıgereken bir adama benziyor. Veevet,şarabıçok severmiş. Bu şişe Tuscany'den."

"Dana etiyle çok iyi gidiyor," dedi Brian. Yemeği o pişirmiş-ti.

"Bu et her şeyle yenir," dedi Alexander. "Böyle pişirmeyi De-niz Komandoları'nda öğrenmedin herhalde?"

"Babamdan öğrendi. Annemden daha iyi aşçıdır," diye açık-ladı Dominic. "Bilirsin, eski ülkesinin alışkanlığı. Ve büyükba-bam, o aşağılık herif hâlâ yemek pişiriyor. Kaç yaşında, Aldo, seksen iki?"

"Geçen ay seksen iki oldu," diye onayladıBrian. "Komik ih-tiyar. Seattle'a gelene kadar bütün dünyayı dolaşmış, sonra da altmış yıl boyunca şehirden hiç ayrılmamış."

"Son kırk yıldır aynı evde oturuyor," diye ekledi Dominic. "Restorandan bir blok mesafede."

"Bu onun tarifi mi?"

"Kesinlikle, Pete. Ailenin kökeni Floransa'ya dayanıyor. Med FMF, Naples'ta bir liman çağrısı yaptığında iki yıllığına oraya gittim. Büyükbabamın kuzeninin Ponte Vecchio'da bir restoranı var. kim olduğumu öğrendiklerinde çılgına döndüler

ve hepsi karnımı doyurmak için seferber oldu. İtalyanlar Deniz Komandoları'nı çok seviyor."

"Yeşil takım elbisenin etkisi olmalı, Aldo," dedi Dominic.

"Belki biraz erkek gibi görünüyorumdur, ha, Enzo? Bu hiç aklına geldi mi?" diye çıkıştı Yüzbaşı Caruso.

"Ah, tabii," dedi Özel Ajan Caruso, etinden bir lokma daha alırken. "Yanımızda bir sonraki Rocky oturuyor."

"Siz hep böyle misinizdir?" diye sordu Alexander.

"Sadece içtiğimizde," diye cevap verdi Dominic. Kardeşiylebirlikte güldüler.

"Enzo alkole dayanamıyor. Şimdi, bizler, Deniz Komandoları olarak herşeyi yapabilir, her şeye dayanabiliriz."

"Bunu Miller Lite'nin gerçekten bira olup olmadığını soran bi-rinden mi duyuyorum?" diye sordu Dominic, havaya bakarak.

"Biliyor musunuz," dedi Alexander, "ikizlerin birbirlerine benzediği sanılır."

"Sadece tek yumurta ikizlerinin. Annem o ay iki yumurta yapmış. Biz bir yaşına gelene kadar, annem ve babam kendilerini kandırmışlar. Gerçek şu ki Pete, biz birbirimize hiç benzemeyiz." Dominic kardeşiyle birlikte gülümsedi.

Ama Alexander akıllıydı. Sadece farklı giyiniyorlardı; yakın-da bu da değişecekti.

5

İTTİFAKLAR

Muhammet ilk Avianca uçağıyla Mexico City'ye gitti ve orada Londra'ya uçmak için British Airvays'in 242 sefer sayı-lı uçağını bekledi. Her şeyin birbirine karıştığı havaalanlarında kendini güvende his sediyordu. Yiyecekler konusunda dikkatli olmalıydı, çünkü Meksika gavurların yaşadığı bir ülkeydi ama birinci mevki salonu onu Meksikalılar'ın kültürel barbarlıkların-dan koruyordu ve çok sayıda silahlı polis, kendisi gibi insanlarınsorun çıkarmaması için tetikteydi. Pencerelerden uzak bir köşedebir koltuğa yerleşti ve dükkanlardan birinden aldığı kitabı okuya-rak ölesiye sıkılmamayı başardı. Böyle yerlerde asla Kuran ya daOrta Doğu hakkında bir kitap okumazdı, çünkü biri olmadık bir soru sorabilirdi. Hayır, herhangi bir profesyonel istihbarat ajanı gibi sahte kimliğiyle yaşamak zorundaydı; sonunun Roma'da öl-dürdüğü Yahudi Greengold gibi olmasını istemiyorsa, tuvaletlerikullanırken de çok dikkatli olmalıydı.

Fırsatı olmasına rağmen, dizüstü bilgisayarını bile kullanmı-yordu. Hödük gibi oturmak daha iyiydi. Yirmi dört saat sonra Avrupa'da olacaktı. Bazen hayatının büyük bölümünü havadageçirdiğini düşünüyordu. Evi yoktu. Sadece şüpheli güvenilirli-ğe sahip çok sayıda hücre evleri vardı. Suudi Arabistan yaklaşık

beş yıldır ona kapalıydı. Afganistan da aynı şekilde yaklaşmama-sıgereken bir yerdi. Kendini neredeyse güvende hissedebildiğitek yerin, Müslümanlar'ın defalarca denediği ama bir türlü fet-hetmeyi başaramadığı Avrupa'daki Hıristiyan ülkeler olması negaripti. O ülkelerin yabancılara karşı neredeyse intihar sayılacak derecede bir açıklığı vardı ve ortalama seviyede becerilere sahipbiri bile, o ülkelerde kolayca kalabalığa karışabilir, gözden kay-bolabilirdi. O insanlar, kendilerini ve çocuklarını öldürebilecek,kültürlerini ve ülkelerini yok edebilecek halklarıgücendirmemekiçin kendilerini böylesine açık tutuyorlardı. Bu güzel bir hayaldiama Muhammet hayallerle yaşayan biri değildi. Daha ziyade, ha-yalleri gerçeğe çevirmek için uğraşırdı. Bu mücadelenin sonunu göremeyeceğini biliyordu. Belki üzücüydü ama doğruydu. Ama insanın bencilce çıkarları için uğraşmasındansa, bir davaya hiz-met etmesi daha iyiydi. Öyle insanlar dünyada yeterince çoktu.

Önceki gün görüştüğü sözde müttefiklerinin nelersöylüyor ve düşünüyor olabileceğini merak ediyordu. Gerçek müttefiklerolduklarısöylenemezdi. Ah, evet, düşmanları aynıydı ama bu herhangi bir gerçek ittifak için yeterli neden olamazdı. Sade-ce bazıişler kolaylaşırdı ama bundan öteye gitmezdi. Onlarınadamları, herhangi bir gerçek operasyonda Muhammet'inkilereyardım etmeyecekti. Tarih boyunca, paralı askerlerin asla etkili savaşçılar olduğu görülmemişti. İnsanın etkili biçimde savaşma-sı için,inanmasıgerekirdi. Ancak inanan bir kişi hayatını tehli-keye atardı, çünkü ancak inanan bir kişinin kaybedecek bir şeyiolamazdı. Allah'ı arkasına aldıktan sonra insan neden korkabilir-di ki? Sadece tek bir şeyden; yenilgiden. Başarısızlıktan. Yenilgibir seçenek olamazdı. Kendisiyle başarı arasında duran engeller, mümkün olan her şekilde ortadan kaldırılması gereken şeylerdi.Sadece*şeyler*. İnsanlar değil. Canlar değil. Muhammet cebinden bir sigara çıkarıp yaktı. Bu açıdan, en azından, Meksika uygar bir ülkeydi ama Peygamber'in tütün hakkında ne söyleyeceğini düşünmek istemiyordu.

102

"Arabadayken daha kolay, değil mi, Enzo?" diye takıldı Brian, bitiş çizgisini geçerlerken. Dört kilometrelik koşu Deniz Koman-dosu için önemli birşey değildi ama FBI sınavlarında çok daha azı için uğraşmış olan Dominic için bir hayli zorlayıcı olmuştu.

"Bana bak, kalamar," dedi Dominic, nefes nefese bir halde, "suçlulardan daha hızlı koşmak zorundayım."

"Afganistan'da olsan kelleni bırakırdın sen." Brian şimdi arka arka koşuyor, kardeşinin mücadelesini zevkle izliyordu.

"Muhtemelen," dedi Dominic. "Ama Afganlar Alabama ve New Jersey'de banka soymuyorlar." Dominic hayatı boyunca sertlik ve fiziksel güç konusunda kardeşiyle yarışmaya kalkma-mıştı ama Deniz Komandoları'nın fiziksel açıdan FBI ajanlarınaoranla çok daha formda olduklarıaçıktı. Peki ya silahla ne kadar iyiydi Brian? En azından bu işkence bitmişti ve malikaneye yü-rüyerek dönebilirlerdi.

"Geçtik mi?" diye sordu Brian, Alexander'a, içeri girerler-ken.

"İkiniz için de kolaydı. Burası Ranger akademisi değil, ço-cuklar. Olimpiyat takımına hazırlanmanızı istemiyoruz ama dışa-rıda çalışırken, gerektiğinde hızlı koşabilmek iyi bir avantajdır."

"Quantico'da Topçu Honey de öyle derdi," dedi Brian.

"Kim?" diye sordu Dominic.

"Nicholas Honey, Topçu Çavuşu, Birleşik Devletler DenizKomandoları, evet, adı yüzünden muhtemelen çok kişi onunladalga geçmiştir; ama bu hatayıtekrarlayan birinin olduğunu san-mıyorum. Temel Sınıfta eğitmenlerden biriydi. Ona 'Pis Nick' de derlerdi," dedi Brian, bir havluyu kapıp kardeşine atarken."Baş

belasıbir komandodur. Ama koşmanın her piyadenin iyiyapabilmesi gereken bir beceri olduğunu söylerdi."

"Peki ya sen?" diye sordu Dominic.

"Ben sadece bir kez çatışmaya girdim ve sadece birkaç aysürdü. Genellikle o sarp tepelere tırmanmaya çalışırken kalp kri-zi geçiren dağkeçilerini izliyorduk."

"O kadar kötü, ha?"

"Daha da kötü," diye araya girdi Alexander. "Ama savaşlardayer almak çocuklar içindir, mantıklı yetişkinler için değil. Ger-

çekşu ki Ajan Caruso, cephede sırtında bir de otuz beş kilolukbir çanta taşırsın."

"Eğlenceli olmalı," dedi Dominic, kardeşine, saygılı bir ta-vırla.

"Kesinlikle. Pekâlâ, Pete, bugünkü planda başka ne gibi zevk-li işler var?"

"Önce temizlenin," dedi Alexander. Artık ikisinin de fiziksel açıdan belirgin bir şekilde formda olduğundan emindi - gerçibundan çok azşüphe duymuştu ve aslında söylediklerine rağmençok da önemli değildi - ve şimdi asıl işe bakabilirlerdi. Önemlikısmına.

"Biraz sarsıntı var," dedi Jack, yeni amirine.

"Ne kadar kötü?"

"Sadece bir çizik diyelim. Almanlar avro karşısında doları dü-şürecekler; beş yüz milyon civarında."

"Bu sence büyük bir sorun mu?" diye sordu Sam Granger.

"Bana mı soruyorsunuz?" dedi Jack.

"Elbette. Bir fikrin olmalı. Doğru olması gerekmez ama man-tıklı olmalı."

Jack Ryan, Jr., ele geçirilen verilerin bulunduğu kağıdı uzattı. "Şu Dieter adındaki adam, Fransız meslektaşıyla konuşuyor. Ru-tin bir alışveriş gibi göstermeye çalışıyor ama çevirmen, sesindebiraz kötü bir ton olduğunu söyledi. Ben biraz Almanca biliyo-rum ama o türde bir nüansı yakalayabilecek kadar değil," dedigenç Ryan. "Ama Almanlar ile Fransızlar'ın birleşerek bize karşıneden komplo kurmak isteyeceklerini anlayamadım."

"Bu, Almanlar'ın Fransızlar ile dostluk kurma çabalarına uyu-yor. Yine de, uzun vadede tek taraflıbir ittifak olabileceğini tah-min etmiyorum. Temelde, Fransızlar Almanlar'dan korkuyorlarve Almanlar da Fransızlar'ı aşağı görüyorlar. Ama Fransızlar'memperyalist tutkularıvar; şey, hep vardı. Amerika ile ilişkilerinebir bak. Onlu yaşlarının başlarında iki kardeş gibiler. Birbirleri-ni severler ama asla anla şamazlar. Almanya ve Fransa da aynı

durumda ama daha karmaşık. Fransızlar onları ezerdi ama sonra Almanlar organize oldu ve Fransızlar'ı

ezdi. İki ülkenin de ha-fızasıçok güçlü. Bu da Avrupa'nın laneti işte. Oradaki tarih çoksorunlu ve unutmakta zorlanıyorlar."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?" diye sordu Jack.

"Doğrudan hiçbir ilgisi yok ama geçmiş düşünüldüğünde, belki de Alman bankacıgelecekte yararlanmak üzere bu adamlayakınlaşmak istiyordur. Belik de Fransız, yaklaştığını düşünme-sine izin veriyor ve böylece Fransız merkez bankası Berlin'dedeğer kazanabilecek. Bu komik bir oyun. Rakibine çok sert vura-mazsın, çünkü bir daha seninle oynamak istemez. Ayrıca, kimse zorla düşman yaratmak istemez. Aslında bu komşularla oynananbir poker oyunu gibi. Fazla iyi oynarsan, düşman yaratırsın veöyle bir ortamda yaşamak eğlenceli değildir, çünkü kimse evinegelmek istemez. Ama masadaki en aptal kişi olursan, diğerlerisana karşıen güzel şekilde birleşir ve paranı çalarlar; seni incite-cek kadar değil ama kendilerinin daha akıllı olduğunu gösterecekkadar. Dolayısıyla herkes oyuna renk katar ve dost kalır. Orada-ki ülkelerin hepsi, büyük bir ulusal ekonomi krizi yaşamaktan bir genel grev ötedeler. Böyle bir şey olduğunda, dosta ihtiyaçduyarsın. Sana söylemeyi unuttum; merkez bankacıları, kıtadaki diğer herkese hizmetkâr gözüyle bakarlar. Buna çeşitli devletle-rin liderleri de dahil."

"Peki ya biz?"

"Amerikalılar mı? Ah, evet. Doğuştan kötü niyetli, yetersiz eğitimli ama son derece şanslı hizmetkârlar."

"Ve büyük silahlarıolan hizmetkârlar, ha?" dedi Jack.

"Evet, silah taşıyan hizmetkârlar aristokratları daima tedirgin etmiştir," dedi Granger, gülüşünü bastırmaya çalışırken. "Orada hâlâşu sınıf ayrımı saçmalıkları konuşuluyor. Bunun kendile-rini ne kadar gerilettiğini anlamakta zorlanıyorlar; oysa büyükvurgunlar nadiren gerçekten yeni bir fikirle gelir. Ama bu bizim sorunumuz değil."

Oderint dum metuant,diye düşündü Jack. Latince'den ha-tırladığı birkaç sözden biri. Dendiğine göre, İmparator Gaius

Calıgula'ınn sloganı:*Bı*rakın korktukları sürece nefret etsinler.Son iki bin yılda uygarlık hiç mi ilerlememişti?

"Bizim sorunumuz ne?" diye sordu.

Granger başını iki yana salladı. "Bu şekilde demek istemedim. Bizi pek fazla sevmezler - aslında bizi asla sevmediler - amaaynızamanda biz olmadan da yaşayamıyorlar. Bazıları SovyetlerBirliği'nin çöküşünden sonra bunu yapabileceklerini düşünmeye başlıyor ama bunu denedikleri anda gerçekler karşısında canlan yanacak. Aristokrasi düşüncelerini o insanlarınkiyle karıştırma.Onların sorunu bu. İnsanların gerçekten kendilerini takip ede-ceklerini sanıyorlar ama bu asla olmaz. Onlar kendi cüzdanlarını takip ediyorlar ve sokaktaki adam bile düşünecek zaman buldu-ğunda her şeyi kendi başına anlayabilir."

"Yani Kampüs onların fantezilerinden para kazanıyor, öylemi?"

"Aynen öyle. Ben beyaz dizilerden nefret ederim. Nedenini biliyor musun?" Jack meraklıbakışlarla karşılık verdi. "Çünkügerçekliği fazla net yansıtırlar. Gerçek hayat, bu seviyede bile, saçmalıklarla ve egoyla doludur. Dünyayı döndüren şey aşk ya da sevgi değil. Hatta para bile değil. Saçmalık!"

"Hey, kendi zamanımda da bu tür eleştiriler duymuştum ama..."

Granger elini kaldırarak Jack'i susturdu. "Bu eleştiri değil. İn-san doğası. Kayda geçirilmiş on bin yıllık tarihimiz boyunca de-ğişmeyen tek şey. Hiç değişip değişmeyeceğini merak ediyorum. Ah, elbette, insan doğasının iyi yanları da var; asalet, yardım-severlik, fedakarlık, hatta bazı durumlarda cesaret... ve elbette sevgi. Sevgi önemlidir. Hem de çok. Ama sevgiyle birlikte kıs-kançlık, açgözlülük, hırs da gelir; yedi büyük günahların hepsi.Belki de İsa neden söz ettiğini kesinlikle biliyordu, ha?"

"Bu felsefe mi, yoksa teoloji mi?"*Bense bunun istihbarat işi olacağı*nı sanıyordum,diye düşündü Ryan.

"Gelecek hafta elli yaşımı dolduruyorum. Yaşlanmak için çok erken, akıllanmak için çok geç. Bunu yüz yıl kadar önce birkovboy söylemişti." Granger gülümsedi. "Sorun şu ki bu konuda bir şey yapabilmek için anladığında fazlasıyla yaşlanmış oluyor-sun."

"Ne yapmak istiyorsunuz, yeni bir din başlatmak mı?"

Granger kişisel Gevalia makinesinden kahve kupasını doldur-mak için dönerken kahkahalara boğuldu. "Hayır, böyle bir şey değil elbette. Derin düşüncelerle ilgili sorun, hâlâ çimenleri biç-mek ve sofraya yemek koymak zorundasın. Ve, bizim durumu-muzda, ülkemizi korumak zorundayız."

"Peki şu Alman ile ilgili ne yapacağız?"

Granger belgelere bir kez daha baktı ve bir an düşündü. "Hiç-bir şey. Şimdilik. Ama Dieter'ın Claude ile bir-iki puan kazandı-ğını ve önümüzdeki altı ay içinde ciddi miktarda para kazanaca-ğını unutmayacağız. Avro, işlerin nasıl döneceğini tahmin etmek için hâlâ çok yeni. Fransızlar, Avrupa'nın ekonomi liderliğinin Paris'e kayacağını sanıyorlar. Almanlar ise aynı şeyi Berlin için düşünüyorlar. Aslını istersen, en güçlü ekonomi, en etkili iş gü-cüyle oraya kayacak. Fransa olmayacak. Çok iyi mühendisleri var ama nüfusları Almanlar'ınki kadar iyi yapılanmamış. Eğer bahse girmem gerekirse, Berlin'e oynardım."

"Fransızlar bundan hoşlanmayacak."

"Bu bir gerçek, Jack. Bu bir gerçek," diye tekrarladıGran-ger. "Cam cehenneme. Fransızlar'ın elinde nükleer silahlar ve Almanlar'ın yok; en azından şimdilik."

"Ciddi misiniz?" diye sordu Ryan.

Granger gülümsedi. "Hayır."

***

"Bize bunu Quantico'da öğretmişlerdi," dedi Dominic. UVAyakınlarında üniversite kalabalığına hizmet veren orta büyüklüktebir alışveriş merkezindeydiler.

"Ne demişlerdi?" diye sordu Brian.

"Zanlının tanıdığı bir konumda kalma. Görünüşünüzü değiş-tirmeyi dene; güneş gözlüğü gibi şeylerle. Mümkünse peruk tak. Çift yüzlü ceketler giy. Ona bakma ama sana bakarsa sakın başkatarafa dönme. Bir hedef üzerinde birden fazla ajan olursa daha da iyi. Bir adam kendini belli etmeden bir suçluyu çok uzun süre takip edemez. Eğitimli bir zanlıyı takip etmek çok zordur. Büyük

ofislerde Özel Takip Grupları'nın bulunmasının nedeni bu. Onlarda FBI çalışanı ama silah taşımıyorlar. Bazıları onlara SherlockHolmes'daki gibi Baker Street Müşterileri diyor. Hiçbir şekildepolise benzemiyorlar; tulumlarını giymiş sıradan insanlar gibigörünüyorlar. Kirli olabilirler. Dilenci olabilirler. New York ofi-sinde bazılarıyla tanışmıştım. Organize suçlar ve yabancı karşıistihbarat için çalışıyorlar. Profesyoneller ama görebileceğin enberbat görünümlü profesyoneller olduklarını söyleyebilirim."

"Çok çalışkan adamlar, ha?" diye sordu Brian. "Gözlem işi, yani."

"Kendim denemedim ama duyduğum kadarıyla, çok fazla in-san gücü gerektiriyor; bir zanlıiçin on beş-yirmi kişi kadar. Bunaek olarak arabalar, hava araçları... işini çok iyi bilen bir serseri o zaman bile bizi ekmeyi başarabiliyor. Özellikle de Ruslar. O serseriler çok iyi eğitilmiş."

"Peki ne halt etmemiz gerekiyor?" diye sordu Brian.

"Sadece temelleri öğreneceksiniz," dedi Alexander. "Şuradaduran kırmızı bluzlu kadını görüyor musunuz?"

"Uzun siyah saçlımı?" diye sordu Brian.

"İşte o," dedi Alexander, başıyla onaylayarak. "Ne satın al-dığını, ne tür bir araba kullandığını ve nerede oturduğunu öğre-nin."

"Sadece ikimiz mi?" diye sordu Dominic. "Çok fazlaşey is-temiyorsun, değil mi?"

"Size bunun kolay olacağını söylediğimi hatırlamıyorum," dedi Alexander, hafifçe gülümseyerek. İkizlere birer tane telsiz verdi. "Kulaklığı kulağınıza yerleştirin, mikrofonu da yakanızailiştirin. Üç kilometrelik menzili var.İkinize de araba anahtarlarıvermiştim." Bunu söyledikten sonra uzaklaştıve kendine yenibirşort almak için bir Eddie Bauer mağazasına yöneldi.

"Bokun içine hoş geldin, Enzo," dedi Brian.

"En azından bize bir brifing verdi."

Brian düz düz kardeşine baktı.

İzlemeleri gereken kadın bir Ann Taylor mağazasına girmişti. İkisi de o tarafa doğru yöneldiler ve Starbucks'tan büyük birer bardak kahve aldılar.

"Sakın bardağı atma," dedi Dominic, kardeşine.

"Nedenmiş o?" diye sordu Brian.

"İşemen gerekebilir de ondan. Hayatın doğal akışı, böy-le durumlarda dikkatle yaptığın planları kolayca bozabilir. Bu, Akademi'de öğrendiğimiz derslerden biriydi."

Brian yorum yapmadı ama nasıl hareket etmesi gerektiğini tam olarak bilmese de, en azından kardeşinin

söyledikleri man-tıklı görünüyordu. Sırayla telsizlerini yerlerine yerleştirdiler veçalışıp çalışmadığını kontrol ettiler.

"Aldo'dan Enzo'ya, tamam," dedi Brian, altıncı kanaldan.

"Enzo, tamam kardeş. Görsel izlemeye geçelim ama birbiri-mizi gözden kaçırmayalım, tamam mı?"

"Anlaşıldı. Ben mağazaya doğru gidiyorum, tamam."

"Anlaşıldı, tamam." Dominic döndü ve kardeşinin uzaklaş-tığını gördü. Sonra kahve bardağını masanın üzerine koydu ve zanlıya baktı; asla doğrudan hedefe değil, 20 derece kadar yan tarafına.

"Ne yapıyor?" diye sordu Aldo.

"Bir bluz seçiyor, görebildiğim kadarıyla." Kadın otuz yaş-larındaydı. Kumral saçları omuzlarına dökülen, oldukça çekici,parmağında alyansı bulunan bir kadındı ve muhtemelen yolunkarşıtarafındaki Wal-Mart'tan alınmış olabilecek ucuz görünüş-lü bir altın kolyesi vardı. Şeftali rengi bluz. Daha çok pantolona benzeyen siyah bir etek, düz tabanlı siyah ayakkabılar. Oldukça büyük bir omuz çantası. Çevresine karşı dikkatli görünmüyorduve bu da iyi birşeydi. Yalnız olmalıydı. Sonunda bir bluzda kararkıldı; görünüşüne bakılırsa beyaz ipekti. Kredi kartıyla parasınıödedi ve Ann Taylor'dan dışarı çıktı.

"Zanlı harekete geçti, Aldo."

Yetmiş metre kadar ötede Brian'in kafası kalktı ve kardeşine döndü. "Neler yaptığını söyle, Enzo."

Dominic "şerefe" der gibi kahve bardağını kaldırdı. "Sola döndü, sana doğru geliyor. Bir dakika sonra görüş alanına gire-bilir."

"Anlaşıldı, Enzo."

Arabalarını alışveriş merkezinin karşı uçlarına park etmişler-

di. Bu iyi bir düşünceydi, çünkü hedef sağa dönmüş ve kapıdançıkarak otoparka yönelmişti.

"Aldo, plakasını okuyacak kadar yaklaş," diye emretti Do-minic.

"Ne?"

"Bana plaka numarasını söyle ve arabayı tarif et. Ben kendi arabama gidiyorum."

"Anlaşıldı, tamam."

Dominic arabasına koşmadı ama şartlar elverdiğince hızlı yü-rüdü. Arabaya bindi, kontağı çevirdi ve camlarının hepsini indir-di.

"Enzo'dan Aldo'ya, tamam."

"Pekâlâ. Koyu yeşil bir steyşın Volvo kullanıyor. Virginia plakalı. Washington, Kilo, Romeo, Altı Bir Dokuz. Arabada tekbaşına, motoru çalıştırdı ve kuzeye yöneldi. Kendi arabama gi-diyorum."

"Anlaşıldı. Enzo izlemede." Alışveriş merkezinin doğu ucunu belirleyen Sears mağazasının etrafından trafik elverdiğince hız-lı bir şekilde dönerken, ceketinin cebinden telefonunu çıkardı.Charlottesville FBI ofisinden bilgi almak için numarayıtuşladı."Ben Özel Ajan Dominic Caruso. Kodum bir altıbeş sekiz ikibir. Bir plaka numarasıyla ilgili bilgiye ihtiyacım var. Washing-ton Kilo Romeo AltıBir Dokuz."

Hattın diğer ucundaki kişi her kimse, kodu bilgisayara girerek Dominic'in kimliğini doğruladı.

"Birmingham'dan bu kadar uzakta ne işiniz var, Bay Caru-so?"

"Açıklayacak zamanım yok. Lütfen plakayı araştırın."

"Anlaşıldı. Yeşil renkli, bir yaşında steyşın bir Volvo. Edward ve Michelle Peters adına kayıtlı. Six Riding Hood Court, Char-lottesville adresli.Şehrin batıyakasında şehir sınırı üzerinde. Başka bir şey? Desteğe ihtiyacınız var mı?"

"Olumsuz. Teşekkürler, buradan sonrasını ben hallederim." Cep telefonunu kapadı ve adresi telsizle kardeşine bildirdi. İkisi de aynı şeyi yaparak adresi yön bulma bilgisayarlarına girdiler.

"Bu hile," dedi Brian, gülümseyerek.

"İyi adamlar hile yapmaz, Aldo. Sadece işi bitirirler. Pekâlâ, hedefi görüyorum. Shady Branch Yolu'ndan batıya gidiyor. Senneredesin?"

"Senden beş yüz metre kadar geride... lanet olsun! Kırmızı yandı!"

"Yeşili bekle. Görünüşe bakılırsa eve gidiyor ve nerede otur-duğunu biliyoruz." Dominic hedefle arasındaki mesafeyi yüzmetreye indirdi ama hedef araçla kendi arabasıarasında bir kam-yonun kalmasına izin verdi. Daha önce böyle şeyleri çok nadirenyapardıve ne kadar gerildiğini görünce şaşırdı.

"YÜZ ELLİMETRE SONRA SAĞA DÖNMEYE HAZIR-LANIN," dedi bilgisayar.

"Teşekkürler, hayatım," diye homurdandı Dominic.

O sırada Volvo, bilgisayarın önerdiği köşeden döndü. O kadar da kötü değildi, değil mi? Dominic derin bir nefes aldı ve koltu-ğuna biraz daha yerleşti.

"Pekâlâ, Brian, hedef doğruca evine gidiyor gibi. Beni takip et," dedi telsizden.

"Anlaşıldı, seni takip ediyorum. Bu fıstığın kim olduğu konu-sunda bir fikrin var mı?"

"Michelle Peters, Charlottesville ofisi öyle söyledi." Volvo sola, sonra sağa döndü ve bir çıkmaz sokağa girerek iki araba-lık bir garajın bulunduğu araba yoluna saptı. Garajın yanında iki katlı, alüminyum cepheli, orta büyüklükte bir ev vardı. Dominicarabasını sokağın yüz metre kadar aşağısına park ederek kahvesi-ni yudumladı. Brian otuz saniye kadar sonra ortaya çıktı ve yarımblok ötede aynışeyi yaptı.

"Arabayı görüyor musun?" diye sordu Dominic.

"Olumlu, Enzo." Deniz Komandosu duraksadı. "Şimdi ne ya-pacağız?"

"İçeri girip birer fincan kahve içebilirsiniz," dedi bir kadın sesi. "Ben Volvo'daki fıstığım."

"Ah, lanet olsun," diye fısıldadı Dominic, dudaklarını mikro-fondan uzak tutarak. Mercedes'inden indi ve kardeşine de aynışeyi yapmasını işaret etti.

Caruso kardeşler birlikte eve yöneldiler. Araba yoluna adım attıkları sırada kapı açıldı.

"Başından beri planlıydı," dedi Dominic, sakince. "Bunu tah-min etmeliydim."

"Evet. Aptal durumuna düştük," dedi Brian.

"Pek sayılmaz," diye cevap verdi Bayan Peters. "Ama adre-simi Charlottesville ofisinden almak gerçekten hileydi, biliyor musunuz?"

"Kimse bize kurallardan söz etmedim, bayan," dedi Domi-nic.

"Bu işte hiç kural yoktur zaten; en azından pek sık değil."

"Yani bütün bu süre boyunca telsiz konuşmalarımızı dinliyormuydunuz?" diye sordu Brian.

Kadın onları mutfağa götürürken başıyla onayladı. "Kesin-likle. Bu telsizlerşifreli. Neden söz ettiğinizi başka hiç kimseanlayamaz. Kahvelerinizi nasıl istersiniz?"

"Yani bizi fark etmiştiniz," dedi Dominic.

"Aslında, hayır. Telsizleri hile yapmak için kullanmadım; şey, o kadar değil." Kadın sıcak bir tavırla gülümsedi ve ziyaretçileri-nin egolarına inen darbeyi biraz olsun yumuşattı. "Sen Enzo'sun,değil mi?"

"Evet, bayan."

"Biraz fazla yakından ama sınırlı zaman dilimi düşünülürse, sadece keskin gözlü bir hedef seni fark ederdi. Arabanın marka-sının da yararı olurdu. Bu bölgede senin şu küçük Benz'indençok var. Ama en iyi araba seçimi bir kamyonet olur; kirli bir ta-nesi. Taşralıların birçoğu arabalarını yıkamaz ve bu, okuldaki akademisyenlerin bazılarının benimsediği bir davranış tarzıdır.Kendini belli etmeden izlemek bu işin en zor kısımlarından biri-dir. Ama siz bunu zaten biliyorsunuz."

O sırada kapı açıldı ve Pete Alexander içeri girdi. "Nasıl gitti-ler?" diye sordu, Michelle'e.

"Onlara B verdim."

Dominic bunun fazla cömert olduğunu düşündü.

"Daha önce söylediğimi de unutun; plakamı belirlemek içinFBI'ıaramak çok akıllıcaydı."

"Hile değil miydi?" diye sordu Brian.

Buna Alexander cevap verdi: "Tek kural, her ne olursa olsun görevi tamamlamaktır. Kampüs'te gösteriş puanlarıyla ilgilen-meyiz."

"Önemli olan cesettir," dedi Bayan Peters, Alexander'm hoş-nutsuzluk ifadesine aldırmadan.

Brian'ın midesi bulandı. "Ah, daha önce sorduğumu biliyo-rum ama... biz tam olarak ne için eğitiliyoruz?" Dominic de ko-nuyla ilgilenmişti.

"Sabır, çocuklar," dedi Pete.

"Pekâlâ." Dominic başıyla onayladı. "Bu seferlik kabul."Ama çok uzun süre beklemeyeceğini belirtmesine gerek yoktu.

"Yani bunu kullanmayacak mısınız?" diye sordu Jack, kapa-nış saatinde .

"Kullanabiliriz ama harcayacağımız zamana değmez. En iyi olasılıkla birkaç yüz bin kazanırız ve muhtemelen o kadar bile değil. Ama fark etmen iyiydi," dedi Granger.

"Bir haftada ne kadar sıklıkta bu tür mesajlar alıyorsunuz?" diye sordu Jack.

"Bir ya da iki. Gerçekten yoğun geçen bir haftada dört."

"Peki ne kadar sıklıkta oynuyorsunuz?" diye sordu Jack.

"Beşte bir. Çok dikkatli hareket ediyoruz ama her zaman için fark edilme riskini göze almak zorundayız. Eğer Avrupalılar her seferinde ne yaptıklarını anladığımızı fark ederlerse, bunu nasılyaptığımızı araştırmaya başlarlar; muhtemelen öncekendi insan-larını tartaklayıp bir sızıntı ararlar. Orada düşünce tarzları bu. Komplo teorileri üretilemeyecek kadar büyük bir yer; çalışma tarzları yüzünden. Ama sürekli oynadıkları oyun, buna karşı çı-kıyor."

"Başka kimi araştırıyorsunuz?"

"Gelecek haftadan itibaren, güvenli hesaplara ulaşabilecek-sin; insanlar onlara numaralıhesaplar diyorlar, çünkü kodlarla tanımlanıyorlar. Şimdilerde sadece şifreli kelimeler kullanıyor-

lar; bilgisayar teknolojisi sağolsun. Bunu muhtemelen istihbarat dünyasından öğrenmişler. Güvenlik sistemlerini kontrol etmesi için sık sık casuslar kiralıyorlar; ama iyi olanları değil. Gerçek-ten iyi olanlar, para yönetimi işinden uzak dururlar ve bunun en önemli nedeni de burnu büyüklükleridir. Üst düzey bir casus için bu konu yeterince önemli değildir," diye açıkladı Granger.

"Şu 'güvenli' hesaplar... sahipleri biliniyor mu?" diye sordu Jack.

"Her zaman değil. Bazen her şey şifreli sözcüklerle yapılı-yor ama bazen bankaların içine bakabileceğimiz içsel muhtıralarıoluyor. Yine de her zaman değil. Bankacılar müşterileri hakkın-da asla uzun uzadıya spekülasyon yapmazlar; en azından yazı-lı olarak. Öğle yemeklerinde bu konulardan konuştuklarından eminim ama birçoğu paranın nereden geldiğiyle pek ilgilenmez. Auschwitz'de ölen Yahudiler ya da Brooklyn'deki bir Mafya ba-bası... sonuçta önemli olan paranın kendisidir."

"Ama bunu FBI'a bildirirseniz..."

"Yapamayız, çünkü yasadışı bir şey yapmış oluruz. Ayrı-ca yapmayız, çünkü o zaman o alçakları ve paralarını izlemek için kullandığımız sistemi kaybederiz. Yasal açıdan, işe burnunusokacak birden fazla makam var ve Avrupa ülkelerinin bazılarıiçin...şey, bankacılık önemli bir gelir kaynağıdır ve hiçbir hükümet sırtını sadece vergi gelirine dayayamaz. Köpeğin arka bahçe-dekileri ısırmasına izin vermiyorlar ama mahallede ne yaptığıylailgilenmiyorlar."

"Acaba babam bu konuda ne düşünüyor?"

"Bence fazla üzerinde durmuyor," dedi Granger.

"Bence de," dedi Jack. "Yani kötü adamlarıve paralarını izle-mek için güvenli hesaplarıkullanıyorsunuz."

"Fikir bu. Ama gerçekten yapmasısandığından çok daha zor.Yine de bir sayıyaptığında, büyük bir sayı yapıyorsun."

"Yani ben de av köpeği mi olacağım?"

"Kesinlikle. Eğer yeterince iyiysen," dedi Granger.

**** Muhammet tam o anda başlarının üzerinden geçiyordu. Mexi-

co City'den Londra'ya uzanan uçuş rotası, Washington'm çok yakınlarından geçiyordu ve otuz yedi bin fit aşağıya baktığında, Amerika Birleşik Devletleri'nin başkentini harita gibi görebilir-di. Şimdi, eğer Şehitler Birimi üyesi olsaydı, spiral merdiveni tırmanıp üst kata çıkar, uçuş personelini öldürür ve uçağı şehrin üzerine çakardı... ama bu daha önce yapılmıştı ve artık kokpitkapıları korunaklıydı. Ayrıca, muhtemelen kapının yakınlarındayolcu kılığında oturan bir sivil polis olur ve gösterinin tüm key-fini kaçırırdı. Daha da kötüsü, sivil kıyafetli ve silahlı bir asker. Muhammet polis mamurlarına pek fazla saygı duymuyordu ama B atılı askerleri küçümsemernesi gerektiğini zor yoldan öğrenmiş-ti. Ama sonuçta o Kutsal Savaşçılar'a ne kadar hayranlık duysada,Şehitler Birimi üyesi değildi. Bilgi araştırma konusundaki be-cerisi onu böylesine soylu bir harekette feda edilemeyecek kadar değerli kılmıştı. Bu hem iyi hem de kötüydü ama iyi ya da kötü olmasıfark etmezdi, sonuçta bir gerçekti ve Muhammet gerçek-lerin dünyasında yaşardı. Allah'ın karar verdiği bir zamanda ve Allah'ın karar verdiği bir şekilde, O'nun Cenneti'ne girecekti.Şimdilik, koltuğunda büzülüp oturmak için önünde bir altı buçuk saat daha vardı.

"Biraz daha şarap alır mısınız, efendim?" diye sordu pembe yüzlü bir hostes. Bu kadın Cennet'te ne güzel bir ödül olurdu...

"Ah, evet, teşekkür ederim," diye cevap verdi Muhammet, en iyi Cambridge İngilizcesi ile. İslam inancına karşı bir şeydi ama içmemek kendisini dahaşüpheli gösterecekti. Görevi riskeatamayacağıkadar önemliydi. Ya en azından, öyle olduğunu dü-şünüyordu. Çok geçmeden içkisini bitirdi ve koltuğunun ayarla-rıyla oynadı. Şarap İslam inancına ters olabilirdi ama kesinlikle insanın uyumasına yardımcı oluyordu.

"İkizler acemi olarak gayet iyiler," dedi Rick Bell, patronu-na.

"İz sürme egzersizi?" diye sordu Hendley.

"Evet." Doğru bir eğitim çalışmasında sekiz ila on araba, iki

uçak ve toplam yirmi ajan bulunmasıgerektiğini söylemedi. So-nuçta Kampüs'ün bu tür kaynaklarıyoktu. Bunun yerine, çalışan-larına karşı daha fazla hoşgörülüydü ve bunun hem avantajlarıhem de dezavantajları vardı. "Alexander onları sevmiş. Yeterinceakıllı olduklarını ve hızlı düşündüklerini söylüyor."

"Bunu bilmek güzel. Başka bir şey?"

"Rick Pasternak'ın elinde yeni bir şey varmış."

"Neymiş o?" diye sordu Hendley.

"İskelet kaslarını aniden felç eden sentetik bir madde, bir tür sakinilkolin. Kurban olduğu yere yıkılıyor ve nefes bile alamı-yor. Pasternak bunun korkunç bir ölüm olabileceğini söylüyor, göğse süngü saplanması gibi."

"İzlenebilir mi?" diye sordu Hendley.

"İyi yanı da bu. Metabolizma ilacı hızlı bir şekilde asetilkoli-ne çeviriyor, dolayısıyla muhtemelen fark edilemiyor; tabii eğer kurban büyük bir tıp merkezinin önünde gırtlaklanmamış ve ya-nında sıra dışı bir şey arayan çok iyi bir patolog yoksa. 1970'ler-de Ruslar bunu incelemiş. Savaşlarda kullanmayıdüşünmüşler ama sonra bunun mümkün olmayacağını anlamışlar. KGB'ninkullanmamasışaşırtıcı. Adam öldürmeyi pek severler."

"Nasıl elde etmiş?"

"Bir Rus meslektaşı onu Columbia'da ziyaret etmiş. Adamın Yahudi olduğunu anlayınca, Rick onu konuşturmuş. O kadar çokanlatmışki Rick laboratuarında hemen bir teslimat sistemi oluş-turmuş. Şimdi onun üzerinde çalışıyor."

"Biliyor musun, bunu Mafya'nın şimdiye kadar keşfedeme-mesi çok şaşırtıcı. Birini öldürmek istersen, doktor tutarsın."

"Çoğu için eski tarza ters düşüyor." Ama çoğunun bir Salısabahıdoksan yedinci kattan deniz düşen bir kardeşide yoktu.

"Bu tür elimizde bulunandan daha mıiyi?"

"Hepsinden çok daha iyi, Gerry. Doğru şekilde kullanılırsa, yüzde yüz güvenilir olduğunu söylüyor."

"Pahalı mı?"

Bell başını iki yana salladı. "Pek değil."

"Test edilmiş mi? Gerçekten işe yarıyor mu?"

"Rick, o ilacı kullanarak altı büyük köpeği öldürdüğünü söy-ledi."

"Pekâlâ, onaylandı."

"Anlaşıldı, Gerry. İki hafta içinde getirtiriz."

"Oralarda neler oluyor?"

"Bilmiyoruz," dediBell,üzgünbirtavırla. "Langley'dekilerdenbiri anılarını yazdığı kitabında onları yavaşlatacak kadar feci ya-raladığımızı ama yok edemediğimizi söylüyor ama ben bu türşeyler okuduğumda gerginleşiyorum.*Hubris ante nemesis.* For Meade onlarıInternet'te izleyemiyor ama bu sadece biraz akıl-landıkları anlamına gelebilir. Pazarda çok iyi şifre programları var ve ikisini Ulusal Güvenlik bile henüz kıramadı; en azından sürekli bir şekilde. Her gün ana bilgisayarlarında birkaç saat o program üzerinde çalışıyorlar. Her zaman dediğin gibi, Gerry, eniyi programcılar artık Sam Amca için çalışmıyor..."

"...bilgisayar oyunları yapıyorlar," diye tamamladı Hendley. Devlet asla en iyileri çekecek kadar maaş ödemiyordu; ve bu asladeğiştirilemeyecek bir durumdu. "Demek sadece burunları kırıl-mış, ha?"

Rick başıyla onayladı. "Hepsi kalplerine saplanmış bir kazık-la geberip toprağın dibine inene kadar, onlarla ilgili endişelenme-ye devam edeceğim."

"Hepsini indirmek çok zor, Rick."

"Kesinlikle öyle." Columbia'daki Dr. Ölüm bile bunu sağla-yamıyordu.

6 DÜŞMANLAR

747-400, normal saatinden beş dakika önce, saat 12:55'te Heathrow'a indi. Yolcuların çoğu gibi, Muhammet de Boeing'indevasa göbeğinden bir an önce çıkmak için sabırsızlanıyordu.Kibarca gülümseyerek pasaport kontrolünden geçti, tuvalete gir-di ve sonra kendini yine insan gibi hissederek kendisini Nice'e uçuracak Air France uçağına binmek için bekleme salonuna yöneldi. Kalkış için bir buçuk saat bekledi ve sonra bir buçuk saatlik bir uçuşla Nice'e ulaştı. Takside bir İngiliz üniversite-sinde öğrenilebileceği kadarıyla Fransızca konuştu. Taksici iki kez hatasını düzeltti. Otele kayıt yaptırırken İngiliz pasaportunu kullandı; bu konuda biraz isteksizdi ama bu pasaportu defalarca kullandığı güvenli bir belgeydi. Yeni pasaportlarda ön kapaktabulunan barkotlar onu düşündürüyordu. Onunkindebu özellik yoktu ama iki yıl sonra bu pasaportun süresi dolduğunda, gittiğiher yerde kendisini izleyen bir bilgisayarın varlığı onu rahatsızedecekti. Ama sonuçta üç farklıve güvenli İngiliz kimliği vardıve üçü için birden pasaport almak sorun değildi ama hiçbir giz-li kimlik sorgu karşısında sağlam kalamazdı ve o barkodlar bir gün bir pasaport memurunun bir-iki polis çağıracağı anlamına geliyordu; er ya da geç. Bundan kaçış yoktu. Gavurlar inançlı

İnsanların işlerini hep zorlaştırıyordu ama zaten gavurlar ezelden beri böyle değil miydi?

Otelde havalandırma yoktu ama pencereler açılabiliyordu ve okyanus esintisi de keyif vericiydi. Muhammet bilgisayarını ma-sanınüzerindeki telefona bağladı. Sonra yatak gözüne çok çe-kici göründü ve Muhammet karşı koymamaya karar verdi. Bu kadar çok yolculuk yaptığıiçin, zaman farkından doğan uyku düzensizliğine karşı bir çözüm bulamamıştı. Sonraki birkaç gün boyunca vücudu kendini yeni zaman dilimine uyarlayana kadarsigara ve kahveyle yaşayacaktı. Saatine baktı. Kendisiyle buluşa-cak olan adam

dört saat daha ortalıkta görünmeyecekti ve bu daMuhammet'in işine geliyordu. Vücudu kahvaltıetmeyi bekler-ken, akşam yemeği yiyecekti. Sigara ve kahveyle.

Kolombiya'da kahvaltı zamanıydı. Pablo ve Ernesto, jambon, yumurta ve domuz etinden oluşan Amerikan tarzıkahvaltıyı ter-cih ediyorlardı. Tabii yanında mükemmel kalitedeki yerel kah-veyle.

"Yani bu havlu kafalı haydutla işbirliği yapacak mıyız?" diye sordu Ernesto.

"Neden olmasın?" dedi Pablo, kahvesine krema eklerken. "Çok para kazanacağız ve Yankiler'in kendi evlerinde yaratıla-cak kaos da işimize yarayacak. Sınır muhafızları konteymrları aramaktan çok insanları arayacaklar ve doğrudan ya da değil, bize hiçbir zararı olmayacak."

"Ya bu Müslümanlar'dan biri canlıele geçirilip konuşursa?"

"Ne hakkında konuşacak? Meksika çakalları dışında kiminle karşılaşacaklar ki?" diye sordu Pablo, cevap olarak.

"Si,bunda haklısın," dedi Ernesto. "Benim ödlek bir yaşlı ka-dın gibi olduğumu düşünüyörsündür."

"Şef, senin hakkında bunu en son düşünen adam uzun zaman önce öldü."

Ernesto keyifle homurdandı ve yüzünde çarpık bir gülümse-me belirdi. "Evet, bu doğru ama iki ülkenin polisleri peşine takıl-dığında dikkatli davranmayan kişi ancak aptal olabilir."

"Eee, Şef, biz de onlara peşine takılacakları başka birini veri-yoruz, öyle değil mi?"

Girmek üzere olduklarıbu oyun gerçekten tehlikeliydi. Evci,işine geldiği için birileriyle ittifak kuruyordu ama onlarla işbir-liği yapmaktan çok, onları kullanıyor olacak, Amerikalılar';!peşine takılıp öldürmek isteyecekleri yemler verecekti. Ama bufanatikler ölümü umursamıyorlardı, değil mi? Hayır, ölümü is-tiyorlardı. Dolayısıyla Ernesto onları kullanırken aslında onlarayardım etmiş olacaktı, öyle değil mi? Üstelik gerekli gördüğündeonlarıGringolar'a teslim edebilir ve bunun sonucunda öfkele-rini bile çekmeyebilirdi. Ayrıca, bu adamlar ona nasıl zarar ve-rebilirlerdi ki? Kendi bölgesinde? Kolombiya'da? Bu pek olası görünmüyordu. Onlara ihanet etmeyi planlıyor filan değildi amaeğer ederse, bunu kim öğrenebilirdi ki? Eğer istihbarat servisleri o kadar iyiyse, daha en başından yardıma ihtiyaç duymazlardı zaten. Ve eğer Yanki hükümeti-ve kendisininki - Ernesto'yu burada, Kolombiya'da yakalayamamışlara, o insanlar bunu na-sıl başarabilirdi ki?

"Pablo, bu adamla tam olarak nasıl iletişim kuracaksın?"

"Bilgisayar aracılığıyla. Bir sürü e-posta adresi var; hepsi de Avrupalıservis sağlayıcılardan."

"Pekâlâ. Ona teklifin konsey tarafından onaylandığını söyle."Konseyin Ernesto'nun*kendisi* olduğunu bilen çok az kişi vardı.

"Muy bien,Şef." Pablo dizüstü bilgisayarını aldı. Mesajı gön-dermesi bir dakika bile sürmedi. Pablo'nun bilgisayarlarla arasıiyiydi. Uluslararasısuçluların ve teröristlerin çoğu bilgisayarı iyikullanırdı.

Mesaj, gönderdiği e-postanın üçüncü satırındaydı: "Ve Juan,Maria hamile. İkizleri olacak." Muhammet'in ve Pablo'nun elle-rinde, yapılmış en iyi şifre programları vardı; satıcıların söyledi-ğine göre, kimsenin kıramayacağı programlar. Ama Muhammetbuna ancak Noel Baba'ya inandığıkadar inanıyordu. O şirketlerinhepsi Batı'daydı ve kendi ülkelerinden başkasına bağlılık yemin-

leri yoktu. Dahası, böyle programlar kullanmak, Ulusal GüvenlikSERVİSİ,İngiliz Hükümet İletişim Merkezi (GCHQ) ve Fransız Genel Dış Güvenlik Servisi (DGSE)'nin kullandığı gözlem prog-ramlarına karşıe-posta mesajlarını dikkat çeker hale getiriyordu. Başkabilinmeyen servislerin uluslararasıiletişimlerini yasal yada yasa dışıyollardan izlediğini söylemeye gerek bile yoktu. Oservislerin hiçbiri Muhammet gibi insanlarıve organizasyonları-nı sevmezlerdi. İsrailli Mossad örgütü, David Greengold'u öldür-düğünü bilmeseler bile, Muhammet'in kafasını kazığa geçirilmişolarak görmek için çokşey verirlerdi.

Pablo ile birlikte her türlü anlama gelebilecek, masum gö-rünüşlü ifadeler seçmişlerdi. Elektronik hesaplan isimsiz kredikartlarıtarafından ödeniyordu ve hesapların kendileri büyük ve tamamen güvenilir Avrupa temelli, çok ünlü Internet servis sağ-layıcılarıydı. Bu şekilde, Internet kimliklerini açıklamamak ko-nusunda en az bir İsviçre bankası kadar güvenilirdi. Üstelik hergün o kadar çok e-posta mesajıoradan oraya uçuyordu ki hepsiniizlemek mümkün değildi; bilgisayar yardımı olsa bile. Kolayca tahmin edilebilecek kelimeler kullanmadığı sürece, Muhammet mesajlarının güvende olduğundan emindi.

Maria hamile olduğuna göre, Kolombiyalılar işbirliği yapa-caktı. Üstelik ikizleri oluyordu; yani operasyon hemen başlaya-caktı. Bunu akşam yemeğinde konuğuna söyleyecekti ve hemen harekete geçeceklerdi. Bu haber, Allah'ın merhametli bağışlayı-cılığma sığınarak, bir-iki kadeh şarapla kutlanmaya değerdi.

****

Sabah koşusuyla ilgili sorun, bir Arkansas gazetesinin dedi-kodu sayfalarından daha sıkıcı olmasıydı; ama yapılması gere-kiyordu ve iki kardeş, bu süreyi düşünmek için kullanıyorlardı...genellikle de ne kadar sı kıcı olduğunu düşünüyorlardı. Yine de sadece yarım saat sürüyordu. Dominic yanına küçük bir portatif radyo almayıdüşünüyordu ama bunu yapamayacağını biliyordu,çünkü ne zaman bir alışveriş merkezine gitse, bu tür şeyler asla aklına gelmezdi. Ve muhtemelen kardeşi de bu saçmalıkla alay

ederdi. Deniz Komandoları sert adamlardı ve saçmalık sevmez-lerdi.

Sıra kahvaltıya geldi.

"Eh, çocuklar, hepimiz uyandık mı?" diye sordu Pete Alexan-der.

"Sen neden sabahlan ter atmıyorsun?" diye sordu Brian. De-niz Komandoları içinde Özel Birlikler ile ilgili hiçbiri hoş olma-yan ve sadece birkaçı doğru olan dedikodular vardı.

"Yaşlanmanın bazı avantajları var," dedi eğitim subayı. "Bun-lardan biri de, eskisi kadar sıkı çalışmamak."

"İyi. Bugünkü ders planımız ne?"*Seni tembel,* diye eklemedi Brian. "O bilgisayarlarıne zaman alıyoruz?"

"Yakında."

"Şifre güvenliğinin çok iyi olduğunu söylemiştin," dedi Do-minic. "Ne kadar iyi?"

"Ulusal Güvenlik kırabilir; eğer ana bilgisayarlarını bir haftasüreyle ve tam kapasiteyle bu işe ayırırlarsa. Zaman olduğu süre-ce her şeyi kırabilirler. Çoğu ticari sistemleri çoktan kırdılar bile.Programcıların çoğuyla anlaşmaları var," diye açıkladı Alexan-der. "Ulusal Güvenlik Servisi'nin elindeki bazı algoritmalar kar-şılığında onlar da yumuşak başlı davranıyorlar. Bunu başka ülke-ler de yapabilir ama kriptolojiyi anlamak çok yüksek uzmanlık donanımı gerektiriyor ve bunu elde edebilecek kaynaklara sahip olan çok az kişi var. Dolayısıyla, ticari bir program işi zorlaştı-rabilir ama elinde kaynakşifresi olduğu sürece, işin çok da zor olmaz. Bu yüzden düşmanlarımız daha ziyade yüz yüze görüş-meyi tercih ediyor veşifre yerine şifreli sözcükler kullanıyorlar. Ama bu çok fazla zaman aldığı için yavaş yavaş terk ediyorlar.Acilen aktarmalarıgereken bir malzeme olduğunda, genellikle kırabiliyoruz."

"Internet üzerinden ne kadar mesaj gidip geliyor?" diye sordu Dominic.

Alexander derin bir nefes aldı. "İşte sorun da bu. Milyarlarca mesaj var ve onları taramak üzere hazırlanan programlar henüz yeterince iyi değil. Muhtemelen asla da olmayacak. Asıl amaç,hedefin İP adresini keşfedip ona odaklanmak. Zaman alıyor ama

kötü adamların çoğu sisteme giriş konusunda tembel davranıyor-lar; ve farklıkimlikleri izlemek de çok zor. Bu adamlar insanüstüdeğiller ve kafalarının içinde mikroçipler yok. Dolayısıyla, kötü (idamlardan birine ait bir bilgisayarı bulduğumuzda, yaptığımızilk iş adres defterini kopyalamak oluyor. Bu, bir altın damarıbulmak gibi. Bazen Fort Meade'in gerçekte hiçbir anlamıolma-yan bir şeyi kırmak için saatler - hatta bazen günler - harcadığı saçma sapan şeyler gönderseler bile. Profesyoneller bunu RigaIclefon rehberinden isimler göndererek yapıyorlardı. Letonyacadışında hiçbir dilde anlam ifade etmeyen sözcükler. Hayır, enbüyük sorun dilbilimciler. Yeterli sayıda Arapça bilen insanımızyok. Monterey'de ve bazıüniversitelerde üzerinde çalıştıklarışeylerden biri bu. Özel olarak maaş alan bir sürü Arap üniversite öğ rencisi var. Ama Kampüs'te yok. İşin iyi yanı şu ki biz tercü-meleri Ulusal Güvenlik'ten alıyoruz. Dolayısıyla dilbilimcilere okadar fazla ihtiyaç duymuyoruz."

"Yani işimiz istihbarat toplamak olmayacak, değil mi?" diye sordu Brian. Dominic bunun zaten farkındaydı.

"Hayır. Bulabileceğiniz bir şeyler olursa, iyi, bir şekilde ya-rarlanırız. Ama asıl işimiz istihbarat verileri toplamak değil, top-lanmışverilere göre hareket etmek."

"Pekâlâ, o zaman ilk soruya geri döndük," dedi Dominic. "Görevimiz ne?"

"Ne olduğunu sanıyorsunuz?" diye sordu Alexander.

"Bence Bay Hoover'ın pek hoşlanmayacağı bir şey."

"Kesinlikle. Sert bir adamdı ama sivil haklarına karşı son de-rece saygılıydı. Kampüs'te biz bunu umursamıyoruz."

"Biraz daha anlat," diye önerdi Brian.

"Bizim işimiz, istihbarat verilerine dayanarak hareket etmek; kesin eylemler gerçekleştirmek."

"Bunun için doğru ifade, 'infaz eylemi' olmaz mıydı?"

"Sadece filmlerde," diye cevap verdi Alexander.

"Neden biz?" diye sordu Dominic.

"Bakın, işin gerçeği şu ki CIA bir devlet organizasyonu. Bir sürüşef ve çok az sayıda savaşçı. Kaç tane devlet organizasyonu insanlarına kellelerini tehlikeye atmalarını söyler ki?" diye sordu

Alexander. "Bunu başarılı bir şekilde yapsan bile, avukatlar vr muhasebeciler canına okurlar. Dolayısıyla, eğer birinin bu grup-tan ayrılması gerekiyorsa, yetkinin emir-komuta zincirinin en te-pesinden gelmesi gerekir. Ama kişisel arşivlerinde böyle bir ola-yın görülmesini isteyecek çok az başkan vardır, çünkü gelecektcher an için bir tarihçinin hedefi haline gelebilirler. Dolayısıyla, bu tür şeylerden uzak durmak zorundasındır."

"Ve doğru zamanda doğru yerde sıkılacak tek bir .45'lik mer-minin çözemeyeceği çok az sorun vardır," dedi Brian.

Alexander başıyla onayladı. "Kesinlikle."

"Yani, politik suikasttan söz ediyoruz. Bu tehlikeli olabilir," dedi Dominic.

"Hayır, böyle bir şeyin çok fazla politik kollan olur. Böyle birşey asırlardır olmadı ve o zamanlar da çok ender olurdu. Yinede, ortalıkta bir an önce Tanrı ile buluşması gereken insanlar var.bazen, randevuyu ayarlamak bize kalır."

"Lanet olsun." Bu Dominic idi.

"Bir dakika. Bunun için yetkiyi kim veriyor?" diye sordu Bri-an.

"Biz."

"Başkan değil yani."

Alexander başını iki yana salladı. "Hayır. Daha önce söyle-diğim gibi, böyle bir şeye evet deme cesaretine sahip çok fazla başkan bulamazsın. Gazetelerle ilgili çok fazla endişelenirler."

"Peki ya kanunlar?" diye sordu Dominic.

"Bizim kanunumuz şu: Bir defasında birinizin söylediği ve benim de takdir ettiğim gibi, eğer bir kaplanın kıçını tekmelemekistiyorsan, dişleriyle başa çıkmak için bir planın olmalı. Sizler dişlersiniz."

"Sadece biz mi?" diye sordu Brian.

"Hayır, sadece siz değil ama başka kimlerin olup olmadığını bilmenize gerek yok."

"Lanet olsun!" Brian arkasına yaslandı.

"Burayı, Kampüs'ü, kim kurdu?"

"Önemli birisi. İnkar edilebilir yetkisi var. Kampüs'ün devlet-le hiçbir bağlantısı yok. Hiç," diye açıkladı Alexander.

124

"Yani insanlara teknik olarak kendi kafamıza göre ateş ediyor *

olacağız, öyle mi?" 1

"Pek fazla ateş edeceğiniz söylenemez. Başka yöntemlerimiz 1

var. Muhtemelen ateşli silahlarınızı o kadar sık kullanmayacak- '

siniz. Yanınızda silah taşımanız çok zor; sonuçta bir sürü havaa-lanına girip çıkacaksınız."

"Yani silahsız mı olacağız?" diye sordu Dominic. "Kendimizi nasıl savunacağız?"

"Çok iyi hazırlanmış birer gizli kimliğiniz olacak ama hiçbirşekilde diplomatik koruma altında olmayacaksınız. En önemli silahınız zekânız olacak. Hiçbir yabancı istihbarat servisinin sizi bulma şansı yok, çünkü gerçekte Kampüs yok. Federal bütçedeyer almıyor; kara projelerde bile. Dolayısıyla, kimse sizin bizdenpara aldığınızı öğrenemez. Ama bizim insanları takip etmek içinkullandığımız yollardan biri bu. Uluslararası işadamı, bankacıve yatırımcı gibi görüneceksiniz. Uçakta ya da herhangi bir yerdekonu açı ldığı takdirde olması gerektiği şekilde konuşabilmeniziçin, jargonla ilgili eğitileceksiniz. Bu tür insanlar neyin peşin-de olduklarını pek söylemez ve iş sırlarını kendilerine saklarlar. Dolayısıyla gevezelik etmediğiniz sürece, kimse sıra dışı oldu-ğunuzu düşünmez."

"Gizli Ajan..." dedi Brian, sakince.

"Biz kendi başına düşünebilen, kendi başına karar verebilen ve kan görünce midesi bulanmayan insanlan seçiyoruz. İkiniz degerçek dünyada birilerini öldürdünüz. İkiniz de beklenmeyenle karşılaşmıştınız ve durumu etkili şekilde kontrol altına aldınız. İkiniz de pişmanlık duymadınız. İşte işiniz bu olacak."

"Peki nasıl korunacağız?" diye sordu Dominic.

"İkiniz için de hapisten serbest çıkış kartı var."

"Haydi oradan," dedi Dominic. "Böyle birşey yok."

"Başkanlık imzası taşıyan bir özür yazısı," diye açıkladı Alexander.

"Lanet olsun!..." Brian bir an düşündü. "Jack Dayıidi, değilmi?"

"Buna cevap verememama dilerseniz, göreve başlamadan önce bu kartlarınızı görebilirsiniz." Alexander kahve kupasını

125

masanın üzerine bıraktı. "Pekâlâ, baylar. Bunu düşünmek için birkaç gününüz var ama karar vermek

zorundasınız. Sizden is-tediğim küçük bir şey değil. Ne eğlenceli, ne kolay, ne de zevkli bir iş olacak. Ama ülkenizin çıkarlarına hizmet eden bir şey ya-pacaksınız. Çok tehlikeli bir dünyadan söz ediyoruz. Bazı insan-larla doğrudan ilgilenmeniz gerekecek."

"Peki ya yanlış adamı indirirsek?"

"Dominic, bu olasılık da var. Ama o kişi kim olursa olsun, asla sizden Rahibe Teresa'nın erkek kardeşini öldürmenizi iste-meyeceğimize garanti veriyorum. Seçtiğimiz hederler konusundaçok dikkatliyizdir. Adamı n ya da kadının kim olduğunu bilecek,göreve gitmeden önce onunla nasıl ve neden ilgilenmeniz gerek-tiğini öğreneceksiniz."

"Kadınları da mı öldüreceğiz?" diye sordu Brian. Bu Deniz Komandoları'nın ahlak anlayışına kesinlikle tersti.

"Daha önce böyle birşey hiç olmadıama teoride mümkün. Eh, eğer kahvaltınız bittiyse, düşünmeye başlayabilirsiniz."

"Tanrım," dedi Brian, Alexander mutfaktan çıktıktan sonra. "Bu kahvaltıysa, öğle yemeğini merak ettim."

"Şaşırdın mı?"

"Çok değil, Enzo, ama bütün bunları söylerken tavırları..."

"Hey, Aldo, neden kendi işimizi kendimiz halledemediğimizi kaç kere düşündün?"

"Sen polissin, Enzo.*Ah, lanet olsun,* demesi gereken adam*sensin,* farkında mısın?"

"Evet ama Alabama'daki o çatışma... şey, biraz çizgiyi aşmış-tım, biliyor musun? Washington'a dönerken bütün yol boyunca bunu Gus Werner'a nasıl açıklayacağımı düşündüm. Ama adam gözünü bile kırpmadı."

"Eee, ne düşünüyorsun?"

"Aldo, ben biraz daha dinlemek istiyorum. Teksas'ta bir söz vardır: Öldürülmesi gereken adamların sayısı, çalınması gerekenatlardan fazladır."

Bu rol değişikliği Brian'ı çok şaşırtmıştı. Sonuçta kavgacı deniz komandosu kendisiydi. Enzo, kafalarına kurşun sıkmadanönce insanlara yasal haklarını okumak üzere eğitilmiş bir polis-ti.

ikisinin de sonrasında kötü rüyalar görmeden hayatlarına de-vam edebildikleri açıktı ama bu durum biraz daha farklıydı. Bu planlıcinayetti. Brian genellikle savaş alanına giderken emrindeeğitimli bir keskin nişancı bulunurdu ve orada yaptıkları şeyinde cinayetten farklıolmadığını biliyordu. Ama üniformalı olmaksanki işi farklıkılıyordu. Hedef bir düşmandı ve savaş alanında herkesin işi önce kendi kıçını kollamaktı; eğer biri bunu yapma-yı beceremezse, kendisini öldüren düşmanı suçlayamazdı. Amabu durum çok farklıydı. Öldürmek amacıyla insanların peşlerineSıkılacaklardı ve Brian'ın yapmak üzere eğitildiği şey bu değil-di. Öncelikle üzerinde sivil kıyafetler olacaktı ve bu şekilde in-sanlarıöldürmek onun casus yapardı, Birleşik Devletler Deniz Komandoları'nın bir subayı değil. İkincisinde onur vardı ama ilki için aynı şey söylenemezdi; ya da en azından böyle düşün-mek üzere eğitilmişti. Gerçek dünyada artık onurun yeri yoktu vebir zamanlar insanların benzer silahlarla karşı karşıya geçip ki-min daha üstün olduğunu eşit

şartlar gösterdikleri gibi düellolarsöz konusu değildi. Cephede savaşın kuralları vardı. Belki sertkurallardı ama sonuçta kuraldı. Şimdi kendisinden o kuralları birkenara atmasıve kiralık katil olması isteniyordu. Kavramsal birvahşi hayvanın dişleri. Eski moda filmlerden fırlamış bir maskelikahraman. Bu, onun gerçek dünya kavramına uymuyordu.

Afganistan'a gönderildiğinde, balıkçı kılığına girerek sokak-larda dolaşmamıştı. O lanet olasıca dağlarda zaten şehir filan dayoktu. Daha ziyade kendine ait silahlarıve kuralları olan bir oyungibiydi. Öyle bir karşı laşmada onur vardı ve çabalan karşılığında ülkesinin takdirini kazanmıştı: Sergilediği - ya da sergilediği düşünülen - cesaret için bir savaş madalyası.

Sonuçta sabah daha ikinci kahvesini içerken üzerinde düşün-mek için fazlasıyla ağır bir konuydu.

"Tanrım, Enzo," dedi Brian, dehşete kapılmış bir şekilde.

"Brian, her polisin hayali nedir, biliyor musun?" diye sordu Dominic.

"Kanunları çiğnemek ve bunun yanına kalması mı?"

Dominic başını iki yana salladı. "Bunu Gus Werner ile ko-nuşmuştum. Hayır, kanunları çiğnemek değil; kanunun kendisi

olmak. Onun deyimiyle, Tanrı'nın İntikam Kılıcı olmak; avukat ların ve diğer saçmalıkların önüne çıkmasına izin vermeden vehiçbirşekilde suçluluk duygusu hissetmeden, adaleti kendi başına sağlamak. Bu pek sık olmaz ama biliyor musun, Alabama'da benim yaptığım şey buydu ve kendimi çok iyi hissettim. Sadecedoğru adamı mıhladığından emin olmalısın."

"Bundan nasıl emin olabilirsin?" diye sordu Aldo.

"Emin değilsen, görevden geri çekilirsin. Cinayet işlemedin diye seni asacak değiller ya."

"Yani sen de bunun bir cinayet olduğunu düşünüyorsun."

"Eğer adam bunu hak etmişse, hayır." Bu estetik bir bakış açı-şıydı ama kanunun gölgesine sığınarak birini öldürmüş ve sonra da bununla ilgili kendi hiç kötü hissetmemiş biri için önemli birgörüştü.

"Hemen mi?"

"Evet. Elimizde kaç adamımız var?" diye sordu Muhammet.

"On altı."

"Ah." Muhammet güzel beyaz Fransız şarabını yudumladı.Konuğu limonlu Perrier içiyordu. "Yabancı dilleri?"

"Bence yeterli."

"Mükemmel. Onlara yolculuk için hazırlanmalarını söyle.OnlarıMeksika'ya göndereceğiz. Orada yeni dostlarımızla bulu-şacaklar ve Amerika'ya geçecekler. Oraya ulaştıklarında, işlerinirahatlıkla yapabilirler."

"İnşallah," dedi adam.*Tanrı*'mn izniyle.

"Evet, Tanrı 'nın izniyle," dedi Muhammet, konuğuna hangi dili kullanmalarıgerektiğini hatırlatmak için İngilizce konuşa-rak.

Nehre bakan kaldırım restoranlarından birindeydiler ve etraf-larında kimse yoktu. Dostça bir yemek için buluşmuş, iyi giyim-li iki beyefendi gibi görünüyorlardıve tavırları komplo izleni-mi uyandırmıyordu. Ama konuştukları konu doğal olarak birazkomplo psikolojisini getirdiğinden, bunu başarmak için özellikle

çaba harcıyorlardı. Ama ikisi de bu tür buluşmalara yabancı de-ğildi.

"Eh, Roma'daki Yahudi'yi öldürme işi nasıl gitti?"

"Omurgasını doğrarken vücudunun gevşediğini hissetmek ve yüzündekişaşkın ifadeyi görmek çok tatmin ediciydi, İbrahim."

İbrahim gülümsedi. İstasyon Şefi olması bir yana, her gün bir Mossad yetkilisi öldürmüyorlardı. İsrailliler en tehlikelisi olmasad;ı, daima en nefret ettikleri düşmanları olacaktı. "O gün Tanrıbize karşıcömertti."

Greengold görevi, Muhammet için güzel bir egzersiz olmuştu. Çokgerekli olduğu da söylenemezdi. Buluşmayı ayarlamak veİsrailli'yi saçma sapan bilgilerle beslemek... eğlenceliydi. Çok zor da değildi üstelik. Ama yakın zamanda tekrarlanması müm-kün değildi. Hayır, Mossad bir süre için ajanlarının ve yetkili-lerinin davranışlarına, görüştükleri kişilere ve gittikleri yerlereçok dikkat edecekti. Aptal değillerdi ve hatalarından ders aldık-ları bilinen bir gerçekti. Ama bir kaplanı öldürmek de yeterince tatmin edici bir işti. Bir postu olmaması çok kötüydü. Hoş, olsada Muhammet nereye asacaktıki? Artık güvenli olup olmadık-ları bile belli olmayan bir dolu hücre evi dışında düzenli bir eviyoktu. Ama insan her konuda endi şelenirse bir halt beceremezdi.Muhammet ve meslektaşlarıölümden korkmuyorlardı; sadece başarısızlıktan korkuyorlardı ve başarısız olacakları bir planları da yoktu.

"Bunun için bazıhazırlıklar yapmam gerek. Yolculuk işi ko-lay. Yeni dostlarımız silah sağlayacaklar mı?"

"Kesinlikle."

"Savaşçılarımız Amerika'ya nasıl girecek?"

"Bunu dostlarımız halledecek. Ama önce üç kişilik bir grup göndereceksin ve hazırlıkların güvenli bir şekilde yapıldığındanemin olacaksın."

"Elbette." Operasyon güvenliğinin önemini ikisi de biliyor-lardı. Birçok kez önemli dersler almışlardı ve hiçbiri hafif ol-mamıştı. Organizasyonun üyeleri dünya çapında birçok hapisha-neyi doldurmuşlardı; tabii ölecek kadar şanslı olmayanlar. Bu, organizasyonun çözmeyi asla beceremediği bir sorundu. Eylem

sırasında ölmek soylu ve cesurca ama sıradan bir suçlu gibi polis tarafından yakalanmak, aşağılayıcı bir şeydi. Yine de, her nasılsa,adamlarından bazıları bir görev sırasında başarısız olacaklarını anladıklarında ölmektense yakalanmayı tercih ediyorlardı. Üste lik hepsinin Batı'daki hapishanelerden şikayetçi olmadığı da an-laşılıyordu. Belki özgürlükleri kısıtlanıyordu ama sürekli yemek vardı ve Batı ülkeleri onların yemek kurallarına saygı gösteriyor,hiçbirini, örneğin, domuz eti yemeye zorlamıyorlardı.

Bu uluslar düşmanlarına karşı çok zayıf ve aptaldı; kendileri-ne merhamet etmeyecek olanlara merhamet gösteriyorlardı. Amabu Muhammet'in hatasıolamazdı.

***

"Lanet olsun!" dedi Jack. Kampüs'ün "karanlık" tarafındakiilk günüydü. Geçmiş bilgileri sayesinde, yüksek finans konusun-da eğitimi hızlı gitmişti. Büyükbabası Muller, aile evine yaptığıseyrek ziyaretler sı rasında ona çok şey öğretmişti. O ve Jack'inbabasıbirbirlerine karşı uygar davranıyorlardı ama Joe Dede ger-çek erkeklerin kirli politika dünyasından ziyade ticaret alanındaçalışması gerektiğine inanıyordu; ama damadının Washington'daçok iyi bir iş çıkardığını da itiraf etmek zorundaydı. Ama WallStreet'te çok para kazanabilirdi... insan böyle birşeye neden arkasını dönerdi ki? Muller bunu asla Jack, Jr.'a söylememişti elbette ama görüşleri yeterince açıktı. Her durumda, Jack bü-yük şirketlerden birinde en aşağıdan başlar ve hızlı bir şekildeyükselebilirdi. Amaşimdi ilgisini çeken şey, Kampüs'ün finanskısmını atlayıp Operasyon Bölümü'ne geçmiş olmasıydı; adı tam olarak bu değildi ama üyeleri tarafından böyle deniyordu. "O ka-dar iyiler mi?"

"Ne konuda, Jack?"

"Ulusal Güvenlik dinlemeleri." Kağıdı uzattı. Tony Wills ka-ğıdı okudu.

Sürdürülen dinlemeler sırasında, tanınmış bir terörist saptan-mıştı; tam olarak ne yaptığı henüz bilinmiyordu ama ses kalıbıanalizlerinden kesin olarak tanımlanmıştı.

"Dijital telefon. Çok temiz bir sinyal ürettiklerinden, ses ka-lıbıbilgisayarının sesi teşhis etmesi çok kolay oluyor. Ama diğer adamıtespit edememişler." Wills kağıdı geri verdi.

Konuşmanın içeriği öylesine zararsızdı ki görüşmenin neden yapıldığı bile anlaşılmıyordu. Ama bazı insanlar telefonda sohbetetmeyi severdi sonuçta. Ama tabiiişifreli bir şekilde konuşuyor, bir biyolojik silahı ya da Kudüs üzerine uygulanacak bir bom-bardıman harekatını konuşuyor da olabilirlerdi. Belki. Çok bü-yük olasılıkla, sadece zaman geçiriyorlardı. Suudi Arabistan'dabunun örneği çoktu. Jack'i asıl etkileyen şey, aramanın gerçek zamanlı olarak izlenmiş olmasıydı.

"Eh, dijital telefonların nasıl çalıştığını biliyorsun, değil mi? Yerel hücreye BEN BURADAYIM mesajı veriyorlar ve her te-lefonun kendine ait adresşifresi var. Şifreyi tanımladığımızda, telefon çaldığı ya da sahibi bir arama yaptığı zaman dinlemekçok kolay. Aynışekilde, konuşulan kişinin telefon numarasını da tanımlayabiliyoruz. Asıl zor olan, ilk başta kimliği tespit etmek.Şimdi bilgisayarın izlemesi için bir telefon numarası daha bul-dular."

"Bu şekilde kaç tane telefonu izleyebiliyorlar?" diye sordu Jack.

"Sadece yüz bin kadar ve o da sadece Asya'nın güneybatı-sında. Neredeyse hepsi boş ama on binde biri önemli; ve bazen gerçek sonuçlar elde edilebiliyor," dedi Wills.

"Yani bilgisayar anahtar kelimeleri mi izliyor?"

"Anahtar kelimeler ve anahtar isimler. Ne yazık ki orada adı Muhammet olan çok kişi var; dünyanın en yaygın isimlerinden biri. Birçoğu takma isim kullanıyor. Başka bir sorun da, klonlan-

mıştelefonlarla ilgili büyük bir pazar olması; özellikle Londra olmak üzere, telefonlarının çoğunun uluslararası yazılıma sahip olduğu Avrupa ülkelerinde bunu yapıyorlar. Ya da adamın biri altı-yedi telefon alıyor ve her birini birer defa kullandıktan sonra atıyor. Kesinlikle aptal değiller. Ama bazen kendilerine fazla güvenebiliyorlar. Bazıları bize bir sürü şey söylüyorlar ve bazen gerçekten yararlıoluyor. Hepsi büyük NSA/CIA kitabına giriyor j

ve biz de kendi terminallerimizden o bilgilere ulaşabiliyoruz." f,

131

"Pekâlâ. Bu adam kim?"

"Adı Uda bin Sali. Zengin bir aileden geliyor ve kralla ya-kın dostlar. Çok önemli bir Suudi bankacı. On bir oğlu ve dokuzkızı var. Dört de karısı. Üretken bir adammış. Tahminlerimize göre kötü bir adam değil ama çocuklarının fazlasıylaüzerlerine titriyor. Yine de onlarla ilgilenip zaman ayırmak yerine, ellerine bol bol para veriyor. Uda, onlu yaşlarının sonlarında Allah ile il-gili derin düşüncelere daldı ve Sünni Müslümanlar'ın aşırı sağcı Vahabi kolunda yer alıyor. Bizi hiç sevmediğini söyleyebilirim. Bu çocuğu takip ediyoruz. Organizasyonun bankacılık işleri içinkullandığıbir kapı olabilir. CIA dosyasında bir resmi var. Şim-dilerde yirmi yedi yaşında, uzunca boylu, ince yapılı, sakallı bir genç adam. Sık sık Londra'ya uçuyor. Satın alabileceği kadınlar-la birlikte olmayıseviyor. Evli değil. Bu sıra dışı ama eğer homo-seksüelse, bunu gizlemeyi iyi başarıyor. İngilizler yatağına kadınajanlar soktu. Söylediklerine göre, yaşından beklenebileceği gibison derece enerjik ve oldukça da yaratıcıymış."

"Eğitimli bir istihbarat ajanının böyle şeyler yapması," dedi Jack.

"Servislerin birçoğunun emrinde fahişeler vardır," diye açık-ladı Wills. "Konuşmaktan çekinmezler ve yeterli miktarda paraönerildiğinde, neredeyse her şeyi yaparlar. Dosyasını nasıl hazır-layacağını biliyor musun?"

"Kimse öğretmedi," dedi Jack.

"Pekâlâ." Wills koltuğuna yürüdü ve gösterdi. "Bu genel in-deks. Parolan GÜNEYBATI 91."

Jack parolayı girdi ve dosya açıldı.

İlk fotoğraf muhtemelen pasaportundan geliyordu ve daha gayri resmi formatta altıtane daha vardı. Jack kızarmamaya ça-lıştı. Katolik okullarında yetişmiş olsa bile, yeterincePlayboydergisi görmüştü. Wills günlük derse devam etti.

"Bir erkeğin kadınlarla birlikte olma tarzından çok şey öğre-nebilirsin. Langley'de bunu detaylıca inceleyen bir psikolog var. Muhtemelen dosyanın eklerinde bununla ilgili bir şeyler de bula-bilirsin. Langley'de buna 'Manyaklar ve Fahişeler' bilgisi deni-yor. Doktorun adıStefan Pizniak. Harvard Tıp Fakültesi'nde pro-

132

fesör. Hatırladığım kadarıyla, yaşı, zenginliği ve sosyal geçmişidikkate alındığında, bu çocuğun dürtülerinin normal olduğunu söylemişti. Göreceğin gibi, Londra'da bankacılarla takılıyor veişi öğrenmeye çalışan bir genç gibi davranıyor. Akıllı, yakışıklıve dost canlısı olduğu söyleniyor. Para işinde son derece dikkatli ve

muhafazakar. İçki içmiyor. Bu da bir ölçüde dindar olduğunu gösteriyor. Bu konuda böbürlenmiyor ya da başkalarına nutuklarçekmiyor ama dininin temel kurallarına uygun olarak yaşıyor."

"Peki onu kötü adam yapan ne?" diye sordu Jack.

"Tanıdığımız insanlarla çok sık görüşüyor. Suudi Arabistan'da kimlerle takıldığı bilinmiyor. Yakınına bir ajan yerleştirmedik.()rada çok fazla yatırımları olmasına rağmen, İngilizler de bunuyapmadı. CIA'in fazla yatırımı yok ve profili yakından inceleme-ye değecek kadar önemli görünmüyor, henüz, ya da en azından öyle düşünüyorlar. Bu utanç verici. Babasının iyi bir adam olduğusanılıyor. Oğlunun yanlış insanlarla arkadaşlık ettiğini öğrenirse üzüleceği kesin." Wills kendi çalışma istasyonuna geri döndü.

Jack bilgisayar ekranındaki yüzü inceledi. Annesi insanlara bakarak onlarıokumak konusunda çok iyiydi ama bu Jack'e ak-taramadığı bir yetenekti. Jack kadınları anlamakta zorlanıyordu;ama dünyadaki erkeklerin çoğunun bu konuda sıkıntı çektiğini bilmek onu biraz olsun rahatlatıyordu. Ekrandaki yüze bakma-ya devam ederek, kendisinden on bin kilometre uzakta yaşayan,farklıbir dil konuşan ve farklı bir inanç sistemi olan birinin zihni-ni okumaya çalıştı. Acaba o gözlerin arkasında ne gibi düşüncelerdolaşı yordu? Babasının Suudiler'i sevdiğini biliyordu. Özellikle Suudi hükümetinde üst düzey yetkili ve bir prens olan Prens Ali bin Sultan ile çok yakınlardı. Jack onunla tanışmıştı ama sadecekısa bir karşılaşma olmuştu. Adamla ilgili hatırlayabildiği iki şey,sakalıve güçlü bir mizah duygusuydu. Babasının temel inançla-rından biri, bütün insanların temelde aynı olduğuydu ve bu inancıJack'e de aktarmıştı. Ama bu aynı zamanda Amerika'da kötü in-sanlar olabildiği gibi, dünyanın diğer her yerinde de kötü insanlarolabileceği anlamına geliyordu. Yakın geçmişte ülkesi bu üzücü gerçekle ilgili ağır bir ders almıştı. Ne yazık ki dönemin başkanı bu konuda ne yapacağına henüz karar verememişti.

Jack dosyayı okumaya devam etti. Demek Kampüs'te işler böyle başlıyordu. Bir dava üzerinde çalışıyordu; şey, yani öyle gibi. Uda bin Sali, uluslararası bankacı olma yolunda ilerleye-rek birşeyler öğ reniyordu. Yeterince parayla oynadığı belliydi.Acaba babasının parası mıydı? Eğer öyleyse, babası gerçektençok zengin olmalıydı. Bütün büyük Londra bankalarında parasıvardı; Londra hâlâ dünyanın bankacılık merkeziydi. Jack, UlusalGüvenlik Servisi'nin bu tür birşeyi kırabilecek imkanlara ve be-ceriye sahip olduğunu sanmıyordu.

Yüz milyon burada, yüz milyon orada, çok geçmeden ger-çek para hakkında konuşmaya başlıyordun. Sali sermaye koruma işindeydi, yani kendisine emanet edilen devasa boyutlardaki ser-vetin çok iyi korunmasını sağlamak zorundaydı. Yetmiş bir yan hesap vardı ve bunlardan altmış üçü banka, hesap numarası ve parolayla tanımlanmıştı. Kızlar? Politika? Spor? Para yönetimi? Arabalar? Petrolcülük? Zengin Suudi soyluları ne hakkında ko-nuşurdu? Bu, dosyalardaki çok önemli bir boşluktu.İngilizler ne-den dinlemiyordu? Fahişelerle yapılan görüşmeler pek bilgi sağ-lamamıştı; Berkeley Meydanı'ndaki evinde kendisine özellikleiyi zaman geçirten kızlara bol bol bahşiş vermesi dışında. Genel-likle taksiyle dolaşıyordu. Siyah renkli spor bir Aston Martin'ivardıama pek sık kullanmıyordu. Şoförü yoktu. Sık sık büyükel-çiliğe gidiyordu. Kısacası, hiçbir şey açıklamayan bir sürü bilgi.Bu düşüncesini Tony Wills'e açı kladı.

"Evet, biliyorum. Ama eğer kötü adamlardan biri olduğu ke-sinleşirse, o sayfalardan kucağına atlayacak iki-üç şeyle karşı-laşırsın. Bu lanet olasıca işin sorunu da bu işte. Unutma, işlen-miş verileri görüyoruz. Zavallıbir analistin ham verileri alıp buhale getirmek için kafa patlatmasıgerekti. Acaba bu iş yapılırken hangi değerli noktalar kayboldu? Bunu söylemek mümkün değil,evlat. Kesinlikle değil."

Babamın yaptığı şey de buydu,diye düşündü Jack.Ağzına ka-dar bok dolu bir kovada elmas bulmaya çalışmak.Yine de, kendi işinin daha kolay olacağını sanıyordu. Pekâlâ, o halde yapması gereken şey,

kolayca açıklanamayan para hareketlerini tespit et-mekti. Bu en zor işlerden biriydi ve bu kez tavsiye istemek için

babasına da soramazdı. Eğer Jack'in burada çalıştığını öğrenirse, babasımuhtemelen öfkeden deliye dönerdi. Annesinin de pekmutlu olacağını sanmıyordu.

Bu fark eder miydi? Artık hayatına istediği gibi yön verebi-lecek yetişkin bir adam değil miydi? Hayır, pek değildi. Anne ve babanın çocuk üzerindeki etkisi hayat boyu geçmezdi. Dai-ma onlarımutlu etmeye, kendisini doğru şekilde yetiştirdiklerini ve doğru şeyleri yaptığını göstermeye çalışacaktı. Ya da öyle bir şey. Babası şanslı bir adamdı. Yapmak zorunda kaldığı şeyleri öğrenmeleri hiç gerekmemişti. Acaba öğrenseler, hoşlarına gidermiydi?

Hayır. Hayatıyla ilgili aldığı riskleri öğrendiklerinde, kesin-likle öfkelenirlerdi. Üstelik bu sadece oğlunun bildiği şeylerle sınırlıydı. Babasının evde olmadığı, annesinin nedenini açıkla-yamadığızamanlarla ilgili bir sürü boş nokta vardı hafızasında...Eh,şimdi işte buradaydıve babasıyla aynı şeyi yapıyordu. O hal-de doğ ru yolda demekti... Şey, babası sık sık dünyanın ne kadarçılgın bir yer olduğunu söylerdi ve kendisi de şimdi dünyanın nekadar çılgın olduğunu öğrenmek için buradaydı.

7

GEÇİŞ

Lübnan'da, Kıbrıs'a gitmek üzere havalanan bir uçak-la başladı. Oradan, bir KLM uçağıyla Hollanda'daki Schipol Havaalanı'na ve sonunda da Paris'e. Fransa'da, on altı adam se-kiz ayrı otelde kaldılar, sokaklarda dolaştılar ve İngilizce bilgi-lerini pekiştirdiler; sonuçta Fransızca öğrenmeye çalışmalarının pek bir anlamı yoktu. Ayrıca, yerel halkla tuhaf bir İngilizce ile konuşmaya çalışmanın da yararı olurdu. Görebildikleri kadarıy-la, bazı Fransız kadınlar onlarla belli bir ücret karşılığında İngi-lizce konuşuyorlardı.

Hepsi yirmili yaşlarının sonlarında, sıradan görünümlü, sakal tıraşlı, orta boylu ve normal yapılıydılar ama ortalamadan daha iyi giyinmişlerdi. Hepsi huzursuzluklarını iyi gizliyorlardı ama karşılaştıkları polislerle pek göz göze gelmemeye çalışıyorlar-dı; polis üniformalı birinin dikkatini çekmemeyi hepsi biliyordu.Fransız polisi, yabancı turistlere pek sıcak gelmeyen sertliğiyle ünlüydü. Hepsi tamamen güvenli olan Katar pasaportlarıyla yol-culuk yapıyordu ama Fransa Dışişleri Bakanı'mn kendisindenonaylıbir pasaport kesinlikle sorguya dayanamazdı. Bu yüzdenolabildiğince dikkat çekmemeye çalışıyorlardı. Hepsine etra-fa çok fazla bakmamaları, kibar davranmaları ve karşılaştıkla-

rı herkese gülümsemeye dikkat etmeleri söylenmişti. Neyse ki Fransa'da turist mevsimiydi ve Paris, kendileri gibi çok az Fran-sızca bilen ve bu yüzden biraz hakir görülmelerine rağmen pa-raları en az Fransızlar'ınki kadar değerli kabul edilen bir sürü insanla doluydu.

***

Ertesi sabah kahvaltıda ya da öğle yemeğinde yeni müthiş açıklamalar yoktu. Caruso kardeşler Pete Alexander'dan dersle-rini dinliyorlar, uyuyakalmamak için ellerinden geleni yapıyor-lardı, çünkü bu dersler

bir hayli sıradan geliyordu.

"Sıkıcı olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu Pete, ye-mek sırasında.

"Şey, sarsıcı olduğu söylenemez," diye cevap verdi Brian, birkaç saniye sonra.

"Yabancı bir şehrin bilmediğiniz sokaklarında, diyelim bir pazar yerinde, birkaç bin kişilik kalabalık arasında hedefinizi ta-kip etmenin çok farklı olduğunu siz de göreceksiniz. Asıl önemlikısım, görünmez olmayı başarabilmek. Bugün öğleden sonra bukonu üzerinde çalışacağız. Bu alanda hiç deneyimin oldu mu, Dominic?"

"Pek sayılmaz. Sadece temel şeyler. Zanlıya doğrudan bak-ma. Çift yüzlü giysiler giy. Kravat gerektiren bir ortamdaysan, farklıkravatlar kullan. Kendini gizli tutmak için diğerlerine gü-ven. Ama burada Büro'da bize sağlanan türden bir desteğe sahipolmayacağız, değil mi?"

"Yarısı kadar bile değil. Bu yüzden, harekete geçme zamanı gelene kadar aranızdaki mesafeyi korumak zorundasınız. O nok-tada,şartlar elverdiğince hızlı hareket etmeli ve..."

"Adamı indirmeli miyiz?" diye sordu Brian.

"Bu konuda hâlâ huzursuz musun?"

"Hâlâ buradayım, Pete. Endişelerim var diyelim ve bu kada-rıyla bırakalım."

Alexander başıyla onayladı. "Sorun değil. Biz düşünmeyi bi-len insanlarıtercih ediyoruz ve düşünmenin kendine has deza-vantajları olduğunu da biliyoruz."

"Sanırım bu şekilde görmek zorundasınız. Peki ya ortadan kaldırmamız gereken adam iyi biri çıkarsa?" diye sordu Brian.

"O zaman geri çekilir ve raporunuzu verirsiniz. Bir hedef be-lirlemenin hatalıyapılması teoride mümkün ama bildiğim kada-rıyla şimdiye dek böyle bir şey hiç olmadı."

"Hiç mi?"

"Hiç, bir kere bile," dedi Alexander.

"Mükemmel kayıtlar beni daha da geriyor."

"Dikkatli olmaya çalışıyoruz."

"Peki kurallar neler? Tamam, belki bizi birini öldürmeye ki-min gönderdiğini bilmem gerekmeyebilir - şimdilik - ama biri-nin ölüm fermanını yazmak için ne tür kriterlerle hareket edildi-ğini bilmek isterim."

"Doğrudan ya da dolaylı olarak Amerikan vatandaşlarının ölümüne yol açmış ya da gelecekte böyle bir şeyin olması için doğrudan planlara dahil olmuş biri olacak. Kiliselerde bağıra ça-ğıra vaazlar veren veya kütüphanede tehlikeli kitaplar saklayan insanların peşinde değiliz."

"O halde teröristlerden söz ediyorsunuz, değil mi?"

"Evet," dedi Alexander, başıyla onaylayarak.

"Neden onları sadece tutuklamıyorsunuz?" diye sordu Brian.

"Afganistan'da yaptığın gibi mi?"

"O farklıydı," diye itiraz etti Brian.

"Nasıl farklıydı?"

"Bir kere, her şeyden önce, yasal olarak yapılandırılmış ko-muta zinciri altında hareket eden üniformalı askerlerdik."

"Ama biraz inisiyatif kullandığından eminim."

"Subayların kafalarını kullanmaları gerekir. Ama benim gö-rev emirlerim emir-komuta zincirinden geliyordu."

"Ve onları sorgulamıyorsun."

"Hayır. Çılgınca olmadıkları sürece bunu yapmaman gere-kir."

"Peki ya bir şey yapmamak delice olduğunda ne olacak?" diye sordu Alexander. "Diyelim ki çok yıkıcı bir şey yapmayıplanlayan bazıinsanlara karşı harekete geçme fırsatın oldu, o za-man ne yapacaksın?"

"CIA ve FBI'm bunun için olduğunu sanıyordum."

"Peki bir işi o ya da bu nedenle onlar da yapamadığında ne olacak? Kötü adamların planlarını uygulamaya koymalarına izinverip, onlarla sonrasında mı ilgileneceksin? Bunun bedeli çok ağır olabilir," dedi Alexander. "Bizim işimiz, geleneksel yöntem-ler bir işi başarmak için yetersiz olduğunda gerekeni yapmak."

"Ne sıklıkta?" diye sordu Dominic, kardeşini korumaya ça-lışarak.

"Giderek sıklaşıyor."

"Şimdiye dek kaç vuruş yaptınız?" diye sordu Brian.

"Bilmenize gerek yok."

"Ah, işte bunu duymaya bayılıyorum," dedi Dominic, gülüm-seyerek.

"Sabırlı olun, çocuklar. Henüz kulübe katılmadınız," dedi Alexander, bu noktada itiraz etmeyecek kadar akıllı olduklarınıumarak.

"Pekâlâ, Pete," dedi Brian, bir an düşündükten sonra. "Öğren-diğimiz her şeyin burada kalacağına dair ikimiz de söz verdik.Sorun değil. Ama soğukkanlı bir şekilde insanları öldürmek üze-re eğitilmediğimi bilmeni isterim."

"Bu konuda kendini iyi hissetmek zorunda değilsin. Afganistan'da başka tarafa bakan birini vurdun mu hiç?"

"İkisini," diye itiraf etti Brian. "Hey, savaş alanı Olimpiyat Oyunları'na benzemez," diye itiraz etti sonra.

"Dünyanın geri kalanı da öyle, Aldo."

Brian'ın yüzünde*Pekâlâ, teslim oluyorum,* diyen bir ifade vardı.

"Ne yazık ki mükemmel olmayan bir dünyada yaşıyoruz, ço-cuklar," dedi Alexander. "Eğer mükemmel olması için uğraşmakistiyorsanız, siz bilirsiniz. Ama daha önce denendi. Bana gelin-ce, daha güvenli ve daha tahmin edilebilir şeyleri tercih ederim. 1934 yılında birinin Hitler'i ortadan kaldırdığını düşünün; ya da 1915'te İsviçre'de Lenin'i. Dünya çok daha iyi olurdu, değil mi? Ya da farklı bir şekilde kötü olurdu. Ama bizim işimiz bu değil. Biz politik suikastlara karışmayacağız. Biz, masum insanları ge-leneksel yöntemlerin kendilerini yakalayamayacağışekilde öldü-

ren küçük köpekbalıklarının peşindeyiz. Bunun da en iyi sistemolmadığını biliyorum. Hepimiz biliyoruz. Ama en azından bu d;ıbirşey ve deneyip işe yarayıp yaramayacağını görmek istiyoruz. Şu anda içinde yaşadığımız dünyadan çok daha kötü olamaz, de-ğil mi?"

Bu sözleri dinlerken, Dominic bakışlarını Alexander'ın göz-lerinden ayırmamıştı. Az önce onlara belki de söylememesi ge-reken birşey söylemişti. Kampüs'ün elinde henüz katil yoktu. Kardeşi ve kendisi ilk olacaklardı. Çok kişi onlara umut bağla-mışolmalıydı. Bu çok büyük bir sorumluluktu. Ama son derecede mantıklıydı. Alexander'ın onlara kendi gerçek dünya dene-yimlerine dayanarak eğitim vermediği belliydi. Bir eğitim su-bayının oraya gidip işi yapmış olan biri olması gerekirdi. FBI Akademisi'ndeki eğitmenlerin çoğunun deneyimli saha ajanlarıolmalarının nedeni buydu. Sana kendini nasıl hissettirdiğini söy-leyebilirlerdi. Alexander ise onlara sadece ne yapılması gerekti-ğinisöyleyebiliyordu. Peki ama o zaman neden Aldo'yu ve ken-disini seçmişlerdi?

"Ne demek istediğini anlıyorum, Pete," dedi Dominic. "Ben hâlâ buradayım."

"Ben de öyle," dedi Brian, eğitim subayına. "Sadece kurallarıbilmek istiyorum."

Alexander onlara kuralları yol boyunca kendilerinin koyaca-ğını söylemedi. Nasılsa bunu yakında anlayacaklardı.

****

Havaalanları dünyanın her yerinde aynıydı. Kibar davranma-larıtembihlenmişti, bu yüzden hepsi saygılı bir şekilde valizleri-ni kontrolden geçirdiler, doğru bekleme salonlarında beklediler, özel sigara odalarında sigaralarını içtiler ve havaalanı mağazala-rından aldıkları kitaplarını okudular. Daha doğrusu, okuyormuş gibi yaptılar; hepsi istedikleri seviyede yabancı dil bilgisine sa-hip değildi. Uçakta ağırbaşlı bir şekilde yemeklerini yediler veçoğu yol boyunca uyudu. Neredeyse hepsi pencere tarafında otu-ruyordu ve ilerleyen birkaç gün ya da birkaç hafta içinde hangi

arkadaşlarını tekrar görebileceklerini merak ediyorlardı. Her biri yakında Allah'a kavuşmayı ve Kutsal

Dava uğruna savaşırken şehitdüşmenin getireceği ödülleri sabırsızlıkla bekliyordu. Daha entellektüel olanları, Muhammet'in bile - Allah onu korusun Cennet'in doğasını anlatmakta yetersiz kaldığının farkındaydı.Yolcu uçaklarını, otomobilleri ve bilgisayarları bilmeyen insanla-ra bunu açıklamak zorunda kalıyordu. Peki gerçek doğası neydi?Tanımlanamayacak kadar muhteşem olmalıydı ama her şeyden öte, henüz çözülmemiş bir gizemdi. Ama kendileri o gizemiçö-zecekti. Bu düşünce bir parça heyecanıda beraberinde getiriyor-du. Kesinlikle arzulanan bir gizem. Ama kimin ne zaman Allah'akavuşacağı, Kader Kitabı'nda yazılıydı. Şimdilik, hepsi uyuyor,rüyalarında Kutsal Şehit olacak insanların görebilecekleri şe yleri görüyorlardı: Süt, bal ve huriler.

***

Jack, Sali'nin biraz gizemli olduğunu düşünmüştü. CIA dos-yasında adamın penisinin uzunluğu bile kaydedilmişti. İngiliz fahişeler adamın penisinin ortalama büyüklükte ama fazlasıyla güçlü olduğunu söylemişlerdi; ve bol bahşiş veren bir adamdı. Ama erkeklerin çoğunun aksine, kendisinden söz etmeyi pek sevmiyordu. Genellikle havadan sudan konuşuyor, Londra'nın yağmurlarından ve soğuğundan şikayet ediyor ya da o an bir-likte olduğu kadının güzelliğini övüyordu. Arada bir "sürekli" fahişelerine güzel bir omuz çantası hediye ediyordu ve bu ka-dınlardan ikisi İngiliz Gizli Servisi'nin yeni karargahı Thames House'a rapor veriyordu. Jack hem Sali'den hem de hükümettenpara alıp almadıklarını merak etti. Muhtemelen kadınlar iyi para alıyor olmalıydı ama muhtemelen Thames House ayakkabı veyaçanta hediye etmiyordu.

"Tony?"

"Efendim, Jack?" Wills başını bilgisayarından kaldırdı.

"Bu Sali'nin kötü adam olup olmadığını nereden biliyoruz?"

"Emin değiliz. Adam gerçekten bir şey yapana ya da biz bi-riyle hoşlanmayacağımız türden bir sohbete giriştiğini öğrenenekadar bu mümkün değil."

"Yani ben sadece bu kuşu kontrol ediyorum."

"Kesinlikle. Bunu daha çok yapacaksın. Bir şey yakalayabil-din mi?"

"Abaza bir orospu çocuğu."

"Fark etmemiş olabilirsin ama zengin ve bekar olmak zordur, Jack."

Jack gözlerini kırpıştırdı. "Pekâlâ ama ben bunun için paraödemem. O ise resmen para saçıyor."

"Başka?" diye sordu Wills.

"Çok fazla konuşmuyor."

"Yani?"

Jack koltuğunda arkasına yaslandı ve düşündü. Kendisi de kız arkadaşlarıyla çok fazla konuşmazdı; en azından yeni işiyleilgili olarak. "Yatırımcılık" dediğin anda kadınların çoğu uykuyadalardızaten. Peki bunun bir anlamı olabilir miydi? Belki Sali sadece konuşmayı pek sevmeyen bir adamdı. Belki kadınlarıparası

ndan başka bir şeyle etkilemesi gerekmediğini düşünü-yordu; üstelik daima nakit kullanıyor, asla kredi kartı kullanmı-yordu. Neden? Ailesinin bilmesini istemediği için mi? Jack deaşk hayatıyla ilgili anne ve babasıyla konuşmazdı. Aslında, kız arkadaşlarından birini ailesinin evine çok ender götürürdü. An-nesi kızları hemen korkuturdu çünkü. Ama babası değil. Diğer kadınlar Dr. Ryan'ın güçlü bir kadın olduğunu düşünürdü; genç kadınların çoğu buna hayranlık duyarken, birçoğu da ürkütücü bulurdu. Babası ise bütün güç izlenimini arkasında bırakır, ailekonuklarının yanına ince yapılı ve beyaz saçlı bir puf ayıcık gibigelirdi. Herşey bir yana, babasıJack ile Chesapeake Körfezi'nebakan evlerinin çimenliğinde top oynamaya bayılırdı; belki de eski ve daha basit günlerin anısına. Ama şimdi bunun için yanın-da Kyle vardı. En küçük Ryan daha ilkokuldaydı ve annesi ile babası ortalıkta olmadığı zamanlarda Noel Baba ile ilgili sorularsoracak yaştaydı. Muhtemelen sınıfta bildiği şeyleri başkalarınında bilmesini isteyen bir çocuk vardı - böyle çocuklar hep olurdu- ve Katie'yi bir hayli bilgilendirmişti. Hâlâ Barbie bebeklerleoynamayı seviyordu ama oyuncakları annesi ile babasının GlenBurnie'deki Toys R Us'tan aldığını ve Noel'den önceki gece

ağacın altına bıraktığını biliyordu. Ne kadar garipti; insan Noel Baba'ya inanmayı bıraktığında, etrafındaki bütün dünya aniden çökmeye başlıyordu...

"Bu bize konuşmayı pek sevmediğini gösteriyor. Başka bir şeyi değil," dedi Jack, düşüncelerinden sıyrılırken. "Gerçeklere kişisel beklentilerimizi katamayız, öyle değil mi?"

"Kesinlikle. Birçok kişi bunun aksini düşünür ama biz değil.Varsayımlar, bütün fiyaskoların anasıdır. Langley'deki o psiko-log, kafadan atmak konusunda çok becerikli. Adam yeterince iyi ama spekülasyonla gerçekleri ayırmayı öğrenmek zorundasın. Bana Bay Sali hakkındaki düşüncelerini anlat bakalım," diye emretti Wills.

"Abaza ve çok fazla konuşmuyor. Ailenin parasıyla oynarkençok muhafazakar davranıyor."

"Onu kötü adam gibi gösteren herhangi birşey var mı?"

"Hayır ama izlemeye değer, çünkü dini... şey, hayır, aşırı sağ-cılık bence yanlış bir kelime olur. Burada eksik olan şeyler var.Onun yaşındaki zengin insanların genelde olduğunun aksine, gü-rültücü değil. Onun dosyasını kim başlatmış?" diye sordu Jack.

"İngilizler. Bu adamla ilgili bir şey, üst düzey analistlerinden

birinin ilgisini çekmiş. Sonra Langley kısa bir bakış attı ve ken-

di dosyasını oluşturdu. Daha sonra, Langley'de dosyası bulu-

nan başka biriyle konuşurken tespit edildi; konuştukları şey çok

önemli değildi. Biliyor musun, bir dosyayı açmak, kapamaktan

çok daha kolaydır. Cep telefonu Ulusal Güvenlik bilgisayarlarına

t

kayıtlı, dolaysıyla bir arama yaptığı ya da arandığı her seferinde,
hemen rapor veriyorlar. Dosyayı ben de inceledim. Seninle aynı

fikirdeyim. İzlemeye değer. Ama nedenini bilmiyorum. Bu işte sezgilerine güvenmeyi öğrenirsin, Jack. Dolayısıyla, bu çocuk konusunda uzmanlığını kullanmanı istiyorum."

"Ve ben de onun parasını nasıl yönettiğini izliyorum...?"

"Öyle. Biliyor musun, bir grup teröristi maddi açıdan des-

teklemek o kadar büyük bir külfet değil; en azından bu adam için. Yılda bir milyon papel, öyle insanlar için çok büyük paradır. Masraflarıo kadar yüksek değildir ve ne kadar mütevazı hayat-

lar yaşadıklarına inanamazsın. Bu yüzden, marjlara bakmalısın.

Çok büyük olasılıkla, yaptığı şey her neyse, büyük alışverişlerinin arasına saklamaya çalışıyordur."

"Ben muhasebeci değilim ki," dedi Jack. Babası uzun zaman önce muhasebeci diploması almıştı ama kendi vergilerini hesap lamak dışında o mesleğe hiç bulaşmamıştı. Bunu yapacak bir hu-kuk firmasıvardı zaten.

"Matematiğin nasıl?"

"Eh, fena değil."

"Hesapla o zaman."

Ah, harika, diye düşündü Jack. Sonra gerçek istihbarat ope-rasyonlarının kötü adamı vurup güzel kızı yatağa atmakla ilgisiolmadığını hatırladı. Öyle şeyler sadece filmlerde olurdu. Bu ger-çek dünyaydı.

"Dostumuz o kadar aceleci mi?" diye sordu Ernesto, belirgin bir şaşkınlıkla.

"Öyle görünüyor. Yankiler son zamanlarda onlara çok sert davrandılar. Sanırım düşmanlarına hâlâ dişleri olduğunu hatırlat-mak istiyorlar. Belki de kendileri için bir onur meselesidir," diyefikir yürüttü Pablo.

Ama Ernesto bunun zaten farkındaydı. "Eee, şimdi ne yapı-yoruz?"

"Mexico City'ye yerleştiklerinde, onları Amerika'ya sokmayı planlıyoruz ve silahları ayarlıyoruz."

"Herhangi bir sorun?"

"Eğer Yankiler organizasyonumuza sızmışlarsa, bunun koku-sunu önceden alabilirler ve buna ek olarak bizim katılımımızı da fısıldayabilirler. Ama bunu çoktan düşündük."

Bunu düşünmüşlerdi, evet, ama o zaman henüz erkendi. Şim-diyse kapıvuruluyordu ve daha detaylı düşünmeleri gerekiyordu.Ama bu anlaşmadan dönmek gibi bir düşüncesi yoktu. Kendisiiçin de onur ve iş meselesiydi. Çok büyük bir pazar olacağıvaat edilen Avrupa Birliği'ne gönderilmek üzere ilk kokain sevkıya-tını hazırlıyordu.

"Kaç kişi geliyor?"

"On dört, dediler. Hiç silahlan yok."

"Neye ihtiyaçlarıolacağını düşünüyorsun?"

"Hafif otomatikler ve elbette ki tabancalar," dedi Pab-lo. "Meksika'da bu işi bize on bin dolardan az bir paraya hal-ledecek bir satıcımız var. On bin dolar daha verirsek, silahları Amerika'daki kullanıcılarına ulaştırabiliriz ve sınırda sorunla karşılaşmayız."

"Bueno,öyle yapın. Meksika'ya kendin mi gideceksin?"

Pablo başıyla onayladı. "Yarın sabah. İşleri koordine edece-ğim."

"Dikkatli ol," dedi Ernesto. Pablo zaman zaman riske girerdi ama hizmetleri Kartel için çok değerliydi. Onun yerini doldura-cak birini bulmak zordu. • "Elbette, Şef. Eğer Avrupa'da bize yardım edeceklerse, bu adamların ne kadar güvenilir olduklarını anlamak istiyorum."

"Evet, haklısın," dedi Ernesto. Çoğu anlaşmada olduğu gibi, iş harekete geçmeye geldiğinde insan tereddüt ediyordu. Amasonuçta ödlek bir yaşlıkarı olmadığını biliyordu. Kararlı hareket etmekten asla korkmazdı.

***

Uçak kendisine ayrılan kapıya yanaştı. Önce birinci mevkiyolcularındi ve yerdeki renkli okları takip ederek pasaport vegümrük kontrolü bölümüne geldiler. Üniformalıgörevlilere dek-lare edecek bir şeyleri olmadığını söyledikten sonra pasaportları-nıdamgalatarak bagaj bölümüne yürüdüler.

Grubun liderinin adı Mustafa idi. Suudi Arabistan doğumlu bir adam olan Mustafa, sakalını kesip tıraş olmaktan hoşlanma-mıştı ama görünüşe bakılırsa kadınlar bunu sevmişti. Arkadaşı Abdullah ile birlikte bagajlarını almaya gittiler ve sonra bir ara-cın kendilerini bekleyeceğini bildikleri çıkışa doğru yürüdüler. Bu, BatıYarımküresi'nde buldukları yeni dostları için ilk sınav-dı. Gerçekten de, biri üzerinde MIGUEL yazılı bir kart tutuyordu.Bu, Mustafa'nın bu görev için kullandığı takma adıydı. Adama

yaklaşıp elini sıktı. Adam bir şey söylemedi ama kendisini takip etmeleri için başını salladı. Dışarıda kahverengi bir Plymouth minivan bekliyordu. Bavullar arkaya kondu ve yolcular orta sırayn yerleşti. Mexico City'de hava sıcaktı ve tahmin ettiklerinden çokdaha boğucuydu. Normalde güneşli bir gün olması gerekirken,gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı; Mustafa bunun hava kirliliği ol-duğunu tahmin etti.

Şoför onları kalacakları otele götürürken yine sessizdi. Bu as-lında onları etkilemişti. Eğer söylenecek bir şey yoksa, insanınsessiz kalmasıdaha akıllıcaydı.

Tahmin ettikleri gibi, otel iyiydi. Mustafa sahte Visa kartını kullanarak kayıt yaptırdı ve beş dakika sonra beşinci kattaki ge-niş odalarına yerleştiler. Konuşmadan önce dinleme cihazı olup olmadığını anlamak için etrafa bakmdılar.

"Uçuş hiç bitmeyecek sandım," dedi Abdullah, minibarda bir şişe su ararken. İçtikleri şeylere dikkat etmeleri gerektiği söylen-mişti.

"Ben de. İyi uyudun mu?"

"Pek değil. Alkolün tek güzel tarafının insanın uykusunu ge-tirmesi olduğunu fark ettim."

"Bazıları için. Herkes için değil," dedi Mustafa. "Diğerleri bunu hap kullanarak yapıyorlar."

"Tanrı düşmanları," dedi Abdullah. "Tabii doktor tavsiyesiyle kullanmıyorlarsa."

"O şekilde düşünmeyen insanlarla arkadaşlık ediyoruz."

"Gavurlar," dedi Abdullah, tükürür gibi.

"Düşmanının düşmanı dostundur."

Abdullah bir Evian şişesinin kapağını açtı. "Hayır. Ancak ger-çek bir dosta güvenebilirsin. Bu adamlara güvenebilir miyiz?"

"Sadece güvenmemiz gerektiği kadar," dedi Mustafa. Mu-hammet görev brifingi sırasında dikkatli davranmıştı. Bu yenimüttefikler ancak işlerine geldiği sürece kendilerine yardım ede-cekti, çünkü Büyük Şeytan'a zarar vermeyi onlar da istiyordu.Buşimdilik yeterliydi. Bir gün bu müttefikler de düşmanlarıola-caktıve onlarla da savaşmaları gerekecekti. Ama o gün henüz gelmemişti. Biraz dinlenmeleri gerektiğini düşündü esnerken. Yarın yoğun ve yorucu bir gün olacaktı.

******

Jack, Baltimore'da Camden Yards'taki Orioles Park'tan bir blok ötede, alçak modern binalardan birinde oturuyordu. Ama bu gece stadyum karanlıktı, çünkü Orioles takımı Toronto'daydı. İyi biraşçı olmadığından, genellikle yaptığı gibi yemeğini dışarıdayemişti ama bu kez yalnızdı, çünkü bir kız arkadaşı yoktu. Ye-meğini bitirdikten sonra evine geri döndü, televizyonunu açtı ve sonravazgeçip bilgisayarının başına oturdu. O anda bir şeyi fark etti.Sali de yalnız yaşıyordu ve sık sık fahişelerle birlikte olma-ma rağ men, bunu her gece yapmıyordu. Peki yalnız olduğu ge-celerdene yapıyordu? Bilgisayarının başına mı tünüyordu? Bunubirçok kişi yapıyordu. İngilizler telefonunu dinliyorlar mıydı?()yle olmalıydı. Ama Sali'nin dosyasında bir e-posta adresi yok-lu. Neden? Bu incelemeye değer bir noktaydı.

"Ne düşünüyorsun, Aldo?" diye sordu Dominic, kardeşi-ne. Televizyonda bir beysbol maçıvardı; Deniz Komandoları, Yankiler'e karşı oynuyordu ve şimdilik yenik durumdaydılar.

"Sokaklarda birilerini öldürme filerinden hoşlanmadım."

"Ya kötü bir adam olduğunu biliyorsan?"

"Peki ya aynı türde bir araba kullanıyor ve bıyıklarını aynı şekilde uzatmış diye yanlış birini vurursam? Ya arkasında bıra-kacağıçocuklan ve bir karısı varsa? O zaman lanet olasıca bir kiralık katil olurum. Bize Temel Sınıfta böyle şeyler öğretme-mişlerdi."

"Ama kötü adam olduğunu biliyorsan ne olacak?" diye ısraretti Dominic.

"Hey, Enzo, seni de bunun için eğitmediler."

"Biliyorum ama bu farklı bir durum. Eğer adamın terörist ol-duğunu, onu tutuklayamayacağımı ve başka planları da olduğunubiliyorsam, bence yapabilirim."

"Afganistan'da tepelerdeyken istihbaratımız o kadar da başa-rılı değildi. Kendi kıçımı riske atmayı elbette ki öğrendim ama kendi kıçımı, bir başkasınınkini değil."

"Orada peşinde olduğun insanlar... kimi öldüreceklerdi?"

"Hey, onlar Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı savaş açmış bir organizasyonun üyeleriydi, muhtemelen çocuk izciler değil,En azından o yönde bir kanıt görmedim."

"Ya görseydin?" diye sordu Dominic.

"Görmedim."

"Şanslıymışsın," diye cevap verdi Dominic, gırtlağı bir kula-ğından diğerine kadar kesilmiş küçük bir kız çocuğunu hatırla-yarak. Bazıağır davalarda kanunların kötülerin işine yaradığınısöyleyen bir deyiş vardı ama kitaplar sonuçta insanların yaptık-larıya da yapacakları şeyleri her zaman tahmin edemezlerdi. Be-yaz kağıt üzerindeki siyah mürekkep, bazen gerçek dünya içinfazla kuru kalıyordu. Ama iki kardeş arasında tutkulu olan daimaDominic olmuştu. Brian daha soğukkanlıydı. Dominic bu açıdandaha ziyade babasına benziyordu; İtalyan ve ateşli. Brian dahaziyade kuzey ikliminin soğukluğunu almış olan annesine benze-mişti. Dışarıdan bakan biri için aralarındaki farklılıklar önemsizgibi gelebilirdi ama ikisi arasında bu farklılıklar hep şaka malze-mesi oluyordu. "Öyle birşeyi tam karşında gördüğünde, Brian, tam gözlerinin önünde olduğunda, kendini kaybediyorsun. Bir anda içinde bir alevin parladığını hissediyorsun."

"Hey, oradaydım, işi yaptım, tişörtü kaptım, tamam mı? Adamlardan beşini kendim indirdim. Ama bu işti, kişisel bir şey değil. Bizi pusuya düşürmeye kalktılar ama kullanma kılavuzu-nu yanlışokudular ve ben de silahlarımı ve aklımı kullanarakadamlarımla onları tepetakla ettim. Teslim olabilirlerdi ama ateş etmeyi seçtiler. Onların adına kötü bir durumdu ama bir adam en iyi yaptığını düşündüğü şeyi yapmalıdır."

"Hey, Aldo, senin mızmız ya da korkak olduğunu filan söy-lemiyorum."

"Ne demeye çalıştığını biliyorum ama bak, onlardan birinebenzemek istemiyorum, tamam mı?"

"Burada bizim görevimiz o değil ki zaten. Benim de şüphe-lerim var ama biraz burada kalacağım ve neler olacağını görece-ğim. İstediğimiz zaman kapıyı çekip çıkabiliriz."

"Umarım."

Binanın diğer tarafında, Pete Alexander güvenli bir hattan Columbia, Maryland ile görüşüyordu.

"Eee, nasıl gidiyorlar?" diye soruyordu Sam Granger.

Alexander viskisini yudumladı. "İyi çocuklar. İkisinin de şüp-heleri var. Deniz Komandosu açıkça

konuşuyor ve FBI ajanı da ağzını kapalı tutuyor ama çarklar yavaş yavaş dönüyor."

"Ne kadar ciddi?"

"Söylemek zor. Hey, Sam, eğitimin işin en zor kısmı olaca-ğını başından beri biliyorduk. Profesyonel katil olmak isteyecek kaç tane Amerikalıtanıyorsun? En azından bu iş için ihtiyacımızolanlar öyle değil."

"Servis'te bu işe tam olarak uyacak bir adam..."

"Evet, var, ama fazlasıyla yaşlı, sen de biliyorsun," dedi Alexander. "Ayrıca, Wales'te çok rahat olduğu bir görevi devamediyor."

"Ama eğer..."

"Eğer halanın taşakları olsaydı, amcan olurdu," dedi Alexan-der. "Aday seçmek senin işin. Onları eğitmek de benim işim. Bu ikisi son derece akıllı ve yetenekli. Zor kısmı, kişilik yapıları. Bunun üzerinde çalışıyorum. Sabırlı ol biraz."

"Filmlerde her şey çok daha kolaydır."

"Filmlerde herkes sapına kadar psikopat da ondan. İşe almak istediğimiz böyle insanlar mı?"

"Sanırım hayır." Etraf bir sürü psikopatla doluydu. Her büyük polis merkezi bunlardan bir sürü tanıyordu. Küçücük paralar ya da azıcık uyuşturucu için insanları öldürürlerdi. Böyle insanlarla ilgili sorun, emirleri dinlememeleriydi ve pek de akıllı olmama-larıydı. Aksi türde olanları sadece filmlerde bulunurdu.

"O halde beyni olan, güvenilir ve iyi insanlarla bu işi yapmakzorundayız. Böyle insanlar kendi başlarına düşünürler ve her zaman ne düşündüklerini tahmin edemezsin, değil mi? Vicdanı olan bir adamla çalışmak iyidir ama arada bir doğru şeyi yapıpyapmadığını düşünecektir. Neden iki Katolik gönderdin ki? Mu-

seviler yeterince kötü zaten. Onlar suçluluk duygusuyla doğuyorlar; Katolikler ise bunu okulda öğ reniyorlar."

"Teşekkür ederim, Ekselansları," diye cevap verdi Granger, neşesiz bir sesle.

"Sam, daha başlarken de işin kolay olmayacağını biliyorduk. Tanrım, bana bir deniz komandosu ve bir FBI ajanı göndermiş-sin. Oldu olacak, izci çocuklar gönderseydin bari."

"Tamam, Pete. Bu senin işin. Zamanlama ile ilgili bir tahmi-nin var mı? Üzerimizde biriken işler var," dedi Granger.

"Belki bir ay. O zaman oyuna katılıp katılmayacaklarını sana söyleyebilirim. Neden ve ilaveten kim sorularının cevaplarınıbilmeleri gerekecek ama sana bunu başından beri söylüyorum,"diye hatırlattı Alexander.

"Doğru," dedi Granger. Filmlerde işler gerçekten de çok daha kolaydı. Sadece Sarı Sayfalar'ı aç ve parmağını "Katiller US" sayfasında gezdir. Başlangıçta eski KGB ajanlarını işe almayıdüşünmüşlerdi. Hepsinin uzman eğitimi vardı ve hepsi paraya ihtiyaç duyuyordu - indirdikleri kelle başına yirmi beş bin dolargibi az bir para istiyorlardı- ama bu tür insanların yeniden işe alınma umuduyla Moskova Merkezime

rapor verme riski vardıve Kampüs o zaman sadece Amerika'da değil, tüm dünyada bili-nirdi. Hayır, böyle bir lüksleri yoktu.

"Peki ya yeni oyuncaklar?" diye sordu Pete. Er ya da geç, ikizleri işin yeni araçlarıyla ilgili eğitmesi gerekecekti.

"İki hafta diyorlar."

"O kadar uzun mu? Sam, onları dokuz ay önce istemiştim."

"Pete, istediğin şeyler yerel bir oto galerisinden alınabilecek şeyler değil. Baştan sona yeniden yapılmaları gerek. Bilirsin, in-sanların soru sormadığı yerlerde, gözden uzakta çalışan en yük-sek kalitedeki mekanikçiler."

"Sana söylemiştim, Hava Kuvvetleri için bu tür şeyler yapan adamlarla çalışdiye. Onlar çok güzel aletler yapıyorlar." Sigaraçakmaklarına sığan ses kaydediciler gibi. Şimdi, bu muhteme-len filmlerden alınmış bir fikirdi. Böyle gerçekten iyi şeyler içindevletin elinde yeterince iyi adamlar olmadığından, genellikle sivil üreticileri kullanmak zorunda kalıyorlardı; onlar da parala-

rını alıyor, işi yapıyor ve daha fazla iş alabilmek için çenelerini kapalıtutuyorlardı.

"Üzerlerinde çalışıyorlar, Pete. İki hafta," diye vurguladı Granger.

"Anlaşıldı. O zamana kadar ihtiyacım olan susturuculu silah-lar elimde mevcut. İz sürmek ve takip konularında gayet iyiler.Sıradan görünüşleri bu konuda çok yararlı oluyor."

"Yani, temelde, işler yolunda mı?" diye sordu Granger.

"Şu vicdan meselesi dışında, evet."

"Pekâlâ, beni bilgilendir."

"Olur."

"Görüşürüz."

Alexander ahizeyi yerine bıraktı.*Lanet olası*ca vicdan,diye düşündü. Robotlar kullanmak güzel olurdu ama muhtemelen sokaklarda yürüyen bir Voltron birinin dikkatini çekerdi. Bunuyapmalarımümkün değildi. Ya da Görünmez Adam ama H. G. Wells'in hikâyesinde, adamıgörünmez kılan ilaç aynı zamandada delirmesine yol açıyordu. Hoş, bu hiç yeterince deliceydi za-ten. Kadehini kafasına dikip viskisinin kalanını bitirdi ve sonra yeniden doldurmak için şişeye uzandı.

8

İNANÇ

Mustafa ve Abdullah şafakta kalktılar, sabah namazlarını kıl-dılar ve kahvaltılarını ettikten sonra

bilgisayarlarını açıp e-posta-larını kontrol ettiler. Mustafa, Muhammet'den bir mesaj almıştı.Diego adında birinin mesajını Mustafa'ya yönlendirmişti ve yerel saatle 10.30'dabu adamla buluşmasını söylüyordu. E-posta kutu-sundaki diğer mesajlarla ilgilendi. Çoğu Amerikalılar'ın çöplükdediği mesajlardı; hepsini sildi. Saat 9:00'da dışarı çıktılar - ayrıayrı- ve vücutlarını hareketlendirirken bir yandan da civarı ince-lemek için yürüdüler. Peşlerinde birileri olup olmadığını kontrolettiler ve kimseyi göremediler. Saat 10:25'te planlanan randevu yerine gittiler.

Üzerinde mavi ince çizgili beyaz bir gömlek bulunan Diego çoktan gelmişti ve gazetesini okuyordu.

"Diego?" diye sordu Mustafa, nazik bir sesle.

"Sen Miguel olmalısın," dedi adam, gülümseyerek. Yerinden kalkarak Mustafa'nın elini sıktı. "Lütfen otur." Pablo etrafına ba-kındı. Evet, "Miguel'in desteği oradaydı; tek başına oturuyor, kahve siparişi ver iyor ve bir profesyonel gibi nöbet tutuyordu. "Eee, Mexico City'yi sevdin mi?"

"Bu kadar büyük ve kalabalık olduğunu bilmiyordum," dedi

Mustafa. Kaldırımlar her yönde yürüyen insanlarla doluydu. "Hava da çok kötü."

"Buranın sorunu bu. Dağlar hava kirliliğinin dağılmasına izin vermiyor. Kahve?"

Mustafa başıyla onayladı. Pablo garsona işaret etti ve kahveli-|.',i kaldırıp gösterdi. Kaldırım kafesi Avrupa'dakilere benziyordu ;ıma o kadar kalabalık değildi. Masalar yan yarıya doluydu. İn-sanlar gruplar halinde iş ya da arkadaşlık için buluşmuş, birbirle-riyle sohbete dalmışlardı ve sadece kendi işleriyle ilgileniyorlar-dı. Yeni kahvelik geldi. Mustafa fincanını doldururken diğerininkonuşmasını bekledi.

"Sizler için ne yapabilirim?"

"Hepimiz istendiği gibi buraya geldik. Ne zaman gidebili-riz?"

"Ne zaman istiyorsunuz?" diye sordu Pablo.

"Bugün öğleden sonra iyi olurdu ama muhtemelen yapacağı-nız ayarlamalar için biraz erken olabilir."

"Evet. Ama yarın saat 13:00 nasıl olur?"

"Mükemmel," diye cevap verdi Mustafa, keyifli birşaşkınlık-la. "Geçiş nasıl ayarlanacak?"

"Ben doğrudan katılmayacağım, tahmin etmişsindir, ama ara-bayla sınıra götürüleceksiniz ve Amerika'ya insan ve bazı mallarsokmak konusunda uzman olan birine teslim edileceksiniz. Yak-laşık altı kilometrelik bir yolu yürümeniz gerekecek. Hava sıcakolacak ama kavurucu derecede değil. Amerika'ya girdiğinizde, yine arabayla Santa Fe, New Mexico yakınlarında bir hücre evi-ne götürüleceksiniz. Oradan gitmek istediğiniz yere uçakla gide-bilir ya da araba kiralayabilirsiniz."

"Silahlar?"

"Tam olarak ne istiyorsunuz?"

"Aslında AK-471er en ideali olur."

Pablo hemen başını iki yana salladı. "Onlardan bulamayız ama size Uzi ve Ingram ayarlayabiliriz. Dokuz milimetrelik. Her biri için otuzar mermilik altıyedek şarjör."

"Daha fazla cephane gerek," dedi Mustafa. "Her silah için on ikişer şarjör ve fazladan üçer kutu mermi."

Pablo başıyla onayladı. "Hiç sorun değil." Sadece birkaç bin dolar daha harcamaları gerekecekti, o kadar. Silahlar mermilerle birlikte açık pazardan alınabilirdi. Teknik olarak üreticileri, sa-tıcıları ve alıcıları öğrenilebilirdi ama bu sadece teorik bir so-rundu, pratik değil. Silahlar Ingram olacaktı; İsrailliler'in yaptığı daha kaliteli ve atış tutarlılığı daha yüksek olan Uziler değil am;ı bu insanlar böyle bir şeyi umursamazdı. Kim bilir, belki Yahudiyapımı silahlara dokunmak konusunda dini ya da ahlaki yasak lan bile olabilirdi. "Söylesene, yolculuk masraflarınızı nasıl karşılayacaksınız?"

"Her birimizin yanında nakit olarak beşer bin Amerikan do-larıvar."

"Küçük harcamalar için onu kullanabilirsiniz; yiyecek ve ben-zin gibi. Ama diğer şeyler için kredi kartlarına ihtiyacınız olacak.Amerikalılar araba kiralarken nakit kabul etmezler ve uçak bilet-lerini asla nakit parayla alamazsınız."

"Kredi kartlarımız var," diye cevap verdi Mustafa. Gruptaki herkesin, Bahreyn'den alındığı belli olan birer Visa kartı vardı.Hatta numaralarıbile birbirini takip ediyordu. Hepsi İsviçre ban-kalarından birindeki bir hesabı kullanıyordu ve o hesapta beş yüzbin dolardan biraz fazla vardı. Yine de yapacakları iş için yeter-liydi.

Pablo kartın üzerindeki isme baktı: JOHN PETER SMITH. Güzel. Bu kartlarıher kim hazırlamışsa, Orta Doğu isimleri kul-lanmak gibi bir hataya düşmemişti. Ama kartın, Bay Smith'e ne-reden geldiğini soracak meraklı bir polis memurunun eline geç-memesi gerekirdi. Amerikan polisleri ve alışkanlıkları hakkında bu adamlara bilgi verilmiş olduğunu umuyordu.

"Diğer belgeler?" diye sordu Pablo.

"Pasaportlarımız Katar kökenli. Uluslararası sürücü belgele-rimiz de var. Hepimiz belli seviyede İngilizce biliyoruz ve haritaokuyabiliyoruz. Amerikan kanunlarını biliyoruz. Hız sınırlarını aşmayacağız ve arabalarımızı dikkatli kullanacağız. Başını çıka-ran çivi yerine çakılır; bu yüzden başımızı çıkarmayacağız."

"Güzel," dedi Pablo. Demek kendilerine yeterli bilgi veril-mişti. Hatta bazıları hatırlayabilirdi bile. "Tek bir hatanın bütün

görevi mahvedebileceğini sakın aklınızdan çıkarmayın. Ve inan, o ülkede hata yapmak çok kolaydır. Amerika yaşamak ve dolaş-mak için kolay ve rahat bir ülkedir ama polisleri fazlasıyla etki-lidir. Fark edilmediğiniz sürece onlardan korkmanıza gerek yok.İki yüzden, fark edilmemek konusunda dikkatli olun. Eğer fark edilirseniz, göreviniz başarısızlıkla sonuçlanır."

"Diego, başarısız olmayacağız," diye söz verdi Mustafa.

Nede başarısız olmayacaksınız? diye merak etti Pablo ama sormadı. Kaç çocuk ve kadını öldüreceksiniz? Ama bunun ken-disi için bir önemi yoktu. Çocuk ve kadın öldürmek korkakların işiydi

ama "dostlarının" kültüründe onur değerleri farklıydı. Buişti ve bilmesi gereken tek şey de buydu.

Dört kilometre koş, sınav çek, mekik çek, kahve iç... işte Virginia'daki hayat buydu.

"Brian, silah taşımaya alışkın mısın?"

"Pek sayılmaz. Sadece bir M16 ve beş-altı tane fazladan şar-jör. Birkaç parça tesirli el bombası. Temel olarak bu, Pete."

Alexander düz düz Brian'a baktı. "Tabancadan söz ediyor-dum."

"M9 Beretta, alışkın olduğum tabanca bu."

"İyi kullanır mısın?"

"Çantamda duruyor, Pete. Quantico'da uzman seviyesindey-dim ama sonuçta sınıfımdakilerin çoğu öyleydi. Süper olduğumsöylenemez."

"Yanında taşımaya alışkın mısın?"

"Yani sivil kıyafetlerle mi? Hayır."

"Alış o zaman."

"Bu yasal mı?" diye sordu Brian.

"Virginia'da evet. Eğer temiz bir sicilin varsa, eyalet gözden uzak kalmak kaydıyla taşımana izin veriyor. Peki ya sen, Domi-nic?"

"Ben hâlâ FBI ajanıyım, Pete. Dostum olmadan kendimi so-kaklarda çıplak hissederim."

"Ne taşıyorsun?"

"Smith & Wesson 1076. On milimetre, çift aksiyonlu. Büro son zamanlarda Glock'a geçti ama ben Smith'i daha çok seviyo-rum."*Ve, hayır*, kabzasına çentik filan atmıyorum,diye eklemedi. Ama bunu dü şünmemiş de değildi.

"Pekâlâ, burada kampüs dışında olduğunuzda ikinizin de sü-rekli taşımanızı istiyorum; sadece fikre alışmak için, Brian."

Brian omuz silkti. "Sorun değil." Sonuçta otuz beş kiloluk bir sırt çantası taşımaktan çok daha iyiydi.

Sali göründüğünden çok daha fazlasıydı elbette. Jack toplamon bir farklıinsan üzerinde çalışıyordu; biri dışında hepsi Orta Doğulu idi ve hepsi de para sektöründeydi. Orta Doğulu olma-yan adam, Riyad'da yaş ıyordu. Bir Alman'dı ama Müslüman ol-muştu ve birine elektronik gözlem altına almaya değecek kadar önemli görünmüştü her nedense. Jack'in üniversitede edindiği Almanca bilgisi, adamın e-postalarını okuyup anlamasına yet-mişti ama pek fazla bir şey öğrenememişti. Görünüşe göre adam yerel hayata

uyum sağlamıştı ve artık bira bile içmiyordu. Suudi arkadaşları arasında popüler olduğu belliydi; İslam dininde ku-rallara uyduğun ve doğru şekilde ibadet ettiğin takdirde, neye benzediğine önem verilmiyordu. Dünyadaki teröristlerin çoğu-nun Mekke'ye doğru dua ettiği gerçeği bir yana bırakılırsa, bu hayranlık uyandıran bir özellikti. Ama sonuçta bu durum İslamdininin suçu değildi. Doğduğu gece, daha annesinin karnınday-ken insanlar onu öldürmeye kalkışmıştı; ve o insanlar da kendi-lerine Katolik demekten utanmamıştı. Hangi dinden, hangi ülke-den, hangi ulustan, hangi ırktan olursa olsun, fanatik fanatikti. İnsanların annesini öldürmeye çalıştıklarını düşünmek bile, Be-retta .40 tabancasını eline almak istemesine yetti. Babası sonuçtakendi başının çaresine bakabilirdi ama kadınlara musallat olmakçizgiyi geçmek anlamına geliyordu ve bu çizgiyi sadece tek biryönde ve sadece bir kez geçebilirdin. Geri dönüşü yoktu.

Olanları hatırlamıyordu elbette. Kendisi daha okula başlama-

dan, ULA teröristlerinin hepsi Tanrı'ya kavuşmuştu ve anne-ba-basıbu konudan hiç söz etmek istemezlerdi. Ama ablasıSally an-latmıştı. O olayla ilgili hâlâ kâbuslar görüyordu kızcağız. Anneve babası nın da kâbus görüp görmediğini merak ediyordu. O türolaylar zaman içinde unutulabilir miydi? Tarih Kanalı'nı seyre-derken, 2. Dünya Savaşıgazilerinin zaman zaman rüyalarındahâlâ savaşıyaşadıkları söyleniyordu ve olayın üzerinden altmış yıldan uzun bir süre geçmişti. Bu tür anılar bir lanet olmalıydı.

"Tony?"

"Efendim, Jack?"

"Şu adam... Otto Weber, bununla ilgili mesele ne? En fazla vanilyalıdondurma kadar heyecanlı görünüyor."

"Kötü adam olsaydın, sırtında neonla mı dolaşırdın,yoksa çi-menlerin arasında gizlenmeye mi çalışırdın?"

"Yılanlarla," diye tamamladı Jack. "Biliyorum, küçük şeyleri arıyoruz."

"Sana dediğim gibi. Dördüncü sınıf matematiği bile işine yarar. Sadece burnunu iyi kullan. Ve, evet, neredeyse görünmez olacak kadar küçükşeyler arıyorsun. Bu iş bu yüzden böyle-sine eğlenceli. Küçük masum şeyler, küçük masum şeylerdir. Internet'ten çocuk pornosu malzemeleri indiriyorsa, bu onun terörist olduğunu göstermez, sadece sapık olduğunu gösterir vebirçok ülkede büyük bir suç değildir."

"Suudi Arabistan'da öyle olduğuna bahse girerim."

"Muhtemelen ama onlar da peşinden koşmuyorlardır."

"Hepsinin püriten olduğunu sanıyordum."

"Orada bir adam libidosunu kendine saklar. Ama gerçek, canlıbir çocukla bir şey yaparsan, başını derde sokarsın. Suudi Arabis-tan, kanunlarını iyi uygulayan bir yerdir. Mercedes'ini bir yerepark edersin, anahtarını üzerinde bırakırsın ve geri döndüğündeonu orada bulabilirsin. Bunu Salt Lake City'de bile yapamaz-sın."

"Oraya gittin mi hiç?"

"Dört kez. İnsanlara saygılı yaklaştığın sürece dost canlısıdır-lar ve orada gerçek bir dost edinirsen, hayat boyu dost kalırsın.Ama kurallarıfarklıdır ve o kuralları çiğnemenin bedeli çok ağırolabilir."

"Yani Otto Weber kurallara uyuyor mu?"

Wills başıyla onayladı. "Öyle. Sisteme tamamen uyum sağla mış. Onu bu yüzden seviyorlar. Din onların kültürünün merkezi. Bir adam İslam dinine geçtiğinde ve kurallarına göre yaşamayabaşladığında, dünyalarının saygı gördüğünü hissederler ve bunuseverler; herkes gibi. Ama Otto'nun oyuncu olduğunu sanmıyo-rum. Bizim aradığımız adamlar sosyopatlar. Her yerde olabilirler.Bazıkültürler onları hemen yakalar ve değiştirir; ya da öldürür. Bazı kültürler bunu yapmaz. Bu konuda olmamız gerektiği ka-dar iyi değiliz ve bence Suudiler öyle. Ama gerçekten iyi olan-lar herhangi bir kültürde kendilerini var edebilirler ve bazılarıbunun için dini bile kullanabilir. İslam, psikopatlara uygun birinanç sistemi değil ama bu tür insanlar tarafından sömürülebilir;tıpkı Hıristiyanlık inanç sisteminin de olabileceği gibi. Psikolojieğitimi aldın mıhiç?"

"Hayır, keşke alsaydım," diye itiraf etti Jack.

"O zaman bu konuda kitaplar oku. Bu tür konulan bilen in-sanlar bul ve onlara sorular sor. Cevaplarını dinle." Wills tekrarbilgisayar ekranınadöndü.

Lanet olsun! diye düşündü Jack. Bu iş giderek kötüleşiyordu.Acaba kendisinin yararlıbir şey bulması için ne kadar zamantanımışlardı? Bir ay? Bir yıl?

Otto Weber'e geri döndü.

***

İnsanları meraklandırmadan bütün gün odalarında kalmala-rımümkün değildi. Mustafa ve Abdullah kafede hafif bir öğleyemeği yedikten hemen sonra çıktılar ve bir yürüyüş yaptılar. Üç blok ötede bir sanat müzesi buldular. Giriş bedavaydı ama içeri girildiğinde bunun nedeni hemen anlaşılıyordu. Burası bir modern sanat müzesiydi; tablolar ve heykeller ikisinin algısının tamamen ötesinde kalıyordu. Yaklaşık iki saat boyunca müzededolaştılar ve ikisi de Meksika'da boyanın ucuz olduğuna kararverdiler. Ama duvarlardaki tablolara bakıyor gibi yaparken vezaman zaman yerde otururken, en azından girdikleri kılığı pekiş-tirmiş oldular.

158

Sonra birlikte otele geri döndüler. Hava biraz daha iyiydi. Avrupa'dan gelenler için fazlasıyla sıcaktı ama Araplar kendile-rini evlerinde gibi hissediyorlardı. Ertesi gün çölü bir kez dahagöreceklerdi. Muhtemelen son kez.

*****

İyi donatılmış bir devlet birimi için bile, her gece sanal uzay-da uçuşan mesajlarıizlemek imkansızdı ve bu yüzden, Ulusal

Giüvenlik Servisi anahtar kelimeler ve ifadeler arayan bilgisa-yar programlarıkullanıyordu. Yıllar boyunca bazı tanınan ya da şüphelenilen teröristlerin elektronik adresleri keşfedilmiştive Internet servis sağlayıcıların ana bilgisayarları gibi bunlar daizleniyordu. Sonuçta çok fazla hafıza kaplıyorduve bu yüzden kamyonlar sürekli olarak Fort Meade'e yeni diskler getirip du-ruyorlardı. Burada diskler ana bilgisayarlara yerleştiriliyor, eğerbir hedef kişi tespit edilirse, aylar ya da yıllar öncesine ait e-pos-talarıizlenebiliyordu.

Eğer bir şahin-fare oyunu varsa, işte buolmalıydı. Kötü adamlar elbette ki bilgisayar programının belli kelimeleri ve ifadeleri aradığını biliyordu ve bu yüzden kendişifreli sözcüklerini geliştirmişlerdi; ama bu da kendi içinde başka bir tuzaktı, çünkü sahte bir güvenlik duygusu veriyorlardı. Zirayetmiş yıldan beri Amerika'nın düşmanlarının zihin yapılarınıokumak konusunda deneyim kazanmışbir gizli servis tarafından kullanılabilirdi.

Ama yöntemin de sınırları vardı. Sinyal istihbarat bilgisinifazla özgürce kullanmak varlığını ortaya çıkarıyor, hedeflerin şif-re yöntemlerini değiştirmesine veya kaynağı terk etmesine neden oluyordu. Diğer yandan, çok az kullanmak da hiç sahip olmamakkadar kötüydü. Ne yazık ki istihbarat servisleri daha ziyade azkullanmayıtercih ediyorlardı. Yeni bir birimin kurulması, teori-de tehdit içerikli bilgilerin diğ erlerinden ayrılmasının sağlayacakbir bölüm yaratma amacını taşıyordu. Ama yeni süper servisin boyutları, işi sakatlamıştı. Bilginin hepsi önlerindeydi ama o ka-dar çok bilgi parçacığı vardı ki içlerinden işe yarar bir şey bulup çıkarmak çoğu zaman neredeyse şansa dayanıyordu.

Ama eski alışkanlıkların ölmesi kolay değildi. İstihbarat dün-yasıolduğu gibi kalmıştı ve kendi bürokrasisine sahip bir süperservis bulunsun ya da bulunmasın, istihbarat dünyasında bölüm-ler birbirleriyle iletişimi sürdürüyorlardı.

Ulusal Güvenlik Servisi'nin Merkezi İstihbarat Servisi ile ile-tişiminin temeli,Bu ilginç, siz ne dü şünüyorsunuz?şeklindeydi. Bunun nedeni, iki servisin de farklıkurumsal ruhasahip olma-sıydı. Birbirlerinden farklı konuşuyorlardı. Birbirlerinden farklı düşünüyorlardı. Harekete geçtiklerinde ise, birbirlerinden farklıhareket ediyorlardı.

Ama en azından paralel yönlerde düşünüyorlardı. Bütün ola-rak, CIA'in analistleri daha iyiydi ve Ulusal Güvenlik Servisi de daha iyi bilgi topluyordu. İkisinin de genel kurallarında istisnalar vardı; her iki durumda da, gerçekten yetenekli kişiler birbirlerini tanıyordu ve kendi aralarında aynı dili konuşuyorlardı.

Ertesi sabah bu durum servisler arası kablo trafiğiyle belirgin-leşti. Fort Meade'deki üst düzey bir analist, bunu FLASH trafikolarak Langley'deki meslektaşına yöneltti. Kampüs'ün de farkedeceğinden eminlerdi. Jerry Rounds sabah birikmiş e-postaları-nın en üst sırasında bunu gördü ve sabah toplantısına getirdi.

"'Bu kez onları kötü vuracağız,' diyordu adam. Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Jerry Rounds, etrafındakilere. Tom Davis, geceyi New York'ta geçirmişti. Morgan Stanley'deki üst düzey insanlarla bir kahvaltıtoplantısı yapmıştı. İş işi engellediğinde çok kötü oluyordu.

"Tercümesi ne kadar iyi?" diye sordu Gerry Hendley.

"Dipnot, bu açıdan bir sorun olmadığını söylüyor," dediRounds. "Kayıt net ve hiç parazit yok. Arap yazısıyla yazılmışbasit bir cümle ve endişelenmemiz gerekenbir nüans yok."

"Göndereni ve alıcısı?" diye sordu Hendley.

"Göndereni Fa'ad adında bir adam; soyadı bilinmiyor. Bu adamı tanıyoruz. Orta seviyedeki operasyon adamlarından biriolduğunu sanıyoruz; saha ajanlığından ziyade beyin adamı.Bahreyn'de bir yerlerde. Sadece arabasıhareket halindeyken yada kalabalıktayken cep telefonundan konuşuyor. Onu tespit ede-bilen kimse çıkmadı henüz. Alıcı," diye devam etti Bell, "anla-

ılığımız kadarıyla yeni biri; muhtemelen yeni klonlanmış bir cep Iclefonu kullanan yaşlıbir adam. Eski tip bir analog telefon ve buyüzden ses kalıbı çıkaramıyorlar."

"O zaman muhtemelen bir operasyon üzerindeler..." dedi Hendley.

"Öyle görünüyor," diye onayladıRounds. "İçeriği ve yeri bi-linmiyor."

"O zaman bir bok bilmiyoruz demektir." Hendley kahve fin-canına uzandı ve ancak Richter ölçeğiyle değerlendirilebilecek bir şekilde kaşlarını çattı. "Bu konuda ne yapacaklar?"

Granger araya girdi. "İşe yarar bir şey yok, Gerry. Bir man-tık kapanına sıkıştılar. Eğer bir şey yaparlarsa, tehdit gökkuşa-ğındaki renkleri güçlendirmek gibi, alarm vermiş olacaklar ve bunu geçmişte o kadar sık yaptılar ki artık zararlı olmaya başladı.Metni ve kaynağını tespit edemedikleri sürece, kimsenin ciddiyealacağını sanmıyoruz.

"Eğer alarm vermezlerse, Kongre burnunun dibinde olup bi-ten birşeye kulak asmamışolacak." Seçilmiş yetkililer, çözümün bir parçası olmaktansa sorunun bir parçası olmayı tercih ediyor-lardı. Yararlı sonuç doğurmayan bir çığlık, politik bir kargaşayaneden olurdu. Bu yüzden, CIA ve diğer servisler uzaktaki cep telefonlarından insanları teşhis etme işine devam edecekti. Bu daişleri hiç de iyiye götürmeyecek, başka türlü nasıl davranacakla-rını bilmeyen insanları öfkelendirmekten başka bir işe yarama-yacaktı.

"Yani konuyu destekleyecekler ve zaten işe yaramayacağını bildikleri birşeyi yapacaklar..."

"...ve bir mucize olmasını umacaklar," diye tamamladı Gran-ger.

Ülke çapındaki tüm polis merkezleri alarma geçirilecekti el-bette; ama hangi tehdide karşı ve hangi amaçla olduğunu kimse bilmeyecekti. Polisler zaten Orta Doğulu insanları bir köşeye çekip sorgulamak için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı ve bu iş ar-tık hiçbir sonuç doğurmadığı için polislerin sıkılmasına neden olurken, bir yandan da ACLU avazıçıktığı kadar bağırmaya baş-lamıştı. Federal bölge mahkemelerinde bekleyen altı dava vardı;

bunlardan dördü doktordu ve ikisi de polislerin biraz fazla sert davrandığımasum öğrencilerdi. Bu davalar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, yarardan çok zarar getirecekti. Aynen Sam Granger'ınsöylediği gibiydi; bir mantık kapanı.

Hendley'in kaşları daha da çatıldı. Aynı durumun - hiçbir hal ta yaramayan - yarım düzine devlet servisinde tekrarlandığından emindi. "Yapabileceğimiz bir şey var mı?" diye sordu sonunda.

"Tetikte olmak ve sıra dışı bir şey görürsek polis çağırmak," dedi George. "Tabii elimizde hazır silah yoksa."

"Muhtemelen vatandaşlık dersleri alan bir palyaçoyu vur-mak," dedi Bell. "Ve başına dert almak."

Senato'da kalmalıydım,diye düşündü Hendley. En azındansorunun bir parçasıolmanın ödülü vardı. En azından arada birdalağıhavalandırmak iyi geliyordu. Burada bağırıp çağırmanınhiçbir anlamıyoktu ve adamlarının morali için hiç de iyi olmaz-dı.

"Pekâlâ. O halde sıradan vatandaşlarmışız gibi davranaca-ğız," dedi Hendley, nihayet.

Üst düzey üyeler başlarıyla onayladılar ve günlük işlerine geridöndüler. Herkes çıktıktan sonra, Hendley, Rounds'a yeni çocu-ğun nasıl gittiğini sordu.

"Bir sürü soru soracak kadar akıllı. İzlenemeyen para akta-rımlarıyla ilgili bilinen ya da şüphelenilen kişilerin dosyalarını gözden geçirtiyorum."

"Eğer bunu yapmaya dayanabiliyorsa, Tanrı yardımcısı ol-sun," dedi Bell. "O iş insanıdeli eder."

"Sabır önemli bir erdemdir," dedi Gerry. "Her neyse, bir oros-pu çocuğunu bulmamız gerekiyor."

"Bütün adamlarımızı bu mesajla ilgili alarma geçirecek mi-

yiz?

"Fena olmaz," dedi Bell.

"Hemen," dedi Granger.

***

"Lanet olsun!" dedi Jack, on beş dakika sonra. "Ne demek bu şimdi?"

"Yarın ya da gelecek hafta öğrenebiliriz," diye cevap verdi Wills. "Ya da asla."

"Fa'ad... bu ismi biliyorum..." Jack bilgisayarına döndü ve bazıdosyaları karıştırdı. "Evet! Bahreyn'deki adam. Nasıl olmuşda yerel polisler onu biraz terletmemiş daha?"

"Onu henüz bilmiyorlar. Onu izlemekşu ana kadar UlusalGüvenlik Servisi'nin işi oldu ama belki Langley de hakkında birşeyler daha öğrenmeye çalışabilir."

"Polis çalışması konusunda FBI kadar iyiler mi?"

"Aslında, hayır, değiller. Farklı bir türde eğitimleri var ama normal insanların..."

Jack onun sözünü kesti. "Saçmalık! İnsanları okumak, polis-lerin iyi becerdiği bir iştir. Sonradan kazanılan bir beceridir venasıl soru sorman gerektiğini de öğrenmen gerekir."

"Kim demiş?" diye sordu Wills.

"Mike Brennan. Özel korumamdı. Bana çok şey öğretti."

"Şey, iyi bir casusun da insanları okumayı bilmesi gerekir. Kıçları buna bağlıdır çünkü."

"Belki ama gözlerinin tedavi olmasını istersen, anneme gider-sin. Kulakların için başka birini ararsın."

"Pekâlâ.Şimdilik, git ve şu Fa'ad'ıaraştır bakalım."

Jack bilgisayarına döndü. Dinledikleri ilk ilginç konuşmaya döndü. Sonra bir daha düşündü ve en başa,

adamın ilk fark edil-mesine neden olan kayda dönmeye karar verdi. "Neden telefonu-nu değiştirmiyor?"

"Belki tembeldir. Bu adamlar akıllı ama herkes gibi onların da zaaflarıvar. Belli alışkanlıklar geliştiriyorlar. Akıllılar amaeğitimli bir casus ya da KGB ajanı gibi resmi eğitimleri yok."

Ulusal Güvenlik Servisi'nin Bahreyn'de büyük ama gizli bir dinleme istasyonu vardı. Amerikan Büyükelçiliği'nde saklanı-yordu ve düzenli aralıklarla oraya gidip gelen Birleşik Devlet-ler Donanması'na ait savaş gemileri tarafından destekleniyordu.Ama kimse onlarıelektronik bir tehdit olarak görmüyordu. Ge-milerde çalışan Ulusal Güvenlik Servisi ekipleri, deniz kıyısında cep telefonlarıyla yürürken bile insanları dinliyorlardı.

"Bu adam kirli," dedi Jack, biraz sonra. "Bu adam kötü biri; orasıkesin."

"İyi bir barometre de olur. İlginç bulacağımız bir sürü şey söylüyor."

"O halde birinin onu yakalaması gerek."

"Langley'de şu anda bunu düşünüyorlar."

"Bahreyn'deki istasyon ne kadar büyük?"

"Altı kişi. İstasyon şefi, iki saha ajanı ve çeşitli görevlerde üç eleman."

"Hepsi bu mu?Orada? O kadar az mı?"

"Öyle."

"Lanet olsun! Babama bunu hep sorardım. Genellikle omuz silkip homurdanırdı."

"CIA'in daha fazla bütçe ve daha fazla eleman almasıiçin hepuğraştı. Kongre her zaman uyumlu değildir."

"Hiç bir adamıiçeri çekip, bilirsin, 'konuşturduk' mu?"

"Son zamanlarda hayır."

"Neden?"

"İnsan gücü," diye cevap verdi Wills. "Çalışanlarla ilgili ko-mik bir nokta, hepsinin para istemesidir. O kadar büyük değı-liz."

"O zaman neden CIA yerel polislerden adamı tutuklamalarını istemiyor? Bahreyn dost bir ülke."

"Dost ama derebeylik değil. Tıpkı bizim gibi onların da in-san haklarıkonusunda kendilerine has görüşleri var. Ayrıca,bir adamıbildikleri ve düşündükleri için tutuklayamazsın. Sadeceyaptıkları için tutuklayabilirsin ve sonuçta, adamın gerçekten birşey yapıp yapmadığını bilmiyoruz."

"O zaman peşine birini takın."

"Sadece iki saha ajanı varken CIA bunu nasıl yapabilir ki?" diye sordu Wills.

"Tanrım!"

"Gerçek dünyaya hoş geldin, evlat!"

Servisin bu tür işler için bazıajanlar - belki Bahreynli polislerarasından - işe alması gerekirdi ama böyle bir şey henüz olma-mıştı. İstasyon şefi de daha fazla adam isteyebilirdi elbette ama

Arapça konuşan ve Arap gibi görünen saha ajanlarına Langley'de azrastlanıyordu ve öyle olanlar da genellikle daha sorunlu böl-gelere atanmıştı.

***

Randevu planlandığı gibi gerçekleşmişti. Her birini az konu-şan - o da İspanyolca - sürücülerin kullandığı üç araba vardı. Yolculuk rahattıve biraz evi hatırlatıyordu. Sürücü dikkatliydi;aşırı hızlı kullanmıyor, dikkat çekecek başka bir şey yapmıyorduama yine de iyi bir zamanlamayla yolculuk yapıyorlardı. Nere-deyse Araplar'ın hepsi sigara içiyordu ve genellikle Marlboro gibi Amerikan markalarını tercih ediyorlardı. Tıpkı daha önce Muhammet'in düşündüğü gibi, Mustafa da Peygamber'in tü-tün hakkında ne söyleyebileceğini merak etti. Muhtemelen iyi bir şey söylemezdi ama hiçbir şey de söylememişti, değil mi?Dolayısıyla Mustafa da istediği kadar sigara içebilirdi. Sigaranınsağlığı için yarattığı tehlikeler umurunda bile değildi. En fazladört-beş gün daha yaşayacağını tahmin ediyordu ama işler plan-landığıgibi giderse, belki biraz daha fazla.

Adamlarının heyecanlı bir şekilde sohbet edeceğini sanmıştı ama kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Sadece pencereden dışarıbakıyor, hakkında çok az şey bildikleri ve daha fazlasını öğrene-meyecekleri bir ülkeyi seyrediyorlardı.

***

"Pekâlâ, Brian, işte silah taşıma ruhsatın." Pete Alexander ruhsatı Brian'a uzattı.

Brian, kartı ikinci bir ehliyet gibi cüzdanına attı. "Yani şimdi iznim oldu mu?"

"Pratik açıdan, hiçbir polis bir deniz komandosuyla silah taşıdığı için tartışmaz ama işi kitabına uygun yapmak en iyisi. Beretta'yı mı taşıyacaksın?"

"Alıştığım silah o ve on beş mermisi kendimi güvende hisset-tiriyor. Neyin içinde taşıyacağım?"

"Şunlardan birini kullan, Aldo," dedi Dominic, bel kesesini göstererek. Para kesesine benziyordu. İpi çekince kese hemen açılıyor, tabanca ve iki yedek şarjörü ortaya çıkıyordu. "Birçok ajan bunu kullanıyor. Kalça kılıfından daha rahat. O kılıflar uzunbir araba yolculuğunda insanın böbreklerine batıyor."

Brian şimdilik silahını kemerine sıkıştırmaya karar verdi. "Bugün nereye gidiyoruz, Pete?"

"Alışveriş merkezine geri dönüyoruz. Biraz daha takip çalı-şacağız."

"Harika," diye cevap verdi Brian. "Neden görünmezlik hap-larıkullanmıyorsunuz?"

"O hapın formülü, H .G. Wells ile birlikte mezara gitti de on-dan."

9

TANRI SENİNLE OLSUN

Jack'in arabasıyla Kampüs'e gidişi yaklaşık otuz beş dakika sürüyordu ve bütün yol boyunca klasik müzik kanalını dinliyordu,çünkü babasıgibi o da çağdaş müzikten hoşlanmazdı. Babasıyla arasındaki benzerlikler Jack Patrick Ryan, Jr.'ı bütün hayatıbo-yunca hem büyülemiş hem de rahatsız etmişti. Ergenlik yıllarınınbüyük bölümünde bu benzerliklerle savaşmış, kravatlı ve takım elbiseli aristokrat babasından uzak, kendi kimliğini oluşturmaya

çalışmıştı ama sonra üniversite yıllarında farkında bile olmadan i geri sürüklenmişti. Örneğin iyi eş adayları olabilecek kızlarla çıkmakla doğru şeyi yaptığını sanmıştı ama asla mükemmelini ! bulamamıştı. Bu bilinçaltında annesinden kaynaklanan bir şeydi. Georgetown'da kendisinin eski kafalı olduğunu söyleyen öğret-menlerine sinirlenmişti ve başlangıçta bundan büyük rahatsızlık duymuştu ama sonra babasının hiç de kötü bir adam olmadığını düşünmüştü. Daha kötüsünü de yapabilirdi. Georgetown kadar muhafazakar bir üniversitede bile bir sürü isyan görmüştü. Sı-nıf arkadaşlarının bazıları ebeveynlerini reddedecek kadar ileri gitmişti ama böyle bir şeyi hangi manyak yapardı ki? Babası ne kadar eski moda ve ağırbaşlı olursa olsun, kesinlikle çok iyi bir baba olmuştu. Jack'i asla zorlamamış, kendi yolunu izlemesine

izin vermişti... acaba sonunda doğru yolu bulacağına mı inanmış-tı? Ama hayır, eğer babası o kadar içten pazarlıklı olsaydı, Jackbunu çok daha önceleri fark ederdi.

Komplo teorilerini düşündü. Gazetelerde ve yayın dünyasın-da bu konuda bir sürüşey vardı. Babası bile birkaç kez Deniz Komandoları'na özel helikopterini siyaha boyattırmayı düşün-düğünü söyleyerek şaka yapmıştı. Bu çok gülünç olurdu. Bunun yerine, kendisini sürekli soru bombardımanına tuttuğu vekil ba-basıMike Brennan bunu yapacaktı neredeyse. Birleşik DevletlerGizli Servisi'nin Kennedy'yi Lee Harvey Oswald'ın öldürdüğü-ne ve bunu tek başına yaptığına yüzde yüz inandığını öğrendi-ğinde büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Washington yakınların-daki Beltsville'de bulunan akademide, Jack eski başkanın canınıalan 6.5mm. Mannlicher-Carcano tüfeğin bir kopyasını elinde tutmuş, hatta ateş etmişti ve bunun aksini savunan bir şekildetam olarak bilgilendirilmişti. Bazıları, eski bir CIA ajanı olarakbabasının, elli yıldır CIA'e hükümetin dizginlerini vermek için sürdürülen bir komplonun son katılımcısı olduğunu bile söyle-mişlerdi. Ah, tabii. Üçlü Komisyon, Farmasonlar'm Yeni DünyaDüzeni ve kurgu yazarlarının uydurduğu diğer tüm şeyler gibi.Hem babasından hem de Mike Brennan'dan bir sürü CIA hikâye-si dinlemişti ve bunlardan birkaçı servisin yetkinliğini övüyordu.Oldukça iyi bir organizasyondu ama kesinlikle Hollywood'un yansıttığı kadar değildi. Ama Hollywood muhtemelen RogerRabbit'in gerçek olduğuna da inanıyordu; sonuçta bir çizgi film para kazanıyordu, değil mi? Hayır, CIA'in birkaç önemli kusuruyada eksiği vardı...

Peki Kampus bunları kapamak için bir araç mıydı? Bu önemli bir soruydu.*Lanet olsun!* diye düşündü Jack, 29 numaralıkara-yoluna saparken,*belki de komplo teoricileri sonuçta haklı*dır...Kendi içsel cevabı, alaycı bir gülüş oldu ama yüzüne yansımadı.

Hayır, Kampus öyle bir şey değildi; James Bond filmlerinde-ki SPECTRE ya gibi birşey kesinlikle değ ildi. Komplo teorisi,çok sayıda insanın ağzını kapalı tutabilmesi esasına dayanıyorduve Mike'ın da

kendisine birçok kez söylediği gibi, kötü adamlar çenelerini kapalı tutamazlardı. Federal hapishanelerde sağır-dil-siz-aptal insanlar yoktu.

Şimdi kendisinin izini sürdüğü adamlar bile bu sorunu yaşı-yordu ve güya akıllı ve son derece motivasyonlu olmaları ge-rekiyordu. Ya da en azından öyle olduklarını sanıyorlardı. Amahayır, filmlerdeki kötü adamlar kadar bile değillerdi. Konuşmayaihtiyaç duyuyorlardıve konuşmak sonlarını getiriyordu. Aca-ba hangisiydi: Kötü adamlar yaptıkları kötü şeylerle övünme-ye mi ihtiyaç duyuyorlardı, yoksa hepsinin kabul ettiği sapıkça bir şekilde iyi bir şey yaptıklarını söylemeye mi? İzini sürdüğü adamlar Müslüman idi ama başka Müslümanlar da vardı. Suudi Arabistan Prensi Ali'yi hem kendisi hem de babası tanıyorlardı ve iyi bir adam olduğu her halinden belliydi; o adam, babasının Gizli Servis'teki kod adını aldığı kılıcı hediye eden kişiydi ve hâlâ yılda bir kere eve ziyarete gelirdi, çünkü Suudiler bir kezdost oldukları nda, hayatlarının sonuna kadar o dostluğa sadık ka-lırlardı. Elbette ki eski bir başkan olmanın bunda etkisi vardı; ya da kendisinin durumunda, eski bir başkanın oğlu.

Lanet olsun! Babam bunu öğrenince ne tepki verecek?diye merak etti Jack.*Burnundan soluyacağı*ndan eminim. Peki annem? Onun da farklı olacağını sanmıyorum.Sola dönerken gülümsedi. Annesinin öğrenmesine gerek yoktu. Uydurduğu hikâye ona - ve büyükbabasına - karşı etkili olacaktı ama babası için aynı şeyi düşünemiyordu. Bu yerin kurulmasına babası yardım etmişti. Belki de o siyah helikopter hikâyesi o kadar da şaka değildi. 127 numarada kendisi için ayrılmış park yerine arabasını soktu. Kampüs o kadar büyük ve güçlü olamazdı, değil mi? Yüz elliden az personelle, çok zordu. Arabasını kilitleyip içeri yönelirken, böyle her sabah işe gelmenin sıkıcı olmaya başladığını düşündü. Ama insan bir yerden başlamak zorundaydı.

Diğer birçoğu gibi o da arka kapıya doğru yürüdü. Resepsi-yon/güvenlik masasında Ernie Chambers adında eski bir asker oturuyordu; 1. Piyade Bölüğü'nden birinci sınıf çavuş. Mavi üni-formasında piyade armasının minik bir kopyası göze çarpıyordu.Tabii geniş omuzlarıve sert bakışlı koyu renk gözleri fark etme-mek de mümkün değildi. Birinci İran Körfezi Savaşı'ndan sonra, askeri polis olarak çalışmaya başlamıştı. Muhtemelen kanunu iyi koruyor olmalıydı.

"Hey, Bay Ryan." "Günaydın, Ernie."

"Günaydın, efendim." Bu eski asker için herkesin adı "efen-dim" idi.

***

Ciudad Juarez'in önüne iki saat erken gelmişti. Minivan bir araç servisi binasının önüne yanaştı ve bir arada dizilmiş dört aracın yanında durdu. Arkalarında, onları buraya kadar izlemişolan diğer minivanlar vardı. Adamlar uyandılar ve gerinmek içinaraçlardan inerek serin havaya çıktılar.

"Sizi burada bırakıyorum, sinyor," dedi sürücü, Mustafa'ya. "Şu taba rengi Ford Explorer'daki adam sizi alacak.*Vay a con Dios, amigos"* dedi en sıcak tavrıyla: Tanrı sizinle olsun!

Mustafa arabadan inip yürüdü ve kovboyşapkalı, uzun boylubir adamıboldu. Adam pek temiz görünmüyordu ve bıyıkları-nın düzeltilmeye ihtiyacı vardı."Buenos dias,adım Pedro. Yolungeri kalanında sizi ben götüreceğim. Benim arabama dört kişi binecek, değil mi?"

Mustafa başıyla onayladı. "Doğru."

"Kamyonda su şişeleri var. Yiyecek bir şeyler alabilirsiniz. Şu dükkanda istediğiniz her şeyi bulabilirsiniz." Binayı işaret etti.Mustafa ve arkadaşlarının çoğu dükkandan alışveriş ettiler ve ondakika sonra hepsi birlikte araçlara doluşup yola koyuldular.

Çoğunlukla 2 numaralı karayolunu izleyerek batıya doğru git-tiler. Araçlar aniden yol formasyonunu bozdular. Dört araç vardı.Hepsi büyük Amerikan yapımı arazi araçlarıydı ve hepsi de o kadar kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı ki hiç yeni gibi görün-müyorlardı. Güneş arka taraflarında ufuk çizgisinin üzerinde birhayli yükselmişti ve haki renkli zeminde gölgeler oynaşıyordu.

Pedro söylemesi gereken tekşeyi arabalara binmeden öncesöylemiş gibiydi. Artık hiçbir şey söylemiyor, arada bir geğiri-yor, sigaranın birini söndürüp diğerini yakıyordu. Radyoda bir AM kanalını ayarlamıştı ve onunla birlikte İspanyolca bir şarkımırıldanıyordu. Araplar ise sessizce oturuyordu.

"Hey, Tony," dedi Jack, gülümseyerek. İşarkadaşı kendi bil-gisayarında çalışmaya koyulmuştu bile.

"Nasılsın?" diye sordu Wills.

"Bu sabah önemli birşey var mı?"

"Dünden beri yok ama Langleyşu dostumuz Fa'ad'ıyakın izlemeye almayı düşünüyor... yine."

"Bunu gerçekten yapacaklar mı?"

"Tahminlerin benimkiler kadar iyi. Bahreyn'deki istasyon şefi daha fazla personele ihtiyaç duyduğunu söyledi ve şu anda Langley'deki personel yetkilileri bunun için uğraşıyor olmalı."

"Babam devletin gerçekten muhasebeciler ve avukatlar tara-fından yönetildiğini söylerdi sık sık."

"Bu konuda hiç de haksız sayılmaz, dostum. Ed Kealty'ninbu noktada nereye uyduğunu Tanrı bilir. Baban onunla ilgili nedüşünüyor?"

"Orospu çocuğuna tahammül edemiyor. Halk önünde hükü-metle ilgili hiç konuşmuyor, çünkü bunun yanl ışolduğunu düşü-nüyor. Ama eğer yemek sırasında adamla ilgili bir şey söylersen,sabaha kadar babamın homurdanmalarını dinlersin. Komik. Ba-bam politikadan nefret ediyor ve elinden geldiğince kendini tut-maya çalışıyor ama o adam kesinlikle Noel kartı listesinde yok. Bu konuda hiçbir muhabirle konuşmuyor. Mike Brennan banaServis'tekilerin de o adamısevmediklerini ama sevmek zorundaolduklarını söyledi birçok kez."

"Profesyonel olmanın zararlı yönleri var," diye onayladı Wil-ls.

Jack bilgisayarını açtı ve Langley ile Fort Meade arasındaki gece trafiğine baktı. Yoğunluğu içeriğinden daha etkileyiciydi. Yeni dostu, Uda...

"Dostumuz Sali dün biriyle öğle yemeği yemiş," dedi Jack.

"Kiminle?" diye sordu Wills.

"İngilizler bilmiyor. Görünüşe bakılırsa Orta Doğulu, yirmili yaşlarının sonlarında, çenesinin etrafında ince bir sakalı ve bıyı-ğı var ama adamın kimliği belli değil. Arapça konuşmuşlar ama kimse bir şey duyacak kadar yaklaşamamış."

"Nerede yemişler?"

"Tower Hill'deki bir pub-restoranda. Yatırımcılar bölgesinin yakınlarında. Uda, Perrier içmiş. Arkadaşı da şarap. İngiliz ye-mekleri yemişler. Köşe masalardan birinde oturmuşlar ve böyle-ce birinin yaklaşıp dinlemesini zorlaştırmışlar."

"Demek ki yalnız kalmak istiyorlarmış. Ama bu onları kötü adam yapmaz. İngilizler onu takip ediyor muymuş?"

"Hayır. Bu Uda'nın peşinde tek kişinin olduğunu mu göste-riyor?"

"Muhtemelen," dedi Wills, başıyla onaylayarak.

"Ama yeni adamın fotoğrafını çekmişler. Rapora eklenme-miş."

"Muhtemelen Güvenlik Servisi'nden - MI5 - gözlem yapan biri çekmiştir. Muhtemelen yeni biri. Uda yakı ndan takip etmeyi gerektirecek kadar önemli biri değil. O servislerin hiçbiri yeterliinsan gücüne sahip değ il. Başka bir şey?"

"Aynı gün öğleden sonra biraz para transferi. Rutin bir şey gibi görünüyor," dedi Jack, transferleri incelerken.*Küçük ve zararsız*birşey arıyorum,diye hatırlattı kendine. Ama küçük ve zararsızşeyler genellikle küçük ve zararsız şeylerdi. Uda her gün küçüklü büyüklü miktarlarda parayla oynuyordu. Sermaye koruma işinde olduğundan, nadiren borsaya yöneliyor, genellikle emlak alım-satımı ile uğraşıyordu. Londra - ve genel olarak İngiltere - para korumak için iyi bir yerdi. Emlak fiyatları bir hayli yüksekti ama çok istikrarlıydı. Eğer bir şey satın alırsan, çok fazla değer ka-zanmasını bekleyemezdin ama kesinlikle de değeri düşmezdi.'\Dolayısıyla, Uda'nm babası çocuğun egzersiz yapmasına izinveriyordu ama kendisini kaybedip trafiğe katılmasına izin yoktu.Acaba Uda'nın sahip olduğu kişisel serveti ne kadardı? Fahişe-lere nakit para verdiğine ve pahalı çantalar hediye ettiğine göre, kendi para kaynağı olmalıydı. Belki mütevazı bir şeydi ama Su-udi standartlarına göre "mütevazı" diğerlerine göre pek mütevazısayılmıyordu. Sonuçta çocuk bir Aston Martin kullanıyordu ve yaşadığı yer de öyle küçük filan değildi...

"Sali'nin kendi parasıyla aile parasını birbirinden nasıl ayıra-bilirim?"

"Ayıramazsın, iki hesabı yakın tuttuğuna inanıyoruz; meraklı gözlerden gizlemek için. Bu konudaki en iyi tahminin, ailenin beyannamelerini nasıl hazırladığına bakmak olabilir."

Jack homurdandı. "Harika, bütün transferleri birbirine ekle-yip analiz etmem en az birkaç günümü alacak."

"Neden gerçek bir muhasebeci olmadığını artık biliyorsun, Jack." Jack keyifle güldü.

Jack neredeyse hırlayacaktı ama bu işi yapmanın sadece bir yolu vardıve o da kendi işiydi, değil mi? Önce, programının sü-reci kısaltıp kısaltamayacağmabaktı. Hayır. Burun eklenmiş dör-düncü sınıf matematiği. Ne eğlenceli. En azından, bitirdiğindemuhtemelen klavyenin sağtarafındaki sayısal tuşları daha hızlı kullanıyor olacaktı. İştebusabırsızlıkla beklediği bir şeydi! Ne-den Kampus birkaç tane adli tıp muhasebecisi tutmuyordu?

2numaralı karayolundan, kuzeye uzanan bir yola saptılar. Yol bir hayli kullanılmışa benziyordu; izlerden bazdan çok yeniydi.Genel olarak bölge dağlıktı. Rocky Sıradağları'nın asıl zirveleribatıda kalıyordu ve görülemeyecek kadar uzaktaydı ama havaburada alıştıklarından daha hafifti ve yürümek çok da zor olmayacaktı. Mustafa ne kadar yürüyeceklerini ve Birleşik Devletlersınırına ne kadar yakın olduklarını merak etti. Amerika-Meksikasınırının korunduğunu duymuştu ama söylendiğine göre o kadarda iyi korunmuyordu. Amerikalılar bazı alanlarda ölümcül biryetkinliğe sahip olabilirdi ama diğerlerinde tamamen beceriksiz-diler. Mustafa ve dostları, bu avantajı kullanmayı umuyorlardı.Sabah saat on bir civarında, uzakta büyük ve üstü kapalı bir kam-yon gördü. Araçlarıoraya doğru yöneldi. İyice yaklaştıklarındakamyonun boş ve büyük kırmızı kapılarının ardına kadar açık olduğunu fark etti. Ford Explorer yüz metre kadar yaklaştı ve durdu. Pedro kontağı kapatıp arabadan indi.

"İşte geldik, dostlarım," dedi. "Umarım yürüyüşe başlamaya hazırsınızdır."

Hepsi indiler ve daha önce yaptıkları gibi bacaklarını esnete-

rek etraflarına bakındılar. Yeni bir adam onlara doğru yaklaştı ve diğer üç araç da yakında durup yolcularını boşalttı.

"Merhaba, Pedro," dedi yabancı Meksikalı, samimi bir tavır la.

"Buenos dias,Ricardo. İşte Amerika'ya gitmek isteyen insan lar bunlar."

"Merhaba." Adam ilk dört Arap ile tokalaştı. "Adım Ricardove sizin çakalmızım."

"Neyimiz?" diye sordu Mustafa.

"Bu sadece bir terim. Para karşılığında insanları sınırdan ge-çiririm. Ama sizin paranız çoktan ödendi tabii."

"Mesafe ne kadar?"

"On kilometre. Fazla uzun sayılmaz," dedi adam, rahat bir ta-vırla. "Bölgenin büyük bölümü burası gibi. Bir yılan görürseniz, sadece uzaklasın. Sizi takip etmez. Ama bir metre yakınına gelir-seniz, saldırıp öldürebilir. Bunun dışında korkacak bir şey yok.Bir helikopter görürseniz, hemen yere yatın ve hiç kıpırdamayın.Amerikalılar sınırı iyi korumuyorlar ve her nedense, ne gündüzne de gece bu durum değ işmiyor. Tabii bazı önlemler de aldık."

"Nedir onlar?"

"Şu kamyonda otuz kişi vardı," dedi, büyük kamyonu işaret ederek. "Bizim önümüzden batıya doğru yürüyecekler. Eğer biriyakalanırsa, bu onlardan biri olacak."

"Ne kadar sürer?"

"Üç saat kadar. Eğer formdaysanız ve hızlı yürüyebilirseniz,daha da az. Suyunuz var mı?"

"Çölde ne yapılması gerektiğini biliriz," dedi Mustafa.

"Öyle olsun. O halde gidelim artık. Beni takip edin,amigoTBunu söyledikten sonra, Ricardo kuzeye doğ ru yürümeye baş-ladı. Giysilerinin tamamı haki renkteydi ve belindeki ordu tarzı kuşağa üç su matarası iliştirilmişti. Boynunda bir ordu dürbünü asılıydı ve başına ordu tarzı bir şapka geçirmişti. Çizmeleri çok eskiydi. Adımları amaçlı ve etkiliydi; gösteri yapar gibi çok hızlıdeğil, sadece etkili bir hızla yürüyordu. Peşlerinden gelebilecekkişilerden sayılarını gizlemek için tek sıra halinde Ricardo'nun

peşine takıldılar. Mustafa en önde, adamın beş metre kadar ar-kasındaydı.

***

Malikaneden üç yüz metre kadar ötede bir atışpoligonu vardı.Açık havadaydı ve çelik hedefleri vardı. FBI Akademisi'nde kul-lanılanlara benziyorlardı; yuvarlak ve insan kafası büyüklüğündeplakalar. Vurulduğunda güçlü bir ses çıkararak gerçek insanlargibi yere devriliyorlardı. Enzo bu konuda daha başarılıydı. Aldo,FBI özellikle dikkat etmesine rağmen, Deniz Komandoları'nıntabanca kullanımını pek fazla vurgulamadığını açıkladı. FBI aja-nı Dominic, iki elli Weaver duruşunu seviyordu ama Deniz Komandosu Brian dimdik durup tek elle ateş ediyordu.

"Hey, Aldo, bu seni daha iyi bir hedef haline getiriyor," diye uyardı Dominic.

"Öyle mi?" Brian üç kez tetiği çekti ve üçünde de gürültülü bir şekilde hedeflerini vurdu. "Ama iki gözünün arasına mermi yedikten sonra ateş etmek zordur, Enzo."

"Bu her atışta bir ölü saçmalığı da ne? Vurmaya değer her şey iki kez vurmaya değer."

"Alabama' daki o serseriye kaç tane çaktın?" diye sordu Bri-an.

"Üç. İşi şansa bırakmayı sevmem," diye açıkladı Dominic.

"Öyle diyorsan öyledir.Şu Smith'ini versene, bir deneye-yim."

Dominic silahını uzatmadan önce temizledi. Şarjörünü ayır-mıştı. Brian silaha alışmak için birkaç kez boş olarak tetiği çekti,sonra doldurdu ve tekrar tetiğe asıldı. İlk atışında hedeflerden birini vurdu. İkincisinde de öyle. Üçüncüsünde ıskaladı ama sa-niyenin üçte biri hızla ardından gelen dördüncüsü ıskalamadı. Brian silahı geri verdi. "Elde farklı hissediliyor," dedi.

"Alışırsın," dedi Dominic.

"Teşekkürler ama şarjörümde fazladan altı mermim olmasını tercih ederim."

"Eh, sana kalmış."

"Bu kafadan vurma olayı da ne?" diye sordu Brian. "Tamam, dürbünlü tüfek kullanıyor olsak, tek atışta

adamı indirirsin amatabancayla bu pek mümkün olmaz."

"Eğer on beş metreden bir adamın alnına mermiyi yapıştıra-biliyorsan," diye araya girdi Alexander, "bu güzel bir yetenektir. Bir tartışmayı bitirmek için bildiğim en güzel ve en kesin yol."

"Sen nereden çıktın böyle?" diye sordu Dominic.

"Etrafı taramadın, Ajan Caruso. Adolf Hitler'in bile dostları olduğunu unutma. Sana Quantico'da bunu öğretmediler mi?"

"Ah, evet," dedi Dominic, yılgın bir tavırla.

"Öncelikli hedefin indiğinde, yanında olabilecek arkadaşla-rıbulunup bulunmadığını anlamak için etrafı taramalısın. Ya daoradan hemen uzaklaşmalısın. Veya her ikisi de."

"Yani kaçmak mı?" diye sordu Brian.

"İz üstünde olmadığın sürece hayır. Kendini belli etmeden ortadan kaybolmaksın. Bir kitapçıya girip kitap almak, bir res-torana ya da kafeye girmek gibi. Kararlarını şartlara bağlı olarak vermeli ama asıl amacını aklından çıkarmamalısın. Asıl amacın, şartlar elverdiği ölçüde çabuk şekilde oradan uzaklaşmaktır. Çok hızlı hareket edersen, insanlar fark eder. Çok yavaş hareket eder-sen, seni ve hedefi bir arada gördüklerini hatırlayabilirler. Fark etmedikleri birini asla ihbar edemezler. Dolayısıyla, fark edilme-mek istersin. Bir iş üzerindeyken ne giydiğin, dışarıda hareket tarzın, yürüyüşün, düşünce biçimin... hepsi seni görünmez kıl-mak üzere tasarlanmalıdır," dedi Alexander.

"Diğer bir deyişle, Pete, öldürmek üzere eğitildiğimiz bu in-sanlar öldürdüğümüzde, bunu fark edilmeden yapmamızı ve en çabukşekilde oradan uzaklaşmamızı istiyorsun," dedi Brian. "Böylece yakalanmayız, ha?"

"Yakalanmayı mı tercih edersin?" diye sordu Alexander.

"Hayır ama birini öldürmenin en iyi yolu, birkaç yüz metre uzaktan iyi bir dürbünlü tüfekle kafasını patlatmaktır. Bu daimaişe yarar."

"Peki ya onu kimsenin öldürüldüğünü fark etmeyeceği bir şe-kilde öldürmek istiyorsak?" diye sordu eğ itim subayı.

"Bunu nasıl yapacaksın ki?" diye sordu Dominic. "Sabır, çocuklar. Adım adım."

Bir çitin kalıntıları göze çarpıyordu. Ricardo yeni açılmış gibigörünmeyen bir delikten geçerek diğer tarafa ulaştı. Çit direkleri yemyeşil bir renge boyanmıştı ama hepsi pas içindeydi. Çit mal-zemesi daha da kötü durumdaydı. Diğer tarafa geçmek sorunla-rının en küçüğüydü. Çakal bir elli metre daha yürüdü, büyük bir kaya seçerek üzerine oturdu ve bir sigara yaktıktan sonra mata-ralarından birinden su içti. Burası ilk duraktı. Yürüyüş hiç zorolmamıştı ve görünüşe bakılırsa adam bunu birçok kez yapmıştı. Mustafa ve dostları, adamın yüzlerce farklı grubu buradan geçir-diğini ve sadece bir kez tutuklandığını bilmiyorlardı; bu da çokpahalıya mal olmamış, sadece gururunu incitmişti. Ayrıca, onur-lu bir çakal olduğundan, cezasını da son sentine kadar ödemişti.Mustafa adama yaklaştı.

"Arkadaşların iyi mi?" diye sordu Ricardo.

"Çok zorlayıcı bir yürüyüş değil," diye cevap verdi Mustafa."Ortalıkta hiç yılan filan da görmedim."

"Çok fazla yoktur. İnsanlar genellikle onları vuruyor ya da taşatıyorlar. Kimse yılanları umursamıyor."

"Tehlikeliler mi peki?"

"Ancak bir aptalsan ama o zaman bile ölme olasılığın çok dü-şük. Birkaç gün hastalanırsın, o kadar. Ondan daha fazlası değil ama yürüyüş çok acı verici olabilir. Birkaç dakika için burada dinleneceğiz. Programın ilerisindeyiz. Ah, evet, Amerika'ya hoşgeldiniz,*amigo."*

"Bu çitten başka bir şey yok mu?" diye sordu Mustafa, şaş-kınlıkla.

"Kuzey Amerikalılar zengin, evet, ve akıllı, evet, ama aynı zamanda da tembel. Gringoların yapmaya üşendikleri işler olma-saydı, insanlarım oraya gitmezlerdi."

"Amerika'ya kaç tane insan soktun?"

"Ben mi? Binlerce. İnan bana, binlerce. Bunun için çok iyi

para alıyorum. Güzel bir evim ve benim adıma çalışan altı çaka-lım daha var. Gringolar sınırdan geçen insanlardan çok uyuşturu-cu kaçakçılarıyla ilgileniyorlar ve ben de o işe hiç bulaşmıyorum.Sıkıntıya değmez. Adamlarımdan ikisi o işi benim için yapıyor-lar. Sonuçta kazancıçok yüksek."

"Ne tür uyuşturucular?" diye sordu Mustafa.

"Parası ödenen türden." Ricardo sırıttı ve matarasından bir yudum daha aldı.

Abdullah yanlarına yaklaşırken Mustafa ona döndü.

"Bunun zor bir yürüyüş olacağını sanmıştım," dedi Abdul-lah.

"Sadece şehirliler için," diye cevap verdi Ricardo. "Burası be-nim ülkem. Ben çölde doğdum."

"Ben de öyle," dedi Abdullah. "Güzel bir gün." Sonuçta bu yürüyüş bir arabanın arkasında oturmaktan daha zevkliydi.

Ricardo bir sigara daha yaktı. Mentollü sigarayı seviyordu. "Bir-iki ay daha havalar ısınmaz. Ama sonrasında gerçekten sı-cak olabilir ve akıllı bir adam yanında yeterince su taşır. Ağus-tos sıcağında burada insan susuzluktan ölebilir. Ama benimkiler arasında ölen hiç olmadı. Herkesin yanına su almasına dikkatediyorum. Tabiat Ana neşefkatlidir ne de merhametli," dedi ça-kal. Yürüyüşün sonunda arabayla doğuya, El Paso'ya gidecek-ti. Oradan, Ascension'daki güzel ve rahat evine dönecekti. Evi ihtiyaç duyabileceklerişeyleri çalma alışkanlığı olan göçmenleryüzünden endişelenmesini gerektirmeyecek kadar uzaktı. Sınırıngringo tarafında ne kadar şey çaldıklarını merak ediyordu amasonuçta bu onun sorunu değ ildi, değil mi? Sigarasını bitirip aya-ğa kalktı. "Üç kilometre kaldı, dostlarım."

Mustafa ve arkadaşları tekrar adamın peşine takıldılar. Sadece üç kilometre mi? Arabistan'da otobüs durağına gitmek için biledaha uzun yol yürümeleri gerekiyordu.

Sayısal klavyenin tuşlarına basıp durmak, bir kaktüs bahçe-sinde çıplak koşmak kadar zevkliydi. Jack entelektüel dürtüye

ihtiyaç duyan biriydi ve bazıları soruşturma hesaplamalarından bunualabilseler bile, Jack hiç hoşlanmamış tı.

"Sıkıldın mı?" diye sordu Tony Wills.

"Fazlasıyla," dedi Jack.

"İşte bu da istihbarat toplama işinin gerçeklerinden biri. He-yecanlı olduğunda bile, oldukça sıkıcıdır; eh, özellikle kaçmayı bilen bir tilkinin peşini sürmüyorsan. O zaman biraz eğlenceli olabilir ama dışarıda bir hedefi takip etmek gibi değildir. Ben o işi hiç yapmadım."

"Babam da yapmamış," dedi Jack.

"Okuduğun hikâyelere bağlı. Baban genellikle keskin uçlara yaklaşırdı. Bundan hoşlandığını pek sanmıyorum. Bu konuda hiçkonuşur muydu?"

"Asla. Bir kez bile. Annemin de çokşey bildiğini sanmıyo-rum. Denizaltıolayı dışında. Ama o konuda da bildiklerimiçoğunu kitaplardan öğrendim. Bir defasında babama sordum ve verdiği tek cevap, 'Gazetelerde okuduğun her şeye inanıyor mu-sun?' diye sormak oldu. Şu Rus Gerasimov televizyona çıktığın-da bile babamın tek yaptığı homurdanmaktı."

"Langley'de onun bir casuslar kralı olduğu söyleniyor. Bütün sırları olması gerektiği şekilde korumuş. Ama genellikle YedinciKat'ta çalışmıştı. Ben hiç o kadar yükselemedim."

"Belik sen bana bir şeyler söyleyebilirsin."

"Ne gibi?"

"Gerasimov. N'ikolay Borissovich Gerasimov. Gerçekten KGB'nin lideri miydi? Babam onu gerçekten Moskova'dan dı-şarı mı çekti?"

Wills bir an tereddüt etti ama kaçamaklıdavranmanın anlamıyoktu. "Evet. KGBşefiydi ve evet, baban onu muhbir yaptı."

"Ciddi misin? Babam bunu nasıl başardı?"

"Çok uzun bir hikâye ve henüz dinlemek için yetkin yok."

"Peki neden babama kızgındı?"

"Çünkü bunu istemeden yaptı. Baban onu ihanete zorladı.Baban Başkan olduktan sonra, adam intikam al mak istedi ama biliyorsun, Nikolay Borissovich ötmüştü; kanarya gibi olmasada, ötmüştü. Şimdi Tanık Koruma Programı'nda. Arada bir biraz

daha öttürmek ıçm hâlâ getiriyorlar. Enselediğin adamlar sanaherşeyi bir seferde anlatmaz; dolayısıyla periyodik olarak geri dönmen gerekir. Bu onlara kendilerini önemli hissettirir; genel-likle bu yüzden daha çok öterler. Hâlâ mutlu olduğu söylenemez.Evine dönemiyor. Bunu yaparsa onuşişe geçirirler. Ruslar vata-na ihanet karşısında asla bağışlayıcı değillerdir. Biz de öyle. Bu yüzden, hayatının geri kalanını federal koruma altında geçiriyor. Son duyduğuma göre, golf oynamaya başlamış. Kızı Virginia'dabir para babası yla evlenmiş. Kız artık tam anlamıyla Amerikalı ama babası mutsuz bir adam olarak ölecek. Sovyetler Birliği'ninbaşına geçmek istiyordu, gerçekten, ama baban o hayalini ebedi-yen yok etti ve Nick de hâlâ ona kin güdüyor."

"Vay canına."

"Sali ile ilgili yeni bir şey bulabildin mi?" diye sordu Wills, konuyu tekrarşimdiye döndürerek.

"Bir şeyler buldum. Elli bin orada, seksen bin burada... dolar değil, pound. Haklarında pek bilgi sahibi olmadığım hesaplara. Haftada iki ila sekiz bin pound arasında değişiyor ama bu muhte-melen onun için çok önemsiz bir rakam."

"Para nereden geliyor?" diye sordu Wills.

"Tam olarak belli değil, Tony. Bence aile hesabını biraz tırma-lıyor; belik masraf olarak yazabileceği yüzde ikilik bir kısmını.Ailesinin cebinden para çaldığını babasına belli edecek kadar de-ğil. Bunu öğrenseler nasıl tepki verirlerdi acaba?"

"Elini kesmezler bence ama daha kötüsünü yapabilirler; pa-rasını keserler. Bu adamın para kazanmak için çalışmak zorundakaldığını bir düşünsene!"

"Gerçek iş mi demek istiyorsun?" Jack güldü. "Her nedensehayal bile edemiyorum. Böyle lüks bir hayata o kadar uzun za-mandır alışmış ki başka türlüsünü sürdüremez. Londra'ya çokkez gittim. Çalışan sınıfın orada nasıl hayatta kaldığını anlamakzor."

Wills alçak sesle mırıldandı. "Cennet'i gördükten sonra onlarıdünyada nasıl tutabilirsin ki?"

Jack kızardı. "Bak, Tony, evet, zengin bir aileden geldiğimi biliyorum ama babam beni her yaz çalıştırdı. İki ay boyunca bir

inşaat sahasında bile çalıştım. Bu, Mike Brennan ve arkadaşla-rının işini çok zorlaştırıyordu elbette. Ama babam gerçekten ça-lışmanın nasıl olduğunu anlamamı istiyordu. Başlangıçta nefret etmiştim ama geriye dönüp baktığımda, bence babam iyi bir şeyyapmıştı. Bu Sali denen adam böyle bir şeyi hiç yapmamış. Yani,eğer mecbur kalsaydım, ben gerçek dünyada çalışarak hayattakalmayıbaşarırdım. Ama bu adamın işiçok zor olurdu." "Pekâlâ, açıklanamayan para toplamda ne kadar?" "İki yüz bin pound kadar; yani üç yüz bin dolar civarında. Ama henüz tam olarak belirleyemedim ve o kadar çok para sa-yılmaz."

"Daraltmak ne kadar sürer?"

"Bu hızla mı? Eğer şanslıysam, belki bir hafta. Bu iş akşam trafiğinde New York'un tek şeritli bir sokağında araba kullanmakgibi."

"Devam et. Kolay ya da eğlenceli olması gerekmiyor." "Başüstüne, efendim." Bu, Beyaz Saray'daki Deniz Komandoları'ndan öğrendiği bir şeydi. Arada bir kendisinebile söylerlerdi ama babasıfark ettikten

sonra buna kesin olarak son vermişti. Jack bilgisayarına geri döndü. Gerçek notlarını beyaz çizgili bir kağıda not alıyor, sonra her öğleden sonraları ayrı birbilgisayar dosyasına aktarıyordu; böylesi onun için daha kolaydı.Kendisi yazmaya devam ederken, Tony'nin küçük odalarından ayrılıp üst kata çıktığını fark etti.

*****

"Bu çocuğun gözleri çok keskin," dedi Wills, en üst kattaki Rick Bell'e.

"Öyle mi?" Babasıkim olursa olsun, bir acemiden sonuç bek-lemek için henüz çok erkendi.

"Ona Londra'da yaşayan genç bir Suudi'yi izletiyorum; Uda bin Sali adında bir adam. Ailesinin servetini kullanarak para işle-tiyor. Bir defasında ilginç buldukları birini aradığı için, İngilizleronu uzaktan izliyorlar."

"Ve?"

"Ve Jack açıklanamayan birkaç yüz bin pound keşfetti."

"Ne kadar sağlam?" diye sordu Bell.

"Deneyimli birine izletmemiz gerekecek ama doğrusunu is tersen... bu çocuğun burnu çok hassas."

"Dave Cunningham, belki?" Cunningham, Adalet Bakanlığı'ndan ayrıldıktan sonra Kampüs'e katılmıştı. Altmış yaşına yaklaşan Dave, sayılar konusunda efsanevi bir burna sa-hipti. Kampüs'ün ticaret bölümü, onu genellikle "geleneksel" iş-ler için kullanıyordu. Adam Wall Street'te çok başarılı olabilirdiama kötü adamlarıenseleyerek hayatını kazanmayı seviyordu.

"Ben de Dave'i seçerim," dedi Tony.

"Pekâlâ, Jack'in bilgisayarındaki dosyalan Dave'inkine akta-ralım ve neler bulacağına bir bakalım."

"Bana uyar, Rick. Dün Ulusal Güvenlik Servisi'nden gelen raporu gördün mü?"

"Evet. Dikkatimi çekti," diye cevap verdi Bell, başını kaldı-rarak. Üç gün önce, devlet istihbarat servislerinin ilginç bulduğukaynaklardan gelen mesajlar, yüzde on yedi düşmüştü ve özel-likle ilginç iki kaynak neredeyse tamamen durmuştu. Bir askeri birimdeki radyo trafiği bunu yaptığında, genellikle gerçek ope-rasyonlar öncesinde bir daha izlenmemesi anlamına geliyordu.Bu, sinyal istihbaratıtoplayan insanların sinirini bozan bir şeydi.Çoğunlukla hiçbir anlamı olmuyordu; sadece operasyondaki bir tesadüf oluyordu. Ama sık sık gerçek bir şeye dönüştüğünden, sinyal casusları bu tür durumlarda sık sık gerginleşiyordu.

"Bir fikrin var mı?" diye sordu Wills.

Bell başını iki yana salladı. "Batıl inançlarımdan on yıl önce vazgeçtim."

Ama Tony Wills vazgeçmemişti: "Rick, harekete geçmeliyiz. Uzun zaman önce bunu yapmalıydık."

"Ne dediğinin farkındayım ama burayı o tür şeylerle yönete-nleyiz."

"Rick, bu bir beysbol oyununda oturmak gibi; belki saha ke-

narında koltuklarda oturuyoruz ama canın istediğinde sahaya gi
remiyorsun."

"Ne yapmak için? Hakemi öldürmek için mi?" diye sordu Bell.

"Hayır, sadece demirden bir topu fırlatmaya hazırlanan oyun-cuyu öldürmek için."

"Sabır, Tony, sabır."

"Lanet olasıca bir erdem, değil mi?" Wills bütün deneyimine rağmen, bu erdemi asla edinememişti.

"Sen böyle düşünüyorsun. Bir de Gerry'nin halini tahmin et."

"Evet, Rick, biliyorum." Wills ayağa kalktı. "Görüşürüz, dos-tum."

****

Ne başka bir insan, ne bir araba, ne de bir helikopter görmüş-lerdi. Belli birşekilde, burada değerli bir şey yoktu. Petrol, altın,hatta bakır bile. Korumaya değer hiçbir şey. Yürüyüş için sağlıklıolmak yeterliydi. Orada burada birkaç dikenli çalıve birkaç bo-dur ağaç. Hiçbiri yeni olmayan birkaç lastik izi. Amerika'nın bu kısmı, Suudi Arabistan'ın Boş Bölgesi'ne benziyordu. Orada bir çöl devesinin bile canı sıkılırdı.

Ama yürüyüş bitmişti. Küçük bir tepenin dibine geldikle-rinde, aralarında konuşan adamların yanında durduğu beş arabagözlerine ilişti.

"Ah," dedi Ricardo, "onlar da erken gelmişler. Mükemmel." Bu somurtkan yabancıları onlara teslim edip kendi işiyle ilgile-nebilirdi. Durdu ve müşterilerinin yetişmesi için bekledi.

"Burası mı?" diye sordu Mustafa, umutlu bir sesle. Kolay bir yürüyüş olmuştu; tahmin ettiğinden çok daha kolay.

"Şurada duran dostlarım sizi Las Cruces'e götürecek. Orada yolculuğunuzun geri kalanı için plan yapabilirsiniz."

"Ya sen?" diye sordu Mustafa.

"Ben evime, ailemin yanına dönüyorum," diye cevap verdi Ricardo. Bu yeterince basit değil miydi? Belki de bu adamın birailesi yoktu?

Yürüyüşün geri kalanısadece on dakika sürdü. Ricardo grup-taki adamlarla tokalaştıktan sonra en öndeki arazi aracına bin-di. Savunmacı bir tavırla olsa bile, yeterince dost canlısıydılar.

Onları buraya ulaştırmak daha zor olabilirdi ama kaçak göçmen trafiği Arizona ve Kaliforniya'da daha yoğun olduğundan, Bir-leşik Devletler Sınır Devriyesi adamlarının çoğunu oralarda tu-tuyordu. Er ya da geç, burada da kaçak göçmen trafiği olduğunukeşfedeceklerdi. Ama o kadar yoğun bir ölçüde değil. O

zamanRicardo para kazanmak için yeni bir yol bulmak zorunda kalabi-lirdi. Yine de, son yedi yıl içinde iyi para kazanmıştı; bir iş kurup,çocuklarını daha yasal bir meslekte yetiştirebilirdi.

Grubun araçlara binip hareket edişini izledi. Kendisi de LasCruces'e yöneldi ama sonra I-10'dan El Paso'ya döndü. Müş-terilerinin Amerika'da ne yapmayıplanladığını merak etmektenuzun zaman önce vazgeçmişti. Muhtemelen bahçıvanlık yapmayıya da inşaatlarda çalışmayı düşünmüyorlardı ama bu iş için ken-disine on bin Amerikan Doları ödemişlerdi; nakit olarak. Dolayı-sıyla, birileri için önemli olmalıydılar... ama kendisi için değil.

10 VARIŞ

Mustafa ve dostları için, Las Cruces'e yolculukları şaşırtıcı birşekilde güzel bir dinlence olmuştu ve dışa vurmamalarına rağ-men,şimdi hepsi heyecanlıydı. Artık Amerika'daydılar. Öldüre-cekleri insanlar bunlardı. Görev artık sonuçlanmaya daha yakın-dı ve aradaki mesafe kilometrelerle değil, görünmez bir çizgiyleölçülüyordu. BüyükŞeytan'ın kalbine ulaşmışlardı. Ülkelerininve tüm İslam dünyasının üzerine ölüm yağdıran, İsrail'e yaltak-lanan insanlar bunlardı.

Deming'den sağa dönerek Las Cruces'e yöneldiler. I-10 üze-rindeki bir sonraki duraklarına sadece altmış iki mil, yani yüz ki-lometre kalmıştı. Yol kenarındaki otelleri, yemekyenecek yerleri gösteren tabelalar vardıve araba saatte yüz on kilometre hızla gitmesine rağmen ufuk çizgisi bir türlü yaklaşmıyor gibi görü-nüyordu.

Sürücüleri daha öncekiler gibi Meksikalı'ya benziyordu vehiç konuşmuyordu. Muhtemelen başka bir kiral ık aracıydı. Kim-se birşey söylemiyordu; sürücü umursamadığıiçin, yolcularıİngilizce'yi aksanlı konuştukları ve sürücü bunu fark edebileceği için. Sürücünün hatırlayacağı tek şey, New Mexico'nun güneyin-deki bir toprak yolda bazıinsanları aldığı ve onları başka bir yeregötürdüğüydü.

Mustafa, işin gruptaki diğerleri için muhtemelen daha zor ol duğunu düşünüyordu. Kendisinin ne yaptığını bildiğine inanmakzorundaydılar. Görev kumandanı oydu; bir daha birleşmemeküzere ayrılacak olan dört gruplu bir savaş grubunun lideri. Gö-rev en ince detayına kadar planlanmıştı. Gelecekte iletişimlerisadece bilgisayar aracılığıyla olacaktı ve sadece birkaç kez tek-rarlanacaktı. Bağımsız hareket edeceklerdi ama basit bir zaman planıyla ve tek bir stratejik hedefe yönelik çalışacaklardı.

Bu plan, Amerika 'yi daha önce hiçbir planın yapamadığı şekilde sarsacak,diye düşündü Mustafa, yanları ndan geçen birsteyşın arabaya bakarken. Anne-baba ve iki küçük çocuk; muh-temelen biri dört ve diğeri bir buçuk yaşında. Gavurlar;hepsi. Hedefler.

Operasyon planı tamamen yazıya dökülmüş ve dört kopya hazırlanmıştı. Her takım lideri için bir tane. Diğer veriler, adam-ların her birinin çantalarında taşıdıkları dizüstü bilgisayarlardakayıtlıydı. Fazla bir şeye ihtiyaçları olmayacaktıve plana göre, Amerikalılar 'ı daha da şaşırtmak için geride olabildiğince az şeybı rakacaklardı.

Etraflarını saran araziye bakarken hafifçe gülümsedi. Bir si-gara yaktı— sadece üç tane kalmıştı - ve derin bir nefes çektiktensonra klimanın üzerine üflediği serin havanın tadını çıkardı. Ar-kalarında, güneş ufuk çizgisinin üzerinde alçalıyordu. Bir sonra-ki - ve son - duraklarına karanlıkta ulaşacaklardı ve bunun iyi birstratejik planlama olduğunu düşündü. Sadece şans eseri olduğu-nun farkındaydı ama aynı zamanda Allah'ın planlarına yardımcıolduğunu da gösteriyordu. Sonuçta O'nun adına çalıştıklarına göre, elbette ki

yardım edecekti.

***

Bir günlük sıkıcı çalışma daha bitti,diye düşündü Jack, ara-basına doğru yürürken. Kampus ile ilgili tek kötü şey, kimseyle bu konuda konuşamamasıydı. Kimsenin bu bilgileri bilmeye yet-kisi yoktu ama nedenini henüz anlayamamıştı. Aslında babasıylakonuşabilirdi; sonuçta Başkan'ın her şeye ulaşma yetkisi vardı

ve eski başkanlar da kanun gücüyle olmasa bile, pratik kanallarla önemli bilgilere ulaşabilirdi. Ama hayır, bunu yapamazdı. Babası buyeni işten hiç hoşlanmayacaktı. Babası bir telefon açıp her şeyi mahvedebilirdi ama Jack bir kez ortamın tadını almıştı ve peşini bırakmaya niyeti yoktu. Yine de, neler olup bittiğini bilen biriyle biraz sohbet etmek gerçekten güzel olurdu. Sadece birinin,*evet, bu gerçekten önemli bir i*şve *evet, gerçekten do*ğruya, adalete veAmerika 'ya hizmet ediyorsundemesine ihtiyacıvardı.

Gerçekten bir fark yaratabilir miydi? Dünya her zaman oldu-ğugibi devam ediyordu ve kendisinin çok şeyi değiştirebileceği-ni sanmıyordu. Eline geçen inanılmaz güce rağmen, babası bile bunu yapamamıştı. Acaba kendisi ne kadarını başarabilecekti? Ama Dünya'nın bozuk parçaları onarılabilirse, bu imkansız olup olmadığını umursamayan biri tarafından yapılmalıydı. Muhte-melen imkansız bir şeyin gerçekten imkansız olduğunu bileme-yecek kadar genç ve aptal biri tarafından. Ama ne annesi ne debabasıbu kelimeye inanıyordu ve onu da bu şekilde yetiştirmiş-lerdi. Sally yakında tıp fakültesinden mezun oluyordu ve onko-lojiye başlayacaktı; bu, annelerinin tıp kariyeri boyunca yapma-dığına pişman olduğu tek şeydi. Sally soran herkese, kanser ej-derhasıöldürüldüğünde orada olacağını söylüyordu. Dolayısıyla,imkansız diye bir şeyin olmadığına inanmak, Ryan kabilesinin yapısında vardı. Henüz nasıl olacağını bilmiyordu ama sonuçtadünya öğrenilmesi gereken bir sürü şeyle doluydu, öyle değil mi?Kendisi akıllı, iyi eğitimli ve yanlış kişiyi gücendirdiği takdirde aç kalacağından korkmasını gerektirmeyecek ölçüde varlıklıydı.Babasının kendisine kazandırdığı en önemli özgürlük buydu veJack Patrick Ryan, Jr., bunun ne kadar önemli olduğ unu anlaya-cak kadar akıllıydı; böyle bir özgürlüğün getirdiği sorumlulukla-rın farkında olmakistemese bile.

Kendi yemeklerini pişirmek yerine, o gece yerel bir et restoranında yemek yemeye karar verdiler. İçerisi Virginia Üniversitesi'nin öğrencileriyle doluydu. Hepsi akıllı görünüyor-

du ama sandıkları kadar akıllı değillerdi ve biraz fazla gürültülü kendilerine biraz fazla güvenen tiplerdi. Çocuk olmanın avantaj larından biri buydu; hâlâ sevgi dolu ailelerinin ilgisine muhtaçtılar. İki Caruso'ya göre, birkaç yıl önce kendilerinin de nasıl olduğuna şöyle bir bakmak aslında eğlenceliydi; sert eğitim ve gerçek dünyadaki deneyimleri onlarıbaşka bir şeye çevirmeden önerTam olarak neye dönüştüklerini kendileri de henüz bilmiyorlardıOkulda son derece basit görünen şeyler, akademiden uzaklaştıkçagiderek karmaşık bir hal almaya başlamıştı. Sonuçta dünya diji tal değildi; her zaman düzensiz, her zaman dengesizdi ve insanındikkatsiz bir adımda kayıp düşmesi çok kolaydı. Dikkat sade-ce deneyimle kazanı labilirdi; insanın derslerini hatırlayabilmesiiçin birkaç kez düşüp kalkarak canının yanması gerekiyordu. Bu dersleri ikizler çok çabuk öğrenmişlerdi. Kendilerinden öncekikuşaklarda olduğu kadar çabuk değildi belki ama yine de bağış-lamayıasla öğrenememiş bir dünyada hata yapmanın sonuçlarınıanlayacakları kadar erkendi.

"Fena bir yer değil," dedi Brian, fileminyonunu yarıladığın-da.

"Aşçı ne kadar kötü olursa olsun, kaliteli et yine de nefis olu-yor." Burada muhtemelen bir şef değil, aşçı vardı ama et yeterin-ce güzeldi ve brokoli de dondurucudan yeni çıkmış gibiydi.

"Gerçekten de bundan daha iyisini yemem gerek," dedi Bri-an.

"Hazır fırsatın varken, yemeğinin tadını çıkar. Henüz otuz ya-şında değiliz, değil mi?"

Güzel bir espriydi. "Ulaşılması çok zor bir yaş gibi görünü-yordu, değil mi?"

"Yaşlılık nerede başlıyor? Ah, evet. Yine de binbaşılık için bir hayli gençsin, değil mi?"

Aldo omuz silkti. "Sanırım öyle. Komutanım beni seviyordu ve emrimde çalışan çok iyi adamlar vardı. Topçu çavuşum da oradan memnundu."

"Büro'da, Dunkin' Donuts ile yaşamaya alışıyorsun ve... eh,Amerika'da en iyi endüstriyel kahveyi yapı yorlar. Öyle bir bes-lenme alışkanlığıyla elbette ki göbeğinin çıkmasını engellemekçok zor."

"Masaya bağlı bir savaşçı için yine de gayet formundasın, Enzo," dedi Brian. Aslında cömert konuşmuştu. Sabah koşula-rını) sonunda, kardeşi olduğu yere yıkılacak gibi görünüyordu. Ama bir deniz komandosu için dört kilometrelik koşu, sabah kahvesi gibiydi; uyku mahmurluğunu üzerinden atmasını sağlı-yordu. "Keşke bizi ne için eğittiklerini bilebilseydik."

"İnsanları öldürmek için eğitiliyoruz ve bilmemiz gereken tek şey de bu. Görülmeden yaklaş, işin bitince de fark edilmedenortadan kaybol."

"Tabancalarla mı?" diye sordu Brian, şüpheci bir tavır-la. "Biraz gürültülü ve kesinlikle bir tüfek kadar etkili değil. Afğanistan'dayken ekibimde bir keskin nişancım vardı. Bir bu-çuk kilometreden adam indirirdi. Barrett .50 tüfek kullanıyordu. İnanılmayacak kadar tutarlı ve kesin bir vuruş yapıyor. Vücu-dunda bir buçuk santimlik bir delik varken yürüyüp gitmek çokzordur." Özellikle de ekibindeki Detroit doğumlu keskin nişancı, zenci Onbaşı Alan Roberts genellikle kafadan vurmayı tercih et-liğinden, .50 olabilecek en etkili şekilde hasar veriyordu.

"Şey, belki susturuculu olanlar. Bir tabancanın sesini kesmek son derece kolay."

"Onları görmüştüm. Gerektiğinde kullanmak üzere eğitim aldık ama bir takım elbisenin altında taşınamayacak kadar bü-yükler ve onlarıdışarı çıkarmak, hareketsiz durmak ve hedefinbaşına nişan almak zorundasın. Büyü alanında eğitim alalım diyebizi James Bond Okulu'na göndermedikleri sürece, tabancayla çok fazla insan öldüremeyiz, Enzo."

"O zaman belki başka bir şey kullanacağız."

"Yani sen de mi bilmiyorsun?"

"Hey, oğlum, benim maaş çekim hâlâ Büro'dan geliyor. Bil-diğim tek şey, beni buraya Gus Werner gönderdi ve bu da konuyuyeterince dürüst kılıyor... sanırım."

"Daha önce de onun adını söylemiştin. Kim o?"

"Antiterör Birimi'nin yenişefi ve yönetici yardımcısı. Gus'a karşı çıkamazsın. Rehine Kurtarma Ekibi'nin

başıydı. Akıllı adam ve son derece sıkı. Kan görünce bayıldığını hiç sanmıyo-rum ama omuzlarının üzerinde gerçekten düşünebilen bir kafası

var. Terörizm Büro'da yeni birşey ve Dan Murray'm onu bu işeseçmesinin nedeni sadece ateş edebilmesi değil. O ve Murrayçok sıkılar; en az yirmi yıldır arkadaşlar. Murray de hiç boş değildir. Her neyse, beni buraya o gönderdiyse, ortada sorun yok demektir. Dolayısıyla, bana kanunları çiğnememi söyleyinceye-kadar, oyunu oynamaya devam edeceğim." "Ben de ama hâlâ biraz gerginim."

Las Cruces'te kısa duraklamalar ve aktarmalar için bir hava-alanıvardı ve burada çok sayıda kiralık araba ofisine rastlamakmümkündü. Arabayla yanaştıklarında, Mustafa'nın sinirleri ge-rildi. Kendisi ve arkadaşlarıburada araba kiralayacaklardı.

"Her şey hazır," dedi sürücü. Mustafa'ya iki kağıt verdi. "Bunlar rezervasyon numaralarınız. Dört kapılı Ford Crown Vi-ctoria sedan kullanacaksınız. İstediğiniz steyşınları El Paso'yagitmeden ayarlamamız mümkün olmadı ve açıkçası bunu da pek istemedik. Visa kartlarınızı kullanın. Senin adın Tomas Salazar; arkadaşınınki de Hector Santos. Onlara rezervasyon numaraları-nızı gösterin ve sadece söyledikleri gibi yapın. Çok kolay." İkiadam da Latin Amerikalı'ya benzemiyordu ama bu kiralık arabaofisindeki insanların ikisi de İspanyolca bilmeyen cahil adam-lardı.

Mustafa arabadan indi ve arkadaşına peşinden gelmesini işa-ret ederek içeri girdi.

O anda işin çok kolay olduğunu anladı. Bu işyerinin sahibi her kimse, çalıştırmak için zeki insanlar bulma zahmetine girme-mişti. Masada oturan delikanlı öne eğilmiş, elindeki çizgiromanadalmıştı.

"Merhaba," dedi Mustafa, sahte bir güvenle. "Rezervasyo-num var." Numarayıbir kağıda yazdı ve çocuğa verdi.

"Tamam." Delikanlı, Batman'in en son macerasından uzak-laşmak zorunda kaldığıçin sinirlendiğini belli etmedi. En azın-dan ofis bilgisayarını kullanmayı biliyordu. Bilgisayarın yazıcısıçoğu detayları doldurulmuş bir kiralama formunu çıkardı.

Mustafa uluslararası sürücü ehliyetini verdi, delikanlı ehli-yetin fotokopisini çekti ve sonra fotokopiyi formun kendisinde kalacak olan kopyasına zımbaladı. Bay Salazar bütün sigorta se-çeneklerini kendi üzerine aldığıçin memnun oldu.

"Pekâlâ, arabanız dört numaralı bölmede duran beyaz Ford.Kapıdan çıkınca sağa dönün. Anahtarlar kontağın üzerinde, efen-dim."

"Teşekkür ederim," dedi Mustafa, aksanlı İngilizce'siyle. Gerçekten bu kadar kolay mıydı?

Görünüşe göre öyleydi. Arabanın koltuğunu kendine göreayarladığısırada, Said beş numaralı bölmede duran yeşil sedanıalmak için geldi. İkisinin de ellerinde New Mexico haritaları var-dıama aslında pek ihtiyaç duymuyorlardı. İki adam arabalarını çalıştırdılar ve otoparktan çıkıp arazi araçlarının beklediği yere doğru yöneldiler. Onları takip etmek çocuk oyuncağıydı. Akşa-mın bu saatinde Las Cruces'te trafik vardı ama o kadar da yoğundeğildi.

Sekiz blok kuzeyde, Las Cruces'in ana caddesi gibi görü-nen bir yerde, başka bir kiralık araba ofisi

daha vardı. Ofisin adı Hertz idi ve Mustafa biraz Yahudi ismine benzediğini düşündü.İki arkadaşı içeri girdiler ve on dakika sonra dışarı çıkıp kiralık arabalarına bindiler. Yine, Said ve kendisinin kullandığı araba-ların aynısıydı. Bu iş bittikten sonra - belki de işin en tehlikeli kısmıydı - arazi araçlarının peşine takılıp yirmi kilometre dahakuzeye doğru gittiler ve sonra ana yoldan ayrılarak bir toprakyola girdiler. Bunlardan burada çok var gibi görünüyordu... tıpkıkendi ülkelerindeki gibi. Bir-iki kilometre kadar daha gittikten sonra, önünde bir kamyonun park edilmiş olduğu bir eve rastladı-lar; etrafta başka bina görünmüyordu. Bütün araçlar eve yanaştıve herkes indi; Mustafa bunun son düzgün toplantı olacağının farkındaydı.

"Silahlarınız burada," dedi Juan. Mustafa'ya işaret etti. "Be-nimle gel, lütfen."

Bu sıradan görünüşlü ahşap yapının içi, tam anlamıyla cep-hanelik ve mühimmat deposu gibiydi. Toplam on altı mukavva kutu içinde on altıMAC-10 makineli silah duruyordu. Pek güzel

göründükleri söylenemezdi; MAC makine çeliğinden yapılırdı ve çirkin bir görüntüsü vardı. Her silah için on iki şarjör vardı- hepsi dolu görünüyordu - ve siyah izolasyon bandıyla birbirle-rine iliştirilmişti.

"Silahlar hiç kullanılmadı," dedi Juan. "Her biri için susturu-cu da var. Çok etkili susturucular değil ama dengeyi ve tutarlılığıartırıyorlar. Bu silahı kullanmak Uzi kadar kolay değildir; ama onları burada bulmak çok zor. Bu silahın etkili menzili yakla-şık on metre. Doldurup boşaltması çok kolay. Ateşleme hızı çok yüksek." Aslında, otuz mermilik bir şarjörü otuz saniyeden kısa süre içinde boşaltabiliyordu ve bu, etkili kullanım için fazla hız-lıydı ama bu adamlar böyle bir şeyi umursayacak gibi görünmü-yorlardı.

Araplar'ın her biri silahlarını aldılar ve yeni bir dosta merhaba der gibi ellerinde tarttılar. Sonra bir çift şarjörü ellerine aldılar...

"Durun!" diye bağırdı Juan. "Bunlar içeride denemeyi dü-şünmüyorsunuz herhalde. Eğer denemeniz gerekiyorsa, dışanda hedeflerimiz var."

"Bu çok gürültülü olmaz mı?" diye sordu Mustafa.

"Burada en yakın ev dört kilometre uzakta, dostum," diye ce-vap verdi Juan. Mermiler o kadar uzağa gidemezdi ve gürültününde gidemeyeceğini düşünüyordu ama bunda yanılıyordu.

Ama konukları Juan'ın bölgeyi bildiğine inanıyorlardı ve si-lahlarıdenemek için sabırsızlanıyorlardı. Evden yirmi metre ka-dar ötede, sandık ve kurularla dolu bir kumluk vardı. Tek tek şar-jörlerini silahlara yerle ştirdiler ve emniyetlerini açtılar. Ateş emriverilmedi. Sadece Mustafa'nın ateş etmesini beklediler. Mustafa namludan sarkan kayışıtuttu ve tetiği çekti.

Sonuçlar fena değildi. MAC-10 gürültülü bir şekilde mermi-lerini kusarken bu tür silahların hepsinin yapacağı gibi yukarıaşağısallandı ama Mustafa silahı ilk kez denediği ve bu sadecepoligon atışı sayılabileceği için, ancak altı metre ötedeki bir mu-kavva kutuyu vurabildi. Çok kısa bir süre sonra şarjör boşaldı. Şarjörü çıkarıp ters çevirmeyi ve iki-üç saniye daha eğlenmeyidüşündü ama kendini frenledi. Çok yakında bunu yapacağı birzaman gelecekti.

"Susturucular?" diye sordu Juan.

"İçeride. Namluya vidalanıyorlar ve böylesi daha iyi; mer-mileri saçışını kontrol etmek kolaylaşıyor," dedi Juan, bilgiçbir lavırla. Yıllar boyunca bu silahı Dallas ve Santa Fe'deki iş ra-k iplerini ya da diğer sevilmeyen insanları ortadan kaldırmak içinkullanmıştı. Buna rağmen, konuklarına biraz huzursuzlukla ba-kıyordu. Çok fazla sırıtıyorlardı. Juan bu adamların kendisi gibi olmadıklarına karar verdi ve onlardan ne kadar çabuk ayrılırsa, okadar iyi olacağını düşündü. Gidecekleri yerdeki insanların böylebirşansı olmayacaktı ama bu da Juan'ın sorunu değildi. Emirleri en tepeden geliyordu. İyi para ödenmişti. Juan'in şikayet edecek bir şeyi yoktu ama iyi bir insan sarrafı olarak, bu adamların gü-venilir olmadığını hissediyordu.

Mustafa onun peşinden içeri girdi ve susturucuyu aldı. Çapı yaklaşık on santimdi ve yarım metre uzunluğundaydı. Juan'm söylediği gibi namluya vidalanıyordu ve bir bütün olarak silahıdengeliyordu. Mustafa silahıelinde tarttı ve bu şekilde kullanma-larının daha uygun olacağına karar verdi. Namlunun yukarı kalk-masını engellemek ve daha isabetli atışlar yapmak önemliydi.Gürültünün azaltılmasının gerçekleştirecekleri planda bir önemi yoktu ama tutarlılık önemliydi. Ama susturucu yüzünden, kolay-ca gizlenebilecek bir silah aşırı büyük hale geliyordu. Şimdilik susturucusunu çıkardı ve bir çantaya attı. Sonra dışarı çıkarakadamlarının yanına döndü. Juan da arkasındaydı.

"Bilmeniz gereken bazı şeyler var," dedi Juan, kontrollü bir ses tonuyla. "Amerikan-polisi oldukça etkilidir ama sandığınız kadar da güçlü değildir. Eğer arabayla giderken sizi durdururlar-sa, yapmanız gereken tek şey kibar konuşmak. Arabadan inme-nizi söylerse, bunu yapın. Amerikan kanunlarına göre, üzeriniz-de silah bulunup bulunmadığını anlamak için üzerinizi aramak isteyebilir ve buna yetkisi vardır ama arabanızı aramak isterse,yine Amerikan kanunlarına göre, hayır, bunu yapmanızı istemi-yorum diyebilirsiniz; o zaman*belki* bundan vazgeçebilir. Tekrar-lıyorum: Amerikalı bir polis memuru arabanızı aramak isterse, sadece hayır deyin, belki vazgeçebilir. Sonra arabanıza binin veoradan uzaklaşın. Araba kullanırken, yol kenarındaki tabelalarda

belirtilen rakamdan daha hızlı gitmeyin. Bunu yaparsanız, muh temelen sizi rahatsız etmezler. Eğer hız sınırını aşarsanız, sizidurduran polise bir bahane uydurmanız gerekir. Bu yüzden sakınyapmayın. Sabırlı olun. Sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Ya polis memuru çok saldırgansa ve..."

Juan sorunun devamında neyin geleceğini biliyordu. "Birini öldürmek zorunda kalırsanız mı? Evet, böyle bir şey olabilir amao zaman bütün polisleri peşinize takarsınız. Bir polis memurusizi durdurduğunda, yapacağı ilk şey telsizle yerini, arabanızın plakasını ve tanımını merkeze bildirmektir. Dolayısıyla, onu öl-dürdüğünüz takdirde birkaç dakika içinde arkadaşları - kalaba-lık gruplar halinde - peşinize takılır. Polis öldürmeye değmez. Sadece başınıza daha fazla dert alırsınız. Amerikan polislerininelinde bir sürü araba ve hatta helikopter var. Sizi aramaya başla-dıklarında mutlaka bulurlar. Dolayısıyla tek savunmanız, dikkat çekmemek. Aşırı hız yapmayın. Trafik kanunlarını çiğnemeyin. Kurallara uyduğunuz sürece, başınız derde girmez. Kuralları çiğ-nerseniz, silahınız olsun ya da olmasın yakalanırsınız. Anladınızmı?"

"Anladık," dedi Mustafa.

"Hepiniz için harita getirdik. Amerikan Otomotivciler Odası'ndan alınmış iyi haritalardır. Hepinizin gizli kimliğiyle il-gili hikâyesi hazır, değil mi?" diye sordu Juan. Bu işi artık bir anönce bitirmek için sabı rsızlanıyordu.

Mustafa arkadaşlarına baktı ama işlerine devam etmek konu-sunda fazlasıyla istekli olduklarını gördü. Tekrar Juan'a döndü. "Yardımların için teşekkürler, dostum."

Hay senin dostunu,diye düşündü Juan ama adamın elini sıktıve onlarla birlikte binanın ön tarafına geldi. Çantalar arazi araç-larından alınıp çabucak sedanlara aktarıldı ve Araplar arabalarınadoluşarak hareket etti. 185 numaralıeyalet karayolundan devam edecek, birkaç dakika sonra Radium Springs'ten I-25 Kuzey'e sapacaklardı. Bu noktaya geldiklerinde grup son kez toplandı veherkes tokalaştı; hatta Juan bazılarının kendisini öptüğünü görün-ceşaşırdı. Sonra adamların her biri tekrar arabalarına doluştu.

Mustafa direksiyonda rahattı. Sigara paketlerini yanındaki

konsola koydu ve aynalarını ayarladıktan sonra emniyet kemeri-ni taktı; emniyet kemeri takmanın en az hız sınırına dikkat etmek kadar önemli olduğu söylenmişti. Bir polis memurunun kendile-rini kenara çekmesini kesinlikle istemiyordu. Juan'dan aldığıtali-matlara rağmen, böyle bir riske girmekten çekiniyordu. Yanındangeçerlerken bir polis onların kim olduğunu anlamayabilirdi ama yüz yüze gelmek farklı bir durumdu ve Amerikalılar'ın Araplarhakkında neler düşündüğünü biliyordu. Bu nedenle, yanlarındakibütün Kuran'larıbagaja atmışlardı.

Abdullah yolculuğun uzun süreceğini biliyordu ama önemi yoktu. I-25'ten kuzeye, Albuquerque'ye gidecekler, oradan do-ğuya saparak neredeyse hedeflerine ulaşana kadar I-40'ı izle-yeceklerdi. Üç bin kilometreden uzun bir mesafe. Mustafa artıkmillerle düşünmesi gerektiğine karar verdi. Bir nokta altı kilo-metre, bir mil ediyordu. Ya mesafeyi sürekli bu rakamla çarpa-cak ya da metrik ölçüyü tamamen fırlatıp atacaktı. Fark etmezdiaslında. Yaprak yeşili renkte I-25 Kuzey tabelasını görene kadar185 numaralı karayolunu takip edecekti. Koltuğuna biraz dahayerleşti, trafiği kontrol etti ve hızı saatte altmış beş mile çıkararakFord'un*cruise control* düğmesini bu hıza sabitledi. Gerisi artıksadece direksiyonu çevirmek, kendisi ve arkadaşlarının kullandı-ğı diğer arabalar gibi Albuquerque'ye yönelmiş olan trafiği takip etmekti...

****

Jack uyumakta neden bu kadar zorlandığını bilemiyordu. Saat 23:00 olmuştu, o akşam için yeterince televizyon seyretmişti ve iki-üç kadeh içki içmişti. Uykusu gelmiş olmalıydı. Aslında uykusu vardı ama bir türlü uykuya dalamıyordu. Nedenini bil-miyordu. Küçükken annesi ona sadece gözlerini kapatıp güzel şeyler düşünmesini söylerdi. Ama artık çocuk olmadığı için, işin zor kısmı güzel şeyler düşünmekti. İçinde pek de güzel şeylerbulunmayan yeni bir dünyaya girmişti.İşi, muhtemelen asla kar-şılaşmayacağı insanlarla ilgili bilinen ve şüphelenilen gerçekleri incelemek, karşılaşmayacakları başka insanları öldürmeyi iste-

yip istemediklerine karar vermek, sonra da bilgileri bu konuda bir şey yapabilecek ya da yapmayabilecek başkalarına aktarmak-tı. Tam olarak ne yapmaya çalışacaklarını bilmiyordu ama bazı şüpheleri vardı... çirkin şüpheler. Yatağında döndü, yastığını ka-barttı, yastık kılıfının üzerinde serin bir nokta bulmaya çalıştı,başını tekrar yastığa gömdü ve uyumaya çalıştı...

I-ıh... olmuyordu. Elbet olacaktı. Her zaman olurdu. O gece de oldu; radyolu saatin alarmıçalmadan yarım saniye önce.

Lanet olsun!diye düşünerek öfkeyle tavana baktı.

İşi teröristleri avlamaktı. Çoğu suçlarıyla ilgili iyi bir şey yaptığına inanıyordu; hatta kahramanca bir şey. Kendileri içinbunların hiçbiri suç değildi. Müslüman teröristler, yaptıkları her şeyi Tanrı için yaptıklarına

inanıyorlardı. Kuran'ın böyle bir şeyisöyleyip söylememesi umurlarında değildi. Aslında İslam'ınkutsal kitabı, masum insanları ve hatta gerekmedikçe diğer tümcanlıları öldürmeyi yasaklıyordu. Acaba gerçekte neler oluyor-du? Allah intihar komandolarını gülümseyerek mi karşılıyordu?Katolik inancına göre, vicdan çok önemliydi. Eğer doğru bir şeyiyaptığına inanıyorsan, Tanrı bunun için seni cezalandırmazdı.İslam da aynı şekilde miydi? Ayrıca, sadece bir Tanrı olduğu-na göre, belik de kurallar herkes için aynıydı. Asıl sorun, hangi dinin kurallarının Tanrı'nın düşüncelerine en yakın olduğuydu.Bunu nasıl bilebilirdin ki? Haçlılar da akıl almayacak derecedezalimlikler yapmışlardı. Ama birinin aslında ekonomi ve açgöz-lülükle ilgisi olan bir savaşa dini bir başlık uydurması, çağlarboyunca klasikleşmiş bir kalıptı. Soylu bir adam, para için savaş-tığının düşünülmesini istemezdi; üstelik Tanrı yanında olduğusürece, insanın yapamayacağı bir şey yoktu. Kılıcını salla, kiminkafasını uçurduğun önemli değildi. Piskopos öyle demişti.

Doğru. Asıl sorun, din ve politik gücün lanet olasıca bir ka-rışım oluşturmasıydı ama bu karışım, zaten macera tutkusuyla yanıp tutuşan genç beyinleri kolayca kendisine çekiyordu. Ba-basısık sık ona bundan söz etmiş, genç askerlerine savaşın bilekurallarıolduğunu ve bu kuralları çiğnemenin korkunç sonuçlardoğ urabileceğini hatırlatması gerektiğini söylemişti. Amerikan askerleri bunu çabuk öğreniyordu, çünkü disiplinsiz şiddetin

ağır şekilde cezalandırıldığı bir toplumda yetişiyorlardı ve bu, ıloğruyla yanlışı soyut kavramlarla öğretmeye çalışmaktan daha iyiydi. Bir-ikişamar yedikten sonra, insan mesajıalgılamayabaşlıyordu.

Derin bir iç çekti ve yatağında tekrar döndü. Georgetown'dan aldığıdiploma bunun aksini söylese bile, Hayatın Büyük Soru-lariile ilgili düşünmek için gerçekten çok gençti. Üniversiteler, eğitimin yüzde doksanı nın diplomayı duvara astıktan sonra baş-ladığını söylemiyordu. O zaman insanlar okul ödemelerinde in-dirim isteyebilirlerdi.

Kampüs'ün kapanma saati çoktan geçmişti. Gerry Hendley en üst kattaki ofisinde normal iş gününe sığ dıramadığı işlerinibitirmeye uğraşıyordu. Pete Alexander'dan raporlarını alan TomDavis için de durum farklıdeğildi.

"Sorun mu var?" diye sordu Hendley.

"İkizler hâlâ biraz fazla düşünüyorlar, Gerry. Bunu tahmin etmeliydik. İkisi de akıllı ve kuralına göre oynayan insanlar; do-layısıyla, o kuralları çiğneyecek şekilde eğitildiklerini görmek,onlarırahatsız ediyor. Pete'in söylediğine göre, işin komik tarafı,çok fazla endişelenen deniz komandosuymuş. FBI ajanıçok daharahatmış."

"Bunun tam tersini beklerdim."

"Ben de öyle. Pete de." Davis buzlu suyuna uzandı. Gece bukadar geç saatte asla kahve içmezdi. "Pete i şlerin nasıl bir şekilalacağını bilmediğini söylüyor ama eğitime devam etmekten baş-ka çaresi yok. Gerry, bu konuda seni daha ciddi uyarmalıydım. Böyle bir sorunla karşılaşacağımızı tahmin etmiştim. Sonuçtabu i şi ilk kez yapıyoruz. Daha önce de dediğim gibi, istediğimizinsanlar psikopatlar değil. Soru soruyorlar. Nedenini bilmek isti-yorlar. Tereddüt ediyorlar. Bu iş için robotlar kullanamayız, değilmi?"

"Castro'yu indirmeye çalıştıklarında olduğu gibi," dedi Hend-ley. O başarısızlıkla sonuçlanan çılgın girişimle ilgili dosyalan

okumuştu. Bobby Kennedy, MANGUZ operasyonunda başı çek-mişti. Muhtemelen içki içerken ya da biraz futbol seyrettiktensonra böyle bir operasyona karar vermişlerdi. Sonuçta, başkanlıkdönemi süresince Eisenhower da CIA'i benzer amaçlar için kul-lanmıştı, onlar neden bunu yapmayacaktı ki? Ama Donanma'danayrılmış eski bir asker ve asla uygulamalı deneyimi olmamış bir avukat, beş yıldıza ulaşmış bir askerin başından beri anladığı birşeyi güdüsel olarak bilemezdi elbette. Ayrıca, ellerinde güç de vardı. Anayasa, Kennedy'nin kendisini başkumandan kılıyorduve insanın elinde böylesine büyük bir güç olunca, elbette ki kul-lanmak ve dünyayıbiraz daha istediği hale getirmek istiyordu. Buyüzden, CIA'e Castro'yu ortadan kaldırması emredilmişti. AmaCIA'in suikast birimi yoktu ve adamlarını bu tür görevler içineğ itmemişti. Bu yüzden, Servis, komisyon üyelerinin Castro'yusevmek için pek nedeni olmadığıMafya'ya başvurmuştu. Or-ganize suç patronları, kendi paralarını büyük umutlarla Havana kumarhanelerine yatırmış, sonra da o komünist diktatör hepsini kapatarak kendilerini ciddi bir zarara uğratmıştı.

Sonuçta Mafya adam öldürmeyi çok iyi bilmiyor muydu?

Aslında, hayır, Hollywood filmleri aksini iddia etse de, bu konuda asla yeterince etkili olamamışlardı; özellikle de hedef-leri ateşle karşılık verdiğinde. Öyle olsa bile, Amerika BirleşikDevletleri hükümeti, yabancıbir devlet başkanını öldürmek içinMafya'yıkullanmak istemişti; çünkü CIA böyle bir haltı nasıl be-cereceğini bilmiyordu. Aslında olaylar çok gülünçtü. Sonrasındagelen Başkan Gerry Ford, bu tür eylemleri yasadışıilan eden birkararname yayınlamış, Başkan Ryan ise bu kararnameyi etkisi kı-larak dindar bir İranlı diktatörün kafasına dikkatle planlanmış ikibomba indirmişti. Zamanlama ve şartlar, basının ölümlerle ilgili yorum yapmasını engellemişti. Sonuçta Birleşik Devletler HavaKuvvetleri'ne ait bir bombardıman uçağı tarafından, Amerikanhalkına karşı kitlesel imha silahlarının kullanıldığı, resmi olarak ilan edilmemiş ama kesinlikle gerçek bir savaşta, dikkatlice be-lirlenmiş hedeflerin üzerine bırakılan bombalarla olmuştu. Bu etkenler, operasyonu sadece haklı göstermekle kalmamış, aynızamanda Amerikan halkının takdirini de kazanmıştı. Bir sonra-ki seçimlerde Ryan'ın aldığı oyların oranı, ancak George Was-

hington döneminde tekrarlanmıştı ve bu, baba Jack Ryan'ı halâ huzursuz eden bir gerçekti. Ama Jack, Mahmut Hacı Daryai'nin öldürülmesinin önemini kavramıştı ve bu yüzden, başkanlıktan ayrılmadan önce, Gerry'yi Kampüs'ü kurması için ikna etmişti.

Ama Jack bana bunun ne kadar zor olacağını söylememişti,diye düşündü Hendley. Jack Ryan daima böyle hareket ederdi:İyiadamlarıseçer, onlara bir görev ve görevi başarmaları içinaraçlar verir, sonra da kendi başlarına bırakırdı. Onu böylesineiyi bir patron ve böylesine iyi bir başkan yapan şey buydu. Ama bu gerçek, kendisi ve adamlarıiçin hayatı daha kolay kılmıyor-du. Bu görevi ne demeye kabul etmişti ki? Ama sonra gülümsedi.Kendi oğlunun Kampüs'ün bir parçası olduğunu öğrendiğinde,Jack nasıl tepki verecekti? İçindeki mizah unsurunu görebilecekiniydi?

Muhtemelen hayır.

"Eee, yani Pete devam etmemizi mi söylüyor?"

"Başka ne diyebilir ki?" diye sordu Davis, cevap olarak.

"Tom, babanın Nebraska'daki çiftliğine geri dönmeyi diledin mi hiç?"

"Orada çok iş var ve oldukça sıkıcı." CIA ajanı olduktan son-ra Davis'i o çiftlikte tutmak mümkün değ ildi. Şimdiki "ak" ha-yatında oldukça iyi bir hisse senedi tüccarı olabilirdi ama Davisgerçek işinde hiç de o kadar beyaz değildi. "Kara" dünyadaki hareketliliği çok seviyordu.

"Fort Meade'de olanlarla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Sezgilerim bana bir şeyin peşinde olduğumuzu söylüyor. Canlarını yaktık. Onlar da bizim canımızı yakmak istiyorlar."

"Sence toparlanabilirler mi? Afganistan'daki askerlerimiz on-ları yeterince ağır vurmadılar mı?"

"Gerry, bazı insanlar o kadar aptal, o kadar kararlı ve o kadar fanatiktirler ki canlarının yandığını fark etmeyebilirler. Din çok güçlü bir motivasyondur. Tetikçileri yaptıkları işin önemini kav-rayamayacak kadar aptal olsalar bile..."

"...görevleri sonuçlandıracak kadar akıllılar," dedi Hendley.

"Bizim burada olmamızın nedeni de bu değil mi?" diye sordu Davis.

11

NEHRİ GEÇİŞ

Güneş tam şafak vakti aniden yüzünü gösterdi. Parlakışık veyoldaki bir tümsek, Mustafa'yıuykusundan kopardı.Zihnini te-mizlemek için başını sertçe iki yana salladı ve Abdullah'ın direk-siyonda gülümsediğini gördü.

"Neredeyiz?" diye sordu takım lideri, yardımcısına.

"Amarillo'nun yarım saat kadar doğusunda. Son üç yüz elli mildir güzel bir yolculuk oldu ama en kısa sürede benzin alma-mız gerekecek."

"Beni neden saatler önce uyandırmadın?"

"Neden? Çok huzurlu uyuyordun ve yol da neredeyse bütün gece boştu; birkaç lanet olasıca kamyon dışında. Bu Amerikalılarbütün gece uyuyor olmalı. Son birkaç saattir otuzdan fazla oto-mobil görmedim."

Mustafa hız göstergesine baktı. Araba altmış beş mille gidi-yordu; yani Abdullah hız yapmıyordu. Polis tarafından durdurul-mamışlardı. Kızacak bir şey yoktu; Abdullah'ın emirleri olmasıgerektiği kadar sıkı şekilde izlememesi dışında.

"İşte." Abdullah mavi bir servis tabelasını işaret etti. "Burada benzin ve yiyecek alabiliriz. Seni burada uyandırmayı düşünü-yordum zaten, Mustafa. Sakin ol, dostum." Benzin göstergesi-

nin ibresi neredeyse sıfıra gelmişti. Abdullah ibrenin bu kadar inmesine izin vermekle aptallık etmişti ama şimdi onu bunun içinazarlamanın alemi yoktu.

Büyükçe bir istasyona yanaştılar. Benzin pompalarının üze-rinde Chevron yazıyordu ve hepsi otomatikti. Mustafa cüzdanınıçıkardı, kredi kartını yuvasına yerleştirdi ve Ford'un deposunu ağzına kadar doldurdu.

Bu sırada diğer üçü erkekler tuvaletine gidip gelmişlerdi ve yiyecek seçeneklerini inceliyorlardı. Yine donut yemek zorundakalacaklar gibi görünüyordu. On dakika kadar sonra tekrar ara-baya döndüler ve Oklahoma yönünde hareket ettiler. Yirmi daki-ka sonra Oklahoma'ya ulaşmışlardı.

Arabanın arka koltuğunda, Rafi ve Züheyr sohbet ediyorlardı ve Mustafa bir yandan arabayıkullanırken, bir yandan da onlarıdinliyordu.

Bölge düz, kendi evinin bulunduğu yer gibiydi ama daha ye-şildi. Ufuk çizgisi şaşırtıcı derecede uzakta görünüyordu; hatta o kadar ki ilk bakışta mesafeyi tahmin etmek bile neredeyse im-kansızdı. Güneş ufuk çizgisi üzerinde yükselmişti ve gözleriniacıtıyordu; gömlek cebindeki güneş gözlüğünü çıkarıp taktı. Bi-raz olsun işe yarıyordu.

Mustafa böyle bir yerde araba kullanmaktan hoşlanmıştı. Her bir buçuk saatte bir, bir polis arabası görüyorlardı. Araçlar yolunkenarında duruyorlardı ve Ford içindekilerin detaylı bir şekilde görülmesine izin vermeyecek bir hızla geçip gidiyordu. Hız sı-nırında yol almak doğru bir davranış olmuştu. İyi yol alıyorlardı ama diğer arabalar ve hatta kamyonlar sürekli yanlarından geçip gidiyordu. Kuralları çiğnememek, onları polise karşı neredeyse görünmez kılmıştı, çünkü onlar sadece fazla acelesi olanları ce-zalandırmakla ilgileniyorlardı. Görevlerinin güvende olduğundankesinlikle emindi. Öyle olmasaydı, şimdi peşlerinde birileri olur-du ya da otobanın dışında bir çöl noktasında kendilerini silahlı düşmanlarla sarılmış halde bulurlardı. Ama böyle bir şey olma-mıştı. Hız sınırında seyretmenin diğer bir avantajı da, kendilerini izleyebilecek birinin hemen belli olmasıydı. Mustafa'nın sadecedikiz aynasını kontrol etmesi yeterliydi. Kimse arkalarında bir-

kaç dakikadan fazla oyalanmıyordu. Peşlerine takılacak bir polis, yirmili ya da otuzlu yaşlarında bir adam olurdu; erkek olmak zorundaydı. Belki iki tane; biri etrafı gözlemek, diğeri de arabayıkullanmak için. Kısa saçlı, fiziksel açıdan güçlü adamlar olurdu,Birkaç dakika takip ettikten sonra bağlantıyı keser, yerlerini baş-ka bir araca bırakırlardı. Bir görünüp bir kaybolan arabalar. AmaMustafa uyanıktı ve bir kereden fazla görünen bir arabayla karşı-laşmamıştı. Kendilerini havadan da izleyebilirlerdi ama helikop-terleri görmek kolaydı. Tek gerçek tehlike, küçük bir hava aracıolurdu ama her konuda endişelenemezdi. Eğer alnına yazılmışsa, yazılmıştı ve yazgıdan kaçılamazdı. Şimdilik, yol açıktı ve kahvemükemmeldi. Güzel bir gün olacaktı. Yolun kenarındaki tabelayabaktı: OKLAHOMA CITY 36 MİL.

NPR, Barbara Streisand'ın doğumgünü olduğunu bildirdi. Jack bunun güne başlamak için ne kadar önemli bir bilgi olduğu-nu düşündü. Yataktan kalkıp banyoya girdi. Birkaç dakika sonra,zaman kontrollü kahve makinesinin kendi kendine çalıştığını gör-dü, bu sabah McDonald's'ta kahvaltıetmeye karar verdi. Sağlıklıbir kahvaltıolduğu söylenemezdi ama doyurucuydu ve yirmi üç yaşında insanın kolesterol ya da yağ konusunda endişelenmesi gerekmiyordu. Annesi çalıştığı hastaneye giderken daimagüzel giyinir ve bakımlı olurdu. Kafein yüzünden elinin hafifçe titre-mesinden korktuğundan, ameliyata gireceği günlerde asla kahveiçmezdi. Babasıise bir yardımcı yazarla birlikte - kendisi nefretediyordu ama yayıncısı bu konuda ısrarlıydı - anılarını yazma-ya devam ediyordu. Sally, tıp fakültesinin güya-doktor aşama-sındaydı; ablasının şu dönemde hayatının nasıl gittiğini bilmi-yordu. Katie ve Kyle okula gitmek için hazırlanıyor olmalıydı. Ama Jack'in işe gitmesi gerekiyordu. Artık üniversite yıllarınınson gerçek tatil olduğunu düşünmeye başlıyordu. Elbette ki hergenç bir an önce büyümek ve hayatının kontrolünü eline almak istiyordu ama oraya ulaştığında bir daha geri dönüşü olmuyor-du. Bu her gün işe gitme konusu çok sıkıcı olmaya başlamıştı.

Pekâlâ, tamam, bunun için sana para ödüyorlardıama Jack zaten zengindi. Kendi durumunda para zaten

kazanılmıştı ve hepsiniçarçur edip beş parasız kalacak bir tip olmadığını da biliyordu. Boş kahve fincanını bulaşık makinesine attı ve tıraş olmak içinbanyoya girdi.

Bu da sıkıcıydı. Lanet olsun! Ergenlik çağında insan yanağın-da bir tutam kıl görmek için sabırsızlanıyordu; o zaman haftadabıı-iki kez tıraş olması gerekiyor ve bu da eğlenceli oluyordu.

A

ma her sabah? Ne lanet olasıca bir sıkıntıydı bu! Babasının bıı işi yapışını her çocuk gibi o da hayranlık ve merakla izler, büyüdüğünde ne kadar güzel şeylerle uğraşacağını düşünürdü. Ya, öyle. Büyümek hiç de öyle güzel filan değildi. Bütün saçma ihtiyaçlarını karşılayacak bir anne ve babanın olması çok dahaiyiydi. Ama yine de...

Yine de, şimdi önemli bir şey yapıyordu ve bunun da kendine göre tatmin edici yanları vardı elbette. Ama gerektirdiği ev işle-rini atlattıktan sonra. Temiz gömlek. Bir kravat ve kravat iğnesi seç. Ceketini sırtına geçir. Kapıdan çık. En azından kullanması zevkli bir arabası vardı. Bir tane daha alabilirdi. Belki üstü açık bir tane. Yaz geliyordu ve saçlarını uçuşturan rüzgarı hissetmek güzel olurdu. Tabii sapığın biri bıçakla arabanın tentesini delenekadar; o zaman sigortaşirketini çağırmak ve arabanı üç günlü-güne servise bırakmak zorunda kalırdın. Büyümek aslında iç ça-maşırı almak için alışveriş merkezine gitmek gibiydi. Herkesinihtiyacıvardı ama sonuçta giysilerinin altına giyip çıkarmaktanbaşka bir şey yapamazdın.

İşe gitmek, okula gitmekten farklı değildi ama en azından artık sabahları sınavlar için endişelenmesi gerekmiyordu. Ama yanlışyaptığı takdirde işini kaybederdi ve siciline işlenecek olanbu kayıt, sosyoloji sınavında alacağı bir zayıf nottan daha uzunsüre peşinden gelirdi. Bu yüzden, başarısız olamazdı. Şimdiliki şiyle ilgili asıl sorun, her günü öğrenmek için harcamasıydı; bilgilerini kullanma zamanı henüz gelmemişti. Üniversite ile il-gili en büyük yalan, hayatta bilmen gereken herşeyi sana ora-da öğrettikleriydi. Haydi oradan. Babası için durum hiç de öyleolmamıştı; ve annesi, ah, yeni şeyleri öğrenmek için hayatı bo-

yunca tıp dergilerini okumaktan vazgeçememişti. Üstelik sadece Amerikan dergileri de değil; İngiliz ve Fransız dergileri de, çün-kü çok iyi Fransızca biliyordu ve Fransızlar'ın tıp alanında çokiyi olduklarını söylüyordu. Politika alanındakinden daha başarılıolduklarıkesindi ama sonuçta Amerika'yı da politik liderlerinegöre değerlendiren yabancılar, muhtemelen Birleşik Devletler'inbir serseriler ülkesi olduğunu düşünüyor olmalıydı. En azındanbabasıBeyaz Saray'dayken bunu deneyimlemişti.

Yine klasik müzik kanalını dinliyordu. Hayatı boyunca anne-sinin piyanoda çaldığıklasik müzik eserlerini dinlemişti; belkibiraz daha modernlik adına biraz John Williams ama o da piya-nodan çok nefesliler için beste yapmıştı.

İsrail'de bir intihar komandosu daha. Lanet olsun! Babası bu işi çözmek için çok uğraşmıştı ama İsrailliler'in kendileri de da-hil, en yüksek gayret bile bu sorunu çözememişti. Yahudiler ve Müslümanlar her nedense bir türlü anlaşamıyorlardı. Babası ve Prens Ali bin Sultan ne zaman bir araya gelseler bu konuyu ko-nuşurlardıve her seferinde hayal kırıklığına uğradıkları yüzlerin-den belli olurdu. Prens, ülkesinin kralıolarak seçilmemişti - bu muhtemelen iyi birşeydi, çünkü kral olmak başkan olmaktan bile kötü olmalıydı - ama sözü çoğu zaman kral tarafından dikkate alınan önemli biri olarak kalmıştı.

Uda bin Sali'yi düşündü. Bu sabah onunla ilgili daha faz-la haber olmalıydı. Önceki gün İngilizler'den alınan veriler,Langley'deki CIA hergeleleri tarafından aktarılmış olacaktı. CIAhergeleleri mi? Kendi babası da orada çalışmış, ayrılana kadarüstün hizmetler sunmuş ve çocuklarına istihbarat dünyasıyla ilgi-li filmlerde gördükleri her şeye inanmamalarını tekrar tekrar söy-lemişti. Jack de ona sorular sormuş ve

genellikle tatmin etmeyen,kaçamaklıcevaplar almıştı ve şimdi işin gerçekte nasıl olduğunukendi başına öğreniyordu. Genellikle sıkıcıydı. Muhasebe işineçok benziyordu. Kimse Kampüs'ün varlığını bilmiyordu ve böy-le olduğu sürece, orada çalışan herkes güvendeydi. Bu rahatlatı-cıydı ama yine, sıkıcıydı. Jack hâlâ heyecanlı şeylerin eğlenceliolduğunu düşünecek kadar gençti.

29 numaralı karayolundan ayrıl ve Kampüs'e yönel. Arabanı

her zamanki yerine park et. Güvenlik görevlisine gülümseyip el salla ve ofisine... Ah, lanet olsun! Jack McDonald's'a uğramadı-ğını ancak o zaman fark edebildi. Bu yüzden, kendi kübik ofisine giderken iki çörek ve bir fincan kahve aldı. Bilgisayarını açıp çalışmaya başladı.

"Günaydın, Uda," dedi Jack, bilgisayar ekranına. "Ben yok-ken neler yaptın bakalım?" Monitördeki saat 8:25'i gösteriyordu;yani Londra'da saat öğleyi yeni geçmişti. Bin Sali'nin Lloyd's sigorta binasında bir ofisi vardı ve Jack öncekiverilerden, ofi-sin camdan yapılmış bir petrol rafinerisine benzediğini biliyordu.Bir zengin mahallesi ve çok zengin komşular. Rapor ofisin hangikatta olduğunu söylemiyordu ama Jack zaten binayı da hiç gör-memişti. Sigorta. Dünyanın en sıkıcı işi olmalıydı; otur ve birbinanın yanmasını bekle. Demek Uda önceki gün birkaç telefongörüşmesi yapmıştı ve bunlardan biri... Ah-haa! "Bu ismi bir yer-den tanıyorum," dedi Jack, ekrana bakarak. Zaman zaman yanlışoyunlar oynayan ve İngiliz Güvenlik Servisi tarafından izlenen başka bir Orta Doğulu zengindi. Peki ne konuşmuşlardı?

Bir metin vardı. Konuşmalar Arapça idi ve tercümesi... karısı eve gelirken birşişe süt almasını söylüyor da olabilirdi. Ne kadarheyecan verici... Ama Uda tamamen masum bir "emin misin" sorusu sormuştu. Karın sana eve gelirken bir şişe süt almanı söy-lediğinde, ona "Emin misin?" diye sormazdın.

"Ses tonunda gizli anlam var," diye belirtiyordu İngiliz ana-list, raporun dipnotunda.

Aynı gün daha sonra Uda ofisinden erken çıkmış ve başka bir bara girerek telefonda konuştuğu kişiyle buluşmuştu. O haldekonuşma o kadar da masum değildi? Ama barda konuşulanlarıduyamamışolmalarına rağmen, telefon görüşmesinde herhangibir buluşmadan söz edilmiyordu... ve Uda o barda çok fazla za-man geçirmemişti.

"Günaydın, Jack," dedi Wills, içeri girip ceketini vestiyere asarken. "Nasıl gidiyor?"

"Dostumuz Uda, canlı balık gibi oynuyor." Jack yazıcı çıktısı için ikona bastıve kağıdı daha koltuğuna oturmaya vakit bula-mamış olan oda arkadaşına verdi.

"Böyle bir olasılığı işaret ediyor, değil mi?"

"Tony, bu adam oyunda," dedi Jack, inançlıbir sesle.

"Telefon görüşmesinden sonra ne yapmış? Sıra dışı bir trans-fer var mı?"

"Henüz kontrol etmedim ama eğer varsa, arkadaşı bunu yap-masını söylemiş demektir. Sonrasında da bir kupa birayla onay-lamak için buluştular."

"Yine hayal gücüne kayıyorsun. Burada bunu yapmaktan ka-çınırız," diye uyardı Wills.

"Biliyorum," diye homurdandı Jack. Önceki gün yapılan para hareketlerini kontrol etme zamanıgelmişti.

"Ah, bugün biriyle görüşeceksin."

"Kim?"

"Dave Cunningham. Daha önce Adalet Bakanlığıiçin çalışan bir muhasebeci; organize suçlar bölümünden. Finansal düzensiz-likleri tespit etmekte çok başarılıdır."

"İlginç bir şey bulduğumu mu düşünüyor?" diye sordu Jack, umutla.

"Kendisi buraya geldiğinde bunu anlayacağız; öğle yemeğin-den sonra. Muhtemelenşimdi senin bulgularını inceliyordun"

"Pekâlâ," dedi Jack. Belki de gerçekten birşey yakalamıştı.Belki de bu iş gerçekten heyecanlıydı. Belki hesap makinesini bukadar iyi kullandığıiçin ona kahramanlık madalyası verirlerdi. Ya, öyle.

***

Günler hep aynıydı. Sabah koşusu, egzersizler ve kahvaltı sı-rasında sohbet. Özünde, Dominic'in FBI Akademisi'nde ya da Brian'in komando akademisinde geçirdiği zamandan farklı de-ğildi. Ama Deniz Komandosu'nu bu kadar rahatsız eden de bubenzerlikti zaten. Deniz Komandolarıeğitimi insan öldürmeyi vebirşeyleri parçalamayıöğretirdi. Bu da öyleydi.

Dominic her nasılsa takip konusunda kendini daha rahat his-sediyordu, çünkü FBI Akademisi'nde bu işi deniz komandola-rının öğrenmediği bir şekilde öğretiyorlardı. Enzo tabancayı

da iyi kullanıyordu ama Aldo Beretta'sını kardeşinin Smıth & Wesson'una tercih ediyordu. Kardeşi Smith'ini kullanarak kötü adamlardan birini indirmişti ama Brian bu işi uzun mesafeden bir M16A2 ile yapmıştı; yaklaşık elli metreden. Mermiler hedefineulaştığında yüzlerindeki ifadeleri görecek kadar yakın ama bilin-çaltına yerleşen görüntüler daha sonrasında rahatsız etmeyecek kadar uzak. Ama Brian o tek çatışma deneyiminde çok önemli bir ders almıştı. O anda zihninin ve düşüncelerinin hızlandığını,etrafını saran dünyanın yavaşladığını, düşünce sisteminin inanıl-mayacak kadar netleştiğini fark etmişti. Hatta o kadar ki zihni böylesine hızlı hareket ederken mermilerin uçuşunu görmemek onuşaşırtmıştı. Zihni sık sık o beş-altı dakikalık sürece dönüyor,kendini daha iyi yapmışolabileceği şeyler için eleştiriyor ve birdaha aynı hataları yapmayacağına dair kendi kendine sözler ve-riyordu. Ama Sullivan, daha sonra karargahta verdikleri raporda yüzbaşıyı fazlasıyla övmüştü.

"Bugün koşu nasıldı, çocuklar?" diye sordu Pete Alexander.

"Güzel," diye cevap verdi Dominic. "Belki sırtımızda yirmi beş kiloluk çantalarla koşmaya başlamalıyız."

"Olabilir," diye cevap verdi Alexander.

"Hey, Pete, biz eğitim sırasında bunu yapardık. Hiç eğlenceli değil," diye itiraz etti Brian. "İşin neşesini yok ediyor."

"Hâlâ formda olduğunu görmek güzel," dedi Alexander. So-nuçta kendisi sabah koşusuna çıkmak zorunda değildi. "Eh, ne haber?"

"Buradaki amacımızla ilgili daha çok şey bilmeyi hâlâ istiyo-rum, Pete," dedi Brian, başını kaldırıp Alexander'a bakarak.

"Dünyadaki en sabırlı adam sen değilsin, değil mi?" dedi eği-tim subayı.

"Bak, Deniz Komandoları'nda her gün eğitim alırız ama ne için eğitildiğimizi tam olarak bilmesek bile, deniz komandosu olduğumuzu ve Wal-Mart'ta izci kız kurabiyeleri satmayacağı-mızı biliriz."

"Peki şimdi ne için hazırlandığınızı düşünüyorsun?"

"Anlayabildiğim kadarıyla hiçbir kural tanımadan ve uyar-madan insanlarıöldüreceğiz. Bu bana cinayet gibi geliyor."*İşte,*

diye düşündü Brian,nihayet söyledim.Pekişimdi ne olacaktı.Muhtemelen Camp Lejeune'a geri gönderilecek ve kariyerine makinist olarak devam edecekti.Şey, daha kötüsü de olabilirdi.

"Pekâlâ,şey, sanırım artık zamanı geldi," dedi Alexander. "Y;ıbirinin hayatını sona erdirme emri alsaydın?"

"Eğer emirler haklıysa, yerine getiririm. Ama kanunlar - y;ı da sistem - emirlerin haklıolup olmadığını düşünmeme izin ve-rir."

"Pekâlâ, teoride böyle. Diyelim ki tanınmışbir teröristi öldür-me emri aldın. Nasıl hareket edersin?" diye sordu Alexander.

"Kolay. İndirirsin," diye cevap verdi Brian.

"Neden?"

"Teröristler suçludur ama onlarıher zaman tutuklayamazsın. Bu insanlar ülkeme karşı savaş açar ve eğer karşılık vermem is-tenirse veririm. Bunu yapmak için Deniz Komandoları'na katıl-dım, Pete."

"Sistem her zaman bunu yapmamıza izin vermez," dedi Do-minic.

"Ama sistem suçlularıgördüğümüz yerde harcamamıza izinverir, kardeşim. Sen bunu yaptın ve pişman olduğunu görme-dim."

"Aynı şey senin için de geçerli. Başkan senden birini öldür-meni isterse ve üzerinde üniforman varsa, o senin başkuman-danın, Aldo. Söylediği herkesi öldürmek için yasal yetkin, şey, sorumluluğun var."

"1946'da bazı Almanlar da bu bahaneyi öne sürmemişler miydi?" diye sordu Brian.

"Bunu pek düşünmüyorum. Onlar savaşıkaybetmişlerdi. Bi-zim yakın zamanda kaybedeceğimizi bildiğimiz bir savaş göre-miyorum."

"Enzo, söylediğin şey doğru olsa, Almanlar 2. Dünya Savaşı'nıkazansaydıkimse katledilen altı milyon Yahudi'yi umursamazdı.Yani bunu mu kastediyorsun?"

"Çocuklar," diye araya girdi Alexander, "bu yasal teori dersi

değil."

"Burada avukat olan Enzo," diye itiraz etti Brian.

208)

Dominic yemin üzerine balıklama atladı: "Başkan kanunla-rıçiğnerse, Temsilciler Konseyi onu suçlar, Senato yargılar veadam kendini sokakta bulur."

"Pekâlâ. Ya emirleri yerine getiren adamlar ne olacak?" diye sordu Brian.

"Duruma bağlı," diye cevap verdi Alexander. "Pozisyonunu terk etmek üzere olan bir başkan, onlara başkanlık özürleri ver-mişse, ne gibi bir sorumluluklarıvar ki?"

Dominic aniden dönüp Alexander'a baktı. "Sanırım hiç. Anayasa'ya göre, başkan istediği zaman özür dileyebilir; eskizamanlarda bir kralın yaptığı gibi. Teorik olarak, bir başkan ken-dini haklıçıkarabilir ama bu gerçekten de rezilce bir şey olur.Ülkede mutlak güç Anayasa'dadır. Anayasa Tanrı'dır ve bunu hiç kimse değiştiremez. Ford, Nixon'u bağışladığında, bu farklıbir konudur. Ama Anayasa, mantıklı insanlar tarafından mantıkluygulanacakşekilde hazırlanmıştır. Tek zayıf yönü bu olabilir. Avukatlar savunucudur ve bu yüzden her zaman mantıklı olma-yabilirler."

"Yani teoride, başkan birini öldürmek konusunda bir özür sunarsa, işlediğiniz suç için sorumlu tutulamazsınız, öyle değil mi?"

"Öyle." Dominic yüzünü hafifçe buruşturdu. "Sen ne anlat-maya çalışıyorsun?"

"Sadece teori," diye cevap verdi Alexander, belirgin bir şekil-

de gerileyerek. Ama sonuçta yasal teori dersi bitmişti ve Alexan- (

der onlara aynı anda hem çok şey söylediği hem de hiçbir şey söylemediği için kendi kendini kutladı.

****

Şehir isimleri kendisine çok yabancıydı. Shawnee, Okemah,

Weleetka, Pharaoh. Aralarında en tuhafı da sonuncusuydu. Phara- l

oh, Firavun demekti ama sonuçta Mısır'da filan değillerdi. Orası

bir Müslüman ülkesiydi ama kafalarıkarışmıştı ve politikacılar

dinin önemini anlayamıyorlardı. Er ya da geç bunun değişece-

ğinden emindi. Mustafa koltuğunda gerindi ve bir sigara çıkar-

di. Benzin deposunun yarısı hâlâ doluydu. Anlaşılan bu Ford'un Müslüman petrolünü taşıyacak çok büyük bir deposu vardı. Ne kadar nankör alçaklardı şu Amerikalılar. İslam ülkeleri onlarapetrol satıyordu ve Amerika karşılığında ne veriyordu? Arapkir'iöldürmeleri için İsrailliler'e silah. İnançlıları yoldan çıkarmakiçin pis dergiler, alkol ve diğer ahlaksız şeyler. Ama hangisi dahakötüydü? Yoldan çıkarmak mı, yoldan çıkarılmak mı? Ama bir gün, Allah'ın Hakimiyeti tüm dünyayı sardığında, bütün bunlardüzelecekti. Bir gün bu gerçekleşecekti. Kendisi ve diğer savaşçıarkadaşları, şimdi bile Allah'ın İradesi'ni yerine getiriyorlardı. Onlarınki şehit ölümü olacaktı ve bu gurur duyulacak bir şeydi. Aileleri ölümlerini öğrenecek - muhtemelen Amerikalılar'in sayesinde - ve yas tutacaklardıama inançları için oğullarını kul layacak ve gurur duyacaklardı. Amerikan polis servisleri, zatenkaybedilmiş bir savaştan sonra ne kadar etkili savaştı klarını gös-termeye bayılıyorlardı. Bu bile yeterince kafa karıştırıcı ve gül-dürücüydü.

*****

Dave Cunningham tam yaşını gösteriyordu. Jack adamın alt-mış yaşlarında olduğunu tahmin etti. Beyaz saçları başının tepe-sinde dökülmüştü. Cildi pek iyi durumda değildi. Sigarayı bırak-mıştı ama bunun için geç kalmıştı. Ama gri gözlerinde Dakota çakallarının meraklı pırıltısı vardı.

"Jack, Jr. sen misin?" diye sordu adam, içeri girerken.

"Ne yazık ki," diye itiraf etti Jack. "Rakamlarımdan neler çı-

kardınız?"

"Bir amatör için hiç fena değil," dedi Cunningham. "İzlediğinkişi depolarla ve para aklama işleriyle uğ raşıyor; hem kendisi hem de başka biri için."

"Başka biri kim?" diye sordu Wills.

"Emin değilim ama Orta Doğulu ve zengin. Komik. Herkes bu adamların sarhoş denizciler gibi etrafa para saçtığını sanıyor. Bazıları öyledir," dedi Cunningham. "Ama bazıları cimridir. Birsentlerini vermeleri gerektiğinde bile ortalığı ayağa kaldırırlar."

C'unningham, Jack ve Wills'in arasında duran masanın üzerine bir kağıt koydu. Üç transfer, kırmızı kalemle işaretlenmişti.

"Biraz gevşek. Sorguya açık tüm transferlerini on bin pound-lıkgruplar halinde yapmış. Bu yüzden bulması kolay. Onlarıkişisel harcamalar gibi göstermiş; muhtemelen ailesinden sak-lamak için. Suudi muhasebeciler genellikle tembeldir. Sanırım birrakamın kafalarına takılması için bir milyonu aşması gerek. Muhtemelen böylesine zengin bir çocuğun kadınlarla güzel birgece geçirmek ya da kumarhanede eğ lenmek için on bin poundu kolayca harcayabileceğini düşünüyorlar. Zengin çocukları kumar oynamayı severler ama bu konuda kesinlikle iyi değillerdir. Eğer Vegas ya da Atlantic City'ye yakın bir yerlerde otursalardı, tica-ret bakiyemiz ona katlardı."

"Belki de Avrupa'daki fahişeleri bizimkilerden daha çok se-viyorlardır," dedi Jack.

"Evlat, Vegas'ta mavi gözlü, sarışın bir Kamboçya eşeği is-tersen, sen telefonu kapadıktan yarım saat sonra kapında olur." Cunningham, yıllar boyunca Mafya liderlerinin tuhaf tercihleri olduğunu da öğrenmişti. Başlangıçta tutucu büyükbabası çokkızmıştı ama bunun suçluları izlemek için önemli ve yararlı bir yol olduğunu anladığında, bu tür harcamaları hoş karşılama-ya başlamıştı. Ahlaksız insanlar, ahlaksız şeyler yapardı. Cun-ningham aynı zamanda SEÇKİN YILANLAR Operasyonu'na da katılmıştı ve altı Kongre üyesinin Florida'daki Eglin Hava Üssü'ndeki hapishaneye gönderilmesini sağlamıştı.

"Dave, sence Uda oyunda mı?" diye sordu Jack.

Cunningham başını kaldırıp ona baktı. "Kesinlikle öyle görü-nüyor, evlat."

Jack büyük bir tatmin duygusuyla arkasına yaslandı. Gerçek-ten birşey başarmıştı... belki de önemli bir şey?

Arkansas'a girerlerken, arazi biraz tepelik hale gelmişti. Mustafa dört yüz millik yoldan sonra reflekslerinin zayıflamayabaşladığını fark etti ve bir servis binasına yanaşıp depoyu dol-

durduktan sonra Abdullah'ın direksiyona geçmesine izin verdi Gerinmek güzeldi. Sonra tekrar otobana geri döndüler. Abdullah arabayıdikkatli kullanıyordu. Sadece yaşlı sürücüleri solluyoılardıve kamyon trafiğinin arasında kalmamak için doğru şerit ten ayrılmıyorlardı. Polisin dikkatini çekmek istememelerine ek olarak, gerçekte aceleleri de yoktu. Hedeflerini tanımlamak ve görevlerini sonuçlandırmak için iki günleri daha vardı. Bu,bol bol zaman demekti. Diğer üç ekibin ne yaptığını merak etti. Hepsinin aşması gereken mesafe daha kısaydı. Hatta içlerindenbiri hedefşehre ulaşmıştı bile. Talimatlara göre, hedeften bir saat uzaklıkta düzgün ama lüks olmayan bir otele yerleşecekler, hede-fi gözlem altına alacaklar ve hazır olduklarını e-posta aracılığıylabildirdikten sonra, Mustafa'nın başlama işaretini bekleyecek-lerdi. Emirler ne kadar basit olursa o kadar iyiydi; şaşkınlık vehata oranıdüşüyordu. Mustafa hepsini tanıyordu. Sıkı adamlardı. Said ve Mehdi, kendisi gibi Suudi Arap idi ve kendisi gibi zenginailelerden geliyorlardıama Amerikalılar'ın kıç yalayıcısı olarakgördükleri anne-babalarından nefret ediyorlardı. Sabawi, Iraklı idi. Ailesi zengin değildi ve bu yüzden, gerçek bir mümin ola-rak yetişmişti. Hepsi gibi Sünni olmasına rağmen, ülkesindeki Şiiler tarafından bile Peygamber'in gerçek bir takipçisi olarak hatırlanmak istiyordu. Irak'taki Şiiler, inançsızlar tarafından ya-kın zamanda Sünniler'den ayrılmıştı ve tek inananlar kendileriy-miş gibi kas ıla kasıla ortalıkta dolaşıyorlardı. Sabawi, bu inancın yanlışlığını göstermek istiyordu. Mustafa böyle önemsiz şeylerleilgilenmiyordu. Ona göre, İslam büyük bir çadırdı ve neredeysetüm...

"Kıçım ağrıdı be," dedi Rafi, arka koltukta.

"Bunun için yapabileceğimiz bir şey yok, kardeşim," diyecevap verdi Abdullah, sürücü koltuğundan. Arabayı kendisi kul-landığından, geçici olarak kumandanın kendisinde olduğunu his-sediyordu.

"Farkındayım ama kıçım yine de ağrıyor," diye sızlandı Rafi.

"Atla gidebilirdik ama çok yavaş olurdu ve o da kıçını ağrı-tırdı," dedi Mustafa. Bu söz hepsini güldürdü ve Rafi elindekiPlayboydergisine geri döndü.

212

Small Stone şehrine ulaşana kadar, harita rahat bir yolu göste-riyordu. Oraya ulaştıklarında uyanık olmalıydılar. Ama şimdilik, yol yeşil ağaçlarla kaplı güzel tepelerin arasından kıvrılarak uza-nıyordu.

Kuzey Meksika'dan oldukça farklıydı. Orası bir dahadönemeyecekleri ülkelerinin kumlu tepelerini fazlası yla hatırlat-mıştı...

Abdullah araba kullanmayı seviyordu. Bu araba babasının

kullandığı Mercedes kadar iyi değildi ama şimdilik yeterliydi ve 1

direksiyonu tutmak hoşuna gitmişti. Rahat bir şekilde arkasına yaslanmış, yüzünde hafif bir gülümsemeyle sigarasını tüttürü-yordu. Amerika'da büyük oval pistlerde bunun gibi arabalarla yanşan manyaklar vardı; ama yine de, Abdullah o yarışlardan bi-rine katılmayı ne kadar isterdi! Olabildiğince hızlı sürmek, baş-kalarıyla rekabet etmek; ve onları yenmek! Bir kadınla birlikte olmaktan bile zevkli olmalıydı... şey, neredeyse... hayır, sadecefarklı. Ama bir de yarışı kazandıktan sonra bir kadınla birlikte ol-mak? İşte o çok güzel olurdu! Cennet'te arabalar olup olmadığınımerak etti. Güzel, hızlı arabalar. Formula 1 arabaları gibi. Bunuburada da deneyebilirdi aslında. Araba muhtemelen saatte iki yüzkilometre yapabilirdi. Ama hayır, görevleri çok daha önemliydi.

Sigarasının izmaritini pencereden dışarı attı. Tam o sırada beyaz, yanlarında mavi şeritler bulunan bir polis arabası yanın-dan geçti. Arkansas Eyalet Polisi. Araba gerçekten hızlıya benzi-yordu ve içindeki adamın başında kovboy şapkası vardı. Dünya üzerindeki neredeyse herkes gibi, kendisi de bol bol Amerikan filmi seyretmişti. Bazıları kovboy filmleriydi. Adamlar atlarının fi

sırtında sığır güdüyor, salonlarda içki içip kasaba sokaklarında \

düello yapıyorlardı. İmaj hoşuna gitti ama sonra bunun zaten ol-ması gereken şey olduğunu hatırladı. Gavurların müminleri yol-dan çıkarmak için kullandığı bir başka yöntem. Ama adil olmakgerekirse, Amerikan filmleri büyük ölçüde Amerikalıseyircileriçin yapılıyordu. Kaç tane Arap filminde Selahaddin'in birlikle-rinin Hıristiyan Haçlılar'ı ezdiğini görmüştü? O filmlerin amacı tarihi öğretmek ve İsrailliler'i daha iyi ezebilsinler diye Arap er-keklerini coşturmaktı. Muhtemelen Amerikan kovboy filmleri deaynıamacı taşıyordu. Erkeklik kavramları Araplar'ınkinden çok

farklı değildi ama erkeğe daha çok yakışan kılıç yerine tabanca kullanıyorlardı. Tabancanın elbette ki menzili daha uzundu ve Amerikalılar pratik savaşçılardı. Araplar'dan daha cesur değil lerdi ama daha akıllılardı.

Amerikalılar'a ve silahlarına karşı dikkatli olmalıydı. Eğer içlerinden biri kovboy filmlerindeki gibi ateş ediyorsa, görevleridaha başlamadan bitebilirdi.

Yanından beyaz arabasıyla geçen polisin belinde nasıl bir si-lah olduğunu merak etti; acaba iyi bir nişancı mıydı? Bunu öğ-renebilirlerdi elbette ama tek yolu vardı ve o zaman da görevleritehlikeye girerdi. Abdullah dikiz aynasında kaybolana kadar polisarabasının arkasından baktı ve sonra oturduğu yerde biraz daha rahatlayarak saatte altmış beş mil ve üç sigarayla, guruldayanmidesine aldırmadan yola devam etti. SMALL STONE 30 MİL,

***

"Langley'de yine heyecanlanıyorlar," dedi Davis, Hendley'e.

"Ne duydun?" diye sordu Gerry.

"Bir yetkili, Suudi Arabistan'daki bir muhbirden tuhaf bir şeyler duymuş. Bazı şüphelilerin ülke dışına çıktıklarını, nereye gittiklerinin bilinmediğini ama hedeflerinin muhtemelen Batı Ya-rımküre olduğunu. Sayıları ondan fazlaymış."

"Ne kadar sağlam?" diye sordu Hendley.

"Güvenilirlik derecesi bence 'üç' ama muhbir oldukça saygıgören biri. Bazıajanlar bu bilgiye kulak asmamışlar; nedeni bi-linmiyor." Kampüs'teki sorunlardan biri de buydu. Analizlerinin çoğu için başkalarına bağlıydılar. Kendi analiz bölümlerinde ol-dukça iyi adamlar olmasına rağmen, gerçek iş Potomac Nehri'nin diğer tarafında yapılıyordu ve CIA son birkaç yıldır işin kalitesinibir hayli düşürmüştü; daha doğru son onyıllardır,diye düşündüHendley. Bir sürü CIA bürokratına fazlasıyla para ödeniyordu. Ama dosyalandırmaları doğru yapıldığı sürece, kimse umursa-mıyor ya da fark etmiyordu. Ama işin asıl ilginç ve rahatsız edici kısmı, Suudiler kendi potansiyel baş belalarını yemek istedikleri haltları yesinler diye başka yerlere gönderiyorlardı ve eğer başka

ülkeler zarar görürse, Suudiler hemen yardım için seferber olu-yor, maddi zararları tazmin etmekte de hiç zorlanmıyorlardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Tom Davis.

"Tanrım, Gerry, ben çingene değilim. Elimde kristal küre filan yok." Davis derin bir iç çekti. "Güvenlik birimlerine haber ve-rildi. Ama bu 'yumuşak' istihbarat, anlamalısın. Şapkayı asacakbir yer yok. Üç isim ama fotoğraf yok ve o serserilerin her biri gizli kimlik alabilir." Popüler romanlar bile insanlara bunu na-sıl yapacaklarını gösteriyordu. O kadar sabırlı olmaya bile gerekyoktu, çünkü hiçbir devlet doğum ve ölüm kayıtlarını karşılaş-tırmıyordu; oysa bu, hükümet bürokratlarının bile yapabileceği kadar kolay bir işti.

"Eee, ne yapıyoruz?"

Davis omuz silkti. "Her zamanki gibi. Havaalanı güvenlik gö-revlilerine uyanık olmaları söylenecek ve kimse bir uçağı kaçıra-masın diye onlar da daha fazla masum insanı rahatsız edecekler.Polisler her yerde şüpheli araçlarıarayacak ama bu da çoğunluklahızlı araba kullanmayı sevenlerin çevrileceği anlamına geliyor. O kadar çok yanlış alarm oldu ki polis bile artık işi ciddiye almıyor,Gerry. Onlarıkim suçlayabilir ki?"

"O halde bütün savunma önlemlerimiz etkisi hale getirilmiş demektir... hem de kendimiz tarafından."

"Pratik anlamda, evet. CIA adamları buraya ulaşmadan önce tanımlayamazsa, proaktif değil, tepkisel durumdayız demektir. Canı cehenneme," dedi Davis, yüzünü buruşturarak, "son iki haftadır hisse senedi işim gayet iyi gidiyor." Tom Davis, para işinin daha çok hoşuna gittiğini fark etmişti; daha doğrusu, en azından, bu işte daha kolay ustalaşmıştı. Belki de NebraskaÜniversitesi'nden sonra hemen CIA'e katı lmak o kadar da doğrubir karar olmamıştı.

"CIA raporuyla ilgili bir takip var mı?"

"Şey, orada biri bizimkilerle bir kez daha konuşmak istedi ama henüz Yedinci Kat'a ulaşmadı."

"Tanrım!" dedi Hendley, dişlerini sıkarak.

"Hey, Gerry, neden bu kadar şaşırdın? Sen benim gibi orada çalışmadın ama bu tür şeylerin daha önce de olduğunu gördüğün-den eminim."

"Kealty ne halt etmeye Foley'i işten aldı ki?"

"Daha çok sevdiği bir avukat dostu var, hatırladın mı? Foleyprofesyonel casustu ve bu yüzden güvenilmezdi. Bak, yüzleşe-lim; Ed Foley biraz yararlıoldu ama gerçek bir onarım en az on yıl sürer. Bizim burada olmamızın nedenlerinden biri bu, değilmi?" diye ekledi Davis, gülümseyerek. "Charlottesville'deki iki ajanımızın eğitimi nasıl gidiyor?"

"Deniz Komandosu hâlâ vicdan krizi geçiriyor."

"Chesty Puller mezarında dönüyor olmalı," dedi Davis.

"Şey, kuduz köpeklerle çalışamayız. Dışarıda görevdeyken sormasındansa, şimdi soru sorması daha iyi."

"Sanırım öyle. Peki ya donanımlar?"

"Gelecek hafta."

"Çok uzun sürdü. Test aşamasımı?"

"Iowa'da. Domuzlar. Benzer bir kardiyovasküler sistemleri var; dostumuz öyle diyor."

Ne kadar iyi,diye düşündü Davis.

Small Stone, o kadar da büyük bir sorun olmamıştı. I-40'adönüş yolunu bulduktan sonra, şimdi kuzeydo ğuya gidiyorlardı. Arabayı Mustafa kullanıyordu ve arkadaki ikisi kızarmış biftekli sandviçleri ve Coca Cola'yı midelerine indirdikten sonra uyuya-kalmışlardı.

Artık sıkıcı geliyordu. Hiçbir şey yirmi saatten daha uzun süre ilgi çekici olamazdıve bir buçuk gün içinde gerçekleştireceklerigörevin hayali bile gözlerini açık tutamıyordu; bu yüzden, Rafi ve Züheyr yorgun çocuklar gibi sızmışlardı. Güneşi sol omzu-nun arkasına alarak kuzeydoğuya doğru gidiyordu ve Memphis, Tennesse'yi gösteren tabelalara rastlamaya başlamışlardı. Bir an düşündü - bu kadar uzun süre arabada kalmak net düşünmeyizorlaştırıyordu - ve önlerinde sadece iki eyalet kaldığını fark etti. İlerleyişleri yavaş olsa bile istikrarlıydı. Uçakla gitmek daha iyi olurdu ama silahlarını havaalanı kontrollerinden geçiremezlerdi.Üstelik genel görev kumandanıolarak, düşünmesi gereken bir-

den fazla ekibi vardı. Dört grup arasında en uzak ve en zor hedefi seçmesinin nedeni buydu; diğerlerine örnek oluşturmak istiyor-du. Ama bazen liderlik ciddi bir sorun olabiliyordu.

Sonraki yarım saat çok çabuk geçti. Ardından, oldukça büyük bir köprüye ulaştılar. Girişinde Mississippi Nehri yazan bir tabe-la vardı; hemen arkasındaki başka bir tabela ise TENNESSEE,GÖNÜLLÜ EYALET diyordu. Acaba bu ne anlama geliyordu? Her ne anlama geliyorsa, Virginia yolunda Tennessee'yi geçmek zorundaydı. Memphis'in doğusuna doğru yüz kilometre daha git-tikten sonra, direksiyonu Abdullah'a verdi.

Büyük nehri yeni geçmişlerdi. Kendi ülkesinde böyle büyüknehirler yoktu. Sadece arada bir yağan yağmurlarla taşan ve son-rasında çabucak kuruyan dereler. Amerika çok zengin bir ülkey-di. Bu kadar kibirli olmalarının nedeni muhtemelen buydu ama görevleri, o kibri birkaç çentik aşağı çekmekti. Ve iki günden kısa bir süre içinde,İnşallah,bunu yapacaklardı.

Cennet 'e iki gün kaldı,diye düşündü, keyifle.

12

HEDEFE ULAŞMAK

Tennessee arkadakiler için çabuk geçti, çünkü Rafi ve Zü-beyr mışıl mışıl uyurken, Mustafa ve Abdullah Memphis'ten Nashville'e kadar üç yüz elli kilometre boyunca sırayla direk-siyona geçmişlerdi. Yaklaşık yirmi saatlik bir yolları kalmıştı.Hızlanarak yolculuk süresini kısaltmayı düşünmüştü ama hayır, bu aptalcaydı. Gereksiz risklere girmek daima aptalcaydı. BunuİsrailliIer'den öğrenmemişler miydi? Düşman sürekli bekliyor, firsat kolluyordu; ama uyuyan bir kaplan gibiydi. Gereksiz yere o kaplanıuyandırmak gerçekten aptallık olurdu. Kaplanı ancak tüfeğini doğrultup nişan aldığın zaman uyandırmak gerekirdi; o zaman gafil avlandığını anlayabilirdi ve olduğu yerde hareketsizkalırdı. Sadece kendi aptallığını görebileceği, korkuyu tadabile-ceği kadar bir süre uyanık olmalıydı. Amerika korkmayı öğrene-cekti. Bütün silahlarına ve zekâlarına rağmen, bu kibirli insanlartir tir titreyecekti.

Mustafa karanlığın içinde gülümsedi. Güneş yine batmıştı ve arabanın farları karanlığı beyaz konilerle deliyor, saatte altmışbeş mil hızla doğuya doğru giderken gözüne bir görünüp bir kay-bolan beyazşeritleri aydınlatıyordu.

İkizler şimdi sabah saat altıda kalkıyor, ihtiyaç duymadıkları-na karar verdikleri Pete Alexander'ı yanlarına almadan sabah eg-zersizlerini yapıyorlardı. Koşu her ikisi için de giderek kolayla-şıyordu ve egzersizlerin geri kalanı da rutinleşmişti. Saat 7:15'teişleri bitiyordu ve bir duş aldıktan sonra kahvaltıya oturuyor, eği-tim subaylarıyla derse başlıyorlardı.

"Şu ayakkabılar biraz tamir gerektiriyor," dedi Dominic.

"Evet," diye onayladı Brian, eskimeye başlamış olan Nike ayakkabılarına üzgün gözlerle bakarak. "Birkaç yıldır bana iyi hizmet ettiler ama görünüşe bakılırsa, yakında ayakkabı cenneti-ni boylayacaklar."

"Alışveriş merkezindeki Ayakkabı Kasası." harlottesville'deki alışveriş merkezinde bulunan ayakkabı mağazasını kastediyordu.

"Hmm, belki yarın bir Phillysteak yeriz, ha?"

"Bana uyar," dedi Dominic. "Öğle yemeğinde yağ, karbon-hidrat ve kolesterol yüklü birşey yemek gibisi yoktur. Özelliklede yanında kızarmış peynirli patates varsa. Tabii ayakkabıların bir gün daha dayanırsa."

"Hey, Enzo, kokuyu seviyorum. Bu ayakkabılar ve ben çok şey başardık."

"Şu kirli tişörtler gibi. Lanet olsun, Aldo, hiç düzgün bir şey giymez misin sen?"

"Ah, yine üniformamıgiymek isterdim. Deniz Komandosu olmak hoşuma gidiyor. Nerede durduğunu daima bilirsin."

"Evet, bokun ortasında," dedi Dominic.

"Belki öyle ama orada çok daha kaliteli adamlarla çalışırsın."Hepsi senin tarafında ve hepsinin elinde makineli tüfekler var,'diye eklemedi. Bu, sivil yaşamda bulunmayan bir güvenlik duy-gusu veriyordu.

"Yemeğe gidiyorsunuz, ha?" dedi Alexander.

"Yarın, belki," diye cevap verdi Dominic. "Sonra Aldo'nun koşu ayakkabıları için uygun bir cenaze töreni yapacağız. Bura-larda bir Lysol tenekesi bulunur mu, Pete?"

Alexander katıla katıla güldü. "Hiç sormayacaksın sanmış-tım."

"Biliyor musun, Dominic," dedi Brian, başını kaldırıp karde-şine bakarak, "karşımdaki sen olmasaydın, bu saçmalıklara asla tahammül etmezdim."

"Ciddi misin?" FBI ajanı, kardeşine bir İngiliz kurabiyesi attı. "Yemin ederim, siz deniz komandoları sadece konuşmayı bili-yorsunuz." Alexander'a döndü. "Çocukluğumuzda hep ben onu döverdim."

Brian gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi açıldı: "Haydibe?!"

Ve bir eğitim günü daha başladı.

Bir saat sonra, Jack bilgisayarının başına geri dönmüştü. Uda bin Sali, yine Rosalie Parker ile bir atletik gece daha geçirmişti. O kadından çok hoşlanıyor olmalıydı. Kadının her maçtan son-ra İngiliz Gizli Servisi'ne rapor verdiğini bilse, Suudi'nin nasılbir tepki vereceğini merak etti Jack. Ama kadın için iş işti ve İngiltere'nin başkentindeki bir sürü erkeğin ateşini dindiriyordu.Şali elbette ki o erkeklerden biriydi. Saat dokuza yaklaşırken, Wills elinde bir Dunkin' Donuts poşetiyle geldi.

"Hey, Anthony. Neler oluyor?"

"Sen söyle," dedi Wills. "Donut?"

"Teşekkürler, dostum. Şey, Uda dün gece biraz daha egzersiz yapmış."

"Ah, gençlik, harika birşey ama değerini bilmeyen gençlerekısmet oluyor."

"George Bernard Shaw, değil mi?"

"Kitaplarla aranın iyi olduğunu biliyordum. Şali birkaç yıl önce yeni bir oyuncak keşfetti ve sanırım bozulana kadar onunla oynayacak; ya da kırılana kadar. Onu izleyen korumaları için zor olmalı; kendilerinin soğuk yağmurun altında dikilirken onun yu-karıda çubuğunu yağladığını bilmek..."

"Yani sence kadınla konuşanlar onlar mı?"

"Hayır, bu Thames'teki adamların işi. Ama bütün kayıtla-rıbize göndermemeleri çok üzücü," diye ekledi

Wills, gülerek."Sabah kanıalevlendirmek için iyi olurdu."

"Teşekkürler ama kendimi fazla ateşliği hissettiğimde bir*Hustler* dergisi alabilirim."

"İçinde olduğumuz iş temiz bir şey değil, Jack. Aradığımız bu insanlar evine akşam yemeğine davet etmek isteyeceğin türdeninsanlar değil."

"Hey, Beyaz Saray, hatırladın mı? Devlet ziyafetlerinde ağır-ladığımız insanların yarısıyla babam zoraki el sıkışırdı. Ama Dı-şişleri Bakanı Adler ona bunun iş olduğunu söylemişti ve babam da orospu çocuklarına karşı nazik davranmak zorunda olduğunu anlamıştı. Politika bazen gerçekten pislik insanlarla bir arada ol-mayıgerektiriyor."

"Öyle. Eee, Sali ile ilgili yeni birşey var mı?"

"Önceki günün para hareketlerine henüz bakmadım. Hey, eğer Cunningham önemli bir şeye rastlarsa ne olacak?"

"Bu Gerry'yi ve yardımcılarını ilgilendiren bir konu."*Burnu-nu o tür*şeylere sokmak için henüz çok küçüksün,diye eklemedi. Ama Jack'in yine de mesajıaldığını biliyordu.

****

"Eee, Dave?" diye sordu Gerry Hendley, merdiveni çıkarlar-ken.

"Para aklıyor ve bir kısmını bilmediğimiz insanlara gönderi-yor. Liechtenstein bankası. Tahmin etmem gerekirse, kredi kartı hesaplarını kapamak için. O bankadan bir Visa veya MasterCard alırsan, bilinmeyen insanların kredi kartı hesaplarını rahatça ka-patabilirsin. Yakın bir dost ya da bir metres olabilir; ya da doğru-dan ilgimizi çekebilecek birileri."

"Bulmanın bir yolu var mı?" diye sordu Tom Davis.

"Çoğu bankaların kullandığı muhasebe programını kullanı-yorlar," diye cevap verdi Cunningham. Diğer bir deyişle, birazsabır sayesinde Kampus içlerine girip daha fazlasını öğrenebilir-di. Elbette ki önlerinde engeller olacaktı. Ulusal Güvenlik Servi-si bu konuda çok daha iyi olduğundan, orada çalışan bilgisayar uzmanlarından birine bu işi yaptırmak en iyisiydi. İşi yaptırmakiçin CIA'den rica edilmiş gibi davranacaklardıve bu da, muha-

sebeciye göre, bir bilgisayar terminalinde yazıyazmaktanbiraz daha zordu. Ama Kampüs'ün iki istihbarat servisinin içinde de adamlarıvarsa ve iş onlara yaptırılırsa, geride izlenecek bir kağıtda kalmazdı.

"Bu gerçekten gerekli mi?"

"Bir-iki hafta içinde biraz daha veri bulabilirim.Şu Sali de-nen adam sadeceşımarık bir zengin piçi olabilir ama... ama bur-num onun da önemli bir oyuncu olabileceğini söylüyor," dedi Cunningham. Yıllar boyunca sezgileri çok güçlenmişti; bununsonucu olarakşimdi iki eski Mafya babası, Marion, Illinois'deki hücrelerinde tek başlarına yaşıyorlardı. Ama kendisi, sezgilerine eski ve şimdiki patronları kadar güvenmiyordu. Av köpeği kadarhassas bir burna sahip olmasına rağmen, bu konuda konuşmaklaoldukça

çekingen davranıyordu.

"Bir hafta mı diyorsun?"

Dave başıyla onayladı. "Yaklaşık."

"Peki ya şu Jack Ryan?"

"Sezgileri çok iyi. Çoğu insanın ıskalayacağı bir şey buldu. Belki gençliği işine yaradı. Genç hedef, genç avcı. Genelde işeyaramaz. Ama bu kez... yaramışgibi. Biliyor musun, babası Pat Martin'i Başsavcı olarak atadığında, baba Jack ile ilgili bazı şey-ler duymuştum. Pat onu gerçekten severdi ve ben de Bay Martinile ona fazlasıyla saygı duyacak kadar uzun süre birlikte çalıştım.Bu çocuk bir yerlere gelebilir. Emin olmak için yaklaşık on yılgerekir elbette."

"Burada soyağacına inanmamız gerekmiyor, Dave," dedi Tom Davis.

"Sayı sayıdır, Bay Davis. Bazı insanların iyi burunları vardır, bazılarının yoktur. Şu an henüz yeterince olgun değil ama iyi git-tiği kesin." Cunningham, Adalet Bakanlığı'nın terörist paralarını izlemek için kurduğu Özel Muhasebe Birimi'nin kurucuların-dandı. Herkesin hareket etmek için paraya ihtiyacı vardı ve para daima bir yerlerde iz bırakırdı ama genellikle işin sonrasındabulunmasıdaha kolay olurdu. Soruşturma için iyiydi ama aktifsavunma için yeterince etkili değildi.

"Teşekkürler, Dave," dedi Hendley, toplantının bittiğini belli eden bir tavırla. "Bizi bilgilendir."

"Peki, efendim." Cunningham kağıtlarını toplayıp kapıya yö-neldi.

"Biliyor musun, kişiliği olsa biraz daha etkili olabilirdi," dedi Davis, kapıkapandıktan on beş saniye sonra.

"Kimse mükemmel değildir, Tom. Adalet Bakanhğı'nın bu tür işler için kullandığıen iyi adam. Balığa çıktığında gölde hiç-birşey bırakmadığından eminim."

"Sana katılıyorum, Gerry. Her neyse, şimdi bu genç Şali, kötü adamlar için bir sponsor olabilir mi?"

"Olası görünüyor. Langley ve Fort Meade'dekiler hâlâ şimdi-ki durum üzerinde çalışıyor," dedi Hendley.

"Kağıtları gördüm. Çok fazla sağlam veri sunmayan bir sürü bilgi yığını." İstihbarat analizi işinde, insan farkında olmadan spekülasyonlara kayabilirdi. Orada tıraş takımlarının içinde kü-çük şişelerde antraks ya da çiçek hastalığı mikrobu taşıyan in-sanlar olabilir miydi? Bunu nasıl bilebilirdin ki? Bu daha önce Amerika'nın başına gelmişti ama sonuçta Amerika'nın basına her türlü şey gelmişti ve bu insanlara ülkelerinin neredeyse her türlü tehlikenin üstesinden gelebileceği yönünde bir güven ver-mişse de, aynı zamanda başlarına her türlü şeyin gelebileceğini

ve sorumlularının asla bulunamayabileceğini de göstermişti. Yeni başkan, bu tür insanların durdurulabileceği ya da cezalandırıla-bileceği yönünde hiçbir garanti vermemişti. Bu da başlı başına bir sorundu.

"Biliyor musun, biz kendi başarımızın kurbanıyız," dedi eski Senatör. "Bize karşıçıkan tüm uluslara hadlerini bildirdik amabu kendi Tanrıanlayışları adına çalışan görünmez serserileri ta-nımlamak ve takip etmek çok daha zor. Tanrı nasıl her yerdeyse,görünmez sapık ajanları da her yerde."

"Gerry, dostum, eğer kolay olsaydı, biz burada olmazdık."

"Tom, Tanrı'ya şükür, moral desteği için daima sana güvene-biliyorum."

"Yaşadığımız dünya mükemmel değil. Mısırları büyütmek için her zaman yeterince yağmur yok ve olduğu zaman ise, bazennehirler taşıyor. Bunu bana babam öğretmişti."

"Sana hep sormak istediğim bir şey var; nasıl oldu da ailen Nebraska'ya yerleşti?"

"Büyükbüyükbabam askerdi; Dokuzuncu Süvari Birliği'nden.Orduda işi bittikten sonra Georgia'ya dönmek istememiş. Omahayakınlarındaki Fort Crook'ta biraz oyalanmış ve kışlara aldırınamış. Bu yüzden, Seneca yakınlarında bir arazi satın alıp mısır yetiştirmiş. Davis ailesinin hikâyesi böyle başlamış."

"Nebraska'da hiç Ku Klux Klan yok muymuş?"

"Hayır. Indiana'da kalmışlar. Orada çiftlikler daha küçük,
Büyük büyükbabam ilk başladığında bizon avlıyormuş. Evdeki
şöminenin üzerinde görebileceğin en büyük bizon kafası asılı,
Lanet olasıca şey hâlâ kokuyor. Babam ve ağabeyim şimdi genel-
likle uzun boynuzlu antilop avlıyorlar; bizim orada onlara 'hızlı
keçi' derler. Ben hiç hoşlanmadım."

"Bu yeni bilgi konusunda senin burnun ne söylüyor, Tom?" diye sordu Hendley.

"Bu yakınlarda New York'a gitmeyi planlamıyorum, dos-tum."

Knoxville'in doğusunda, yol ikiye ayrılıyordu. I-40 doğuya uzanıyordu. I-81 ise kuzeye gidiyordu ve kiralık Ford bu yola gi-rerek, ilk Amerikan öncüleri Atlantik Okyanusu'nun kıyılarından uzaklaşarak içerilere ilerlemeye başladığında Daniel Boone tara-fından araştırılan dağların arasından yolculuğuna devam etti. Biryol tabelası, Davy Crockett adında birinin evini işaretliyordu. Oda her kimse, diye düşündü Abdullah, güzel bir dağkanyonundan geçerken. Nihayet, Bristol adında bir kasabaya ulaştılar ve böyle-likle son büyük bölgesel sınırlarına gelmiş oldular. Geriye sadecealtısaatlik bir yol kalmıştı. Güneş ışığında her taraf yemyeşilparlıyordu ve yolun iki tarafında at ve süt çiftlikleri uzanıyordu.Hatta beyaz boyalıahşap binaları ve yüksek çan kuleleriyle kili-seler. Hıristiyanlar. Ülke belirgin bir şekilde onlarla doluydu.

Gavurlar.

Düşmanlar.

Hedefler. Onlarla ilgilenmek için bagajlarında silahlan vardı. ÖnceI-81 kuzeyden I-64'e. İzleyecekleri rotayı uzun zaman önce ez-berlemişlerdi. Diğer üç takım şimdiye kadar yerlerine ulaşmış olmalıydılar. Des Moines, Colorado Springs ve Sacramento. En azından bir tane büyük alışveriş merkezine sahip olacak kadar geniş şehirler. İkisi eyalet başkentiydi. Ama hiçbiri Amerika'nın önemli şehirleri değildi. Hepsi, "iyi" insanların yaşadığı, "sıra-dan" ve "çalışkan" Amerikalılar'ın evlerini yaptıkları, kendile-rini güvende hissettikleri, büyük güç ve ahlaksızlık merkezlerin-den uzak oldukları"Orta Amerika" denen yerdeydi. O

şehirlerdemuhtemelen az sayıda Yahudi de vardı. Ah, belki birkaç tane. Yahudiler kuyumcu dükkanı işletmeyi severlerdi. Belki alışve-riş merkezlerinde onlardan da vardı. Ama onlar ancak şans eseri karşılaştıkları takdirde yok edecekleri hedeflerdi. Asıl amaçları sıradan Amerikalılar'ı öldürmekti; kendilerini Orta Amerika'nın göbeğinde güvende sananları. Dünyada güvenliğin bir illüzyon-dan ibaret olduğunu yakında öğreneceklerdi. Allah'ın yıldırımla-rının her yere ulaştığını öğreneceklerdi.

***

"Yani bu mu?" diye sordu Tom Davis.

"Evet, bu," diye cevap verdi Dr. Pasternak. "Dikkatli ol. Do-ludur. Kırmızı olan; mavi olanı boş."

"Ne yayıyor?"

"Sakinilkolin; bir kas gevşetici. Temelde sentetik ve çok güç-lü. Diyafram dahil olmak üzere bütün kasları kapatır. Nefes ala-maz, konuşamaz, hareket edemezsin. Bilincin yerinde olur. Kor-kunç bir ölüm," diye ekledi doktor, duygusuz bir ses tonuyla.

"Neden?" diye sordu Hendley.

"Nefes alamazsın. Kalp krizi geçirirsin. Çok acı verici olabi-lir."

"Sonra?"

"Şey, ilk belirtilerin ortaya çıkması altmış saniye sürer. İla-cın tam etkisini göstermesi için otuz saniye daha. Kısacası, ilacın

verilmesinden yaklaşık doksan saniye sonra kurban yere yığı-lır. Solunum tamamen durur. Kalp oksijen açlığı çeker. Atmayıdevam eder ama vücuda ya da kendine oksijen veremez. İki-üçdakika içinde kalp dokusu ölür ve bu da çok acıverir. Kurban öncesinde spor yapmıyor ise, üç dakika içinde bilincini kaybe-der; eğer spor yapmış ise, beyin fazlasıyla oksijen depolamışolur. Normalde, beyinde dışarıdan takviye olmadan yaklaşık üçdakika kendini idare edecek kadar oksijen bulunur ama üç dakika sonra - semptomlar ortaya çıktıktan sonra; yani enjeksiyondan yaklaşık dört buçuk dakika sonra - kurban bilincini kaybeder. Beynin tamamen ölmesi için bir üç dakika daha gerekir. Sonra-sında, sakinilkolin metabolizmaya karışır; kurban öldükten sonra bile. Bu tam olarak gerçekleşmez ama ancak keskin algıları olanbir patolog toksikoloji taramasında bunu fark edebilir belki veo da ancak bu maddeyi bulmaya çalış tığı takdirde mümkündür;normalşartlarda fark edilmez. Tek gerçek hile, kurbanın kaba etini hedeflemektir."

"O neden?" diye sordu Davis.

"İlaç intramasküler enjeksiyonla çok iyi etki eder. İnsanlar morga getirildiklerinde, organların rahatlıkla çıkarılabilmesi için sırtüstü yatırılmış olur. Cesedi nadiren yüzükoyun çevirirler. Bu enjeksiyon sistemi arkasında bir iz bırakır ama normal şartlar al-tında fark edilmesi çok zordur ve o da ancak doğru bölgeye ba-kıldığı takdirde olur. Uyuşturucu bağımlıları bile, enjektörü aslakaba etlerine batırmazlar. Dolayısıyla normal bir kalp krizi gibigörünür. Bu her gün olan birşeydir. Nadirdir ama hiç görülmemişbirşey de değ ildir. Enjektör, şeker hastalarının kullandığıI. Tip modifikasyonlu ensülin enjektörleri gibidir. Mühendisleriniz onu gizlerken çok iyi bir iş çıkarmışlar. İçine saklandığı kalemle yazıbile yazabilirsiniz ama ucunu çevirirseniz, kalemin yerine iğnekısmı ortaya çıkar. Namlunun arkasındaki gaz patlaması, iğneyi

kurbanın vücuduna saplar. Kurban muhtemelen fark eder ama bir arı sokmasından bile daha az acı verir. Yine de, bir buçuk dakika sonra bunu kimseye söyleyemeyecek hale gelir. Büyük olasılıkla tepkisi hafifçe inleyip enjektörün girdiği noktayı ovalamak olur. Ensesini sivrisinek sokmuş gibi. Sonuçta üzerine bir şaplak atar-sınız ama polis çağırmazsınız."

Davis güvenli "mavi" kalemi eline aldı. Biraz kalındı. Kul-lanmak için hedef yaklaşmak, kalemi ceket cebinden çıkarmakve ters bir saplama hareketiyle savurmak gerekiyordu; sonrasın-da da yürüyüp gitmek yeterliydi. Bu aleti kullanacak olan ajanınortağıbir köşede bekleyecek, kurbanın düşüşünü izleyecek, hat-ta belki yardım etmek için yanına koşacak, kurbanın ölmesini bekleyecek ve sonra da kalkıp oradan uzaklaşacaktı. Belki bir ambulans çağırmak bile iyi olabilirdi; böylece ceset düzgün birşekilde hastaneye gönderilir ve tıbbi gözetim altında ortadan kal-dırılırdı.

"Tom?"

"Bundan hoşlandım, Gerry," diye cevap verdi Davis. "Dok-tor, bu maddeye ne kadar güveniyorsunuz?"

"Tamamıyla," diye cevap verdi Dr. Pasternak. Kolombi-ya Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde anestezi profesörü olduğuna göre, adam bu tür malzemeleri tanıyor olmalıydı. Ayrıca, onaKampüs'ün sırlarını paylaşacak kadar güveniyorlardı. Ona gü-venmekten vazgeçmek için artık çok geçti. "Bu sadece temel biyokimya. Sakinilkolin iki asetilkolin molekülünden oluşur. Vücutta hızlı bir şekilde çözülerek asetilkolin haline gelir ve do-layısıyla fark edilmesi çok zordur. Tek zor kısmı, işi gizli bir şe-kilde yapmak. Örneğin adamı zamanında bir doktor muayeneha-nesine yetiştirirseniz, potasyumklorid yeterli olacaktır. Hücreler öldüğünde zaten potasyum yayarlar ve dolayısıyla bir artışın farkedilmesi zordur ama işareti gizlemek zor olur. Bunu yapmanınbir sürü farklıyolu vardır. Ben özellikle bu konuda deneyimsizinsanların kolayca kullanabildiği bir tanesini seçtim. Pratikte,gerçekten iyi bir patolog bile, bir insanın kesin ölüm nedenini çö-zemeyebilir; ve bilmediğini fark ederek bundan rahatsızlık duyar.Ama o kadar iyileri pek yoktur. Bu konuda Columbia'daki en iyi uzman Rich Richards. Birşeyi bilememekten gerçekten nefret eder. Gerçek bir entelektüel, sorun çözücü ve üstün bir doktorolmasının yanı sıra, biyokimya dehası. Ona bu konuda danıştımve ne aradığını bilse bile, kendisinin dahi bunu bulabilmesinin çok zor olduğunu söyledi. Harici etkenler olayı etkileyecektir;kurbanın vücudunun özgün biyokimyası, yediği ya da içtiği şey-

ler, ortamın sıcaklığı gibi. Örneğin, soğuk bir kış günü sokakt bu işi yaparsanız, kimyasal süreç yavaşlayacağı için sakinilkoliyeterince çözülmeyebilir."

"Yani Ocak ayında Moskova'da birini öldürme diyorsunuz," dedi Hendley. Bu derin bilim konusu onun kafasını yoruyordu ama Pasternak konuyu iyi biliyordu.

Profesör zalimce gülümsedi. "Kesinlikle. Minneapolis'te de."

"Korkunç bir ölüm, ha?" diye sordu Davis.

Dr. Pasternak başıyla onayladı. "Oldukça da sevimsiz."

"Kurtuluşu var mı?"

Profesör başını iki yana salladı. "Sakinilkolin kana karıştığın-da, bu konuda birşey yapamazsınız... şey, teorik olarak adamıbir vantilatörün altına koyup ilaç metabolizmaya karışana kadarsuni solunum

yapabilirsiniz ama bu sadece süreyi uzatır. Teorikolarak hayatta kalmasımümkündür ama çok, çok düşük bir olası-lıkla. İki gözünün arasından vurulan insanlar da hayatta kalabilir,baylar, ama bu pek sık olmaz."

"Hedefe ne kadar sert vurmak gerekiyor?" diye sordu Davis.

"Çok sert değil; sadece bir fiske yeterli. Giysilerinin altına inmeye yetecek kadar. Kalın bir palto bu yüzden sorun yarata-bilir, çünkü iğnenin uzunluğu yetmeyebilir. Ama normal takımelbiseyle sorun olmaz."

"Bu ilaca bağışıklı olan biri olabilir mi?" diye sordu Hend-ley.

"Hayır. Belki milyarda bir."

"Ses çıkarması olasılığı var mı?"

"Açıkladığım gibi, en fazla arı sokması gibi olacaktır; bir siv-risinek sokmasından biraz daha fazla ama bir adama çığlık attıra-cak kadar değil. En fazla, kurban şaşırabilir, belki neden kaynak-landığını görmek için dönüp bakabilir ama ajanınız normal birşekilde yürüyüp gidecektir; tabii kesinlikle koşarak ya da kaçar gibi değil. Bu şartlar altında, bağıracak bir hedef olmadığındanve ilk rahatsızlık geçici olduğundan, vereceği tepki en büyük ola-sılıkla acıyan yeri ovalayıp yoluna devam etmek olacaktır... tabiisadece bir on metre kadar."

"Yani hızlı, öldürücü ve fark edilmez, öyle mı?"

"Söylediklerinizin hepsi," dedi Dr. Pasternak.

"Nasıl dolduruluyor?" diye sordu Davis.*Lanet olsun! CIA nası*l oldu da bu kadar iyi bir şey geliştiremedi?diye merak etti.*Ya da KGB*.

"Namluyu bu şekilde açacaksınız," dedi Dr. Pasternak, hare-keti gösterirken, "ve ayıracaksınız. Yeni ilaç koymak için normalbirşırınga kullanacaksınız ve gaz pompasını yeniden doldura-caksınız. Üretim aşamasında en zoru bu minik gaz kapsülleri.Kullanılmış olanı bir çöp tenekesine ya da kanalizasyona atarsı-nız - sadece dört milimetre uzunluğunda ve iki milimetre genişli-ğindeler - ve yenisini takarsınız. Yenisini taktığınızda, namlununarkasındaki minik bir iğne onu deler ve sistemi yeniden yükler. Gaz kapsülleri, düşmelerini önlemek için yapışkan bir maddeylekaplanmıştır." Böylelikle, mavi olanı da doldurulmuştu ve içindesadece sakinilkolin yoktu. "Buşırıngayla dikkatli davranmanızgerekir, elbette, ama kendinize saplamak için aptal olmanız gere-kir. Eğer adamınızın şeker hastası olduğu yalanını kullanırsanız, neden şırınga taşıdığını açıklayabilirsiniz. Dünyanın hemen heryerinde işe yarayan bir ensülin alım kartı vardır ve şeker hastala-rında dışarıdan görülen semptomlar bulunmaz."

"Lanet olsun, Doktor," dedi Tom Davis. "Bu şekilde başka ne kullanılabilir?"

"Botulism toksin de aynı derecede öldürücüdür. Nörotoksin-dir; sinir aktarımlarını bloke eder ve ölüme neden olur. Oldukça hızlıdır ama otopside kolayca ortaya çıkar. Açıklaması da zordur.Estetik ameliyatlarda kullanıldığı için dünyanın hemen her ye-rinde kolayca bulunabilir ama mikrogramlık dozlar halindedir."

"Doktorlar onunla kadınların yüzlerini vuruyorlar, değil mi?"

"Sadece aptal olanların," diye cevap verdi Pasternak. "Kırı-şıklıkları giderdiği doğrudur ama yüzdeki

sinirleri öldürdüğün-den, aynızamanda gülümseme yetinizi de zayıflatır. Bu bana uy-gun bir alan değil. Çok fazla toksik ve ölümcül kimyasallar var.Birini öldürmek için diğer bir hızlı yöntem, kafatasının arkasına, omurganın beyin köküne girdiği noktaya küçük bir bıçak sapla-

maktır. Önemli olan, kurbanın tam arkasına geçmek ve bıçağı ol dukça küçük bir noktaya saplarken, omur arasına sıkışmamasına dikkat etmektir; tabii bu mesafeden neden susturucu takılmış birsilah kullanmayacaksın? Yeterince hızlı olur ama geride mutlakaiz bırakır. Bu yöntem ise, kolayca kalp krizi olarak tanımlanabilir."

"Richard," dedi Hendley, "bu işte paranı gerçekten fazlasıyla hak ettin."

Anestezi profesörü saatine baktı. "Para yok, Senatör. Bu se-ferki kardeşim için. Başka bir şey için bana ihtiyacınız olursahaber verin. New York trenine yetişmem gerek."

"Tanrım," dedi Tom Davis, Pasternak gittikten sonra. "Dok-torların kötücül düşünceleri olduğunu hep tahmin ederdim."

Hendley masanın üzerindeki paketi aldı. İçinde toplam on "kalem, bilgisayardan alınmış kullanım kılavuzu, gaz kapsülle-riyle dolu bir naylon torba, bir yığın atılabilir şırınga ve yirmi büyük kavanoz sakinilkolin vardı. "O ve kardeşi çok yakın ol-malılar."

"Onu tanıyor musun?" diye sordu Davis.

"Evet, tanıyordum. İyi bir adam; bir karısı ve üç çocuğu var. AdıBernard. Harvard İşletmecilik Fakültesi mezunu, akıllı bir adam ve çok iyi bir ticaret uzmanı. Birinci Kule'nin doksan ye-dinci katında çalışıyordu. Ardında yüklü bir miras bıraktı; ailesiiyi durumda. Bu da birşey."

"Rich'in bizim tarafımızda olması çok iyi," dedi Davis, bu fikirle birlikte gelen ürpertisini bastırarak.

"Öyle," diye onayladıGerry.

Yolculuğun zevkli olması gerekiyordu. Hava güzeldi, yol hiç kalabalık değildi ve kuzeydoğu yönünde genellikle dümdüz uza-nıyordu. Ama yolculuk hiç zevkli değildi. Arka koltukta oturanRafi ve Züheyr, Mustafa'ya sürekli "Ne kadar kaldı?" ve "Dahagelmedik mi?" diye sorup duruyorlardı; Mustafa o kadar bunal-mıştı ki birkaç kez arabayı yolun kenarına çekip onları dövmek

istemişti. Belki arka koltukta oturmak zordu ama bu lanet olasıca arabayıkendisinin sürmesi gerekiyordu!!! Gerilim. Kendisi far-kındaydı ve muhtemelen onlar da hissediyor olmalıydılar. Derinbir nefes aldıve sakinleşmeye çalıştı. Yolculuklarının bitmesine dört saat kalmıştı ve kıtalararası yolculukla kıyaslandığında hiç-birşeydi. Peygamber'in Mekke'den Medine'ye ve oradan geriye yürüdüğü yoldan çok ama çok daha uzundu; ama bu düşünceyihemen kafasından attı. Kim oluyordu da kendisini Hz. Muham-met ile kıyaslıyordu? Bir şeyden kesinlikle emindi. Gidecekleriyere ulaştıklarında, bir banyo yapacak ve olabildiğince uzun süreuyuyacaktı. Sadece dört saat. Dört saat sonra dinleniyor olacak-tı.

******

Kampüs'ün kendi kantini vardıve yemekler çeşitli yerlerdengeliyordu. Bugünkü yemekler, New York

kalitesinde olmasa da oldukça güzel yemekler üreten bir Baltimore restoranından gel-mişti.İçecek olarak ne vardı? Eğer New York'ta yemek yiyorolsaydı, soda içerdi ve yerel patates kızartmasından yerdi; baba-sının ısrarları sayesinde, ondan Beyaz Saray'da bile vardı. Muh-temelenşimdi oranın yemekleri Boston'dan geliyor olmalıydı.

Normalde yemeğe birlikte çıktıkları arkadaşı Tony Wills or-talıkta görünmüyordu. Etrafına bakındı ve Dave Cunningham'ıgördü. Yalnız oturuyordu. Jack ona doğru yöneldi.

"Hey, Dave, seninle oturabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette," dedi Cunningham, samimi bir tavırla.

"Sayılarla çalışman nasıl gidiyor?"

"Heyecanlı," dedi adam, beklenmedik bir şekilde. Sonra açıkladı. "O Avrupa bankalarına girebilmemiz inanılmaz. Ada-let Bakanlığı'nın elinde böyle bir imkan olsaydı, her şeyi silip süpürürlerdi; ama tabii bu türde bir kanıtı mahkeme salonunda kullanamazsın."

"Evet, Dave, Anayasa gerçekten önemli bir engel olabiliyor. O lanet olasıca insan hakları kanunları da."

Cunningham neredeyse ağzındaki yumurtayı tükürecekti.

"Sakın başlama. FBI biraz gölgeli olan bazı operasyonlar yürü tüyor ama bunu yasal prosedür çerçevesinde yapıyor. Genellikle bir dava anlaşmasına dayanarak. Bütün ihtiyaçlarını karşılamakiçin yeterince sahtekar avukat bulamıyorlar. Mafya adamları, yani."

"Pat Martin'i biliyorum. Babam onunla ilgili sık sık düşünü-yor."

"Dürüst ve çok ama çok akıllı bir adam. Gerçekten de bir ha-kim olmasıgerek. Dürüst avukatların hak ettiği budur."

"Pek fazla kazandırmıyor." Jack'in Kampüs'teki resmi maa-şı bile, herhangi bir devlet memurunun kazandığından çok daha fazlaydı. İşe yeni başlayan biri için hiç fena sayılmazdı.

"Sorun da bu ama..."

"Ama yoksullukta hayranlık duyulacak bir şey yoktur; babam öyle der. Seçilmiş yetkililerin maaşlarını sıfıra indirmek fikriniortaya atmıştı, böylece gerçek dünyada işlerin nasıl yürüdüğünüanlamalarını istiyordu. Ama sonra bunun onları rüşvete daha açıkhale getireceğine karar verdi."

"Biliyor musun, Jack, bir Kongre üyesini kandırmak için ver-men gereken rüşvet o kadar az ki. Bu da rüşveti fark etmeyi zor-laştırıyor tabii ki."

"Peki ya terörist dostlarımız?"

"Bazıları rahat hayatı seviyor. Birçoğu zengin ailelerden geli-yor ve lükse alışkın oluyorlar."

"Sali gibi."

Dave başıyla onayladı. "Pahalı zevkleri var. Arabası çok faz-la para yiyor. Hiç pratik değil. Özellikle Londra gibi bir şehirde korkunç benzin yakıyor olmalı. Orada petrol fiyatları çok yük-sektir."

"Ama genellikle taksiyle dolaşıyor."

"Bunu yapabiliyor. Son derece mantıklı. Yatırım semtinde arabayıotoparka bırakmak pahalıya patlıyordur ve Londra'dakitaksiler de bir hayli iyidir." Başını kaldırıp Jack'e baktı. "Bunu sen de biliyorsundur. Londra'ya çok sık gitmişsin."

"Birkaç kez," dedi Jack. "Güzelşehir, güzel insanlar." Pe-şinde Gizli Servis ajanlarından oluşan korumalarıyla dolaştığını söylemedi tabii ki. "Sali ile ilgili başka neler düşünüyorsun?"

"Verileri daha iyi incelemem gerekiyor ama dediğim gibi, ke-sinlikle bir oyuncu. Bir New York Mafya üyesi olsaydı, onun iyi bir baba olabileceğini söylerdim."

"O kadar iyi mi?"

"Altın Kural, Jack, altını olan, kuralları koyar. Sali'nin elinde çok fazla para var. Ailesi sandığından çok daha zengin. Burada dört-beş milyar dolardan söz ediyoruz."

"Vay canına!" Jack çok şaşırmıştı.

"Kullanmayı öğrendiği para hesaplarına bir daha bak. Yüzde on besiyle bile oynamamış. Muhtemelen babası onun hareketle-rini sınırlıyor olmalı. Paranın asıl sahibi olan adam, yani babası, nasıl bir eğitime sahip olursa olsun, bütün parayı Uda'nın kontro-lüne bırakmaz. Para işinde, asıl diplomanı duvara astıktan sonraöğrendiklerin önemlidir. Çocuk umut vaat ediyor ama hâlâ uç-kurunun peşinden koşuyor. Bu, zengin bir çocuk için sıra dışı birşey değil ama bir baba olarak, eğer elinde yüklü bir servet varsa, çocuğ unu dizginlemek istersin. Ayrıca, sponsorluğunu yaptığı şey - ya da yaptığını düşündüğümüz şey - sermaye üretmiyor. Marjlarda bazı alışverişler fark etmişsin. Çok akıllıca. Suudi Arabistan'daki evine gittiği her seferinde bir G-V kullandığını fark ettin mi?"

"Ah, hayır," diye itiraf etti Jack. "Ona bakmamıştım. Her yere birinci mevkide uçtuğunu sanıyordum."

"Öyle. Sen ve babanın yaptığınız gibi.Gerçektenbirinci mev-ki. Jack, hiçbirşey kontrol etmeye değ meyecek kadar küçük de-ğildir."

"Kredi kartı kullanımıyla ilgili ne düşünüyorsun?"

"Tamamen rutin ama o da dikkate değer. İstediği her şey için kredi kartını kullanabilir ama masraflarının birçoğunu nakitolarak ödüyor; üstelik kendi kullanımına yönelttiğinde dahaaznakit harcıyor. Örneğin şu fahişeler. Suudiler bunu umursamaz, dolayısıyla mecbur olduğu için değil, istediği için nakit ödüyor. Hayatının bazı kısımlarını bilmediğimiz nedenlerden dolayı giz-li tutuyor. Bildiklerimizden daha fazla kredi kartıolduğunu öğ-renirsek hiç şaşırmam; kullanılmayan hesaplar. Bugün öğleden sonra banka hesaplarını inceleyeceğim. Henüz nasıl gizli hare-

ket edeceğini tam olarak bilmiyor. Fazla genç, fazla deneyimsiz ve resmi bir eğitimi yok. Ama evet, bence Uda oyunun içindeve yakında büyük liglere tırmanmayı planlıyor. Genç ve zenginadamlar, sabrı

bilmezler."

Bunları tahmin etmiş olmalıydım,diye düşündü Jack.Bu ko-nuyu çok daha iyi düşünmeliyim. Bir önemli ders daha. Hiçbirşey kontrol etmeye değmeyecek kadar küçük değildir. Burada ne tür bir adamla uğ raşıyoruz? Dünyayı nasıl görüyor? Dünyayınasıl değiştirmeyi istiyor?Babasıona daima bir düşmanın gözle-rinden bakmanın ne kadar önemli olduğunu anlatırdı.

Salt kadınlara karşı tutkusuyla hareket eden bir adam; ama bunun içinde daha fazlasımı var? Fahişelerle birlikte olmasınınnedeni çok iyi olmalarımı, yoksa onlar sayesinde düşmanı mızliyor? islam dünyası, Amerika 'yi ve ingiltere 'yi temelde aynıdüşman olarak görüyor. Aynıdil, aynı kibir, aynı ordu yapısı ve İngilizler ile Amerikalılar birçok konuda işbirliği yapıyor.Bu dü-şünmeye değer bir noktaydı.*Onun gözlerinden bakmadan var-sayı*mlarda bulunma.Bir öğle yemeği için hiç de fena bir ders değildi.

Roanoke sağ taraflarında akıyordu. I-81'in iki tarafı da yem-yeşil tepeler ve çoğunda ineklerin otladığı süt çiftlikleriyle kaplıydı. Yeşil otoban tabelaları, hiçbir yere uzanmayan yolla-rı gösteriyordu; ya da en azından kendisine göre o yollar hiç-bir yere uzanmıyordu. Beyaz boyalı kiliselerden bir sürü vardı.Okul otobüslerine rastlıyorlardı ama bir süredir hiç polis arabasıgörmemişlerdi. BazıAmerikan eyaletlerinde polislerin sıradan görünüşlü arabalar kullandıklarını duymuştu; kendisinin şimdikullandığıgibi arabalar. Ama muhtemelen ikinci bir radyo anten-leri olmalıydı. Buradaki sürücülerin kovboy şapkası takıp takma-dığını merak etti. Her yerde ineklerin göründüğü bir yerde bileçok tuhaf kaçardı. Kuran'ın ikinci suresini düşündü: İnek. EğerAllah sana bir ineği kesmeni söylüyorsa, fazla soru sormadan bunu yapmalıydın. Yaşlı bir inek değil; genç bir inek de değil;

sadece Allah'ı memnun edecek bir inek. Ama sonuçta müminle-rin içtenliğiyle sunulan bütün kurbanlar Allah'ı memnun etmez miydi?

Evet.

Kendisi ve arkadaşları, gavurları keserek daha fazla kurban adayacaklardı.

Evet.

O sırada bir tabela gördü: EYALETLERARASI OTOBAN 64. Ama bu batıya gidiyordu. Kendilerinin doğuya gitmesi ve doğudaki dağların diğer tarafına geçmesi gerekiyordu. Mustafagözlerini kapadıve birçok kez baktığı haritayı hatırlamaya çalış-tı. Bir saat daha kuzeye, sonra doğuya.

Evet.

***

"Brian, o ayakkabılar birkaç gün içinde ayağında parçalana-cak."

"Hey, Dom, ilk dört kilometrelik koşu rekorumu bu ayakka-bılarla kırdım," diye itiraz etti Brian. "Böyle anları hatırlarsın veözel olduğunu hissedersin."

"Belki ama bunu bir daha denersen, ayağında parçalanacaklar ve sen de bileğini burkacaksın."

"Öyle mi düşünüyorsun? Bence fazlasıyla yanılıyorsun."

"Bahsi kabul ediyorum," dedi Dominic. İddiayı resmileştir-mek için tokalaştılar.

"Bana da çok pejmürde göründüler," dedi Alexander.

"Yeni tişörtler de almamı ister misin, anne?"

"Bir ay içinde onlar da parçalanacak," dedi Dominic.

"Ah, evet! Eh, bu sabah Beretta'm ile kıçını ıskaladım. Yarın bir daha denerim."

"Şans işte," dedi Enzo. "Bakalım peş peşe iki kez yapabilecek misin?"

"Beş dolar koyuyorum."

"Anlaştık." Yine tokalaştılar. "Bu şekilde zengin olabilirim," dedi Dominic. Artık akşam yemeğini düşünme zamanı gelmişti.

Bu gece, Dana Piccata olacaktı. Buradaki dana etine bayılıyor-du. Dana için üzülüyordu ama sonuçta onu gırtlaklayan kendisideğildi.

***

İşte: I-64. Bir sonraki çıkış. Mustafa artık çok yorulmuştu ve direksiyonu Abdullah'a verebilirdi ama yolu kendisi bitirmek istiyordu ve bir saat kadar daha dayanabileceğine karar verdi.İlerideki dağların arasındaki bir kanyondan geçeceklerdi. Karşı taraftan gelen trafik yoğundu. Otoban tırmanışa geçmişti ve ile-ride... evet, işte oradaydı; güney tarafında bir otel bulunan darbir dağgeçidi. Oradan, güneydeki en güzel vadiye çıkacaklardı. Bir tabelada vadinin ismi yazılıydı ama harfler çok kafa karıştı-rıcıydı. Sağ taraftaki manzaraya hayran kaldı. Cennet'in kendisiburadan sadece biraz daha güzel olabilirdi; hatta arabayıçekipinebileceği ve manzarayı seyredebileceği bir yer bile vardı. Ama elbette ki bunun için zamanları yoktu. Yolun aşağı doğru eğim-lenmesi iyiydi ve ruh halini tamamen değiştirmişti. Bir saatten az bir mesafe kalmıştı. Zamanlamayı kutlamak için bir sigara daha. Arkada Rafi ve Züheyr uyanmışlar, manzarayı seyretmeye başla-mışlardı. Böyle bir şey için son fırsatları olabilirdi.

Bir günlük dinlenme ve keşif- diğer üç takımla e-posta ara-cılığıyla koordinasyon kurma zamanı - ve sonra görevlerini ger-çekleştirebilirlerdi. Ardından, Allah'ın Kucaklaması gelecekti. Bu çok mutlu bir düşünceydi.

13

BULUŞMA YERİ

İki bin milden uzun bir yol geldikten sonra, vardıkları yer son derece rahatlatıcıydı. 64 numaralı eyaletlerarası otobandan birkilometre kadar uzakta bir Holiday Inn Express vardıve hemenyanındaki Roy Rogers ve yüz metre kadar ötedeki Dunkin' Do-nuts ile tatmin edici görünüyordu. Mustafa içeri girdi ve Liech-tenstein bankasından alınmış olan Visa kartıyla ödeme yaparakbirbirine bağlı iki oda tuttu. Ertesi gün etrafı dolaşacaklardı amaşimdilik önemli olan tek şey uykuydu; hatta yemek bile önemli değildi. Arabayı kiraladığı odalara yanaştırdı ve kontağı kapadı. Rafi ve Züheyr kapıları açtıktan sonra bagajı

boşaltmak için gerigeldiler. Az sayıdaki çantaları ve altlarında kalın, ucuz battaniye-lere sarılmış silahları içeri taşıdılar.

"İşte geldik, dostlarım," dedi Mustafa, odaya girerken. Alış-tıkları daha lüks otellerden biri değil, sıradan bir moteldi. Herodada bir banyo ve küçük bir televizyon vardı. İki odayı birbiri-ne bağlayan kapıları açtıktan sonra, Mustafa çift kişilik yatağınaoturdu; bu yatakta tek başına uyuyacaktı.

"Dostlarım, silahlarınızı daima gizli ve perdeleri çekili tutma-lısınız. Aptalca riskler alamayacağımız bir noktaya geldik," diye uyardı diğerlerini. "Bu şehir polis kaynıyor ve sakın aptal olduk-

larını sanmayın. Cennet'e kendi seçeceğimiz bir zamanda gitme-liyiz, aptalca bir hatanın belirlediği bir zamanda değil. Bunu hiç aklınızdan çıkarmayın." Sonra doğrulup oturdu ve ayakkabıla-rını çıkardı. Bir duş almayı düşündü ama bunun için fazlasıylayorgundu ve ertesi sabah da bunu yapabilirdi.

"Mekke ne tarafta?" diye sordu Rafi.

Mustafa bir an düşündü; bu güzel soruydu. Sonuçta dünyanındiğer ucuna gelmişlerdi, yani kürenin diğer tarafına geçmişlerdive kıble güneydoğuda olabileceği gibi, güneybatıda da olabilirdi.Hangi tarafta daha yakındı acaba?

"Şu tarafta," dedi sonunda, güneydoğuyu işaret ederek.

Rafı seccadesini açtı ve diz çöktü. Namaz saatini kaçırmıştı ama kaza namazıkılacaktı.

Mustafa kendi kendine mırıldandı ve Allah'ın bu yorgun-luğunda kendisim bağışlayacağını düşündü. Sonuçta Allah'ın sonsuz merhameti yok muydu? Ayrıca, bu o kadar da büyük birgünah sayılmazdı. Mustafa çoraplarını çıkardı ve yatağa sırtüstü uzandı; daha bir dakika geçmeden uykuya daldı.

Yan odada, Abdullah namazını bitirdi ve sonra bilgisayarı-nıtelefonun yan tarafına bağladı. 800'lü bir numara çevirdi vebilgisayarının ağa bağlanırken çıkardığı sesleri dinledi. Birkaçsaniye sonra, bir e-posta mesajıolduğunu öğrendi. Üç mektup veher zamanki gibi çöplük. Üç e-posta mesajını indirdi, kaydetti ve Internet bağlantısını kesti. Bütün iş sadece on beş saniye sürmüş-tü. Bu da dikkat etmeleri gereken diğer bir güvenlik önlemiydi.

***

Ama Abdullah'ın bilmediği şey, gönderenlerden birinin Ulu-sal Güvenlik Servisi tarafından izlendiği ve kısmen deşifre edil-diğiydi. Kendi e-posta adresi - kısmi bir kelime ve birkaç sayıylatanımlanıyordu - Said'inkine bağlandığında, o da tanımlanmıştıama sadece alıcı olarak görülmüştü.

Said'in takımı Colorado Springs'teki hedefine varan ilk grup-tu - şehir sadece kod adıyla anılıyordu - ve vuracakları hedeften sadece on kilometre uzaktaki bir motele yerleşmişti. IraklıSa-

bawi, Des Moines, Iowa'daydı ve Mehdi ise Provo, Utah'daydı. Bu takımların her ikisi de yerlerindeydi ve operasyonun başla-ması için hazırdı. Görevlerinin başlamasına otuz altı saatten az bir süre vardı.

Cevaplan Mustafa verecekti. Aslında cevap zaten program-lanmıştı: "190, 2." İkinci Sure'nin 190. ayeti.

Bir savaş çığlığı sayılmazdı ama kendilerini buraya getiren inancın bir onayı ola-rak görülebilirdi:*Görevini gerçekle*ştir.

*****

Brian ve Dominic, kablolu televizyonda Tarih Kanalı'nı sey-rediyorlardı; Hitler ve Yahudi Soykırımı ile ilgili bir belgesel vardı. Bu konu o kadar çok incelenmişti ki insan yeni bir şey bu-lacağını hiç sanmıyordu ama her nasılsa, tarihçiler arada bir bunubaşanyordu. Bunun nedenlerinden biri, muhtemelen Almanlar'ın Hartz Dağı'ndaki mağaralarda bıraktıkları cilt cilt kayıtlardı vebu kayıtlar muhtemelen gelecek birkaç yüzyılda daha araştırmamalzemesi olacak, insanlar bu suçlarıönce tasarlayıp sonra da iş-leyen canavar insanların zihin yapısını anlamaya çalışacaklardı.

"Brian," dedi Dominic, "bütün bunlardan ne sonuç çıkarıyor-sun?"

"Bence tek bir mermi bütün sorunu çözebilirdi. Sorunşu ki kimse o kadar uzak bir geleceği göremez; falcı çingeneler bile.Hoş, Adolf onların da birçoğunu katletmişti. Neden şehri terk et-memişlerdi ki?"

"Biliyorsun, Hitler hayatının büyük bölümünü tek bir koru-mayla geçirdi. Berlin'de, ikinci katta bir dairede oturuyordu ve girişi alt kattaydı, değil mi? Kapıyı koruyan bir SS askeri vardı; muhtemelen çavuş bile değil. Onu indir, kapıyı aç, yukarı çık ve orospu çocuğunu gebert. Bu bir sürü canı kurtarırdı, Aldo," dedi Dominic ve beyazşarabını yudumladı.

"Lanet olsun! Bundan emin misin?"

"Gizli Servis öyle diyor. Her sınıfa güvenlik konulannda eğitim vermesi için eğitmenlerinden birini Quantico'ya gönde-riyorlar. Bu gerçek bizi deşaşırttı. Bir sürü soru soruldu. Adam,

yakındaki bakkala giderken bile SS askerinin yanından geçebile-ceğimizi söyledi. Kolay iş, Aldo. Çok kolay. Ama Adolf kendi-sinin ölümsüz olduğuna, üzerinde adının yazılı olduğu bir mer-minin bulunmadığı na inanıyordu. McKinley, kendisine yaklaşaneli sargılı bir adam tarafından vurulmuştu. Sanırım o zamanlar insanlar biraz dikkatsizdi."

"Lanet olsun! Bu işimizi çok daha kolaylaştırırdı ama hâlâ beş yüz metreden ateş edebileceğim bir tüfeği tercih ederim."

"Macera tutkuna ne oldu, Aldo?"

"Kimse bana kamikaze olayım diye para ödemiyor, Enzo. Öyle bir işin geleceği olmaz, biliyorsun."

"Peki Orta Doğu'daki intihar komandolarına ne dersin?"

"Farklı bir kültür. İkinci sınıftan hatırlamıyor musun? Ölüm-cül bir günah olduğu ve sonrasında günah çıkartamayacağın için intihar edemezsin. Sanırım Rahibe Frances Mary bunu gayet netaçıklamıştı."

Dominic güldü. "Ah, bir süredir onu düşünmemiştim ama osenin hep kuzu gibi olduğunu düşünürdü."

"Çünkü ben senin gibi sınıfın içinde dolaşmazdım."

"Peki ya Deniz Komandoları'nda?"

"Yap da gör. Kimse Topçu Çavuşu Sullivan ya da AlbayWinston'a karşıgelemez." Brian kısa bir süre televizyona baktı."Biliyor musun, Enzo, belik bir merminin onca acıyı engelleye-bileceği bir an vardır. Hitler'in biletinin kesilmesi gerekirdi. Amaeğitimli ordu subayları bile bunu yapamadı."

"Bombayı yerleştiren adam, binadaki herkesin öleceğini düşünmüştü ve emin olmak için geri dönmemişti. Bunu FBI Akademisi'nde her gün söylerler. Varsayımlar bütün fiyaskolarınanasıdır."

"Emin olmalısın, evet. Vurmaya değer her şey, iki kez vurma-ya değer."

"Amin," dedi Dominic.

***** Jack sabah kalktığında haberlerde korkunç bir şey duymayı

bekler olmuştu. Bunun çok fazla ham istihbarat verisi görmekten ama hangisinin önemli hangisinin önemsiz olduğunu bilmemek-ten kaynaklandığını düşünüyordu.

O kadar çokşey bilmese de, bildiği şey yeterince endişe veri-ciydi. Uda bin Sali'ye kafasını takmıştı; bu da muhtemelen, Salihakkında çok şey bildiği tek "oyuncu" olduğu içindi. Öyle de ol-mak zorundaydı, çünkü Sali onun özel inceleme konusuydu. Buadamıçözmek zorundaydı, çünkü eğer bunu yapmazsa... başka bir iş bulması mı gerekecekti? Bu olasılığı şimdiye dek düşün-memişti ama casusluk işindeki geleceğini derinden etkiliyordu. Elbette ki babası uzun zaman önce iyi olduğu bir şeyi bulmaya çalışmıştı ve kendisi Georgetown koyunlarının arasında bütünbir yıl geçirdiği hiç olmamıştı. Peki Jack Kampüs'te başarılı ola-bilecek miydi? Oradaki en genç kişiydi. Sekreterlik bölümü bile yaşı kendisinden daha büyük kadınlardan oluşuyordu. Lanet ol-sun! Bu tamamen yeni bir düşünceydi.

Sali onun için bir sınavdı; muhtemelen önemli bir sınav. Aca-ba Tony Wills bu adamıçoktan keşfetmiş ve verilerini tam ola-rak analiz etmiş olabilir miydi? Yoksa kendi davasını oluşturupsatmasımı gerekiyordu? Bu artık okul değildi. Bir derste zayıf not almak... ne, hayatta başarısız olmak anlamına mı geliyor-du? Hayır, o kadar kötü olamazdı... ama iyi de değildi. MutfaktaCNN'e bakarken ve kahvesini yudumlarken, düşünmeye değer bir konuydu bu.

Züheyr tepeye tırmandı ve kahvaltı için iki düzine donut ile dört büyük bardak kahve aldı. Amerika çılgın bir ülkeydi. Çok çeşitli doğal kaynakları vardı - nehirler, ağaçlar, muhteşem yol-lar, inanılmaz bir zenginlik - ama hepsi putperestlerin hizmetin-deydi. Ve şimdi kendisi burada, onların kahvesini içiyor, onların donutlarını yiyordu. Dünya gerçekten de çılgındı ve eğer bir plandahilinde yürüyorsa, bu sadece Allah'ın İlahi Planı olabilirdi vebu planısorgulamak bir mümine düşmezdi. Sadece yazılı olanaboyun eğmek zorundaydılar. Motele döndüğünde televizyonda

haber kanalının açık olduğunu gördü; küresel haber ağı ve Yahu-di odaklıCNN. Amerikalılar'ın El Cezire'yi seyretmemeleri nekadar üzücüydü. Ama o kanal da Amerikan hastalığına yakalan-mışa benziyordu.

"Yemek," diye seslendi Züheyr. "Ve içecek." Donut kutula-rından biri kendi odasına, diğeri ise on bir saatlik derin bir uyku-dan sonra hâlâ gözlerini ovalayan Mustafa'nın odasına gitti.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Abdullah, takım liderine.

"Güzel ve dinlendiriciydi ama bacaklarım hâlâ kaskatı." Mus-tafa büyük kahve bardaklarından birini kaptı ve kutunun içindenbir donut kaptı. Tek ısırıkta çöreğin yarısı kayboldu. Gözleriniovaladıve o gün dünyada neler olduğunu görmek için televizyo-na baktı. İsrail polisi, vücuduna bağlı bombaları tetikleyemedenbir kutsalşehidi daha öldürmüştü.

"Lanet olasıca salak," dedi Brian. "Bir ipi çekmek ne kadar zor olabilir ki?"

"İsrailliler'in ona nasıl yaklaştığını merak ediyorum. Hamas içinde muhbirleri olduğundan eminim. Bu İsrail polisi için önem-li bir dava olmalı; bir sürü kaynak buraya kaydırılmış, casuslar-dan yardım alınmıştır."

"İnsanlara işkence de yapıyorlar, değil mi?"

Dominic bir an düşündükten sonra başıyla onayladı. "Evet,güya hukuk sistemleri tarafından kontrol ediliyor ama bizim yap-tığımızdan daha sert bir şekilde sorguya çekiyorlar."

"İşe yarıyor mu?"

"Bu konuyu Akademi 'deyken konuşmuştuk. Birinin aletine elektrik verirsen, ötmeyi akıl etme olasılığı olabilir ama bu kim-senin üzerinde düşünmek istemediği bir şey. Yani, evet, hayal ettiğinde komik bile gelebilir ama kendin yaptığında... muhteme-len insanın midesi altüst olur. Diğer soru ise, bu şekilde ne kadaryararlıbilgi alabilirsin? Adam arkadaşının gırtlağına dayanmış bıçağın geri çekilmesi ya da acının dinmesi için her şeyi söyle-yebilir. Her ne olursa. Öyle serseriler gayet iyi yalancılar olabilir.

Her neyse, biz bunu yapamayız. Anayasa yüzünden, biliyorsun. Onlarıkötü bir hapis süresiyle ilgili olarak tehdit edebilirsin vekarşılarında bağırıp çağırabilirsin ama o zaman bile geçemeyece-ğin bazı çizgiler var."

"Yine de ötüyorlar mı?"

"Çoğunlukla. Sorgu bir sanattır. Bazı adamlar bu konuda ger-çekten iyiler. Benim çokşey öğrenme şansım olmadı ama ba-zılarının bu oyunu nasıl oynadığını gördüm. Asıl püf noktası,suçluyla benzerlik olu şturmak ve "Evet, o iğrenç küçük kız bunugerçekten hak etti, değil mi?" gibi şeyler söylemek. Sonrasında kusabilirsin ama oyunun adıserseriyi konuşturmak. Hapse girdi-ğinde, komşuları onu bizim yapacağımızdan daha beter tartaklar-lar; hatta linç edebilirler. Hapse girmek için işlemek istemeyece-ğin tek suç, sübyancılıktır."

"Buna inanırım, Enzo. Alabama'daki şu adam. Belki de ona bir iyilik yaptın."

"Bu cehenneme inanıp inanmadığına bağlı," dedi Dominic. Kendisinin bu konuda şüpheleri vardı.

***

Wills bu sabah erken gelmişti. Jack içeri girdiğinde onu bilgi-sayarının başında buldu. "Bu kez benden erkencisin."

"Karımın arabası geri döndü. Artık çocukları okula o bırakı-yor," diye açıkladı Wills. "Meade'den gelen bilgilere bak."

Jack bilgisayarını açtı, oturup bekledi ve sonra servisler arası bilgi trafiği dosyasını ana bilgisayardan

indirmek için kişisel pa-rolasını girdi.

E-posta yığınlarının en tepesinde, Ulusal Güvenlik Servisi'nden CIA'e ve FBI'a gönderilen öncelikli bir belge var-dı. İçlerinden biri mesajı bu sabah başkana ulaştırmış olmalıydı. Tuhaf bir şekilde, mesajda neredeyse hiçbir şey yoktu; sadecesayılardan oluşan bir mesajdı bu.

"Eee?" diye sordu Jack.

"Kuran'dan bir pasaj olabilir. Kuran'da tüm sureler ve ayetler numaralıdır. Eğer bu bir referans ise, pek bir anlam ifade etmiyor.Kendin bak."

Jack sayfayı kaydırdı. "Hepsi bu mu?"

Wills başıyla onayladı. "Hepsi bu. Ama Meade'dekiler böyle-sine anlamsız bir mesajın başka bir şey içerdiğini düşünüyorlar; önemli birşey. Casuslar gerektiğinde farklı bir dil konuşabilir-ler."

"Eee? Bana bunu söylemenin nedeni, hiçbir önemi yok gibi görünürken bir önemi olabileceği mi? Tony, bu gözlemi her şeyiçin yapabilirsin! Başka ne biliyorlar? Kullanılan ağ, adamınbağlandığı yer, bunun gibi şeyler?"

"Avrupa merkezli bir servis sağlayıcı; özel. Bütün dünyada 800'lü numaralarla kullanılıyor ve bazı kötü adamların o ağı kul-lanmış olduğunu biliyoruz. Ama üyelerin nerelerden bağlandığı-nıbilemezsin."

"Pekâlâ, önce, mesajın bir önemi olup olmadığını bilmiyoruz.İkincisi, mesajın nereden gönderildiğini bilmiyoruz. Üçüncü-sü, kimin okuduğunu ve hangi cehennemde olduğunu bilmemiz mümkün değil. Kısacası, bu konuda bir bok bilmiyoruz ama her-kes üzerinde tartışıyor. Başka ne var? Mesajı gönderen kişi; onunhakkında ne biliyoruz?"

"Adam - ya da kadın - bildiğimiz kadarıyla muhtemel bir oyuncu olabilir."

"Hangi takım?"

"Tahmin et. Ulusal Güvenlik Servisi profil uzmanları, adamınsözdiziminin ana dilinin Arapça olduğunu düşündürdüğünü söy-lüyor; önceki mesajlarına bakarak elbette. CIA'deki psikologlaraynıfikirde. Bu kişinin daha önce gönderdiği mesajları kopyala-mışlar. Arada bir iğrenç insanlara iğrenç şeyler söylüyor ve bazıkötüşeylerle zamansal bağlantıları var."

"Bu sabah İsrail polisinin ele geçirdiği bombacı ile ilgili bir işaret veriyor olabilir mi?"

"Olabilir, evet, ama pek muhtemel değil. Bildiğimiz kadarıy-la, mesajıgönderen kişi Hamas'a bağlı değil."

"Ama kesin olarak bilmiyoruz, değil mi?"

"Bu adamlar söz konusu olduğunda, hiçbir şeyden tam olarakemin olamazsın."

"O halde başladığımız yere döndük. Bazı insanlar gerçekte bir bok bilmedikleri birşeyin etrafında çırpınıyorlar."

"İşte sorun da bu. Bu bürokrasilerde, büyük gri canavar diş-lerinin arasında bir kuzuyla kaçarken, ağzını kapalı tutmaktansa çığlık atıp yanılmak daha iyidir."

Jack arkasına yaslandı. "Tony, Langley'de kaç yıl çalıştın?"

"Birkaç yıl," diye cevap verdi Wills.

"Nasıl dayandın?"

Deneyimli analist omuz silkti. "Bazen ben de merak ediyo-rum."

Jack bilgisayarına döndü ve mesaj trafiğinin geri kalanını tara-dı. Sadece kendi kıçını korumak için, son birkaç gündür Sali'ninsıra dışı bir şey yapıp yapmadığını kontrol etmeye karar verdi vebunu yaparken, farkında olmadan bir bürokrat gibi düşünmeye başladı.

****

"Yarın işler bir hayli farklı olacak," dedi Alexander, ikizle-re. "Hedefiniz Michelle ama bu kez kılık değiştirecek. Görevinizonu tespit etmek ve gideceği yere kadar takip etmek. Ah, kılık değiştirmek konusunda gerçekten iyi olduğunu söyleyeyim."

"Bir görünmezlik hapıalacak, değil mi?" diye sordu Brian.

"Bu da onun görevi," diye açıkladı Alexander.

"Makyajının altını görebilmemiz için bize büyülü gözlükler mi vereceksin?"

"Elimizde olsaydı bile hayır."

"Sağol dostum," dedi Dominic, soğuk bir tavırla.

*****

O sabah saat on birde, hedefi gözleme zamanıgelmişti.

29 numaralı karayolunun çeyrek mil kuzeyinde bulunan Char-lottesville Moda MeydanıAlışveriş Merkezi orta büyüklülcte biralışveriş merkeziydi ve büyük ölçüde üst sınıftan insanlara ve ya-kındaki Virginia Üniversitesi öğrencilerine hizmet veriyordu. Bir

tarafta JCPennney ve diğer tarafta bir Sears mağazası vardı; or-tada ise erkek ve kadın giyim mağazaları göze çarpıyordu. Bek-lenmedik bir şekilde, alışveriş merkezinin bir yemek katı yoktu; keşif işini kim yaptıysa, çok gevşek davranmış olmalıydı. Bu birhayal kırıklığıydı ama alışılmadık bir şey değildi. Organizasyo-nun görevlendirdiği öncü ekipler genellikle bu tür işleri eğlenceolarak gören amatörlerdi. Ama Mustafa böyle birşey olabilece-ğini önceden tahmin ettiği için pek zararı olmayacaktı.

Alışveriş merkezinin dört ana koridoru, merkezi bir avluya bağlanıyordu. Hangi mağazanın nerede olduğunu gösteren pa-nolar bile vardı. Mustafa panolardan birine yaklaştı. Altı uçlu bir Yahudi Yıldızı dikkatini çekti. Burada bir sinagog mu vardı? Bumümkün müydü? Gerçekten mümkün olmasını umarak

orayadoğru yürüdü.

Ama sinagog filan değildi. Bunun yerine alışveriş merkezinin güvenlik ofisiyle karşılaştı. Açık mavi gömlekli ve koyu mavipantolonlu bir erkek görevli masanın arkasında oturuyordu. Ada-mın belinde silahı yoktu ve bu iyi bir şeydi. Bir telefonu vardı vebir acil durumda hemen yerel polisi çağıracağı belliydi. O halde bu zenci bir numara olacaktı. Buna karar verdikten sonra, Mus-tafa tuvaletlerin ve bir Coke makinesinin önünden geçerek sağa döndü ve erkek giyim mağazasından uzaklaştı.

Burası iyi bir hedefti. Sadece üç ana girişi vardı ve merkezi bir avlusu vardı. Mağazalar genelde dikdörtgen biçimindeydi ve koridorlarla bağlantıları vardı. Ertesi gün aynı saatlerde daha da kalabalık olacaktı. İki yüz kişi olacağını tahmin ediyordu. Şehregirerken en azından bin kişiyi öldürme şansı olmasını ummuştu ama iki yüz kişiyi öldürmek de küçümsenemeyecek bir başarıy-dı. Burada her türde mağaza vardı ve Suudi alışveriş merkez-lerinin aksine, kadın ve erkek giyim mağazaları aynı kattaydı.Etrafta çok fazla çocuk da vardı. Özellikle çocuk eşyaları satandört mağazanın adı verilmişti; bir Disney mağazası bile vardı!Bunu beklemiyordu ve Amerika'nın en değerli ikonlarmdan biri-ne saldırmak gerçekten güzel olacaktı.

Rafı yanına geldi. "Eee?"

"Daha büyük bir hedef olabilir ama mekan neredeyse mükem-mel. Herşey aynıkatta," diye cevap verdi Mustafa, alçak sesle.

"Allah her zamanki gibi yardım ediyor, dostum," dedi Rafı, coşkusunu gizlemekte zorlanarak.

İnsanlar etrafta dolaşıyordu. Çok sayıda genç kadın, küçük çocuklarını yanlarında sürüklüyor ya da pusetlerde taşıyordu; bunlar kuaför salonunun yanındaki bir istasyondan kiralanabi-liyorlardı.

Alması gereken bir şey vardı. Zales Kuyumcu mağazasının

yanındaki bir Radio Shack mağazasından. Dört portatif radyo ve her biri için pil. Parasını nakit olarak ödedi ve radyoların nasıl kullanıldığını kısaca öğrendi.

Sonuçta teorik açıdan daha iyi olabilirdi ama yoğun bir şehir

caddesi olması gerekmiyordu. Ayrıca, sokaklarda görevlerini en-gellemeye çalışacak polisler olacaktı. Hayatta daima olduğu gibi, tatlıya karşı acıyı tartmak gerekiyordu ve burada, hepsi için çok fazla tatlı vardı. Dördü birlikte alışveriş merkezinden dışarı çık-tılar ve arabalarına yöneldiler. Motel odasında donut yiyip kahve içerken, resmi planlamayı yapacaklardı.

*****Jerry Rounds'un stratejik planlama şefi olarak resmi işi, Kampüs'ün "ak" tarafındaydı. Bu işi gayet iyi yapıyordu; Pen-nsylvania Üniversitesi'nden mezun olduktan sonra Hava Kuv-vetleri istihbarat subayı olmaya karar vermeseydi, Wall Street'teçok başarılı olabilirdi. Albaylığa yükselmeden önce, servis Whar-ton İşletme Fakültesi'nden mastır diploması alması için gerekenparayıbile vermişti. Bu ona duvarına asması için beklenme-dik bir mastır diploması kazandırmıştı ve aynı zamanda ticaret işi için mükemmel bir bahane de olmuştu. Savunma İstihbarat Servisi'nin Bolling AFB'deki merkez karargahında çalışan eski USAFşef analisti için oldukça eğlenceli bir uğraş da sunmuştu.Ama sonuçta Kampüs'e gelmek, her anlamda ufkunun genişle-mesini sağlamıştı.

"Nedir o, Jerry?" diye sordu Hendley.

"Meade'deki ve nehrin karşı tarafındaki dostlar bir konuda

heyecanlanmışlar," diye açıkladı Rounds, Hendley'e birkaç kağıt uzatarak.

Hendley bir dakika kadar kağıtları inceledi ve sonra hepsini geri verdi. Bir an sonra, çoğunu daha önce görmüş olduğunu farketti. "Eee?"

"Bu kez haklı olabilirler. Geçmişle ilgili bilgileri bir süredir izliyordum. Konu şu ki tanınmış oyunculardan gelen azaltılmış bir mesaj trafiğimiz var ve sonra, arkasından bu geliyor. CIA'dekiyıllarımı tesadüflere bakarak geçirdim. Bu da onlardan biri."

"Pekâlâ, bu konuda ne yapıyorlar?"

"Havaalanı güvenliği bugünden başlayarak sıkılaştırılacak. FBI bazı kapılara ajanlarını yerleştirecek."

"Televizyonda bu konuda bir şey yok mu?"

"Şey, Servis'teki çocuklar reklam konusunda biraz daha akıl-lanmışolabilirler. Bir fareyi bağırarak yakalayamazsın. Ona gör-mek istediği şeyi göstererek ve sonra lanet olasıca kafasını eze-rek bunu yapabilirsin."

Ya da beklenmedik bir anda üzerine bir kedi salarak,diye dü-şündü Hendley. Ama o daha zor bir işti.

"Bizim için herhangi bir fikir var mı?" diye sordu Hendley.

"Şu anda yok. Yoğun yağmur ve fırtına olabilir ama durdur-mak mümkün değil."

"Jerry, planlama bölümündeki çocukların ellerinde ne kadarsağlam veriler var?"

"Bazıları gerçekten iyi. Ama önemli olan emirleri uygulayan-lardır, verenler değil."

"Peki ya masadan kalkarlarsa?"

Rounds başıyla onayladı. "Şimdi konuşmaya başladın, şef. O zaman gerçekten büyük adamlar kafalarını deliklerinden çıkara-bilirler. Özellikle de fırtınanın yaklaştığını biliniyorlarsa."

"Şimdilik en büyük tehdit nedir?"

"FBI araba bombalarını düşünüyor; ya da üzerinde C-4 taşı-yan biri. İsrail'deki gibi. Mümkün ama operasyon açısından ba-kıldığında, o kadar da emin değilim." Rounds kendisine önerilen koltuğa oturdu. "Adama patlayıcı çantasını verip onu hedefine giden bir otobüse bindirmek de bir yöntem ama daha önce gör-

düğümüz gibi oldukça karmaşık. Bombacıyı buraya getir, gerek-tiği şekilde donatıp hazırla - yani patlayıcıların yerlerinde hazır olmaları gerekir ki bu da başka bir sorun - sonra adamı hedefe alıştır ve oraya sok. Sonrasında ise bombacının destek ağındanoldukça uzak bir yerde motivasyonunu korumasını

bekle. Birçok şey ters gidebilir ve kara operasyonların olabildiğince basit tutul-masının nedeni de budur. Neden başına bela alacaksın ki?"

"Jerry, kaç tane sağlam hedefimiz var?" diye sordu Hendley.

"Toplamda mı? Altı kadar. Dördü gerçek."

"Bana yerleri ve profilleri bulabilir misin?"

"Ne zaman istersen."

"Pazartesi günü." Haftasonu bunu düşünmenin bir mantığıyoktu. Önceden planlanmışiki günü vardı. Arada bir birkaç gündinlenme izni vardı.

"Anlaşıldı, şef." Rounds ayağa kalktı ve kapıya yöneldi ama kapının yanına geldiğinde durdu. "Ah, hisse senedi bölümünde bir adam var. Morgan & Steel'de. Düzenbaz. Müşterilerin para-larıyla çok hızlı ve çok rahat oynuyor. Bir elli değerinde." Yanibaşka insanların yüz elli milyon dolarıyla oynuyordu.

"Onu izleyen biri var mı?"

"Hayır. Adamı kendim tespit ettim. İki ay önce New York'ta onunla tanıştım ve gözüm tutmadı. Bu yüzden ben de kişisel bil-gisayarını gözlem altına aldım. Notlarını görmek ister misin?"

"Bizim işimiz değil, Jerry."

"Biliyorum. Bizim paramızı katletmemesini garantilemek için onunla olan işimizi azalttım ama sanırım artık şehirden ay-rılma zamanının geldiğini biliyor; tek yönlü biletle deniz aşırı biryere gitmeyi düşünebilir. Birinin bir bakmasıgerek. Belki Gus Werner?"

"Bunu düşüneceğim. Yardımların için teşekkürler."

"Sorun değil." Rounds kapıda gözden kayboldu.

"Yani ona sezdirmeden peşine takılacağız, öyle mi?" diye sor-du Brian.

"Göreviniz bu," dedi Alexander.

"Ne kadar yakından?"

"Yaklaşabildiğiniz kadar."

"Yani kafasının arkasında delik açacak kadar yakın mı?" diye sordu Deniz Komandosu.

"Küpelerini görebilecek kadar yakın," dedi Alexander, olabil-diğince kibar bir tavırla. Aslında doğru bir ifadeydi, çünkü BayanPeters'ın saçları bir hayli uzundu.

"Yani kafasına mermi sıkmayacağız; boğazını keseceğiz, öyle mi?" diye üsteledi Brian.

"Bak, Brian, istediğin gibi ifade edebilirsin. Ona dokunacak kadar yakın, tamam mı?"

"Pekâlâ, sanırım anladım," dedi Brian. "Komik çantalarımızıtaşıyacak mıyız?"

"Evet," diye cevap verdi Alexander, doğru olmamasına rağ-men. Brian yine baş belasıolduğunu kanıtlamaya başlıyordu. Birdeniz komandosunun vicdan krizi geçirdiğini duysa inanmazdı;ama karşısında bir örneğini görüyordu işte.

"Bu fark edilmemizi kolaylaştırır," dedi Dominic.

"O zaman siz de kılık değiştirin. Yaratıcı olun," dedi eğitim subayı, biraz öfkelenerek.

"Bütün bunların ne için olduğunu ne zaman öğreneceğiz?" diye sordu Brian.

"Yakında."

"Sürekli bunu söylüyorsun."

"Bak, istediğin zaman süslü arabana atlayıp Kuzey Carolina'ya dönebilirsin."

"Bunu düşünmedim değil," dedi Brian.

"Yarın Cuma. Haftasonu bunu düşün, tamam mı?"

"Pekâlâ." Brian geri çekildi. Sohbetin tarzıistediğinden dahaçirkin bir hal almıştı. Şimdi geri adım atma zamanıydı. SonuçtaAlexander'dan hoşlanmıyor değildi. Asıl sorunu bilmemek vegörünüşünden hoşlanmamaktı. Özellikle de hedef bir kadın olun-ca. Kadınların canını yakmak ona göre değildi. Ya da çocukların. Aynı şey kardeşini de öfkelendirmişti. Sonra aynı şeyi kendisinin de yapıp yapmayacağını merak etti. Bir çocuk için? Elbette. Ama

o kadar da kendinden emin değildi. Nihayet akşam yemeği bitti-ğinde, ikizler sofranın toplanmasına yardım ettiler ve bir şeyler içmek ve Tarih Kanalı'nı seyretmek için televizyonun karşısına yerleştiler.

***

Jack Ryan, Jr., için her zamanki gibi bir akşamdı. Tarih ve Uluslararası Tarih kanallarını seyrediyor, arada bir o sırada Jo-seph Stalin ile ilgili iki saatlik bir belgesel gösteren Biyografikanalına göz atıyordu.Bu adam,diye düşündü Jack,son derece soğukkanlı bir orospu çocuğuydu.En yakın destekçilerinden bi-rini kendi karısını ömür boyu hapis cezasına çarptıracak bir bel-geyi imzalamaya zorlamıştı. Peki ama fiziksel açıdan böylesinezayıf bir adam, kendi dengi olan insanlar üzerinde nasıl oluyorda böyle bir kontrole sahip olabiliyordu? Başkalarının üzerinde nasıl bir gücü vardı? Nereden kaynaklanıyordu? Nasıl koruyor-du? Jack'in babasıda çok büyük bir güce sahip olmuştu ama asla insanları bu şekilde kullanmaya kalkmamıştı. Muhtemelen bu türdüşünceler aklının ucundan bile geçmemişti. Bu insanlar kimdi?Öyleleri hâlâ var mıydı?

Eh, elbette. Olmak zorundaydı. Dünyada asla değişmeyen şeylerden biri insan doğasıydı. Zalimler hâlâ vardı. Belki toplum onlarıbir Roma İmparatorluğu döneminde olduğu kadar teşvik etmiyordu. Gladyatör oyunları, insanları şiddetli ölümü kabul-lenmek ve bundan zevk almak üzere eğitmişti. İşin karanlık ger-çeği şuydu ki Jack'in elinde bir zaman makinesi olsa, Flavian Amfitiyatroları'na geri döner, bir kez olsun o oyunları görmek isterdi. Ama bu normal bir meraktı, kana susamışlık değil. Sa-dece tarihi bilgi edinmek, kendisininkiyle bağlantılı ama çok farklı bir kültürü görmek için. Belki de merakı gerçekten o ka-dar

güçlüydü. Ama eğer geri dönerse, muhtemelen yanında bir arkadaş götürmek isterdi. Mike Brennan'ın kullanmayı öğrettiği bir Beretta .45 gibi. Bu yolculuğa çıkmak isteyecek başka kaçkişi olabileceğini merak etti. Muhtemelen sadece birkaç kişi. Er-kekler. Kadınlar değil. Kadınların öyle bir şeye bakmak için çok

fazla sosyal şartlanmaya ihtiyacı olurdu. Ama erkekler? Erkek-ler*Silverado* ya da*Er Ryan 'ı*Kurtarmak gibi filmleri izleyerek büyüyorlardı. Erkekler bu tür durumlarla ne kadar etkili şekilde başa çıkabileceklerini bilmek istiyorlardı. Kısacası, hayır, insan doğası değişmiyordu. Toplum zalimlerin kafasını ezmeye me-yilliydi ve insan mantıklı bir yaratık olduğundan, çoğu kişi bir hapishane hücresine ya da ölüm odasına konmamak için bu tür davranışlardan kaçıyordu. Dolayısıyla, insan zaman içinde öğ-renebilirdi ama temel dürtüler muhtemelen değişmezdi. Bu yüz-den, içindeki iğrenç canavarı fantezilerle, kitaplarla, filmlerle, rüyalarla ve düşüncelerle beslemen gerekiyordu. Belki polislerdaha iyi zaman geçiriyorlardı. Çizgiyi aşanlarla uğraşarak o kü-çük canavarıbiraz olsun doyuruyorlardı. Muhtemelen bu bellibir ölçüde tatmin ediciydi, çünkü hem canavarıbesliyor hem detoplumu koruyordun.

Ama canavar hâlâ insanların içinde yaşıyorsa, bazen o in-sanların özel yeteneklerini kullanmak isteyecekleri zamanlar da olacaktı; kendi iradeleriyle kontrol etmek için değil, kişisel güç kazanmak için. Böylelerine Kötü Adamlar deniyordu. Başarısız olanlara ise sosyopat. Başarılı olanlar çoğu zaman... devlet baş-kanıoluyordu.

Bütün bunlar kendisini nereye getiriyordu? Sonuçta Jack hâlâ bir çocuk sayılırdı; kendisi inkar etse ve kanunlara göre yetiş-kin bir adam olsa bile. Yetişkinliğe ulaştığında insanın büyümesidurur muydu? Merak etmeyi ve sorular sormayıbırakır mıydı?Bilgi peşinde koşmaktan vazgeçer miydi? Diğer bir deyişle, ger-çeğiaramaktan?

Peki*gerçeğ*ibulduğunda onunla ne yapacaktın? Bunu he-nüz bilmiyordu. Belki bu da öğrenmesi gereken başka bir şeydi.Muhtemelen kendisi de babasıgibi güçlü bir öğrenme dürtüsü-ne sahipti. Yoksa aptal bir komedi dizisi seyretmek yerine neden böyle programlarla zaman geçirecekti ki? Belki Stalin ve Hitler hakkında bir kitap alırdı. Tarihçiler eski kayıtları deşmeye bayı-lırdı. Asıl sorun, buldukları şeylere kendi yorumlarını katmala-rıydı. Muhtemelen bilgileri elemek için bir psikoloji uzmanınaihtiyacıolurdu. Onların da kendilerine göre ideolojik önyargıları

vardı ama en azından düşünce tarzlarında bir profesyonellik var-dı. Her gece çözülmemiş düşünceler ve cevaplanmamış sorularla yatağa girmek Jack'i rahatsız ediyordu. Ama sonuçta bu, hayat denen şeyin temel amacıydı.

Hepsi dua ediyordu. Sessizce. Abdullah Kuran'ın ayetlerini fısıldıyordu. Mustafa da kendi zihninde aynı kitaptan ayetler tek-rarlıyordu; ama elbette ki hepsini değil, sadece yaklaşan görev-leriyle ilgili olanları. Cesur olmak, Kutsal Görev'i hatırlamak ve merhametsizce tamamlamak için. Merhamet, Allah'ı ilgilendirenbirşeydi.

Ya hayatta kalırsak?diye sordu kendi kendine ve bu düşüncekarşısında şaşırdı.

Bunun için bir plan yapmışlardı elbette. Batıya dönecek, Meksika'ya kaçmaya çalışacak ve oradan da evlerine dönecek-lerdi; arkadaşlarıonları neşeyle karşılayacaktı. Doğrusu, bunun olmasını beklemiyordu ama umut hiç kimsenin tamamen bir ke-nara atmadığıbir şeydi ve Cennet ne kadar çekici olursa olsun, gerçekte bildiği tek şey dünyadaki hayattı.

Bu düşünceyle irkildi. Az önce inancıyla ilgili şüphelerini miifade etmişti? Yo, hayır, öyle değil. Sadece rasgele bir düşün-ce. Kelime-i şahadet getirdi hemen. Hayır, şimdi inancını inkar edecek değildi. Onu dünyanın diğer ucuna getiren şey, inancıy-dı. Tüm hayatı boyunca onu inancı beslemiş ve desteklemişti; çocukluk yılları, babasına duyduğu öfke... İslam dinine tüküren ve İsrailliler'i destekleyen gavurların kalbine böyle ulaşmıştı veşimdi o inancı hayatıyla kanıtlayacaktı. Ve muhtemelen ölümüy-le. Tabii Allah ba şka türlü karar vermediği takdirde. Çünkü herşey O'nun Eliyle yazılmıştı.

Saat 6:00'da alarm çaldı. Brian kardeşinin kapısını vurdu."Uyan, Enzo. Güneşışığını kaçırıyoruz."

"Ciddi misin?" Dominic koridorun diğer ucundaydı. "Bu se-fer senden hızlıyım, Aldo!" Bu ilk kez oluyordu.

"Haydi işe koyulalım, Enzo," dedi Brian ve birlikte dışarı çık-tılar. Bir buçuk saat sonra geri dönüp kahvaltı masasına oturdu-lar.

"Hayatta olmak için güzel bir gün," dedi Brian, kahvesini yu-dumlarken.

"Deniz Komandoları senin beynini yıkamış," dedi Dominic, kendi kahvesini içerken.

"Hayır, sadece endorfin. İnsan vücudu kendisine onlarla yalan söyler."

"Küçük saha egzersiziniz için hazır mısınız?" diye sorduAlexander.

"Evet, Başçavuşum," diye cevap verdi Brian, gülümseyerek. "Öğle yemeğinde Michelle'i yiyeceğiz."

"Bunu ancak fark edilmeden izlemeyi başarabilirseniz yapa-caksınız."

"Ormanda daha kolay olurdu, biliyor musun? O iş için özel eğitildim."

"Brian, bizim burada ne yaptığımızı sanıyorsun?" diye sordu Pete, nazikçe.

"Ah, yaptığımız şey bu muydu?"

"Önce yeni ayakkabılar al," dedi Dominic.

"Evet, biliyorum. Bunlar mevta." Ayakkabıların üst kısımları, lastik tabanlardan ayrılmıştı ve tabanlar da bir hayli kötü durum-daydı. Bundan nefret ediyordu. Bu ayakkabılarla çok yol kat et-mişti ve insan böyle şeylere manevi değer yükleyebilirdi.

"İyi, alışveriş merkezine erken gidelim. Puset kiraladıkları yerin yanında bir ayakkabı mağazası var," dedi Dominic.

"Evet, biliyorum. Pekâlâ, Pete, Michelle ile ilgili herhangi bir tavsiyen var mı?" diye sordu Brian. "Biliyorsun, bir göreve çık-tığımızda genellikle öncesinde brifing alırız."

"Bu adil bir soru, Brian. Size onu Victoria's Secret'ta arama-nızı öneririm. Eğer fark edilmeden yeterince yaklaşabilirseniz, kazanırsınız. Üç metreden uzak bir mesafedeyken adınızı söyler-se, kaybedersiniz."

"Bu hiç adil değil," dedi Dominic. "Görünüşümüzü biliyor;özellikle de boyumuzu ve kilomuzu. Gerçek bir kötü adam bun-larıbilemez. Daha uzunmuşsun gibi yapabilirsin ama daha kısay-mışsın gibi yapamazsın."

"Ve ben yüksek topuklu ayakkabıgiyebileceğimi sanmıyo-rum," dedi Brian.

"Bunun için uygun bacaklara sahip değilsin zaten, Aldo,"dedi Alexander, gülerek. Bir an sonra tekrar ciddileşti. "Size işinkolay olacağını kim söyledi?"

Tabii lanet olasıca işin ne olduğunu hâlâ bilmiyoruz,diye dü-şündü Brian. "Pekâlâ. Doğaçlama yapacağız, uyum sağlayacağız ve başaracağız."

"Şimdi kim oldun, Kirli Harry mi?" diye sordu Dominic, ku-rabiyesini bitirirken.

"Deniz Komandoları'nda, en sevdiğimiz sivil odur. Muhte-melen iyi bir deniz komandosu olurdu."

"Özellikle de .44 Smith'iyle."

"Bir tabanca için fazla gürültülü. Tutmasıda zor. Belki bir Auto-Mag olursa. Onlardan birini kullandın mı hiç?"

"Hayır ama Quantico'da bir tanesini elime almıştım. Lanet olasıca şeyin taşımak için tekerlekleri olmalı ama çok iyi delikaçıyor."

"Ama o silahı gizleyebilmek için Hulk Hogan olman gerek."

"Katılıyorum, Aldo." Bellerine bağladıkları keseler tabanca-larıçok iyi gizlemiyordu. Herhangi bir polis onları gördüğü andane olduklarını anlardı ama siviller arasında tanıyan pek çıkmazdı.İki kardeş de ceplerinde dolu birer tabanca ve birer yedek şarjör taşıyorlardı. Alexander, Michelle Peters'ı izlerken işlerini zorlaş-tırmak için silahlarını bugün özellikle taşımalarını istiyordu. So-nuçta eğitim subaylarından böyle şeyler beklenirdi, değil mi?

***

Aynı birkaç mil ötedeki Holiday Inn Express,te farklıbir şe-kilde başladı. Hepsi birlikte seccadelerini açtılar ve aynı anda ha-reket ederek namaz kıldılar. Ardından hepsi yıkandı, abdest aldı

ve görev için hazırlandı. Züheyr yeni sakalının etrafını tıraş etti, sonsuzluğa yanında götürmek istediği kısmını dikkatlice düzelttive nihayet tatmin olduğunda giyindi.

Hepsi hazır olduklarında, beklenen zamana sadece birkaç saat kaldığını fark ettiler. Abdullah tepeye çıkıp Dunkin' Donuts vekahve aldı; bu kez elinde bir de gazeteyle döndü ve adamlar kah-velerini içip sigaralarını tüttürürken, gazete elden ele dolaştı.

Düşmanlarıonları fanatikler olarak görebilirdi ama sonuç-ta onlar da insandıve anın gerilimi çok sevimsizdi; üstelik hergeçen dakika daha da artıyordu. Kahve sistemlerine daha faz-la kafein pompalıyor, ellerinin titremesine neden oluyordu. Herbirkaç saniyede bir saatlerini kontrol ediyorlar, kadranlardaki kolların daha hızlı dönmesini diliyorlar, sonra biraz daha kahveiçiyorlardı.

****

"Şimdi heyecanlanmaya başladık, değil mi?" diye sordu Jack, Tony'ye. Bilgisayarını işaret etti. "Burada görmediğim şey ne, dostum?"

Wills arkasına yaslandı. "Bir sürü şeyin karışımı. Belki ger-çektir. Belki de sadece tesadüftür. Belki profesyonel analistlerin hayal gücünün bir ürünüdür. Gerçekte ne olduğunu nasıl söyle-yebileceğini biliyor musun?"

"Bir hafta bekle, geriye bak ve gerçekten birşey olup olma-dığını gör."

Wills kahkahalara boğuldu. "Jack, casus işini gerçekten öğ-reniyorsun. Tanrım, istihbarat işinde bir sürü varsayımın boşaçıktığını gördüm ben. Görüyorsun ya, bilmediğin sürece bilmi-yorsundur ama bu işteki insanlar o şekilde düşünmeyi sevmez."

"Çocukluğumda babam bazen çok sinirli olurdu..."

"Soğuk Savaş sırasında CIA'deydi. Tepedekiler sık sık ger-çekte kimsenin sunamayacağıvarsayımlar isterlerdi; en azındanbir anlamıolan. Baban sık sık 'Biraz bekleyin ve kendiniz gö-rün,' derdi. Bu da onları deliye döndürürdü ama biliyor musun, genellikle baban haklı çıkardı ve onun nöbetinde hiç felaket ol-mazdı."

"Ben de o kadar iyi olabilecek miyim?"

"Çıta çok yüksek, evlat, ama belli olmaz. Sonuçta burada ol-man senin için büyük şans. En azından Senatör, 'bilmiyorum'unanlamını biliyor. Sonuçta adamları dürüst ve Tanrı olmadıkları-nın farkındalar."

"Evet, bunu Beyaz Saray'dan hatırlıyorum. Washington'daki insanların birçoğunun öyle olduğunu sanması beni çok şaşırtır-dı."

Arabayı Dominic kullanıyordu. Tepeden inip şehre girmek için gittikleri birkaç millik yol çok güzeldi.

"Victoria's Secret, ha? Sanırım onu gecelik alırken enseleye-ceğiz," dedi Brian.

"Güzel olurdu," dedi Dominic, arabayıRio Yolu'na sokarken."Erken geldik. Önce ayakkabılarını alalım mı?"

"Olur. Belk's erkek giyim mağazasına yanaşalım."

"Emredersiniz, Yüzbaşı."

"Zamanı geldi mi?" diye sordu Rafi. Son otuz dakikadır bunu her üç dakikada bir yapıyordu.

Mustafa saatini kontrol etti: 11:48. Yeterince yakın. Başıyla onayladı.

"Dostlarım, eşyalarınızı toplayın."

Silahları dolu değildi ama alışveriş torbalarına konmuştu. Bir araya geldiklerinde kendilerini çok fazla belli ediyorlardı. Heradamın on iki dolu şarjörü vardı ve altı çift halinde bantlanmışşarjörlerin her birinde otuz

mermi bulunuyordu. Her silahın nam-lusuna vidalanmışbüyük bir susturucusu vardı. Ama susturucu-ların amacı sesi azaltmaktan çok, silahları daha iyi kontrol ede-bilmekti. Juan'ın New Mexico'da kendisine söylediklerini hatır-ladı. Bu silahlar çok fazla tepiyor, namluları yukarı ve sağa doğru kalkıyordu. Ama dostlarıyla silah konusunu konuşmuştu ve hepsi

nasıl ateş etmeleri gerektiğini biliyordu. Ayrıca, Amerikan asker-lerinin hedef tarlasıdedikleri türden bir yere gireceklerdi.

Züheyr ve Abdullah yolculuk eşyalarını taşıdılar ve hepsinikiralık Ford'un bagajına doldurdular. Mustafa bir an düşündü vesilahlan da oraya koymaya karar verdi, böylece dördü birlikte el-lerinde alışveriş torbalarıyla çıktılar ve silahlan bagaja koydular. Mustafa arabaya bindiğinde, odanın anahtannın cebinde olduğu-nun farkında değildi. Yolculuk uzun sürmeyecekti. Gidecekleriyeri görebiliyorlardı.

Otoparkın girişi her yerde olduğu gibiydi. Belk's erkek giyim mağazasının yakınındaki kuzeybatı girişini seçti. Arabayı park edip kontağıkapadı ve son kez dua etti. Diğerleri de dua ettiktensonra arabadan indiler ve bagaja doğru yürüdüler. Mustafa bagajıaçtı. Kapıyla aralarında elli metre bile yoktu. Kısacası, silahları gizlemeye gerek yoktu. Ama Mustafa güvenlik masasını hatırla-dı. Polisi geciktirmek için, önce oradan başlamaları gerekiyordu.Hepsine silahlarını alışveriş torbalarında tutmalarını söyledi vesol ellerinde torbalarla yürüyerek, hepsi kapıya yaklaştılar.

Cuma günüydü ve Cumartesi günleri kadar kalabalık değildiama yine de amaçlarıiçin yeterliydi. İçeri girdiler, LensCrafters'ıgeçtiler ve yürümeye devam ettiler. Bu insanların çoğu ne yazık ki burunları bile kanamadan kaçacaktı ama alışveriş merkezininana avlusu en iyisi olacaktı.

***

Brian ve Dominic, ayakkabı mağazasına gelmişlerdi ama Bri-an hoşuna giden bir şey bulamamıştı. Yan taraftaki mağaza sa-dece çocuklar içindi; bu yüzden, ikizler sağa dönerek yürümeyedevam ettiler. American Eagle mağazasında muhtemelen bir şeybulabilirlerdi; belki deri ve bilekleri koruyacak yüksek bileklikli bir ayakkabı.

*** Mustafa sola dönerek bir oyuncakçıve çok sayıda giyim ma-

gazasının önünden geçti. Gözleri fildır fildır dönüyor, dikkatli bir şekilde etrafı kontrol ediyordu. Burada en az yüz kişi olma-lıydı ve K*B Toys'a bakılırsa, mağazaların hepsi insan doluydu.Sunglass Hut'ıgeçti ve sağa dönerek güvenlik masasına yöneldi. Tuvaletlerden sadece birkaç adım ötedeydi. Hepsi birlikte erkek-ler tuvaletine girdiler.

Varlıklarını sadece birkaç kişi fark etmişti - hepsi egzotik gö-rünüşlü dört adam sıra dışı bir görüntüydü - ama bir Amerikanalışveriş merkezi, neredeyse insanları sergileyen bir hayvanatbahçesi gibidir ve her türden insanla karşılaşmak mümkündür.

Erkekler tuvaletinde, hepsi silahlarını torbalardan çıkarıp ha-zırlamaya başladılar. Şarjörlerini yerleştirdiler. Her biri beşer çiftşarjörü pantolon cebine attı. İkisi susturucularını takarken, Mus-tafa ve Rafi gürültüyü duymayı tercih ettiklerine karar verdiler.

"Hazır mıyız?" diye sordu lider. Hepsi başlarıyla onayladılar.

"O halde Cennet'te görüşürüz. Herkes yerlerine. Ben ateş et-tiğimde, hepiniz başlayın."

***

Brian bir çift alçak bileklikli deri botu deniyordu. Deniz Komandoları'nda giymeye alıştığı ayakkabılar gibi değildi amarahat görünüyorlardıve özel yapımmış gibi ayaklarına uymuşlar-dı. "Fena değil."

"Paketlememi ister misiniz?" diye sordu tezgahtar kız.

Aldo bir an düşündü. "Hayır," dedi sonra, "hemen giye-ceğim." Hırpani görünüşlü Nike ayakkabılarını kıza verdi, kız ayakkabıları yeni botların kutusuna koydu ve Brian'ı kasaya doğru götürdü.

*****

Mustafa saatine bakıyordu. Arkadaşlarının yerlerini alması yaklaşık iki dakika sürerdi.

Rafi, Züheyr ve Abdullah şimdi alışveriş merkezinin göbeğine doğru yürüyorlardı; silahlarını ellerinde namluları yere bakacak

şekilde tutuyorlardı ve şaşırtıcı bir şekilde, hızlı adımlarla oradan oraya koşturup kendi işlerine bakan kalabalığın dikkatini çekmi-yorlardı. Nihayet zaman geldiğinde, Mustafa derin bir nefes aldıve erkekler tuvaletinden çıkıp sola döndü.

Güvenlik görevlisi göğüs yüksekliğindeki masasının arkasın-da oturmuş, dergi okuyordu. Tam o sırada tepesinde dikilen birgölgeyi fark etti. Başını kaldırıp baktığında, esmer bir adamla karşılaştı.

"Yardımcı olabilir miyim, efendim?" diye sordu güvenlik gö-revlisi, kibar bir tavırla.

"Allah-u Ekber!" diye bağırdı Mustafa ve Ingram'ın namlu-sunu güvenlik görevlisinin kafasına doğrulttu.

Mustafa tetiği sadece bir saniye için çekili tuttu ama bir sa-niyede, güvenlik görevlisinin kafasına dokuz mermi saplandı.Adam mermilerinşiddetiyle arkaya doğru savrulduğunda, dahayere düşmeden ölmüştü.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Brian, kardeşine, bütün ka-falar sola doğru dönerken.

***

Silah sesini duyarak başlama zamanının geldiğini anladığın-da, Rafıonların altı-yedi metre kadar önünde, sağ taraftaydı. Yereçömeldi ve Ingram'ıkaldırdı. Victoria's Secret mağazasını he-defledi. Oradaki kadı nlar, böylesine açık saçık giysilere bakan ahlaksız insanlar olmalıydı ve belki bazıları Cennet'te kendisine hizmet ederdi. Nişan aldıve tetiğe asıldı.

Gürültü sağır ediciydi. Peş peşe bombalar patlıyor gibi. Üç kadın hemen vuruldu ve yere yığıldı. Diğerleri gözleri fal taşıgibi açılmış halde bir saniye hareketsiz kaldılar.

Mermilerinin yarısı hiçbir şeye isabet etmediği için Rafi şaşır-mıştı. Dengesiz silah elinde fazla sarsılmış, mermilerin birçoğutavana gitmişti.İlk şarjör boşaldığında şaşırdı ve hemen ilk şar-

jörü çekip ters çevirerek tekrar yerine itti. insanlar koşuşmaya başlamışlardı. Rafi silahını omzuna kaldırdı.

***

"Lanet olsun!" dedi Brian.*Neler oluyor böyle?* diye haykırı-yordu zihni.

Dominic silah kesesini ön tarafa çekti ve hemen ipini açarak Smith & Wesson'ını çıkardı. "Arkamı kolla!" diye emretti karde-şine. Makineli silahla ateş eden serseri sadece beş-altı metre öte-de, kuyumcu mağazasının diğer tarafındaydı. Yüzü başka tarafa dönüktü ama burada bir suçluyu yakalarken uyulması gereken kurallar yoktu.

Dominic bir dizinin üzerine çöktü ve silahını iki eliyle birdendoğrultarak adamın sırtına iki tane, sonra da kafasının ortasınabir tane on milimetrelik mermi yolladı. Adam olduğu yere yığıl-dı ve üçüncü merminin girerken saçtığı kırmızı sıvıya bakılırsa,başka şansıda yoktu. FBI ajanı cesede yaklaştı ve silahı tekmele-yerek uzaklaştırdı. Adamın cebindeki yedek şarjörleri gördü.La-net olsun!diye düşünürken, sol tarafta başka bir silah sesi daha duydu.

"Başkaları da var, Enzo!" dedi Brian, elinde Beretta'sıyla kar-deşinin yanma gelerek. "Bu eşek cennetini boyladı. Bir fikrin var mı?"

"Beni takip et ve arkamı kolla!"

***

Mustafa kendini bir kuyumcu mağazasında buldu. Tezgahın önünde ve arkasında toplam altı kadın vardı. Silahını kalçasına indirip ateşledi ve ilk şarjörünü boşaltırken hepsinin yere yığıl-dığını görmekten memnun oldu. Şarjör boşaldığında ters çevirdive tekrar yuvasına itti.

ikizler ayağa fırladılar ve batıya doğru yürümeye başladılar. Çok hızlı değil ama çok yavaş da değil. Döm önde, Brian ikiadım arkasındaydı ve ikisinin de gözleri gürültünün geldiği yönedikilmişti. Brian'ın eğitim şartlanmaları bilinçaltından geri ge-liyordu.Mümkün olan her yerde siper kullan. Düşmanın yerini belirle ve saldır.

O sırada Kay Kuyumcusu'ndan bir adam elinde makineli si-lahla çıktı ve sol taraftaki diğer bir kuyumcu mağazasını tarama-ya başladı. Alışveriş merkezi silah sesleri ve çığlıklarla dolmuştu.İnsanlar önce tehlikenin yerini belirlemek yerine, bulabildikleri çıkışlara doğru körlemesine koşturuyordu. Birçoğu vuruluyordu;çoğunlukla kadınlar ve az sayıda çocuklar.

Kardeşler etraflarında bir bir devrilen kurbanları görüyorlardı ama şimdi onlarla ilgilenecek zaman yoktu. Eğitim şartlanmaları onlarıtamamen etkisi altına almıştı. İlk hedef, kuyumcu mağaza-sının girişinde durandı.

"Sağ kanadı alıyorum," dedi Brian, başı eğik halde o yöne giderken; ama bakışlarını hedefinden ayırmamıştı.

*****

Brian farkında olmadan neredeyse ölümüne yürüyordu. Zü-heyr, Claire's Boutique'in önünde duruyordu ve şarjörünü ma-ğazanın içine boşaltmayı yeni bitirmişti. Oradan sonra nereye gideceğine karar vermeye çalışarak sola döndüğünde, silahlı bir adamla karşılaştı. Dikkatli bir şekilde silahını omuzlayıp tetiği çekti...

...iki mermi boşa gitti ve arkasından bir şey gelmedi. İlk şar-jörü boşalmıştı ve bunu anlaması için iki-üç saniye geçmesi ge-rekti. Sonraşarjörü çıkarıp ters çevirdi ve tekrar yuvasına ittiktensonra başını kaldırıp baktı...

...ama adam kaybolmuştu. Nereye? Hedefi kaybolunca, arka-sını döndü ve Belk's kadın giyim mağazasına doğru yürüdü.

***

262

Brian, Sunglass Hut'm önünde çömelmiş, çaktırmadan sağ tarafı gözlüyordu.

İşte, sola doğru gidiyor. Beretta'yı sağ eliyle kaldırdı ve tetiği çekti...

...ama adam eğildiği anda kıl payı ıskaladı.

"Lanet olsun!" Brian ayağa kalktı, tabancanın kabzasını iki eliyle birden kavradı ve dört el ateş etti. Mermilerin dördü de omuzların hemen altına saplandı.

***

Mustafa gürültüyü duydu ama ne olduğunu anlayamadı. Da-madan adrenalinden patlamak üzereydi ve bu şartlar altında vücut acı hissetmezdi. Bir saniye sonra ağzından kan geldi veMustafaşaşkınlıkla donakaldı. Sola dönmek istediğinde, vücudubeynin verdiği emre uymadı. Şaşkınlığı iki-üç saniye daha sürdü.Tam o anda...

***

...Dominic, silahını kaldırmış ve nişan almış halde ikincisi-nin yüzüne bakıyordu. Hedefin gövdesinin ortasına nişan aldı veSmith iki kez haykırdı.

O kadar iyi nişan almıştı ki ilk mermi hedefin silahına çarp-tı...

*****

...Mustafa'nın elinde sıçradı. Zorlukla tutmayı başarabildi ama sonra kendisine saldıranı görerek dikkatle nişan aldı ve te-tiği çekti; hiçbir şey olmadı. Aşağı baktığında, Ingram'm çelik yüzeyinde bir delikle karşı laştı. Artık silahsız olduğunu anlamasıiçin bir-iki saniye geçmesi gerekti. Ama düşmanıhâlâ karşısın-daydı ve silahını bir sopa gibi kaldırmış halde koşarak üzerine geliyordu.

263

***

Dominic şaşırmıştı. Mermilerinden en az birinin adamın göğ-süne girdiğini görmüştü; diğeri de silahı bozmuştu. Her neden-se, tekrar ateş etmedi. Bunun yerine Smith'in kabzasını adamın suratına olanca

gücüyle indirdi ve diğer silah seslerinin geldiği tarafa doğru ilerledi.

***

Mustafa bacaklarının zayıfladığını hissetti. Beş mermi canı-nıyakmadıysa bile, suratına inen darbe canını yakmıştı. Tekrardönmeye çalıştı ama sol bacağı ağırlığını taşımadı. Olduğu yerdeyuvarlanarak yere yıkıldı ve sırtüstü kaldığında, nefes almanın gerçekten de zor olduğunu fark etti. Doğrulup oturmaya, hatta dönmeye çalıştı ama bacaklarını oynatamadı; vücudunun gerikalanıda hareketsizdi.

***

"İkisi gitti," dedi Brian. "Şimdi ne yapıyoruz?" Çığlıklar biraz azalmıştı ama hâlâ devam ediyordu. Silah ses-leri devam ediyordu ve tonu değişmişti.

Abdullah silahına susturucu taktığı için şanslıydı. Atışları tah-min ettiğinden daha tutarlıydı.

Sam Goody müzik mağazasındaydı ve içerisi öğrencilerle do-luydu. Aynı zamanda arka kapısı olmayan bir mağazaydı, çünkü batı kanadındaki girişe çok yakındı. Abdullah yüzünde haince bir sırıtışla etrafı tarayarak içeri girdi. Gördüğü yüzler şaşkın şaşkınkendisine bakıyordu; bir an için, onları öldürme nedeninin işte buinanamazlıkolduğunu düşündü. İlk şarjörü çabucak boşalttıve gerçekten de susturucu sayesinde mermilerin yarısı hedefinibuldu. Kızlı erkekli öğrenciler çığlık çığlığa bağırdılar, birkaç

saniye oldukları yerde donakaldılar ve sonra kaçmaya başladılar. Ama kaçacak bir yerleri yoktu ve on metreden kısa bir mesafe-den hepsini arkadan vurmak çok kolaydı. Abdullah da olduğu yerde durdu ve hedeflerin kendi kendilerini seçmesini bekledi.Bazıları CD raflarının arkasından ana kapıya ulaşmaya çalıştı veAbdullah hepsini vurdu. İlk çift şarjör boşaldı, çekip yere attı ve pantolonunun cebinden başka bir tane çıkarıp silaha taktı. Amamağazanın arka duvarında bir ayna vardı ve...

****

"Tanrım, bir tane daha!" dedi Dominic.

"Pekâlâ." Brian kapının diğer tarafına doğru dalıp sırtını du-vara dayadı ve Beretta'smı kaldırdı. Bu onu teröristle aynı hatüzerine getirmişti ama durum sağelini kullanarak ateş eden biri-nin avantajına değildi. Zayıf eliyle ateş etmesi gerekecekti - bukonuda olmasıgerektiği kadar egzersiz yapmamıştı - yoksa vü-cudunu ateşe açık hale getirecekti. Ama Deniz Komandosu zihin yapısı onaSiktir et!dedi ve Brian sola doğru adım atarak silahınıiki eliyle birden kaldırdı.

Abdullah onu görerek gülümsedi ve silahını omzuna kaldırdı;daha doğrusu kaldırmayı denedi.

Aldo adamın göğsüne iki kez ateş etti, bir etki göremedi ve bunun üzerine bütünşarjörü boşalttı. On ikiden fazla mermi ada-mın vücuduna saplandı...

***

...Abdullah mermilerin hepsini hissetti ve vücudu her darbey-le sarsıldı. Kendi silahını yeniden ateşlemeyi denedi ama bütün mermileri ıskaladı ve sonunda vücudunu daha fazla kontrol ede-medi. Dengesini korumaya çalışırken öne doğru yuvarlandı.

*** Brian boş şarjörü çıkarıp attı ve kesesinden diğerini alıp tak-

Züheyr buna izin veremezdi. Kıçında açık saçık bir kırmızıkülot bulunan siyah saçlıbir kadına doğru yürümeye başladı.

***

Brian kardeşine ıslık çalarak işaret etti. İşte adam oradaydı. Uzunca boylu, haki pantolon ve ceket giymiş bir adam, elli metreötede duruyordu. Elinde tüfek olsa, çok kolay bir atışolurdu amane kadar iyi nişancı olsa da, Beretta ile bunu yapması zordu.

Dominic başıyla onayladı ve oraya doğru yöneldi ama başını sürekli iki yana çevirip duruyordu.

******

"Çok yazık, kadın," dedi Züheyr, İngilizce. "Ama korkma. Seni Allah'a gönderiyorum. Bana Cennet'te hizmet edeceksin." Kadmm sırtına tek bir mermi sıkmak için silahı doğrulttu amaIngram buna izin vermedi. Bir metre mesafeden üç mermiyi bir-den boşalttı.

******

Brian bütün olan biteni görmüştü ve içinde bir şeyler kopmuş-tu. Deniz Komandosu ayağa kalktı ve iki eliyle birden silahınıdoğrulttu."Seni orospu çocuğu/" diye bağırdı ve yaklaşık otuzmetreden olabildiğince hızlı bir şekilde peş peşe ateş etti. Toplam on dört mermi yolladı ve silahı neredeyse boşaldı. Bazıları hedefivurmuştu.

Aslında üç mermi hedefe saplanmıştı; biri tam karnından, di-ğeri de göğsünün ortasından.

İlk mermi canını yaktı. Züheyr testislerine tekme yemiş gibi hissetti. Kollan aşağısarktı. Silahı hâlâ elindeydi ve yaklaşanadamıseyrederken namluyu tekrar doğrultabilmek için acıylasavaşıyordu.

268

*****

Brian her şeyi unutmamıştı. Aslında, bilinçaltından bir sürü şey akın ediyordu. Eğer o gece yatağında uyumak istiyorsa, Quantico'daki - ve Afganistan'daki - dersleri hatırlamak zo-rundaydı. Bu yüzden, dolaylı bir yoldan ilerledi ve dikdörtgen masaların arkasında siper alırken, gözlerini hedeften ayırmadı. Enzo'nun arkasını kolladığından emindi. Ama hedefi silahınıkullanamaz hale gelmişti. Sadece korku yansı tan bir yüzle DenizKomandosu'na bakıyordu... gülümsüyor muydu?Canıcehenne-me!

Ortaya çıkarak doğruca adama doğru yürümeye başladı.

***

Züheyr ağır silahını kaldırmaya çalışmaktan vazgeçti ve ola-bildiğince dik bir şekilde durarak düşmanının gözlerine baktı. "Allah-u Ekber!" dedi.

"Amin," diye cevap verdi Brian ve adamın alnının ortasına ateş etti. "Umarım cehennemi seversin." Sonra

eğildi ve Ingram'ıalıp omzuna attı.

"Silahı temizle ve olduğu yerde bırak, Aldo," dedi Dominic. "Burası cephe değil." Brian kardeşinin dediğini yaptı.

"Tanrım, umarım biri 911'i çağırmıştır," dedi Brian.

"Pekâlâ, benimle gel," dedi Dominic.

"Ama... neden?"

"Ya dört tane daha varsa?" Bu soru Brian'ın yüzüne tokat gibiindi.

"Pekâlâ, arkanıkolluyorum, Enzo."

Yürüyen merdivenin hâlâ çalışıyor olduğunu görünce ikisi deşaşırdı. Eğilip etrafa bakınarak yürüyen merdivene bindiler. Her tarafta kadınlar vardı.

"FBI!" diye bağırdı Dominic. "Burada herkes iyi mi?"

"Evet," diye cevaplar geldi ayrı ayrı yerlerden.

Enzo'nun profesyonel kimliği tam güçle geri dönmüştü. "Pekâlâ, durum kontrol altına alındı. Polis birazdan burada olur.Onlara gelene kadar birbirinizden ayrılmayın."

İkizler aşağı doğru inen yürüyen merdivenin tepesine tırman-dılar. İkinci kata ulaştıkları anda, adamların buraya gelmemiş ol-duklarını anladılar.

Aşağı inerken duygularını tanımlamaları mümkün değildi. Her taraf kan denizine dönmüştü ve sadece yaralanacak kadar şanslı olanlar inleyerek, ağlayarak yardım istiyorlardı. Ve yine, ikizlerin yapacak daha önemli bir işi vardı. Dominic kardeşiyle birlikte ana avluya geldi. Vurduğu ilk adamı kontrol etmek için sola döndü. Bu adam kesinlikle ölmüştü. Son mermisi adamın sağ gözüne girmişti.

Dolayısıyla geriye sadece bir tane kalmıştı; eğer hâlâ hayat-taysa.

***

Vücuduna saplanan bütün mermilere rağmen, adam hâlâ ha-yattaydı. Mustafa hareket etmeye çalışıyordu ama kaslarında kanve oksijen kalmamıştı. Dolayısıyla kasları sinir sisteminden ge-len emirleri dinlemiyordu. Etrafını rüyadaymış gibi algılayarakyukarıbaktı.

"Bir adın var mı?" diye sordu adamlardan biri.

Dominic cevap alacağını sanmıyordu. Adam hızlı bir şekilde ölüyordu. Dönüp kardeşine baktı; orada değildi. "Hey, Aldo!" diye seslendi ama cevap alamadı.

*****

Brian spor malzemeleri satan Legends mağazasındaydı ve içeriye bakmıyordu. Sezgilerinde yanılmamıştı;

ödülünü berabe-rinde koridora taşıdı.

Dominic orada durmuş, ölmek üzere olan "zanlı" ile konuşu-yordu.

270

"Hey, bok kafalı!' diye seslendi Brıan. Sonra ölmekte olan teröristin yanına çömeldi. "Sana bir şey getirdim."

Mustafa şaşkınlıkla ona baktı. Ölümünün yakın olduğunu bi-liyordu ve Allah'a karşıgörevini yerine getirmiş olmanın huzu-runu hissediyordu.

Brian teröristin ellerini yakalayıp kanlı göğsünün üzerindebirleştirdi. "Bunu yanında cehenneme götürmeni istiyorum. Birdomuz derisi, aşağılık herif, gerçek bir Iowa domuzunun deri-sinden yapılmış." Brian adamın gözlerine bakarak futbol topunuteröristin ellerine tutuşturdu.

Adamın gözleri korkuyla açıldı. Kollarını geri çekmeye çalış-tıama gavurun elleri buna izin vermedi.

"Evet, haklısın. Ben Şeytan'ın kendisiyim ve sen de benim krallığıma gidiyorsun." Brian gülümserken, adamın gözleri do-nuklaştı.

"Ne bu şimdi?" diye sordu Dominic.

"Boş ver," dedi Brian. "Gel benimle."

İkisi birlikte, her şeyin başladığı noktaya gittiler. Bir sürü ka-dın yerde yatıyordu ve bazıları kıpırdıyordu. Hepsi kan kaybe-diyordu. "Bir eczane bul. Sargı bezine ihtiyacım var. Biri 911'i arasın."

"Tamam." Brian göğsünden vurulmuş otuz yaşlarında bir ka-dının yanına çömelirken, Dominic koşarak uzaklaştı. Tüm denizkomandolarıve deniz komandosu subayları gibi, temel ilkyardım uygulamalarını biliyordu.Önce solunumunu kontrol et. Tamam, nefes alıyor.Kadın, göğsünün üst kısmına saplanan iki mermiyüzünden kan kaybediyordu. Dudaklarında küçük pembe köpük-ler vardı. Akciğerlerinden vurulmuştu ama kötüye benzemiyor-du. "Beni duyabiliyor musunuz?"

Kadın zorlukla gözlerini kapayıp açtı. "Evet."

"Tamam, iyileşeceksiniz, merak etmeyin. Canınızın yandığını biliyorum ama iyileşeceksiniz."

"Siz kimsiniz?"

"Brian Caruso, bayan, Birleşik Devletler Deniz Komandoları'ndan. İyileşeceksiniz. Şimdi diğerlerine de bak-mam gerek."

271

"Hayır, hayır... ben..." Kadın Brian'ın koluna yapıştı.

"Bayan, burada yaralı olan başkaları da var. İyileşeceksiniz, merak etmeyin." Brian kolunu nazikçe çekip kurtardı.

Bir sonrakinin durumu oldukça kötüydü. Dört-beş yaşında bir erkek çocuğuydu. Sırtına üç mermi

saplanmıştı ve ters çevrilmişkovadan dökülür gibi kan kaybediyordu. Brian onu sırtüstü çe-virdi. Gözleri açıktı.

"Selam, kovboy, adın ne?"

"David," dedi çocuk,şaşırtıcı derecede güçlü bir sesle.

"Pekâlâ, David, seni iyileştireceğiz. Annen nerede?"

"Bilmiyorum." Çocuk annesi için endişeleniyor, kendisindençok onun için korkuyordu; her çocuk gibi.

"Pekâlâ, onunla ben ilgilenirim ama önce seni iyileştirelim, tamam mı?" Başını kaldırıp baktığında, Dominic'in koşarak gel-diğini gördü.

"Hiç eczane yok!" dedi Dominic, dehşetle.

"Bir şeyler bul o zaman. Tişört, kayış, bez, örtü... ne olursa!" diye emretti Brian. Dominic hemen karde şinin botlarını aldığımağazaya koştu. Birkaç saniye sonra kucağı bluzlarla dolu bir halde geri döndü.

O sırada ilk polis geldi ve iki eliyle tuttuğu silahını onlara doğrulttu.

"Polis!" diye bağırdı.

"Gel buraya, lanet olasıca salak!" diye kükredi Brian. Poli-sin kendine gelmesi on saniye sürdü. "O tabancayıkılıfına sok, asker. Kötü adamlar öldü," dedi Brian, daha sakin bir sesle. "Buşehirde sahip olduğunuz tüm ambulanslara ihtiyacımız var ve hastaneye bir sürü yaralı geleceğini bildir. Arabanda ilkyardım çantası var mı?"

"Siz kimsiniz?" diye sordu polis, tabancasını kılıfına koyma-dan.

"FBI," diye cevap verdi Dominic, polisin arkasından; kimli-ğini sol elinde tutarak gösterdi. "Çatışma kısmı bitti ama burada kurtarılması gereken bir sürü yaralı var. Herkesi çağır. Yerel FBI ofisini ve herkesi ara. Hadisene be adam! Hemen harekete geç!"

Tüm Amerikan polisleri gibi, Memur Steve Barlow da yanın-

da portatif bir telsiz taşıyordu. Hemen bir çağrı yaparak destek ve tıbbi yardım istedi.

Brian dikkatini kollarındaki küçük çocuğa verdi. O an için David Prentiss, Yüzbaşı Brian Caruso'nun bütün dünyasıydı. Ama bütün hasar çocuğun içindeydi. Çocuğun göğsünde birdenfazla iç kanama vardıve bu da kesinlikle iyi değildi.

"Pekâlâ, David,şimdi sakin olalım. Canın çok yanıyor mu?"

"Çok," dedi küçük çocuk, kesik kesik soluyarak. Yüzü sara-rıyordu.

Brian onu Piercing Pagoda'nın tezgahının üzerine yatırdığın-da, orada işe yarar bir şeyler olabileceğini düşündü; ama pamuk toplarından başka bir şey bulamadı. Çocuğun sırtındaki delikler-den her birine iki şer tane tıkadı ve David'i tekrar sırtüstü çevirdi.Ama küçük çocuğun iç kanaması olduğu belliydi. Hatta

kana-masıo kadar fazlaydı ki ciğerleri her an iflas edebilirdi ve o za-man uykuya dalıp ölürdü. Tıbbi müdahale yapılmadığı takdirde,Brian'ın elinden fazla bir şey gelmezdi.

"Tanrım!" Michelle Peters, yüzünde derin bir dehşet ifadesiy-le sararıp kalmış on yaşlarında bir kızın elini tutuyordu.

"Michelle, eğer ilkyardım konusunda bir şey biliyorsan he-men çalışmaya başla," diye emretti Brian.

Ama Michelle'in bu konuda hiçbir bilgisi yoktu. Kulak delme tezgahından bir avuç pamuk alıp uzaklaştı.

"Hey, David, benim ne olduğumu biliyor musun?" diye sordu Brian.

"Hayır," dedi çocuk, göğsündeki acıyı geride bırakan bir me-rakla.

"Ben bir deniz komandosuyum. Ne olduğunu biliyor mu-sun?"

"Asker gibi mi?"

Çocuk kollarının arasında ölüyordu.Tanrım, lütfen, bunun ol-masına izin verme.

"Hayır, biz askerlerden çok daha iyiyiz. Bir Deniz Komando-su, bir erkeğin olabileceği en iyi şeylerden biridir. Belki büyüdü-günde sen de benim gibi deniz komandosu olursun. Ne dersin?"

"Kötü adamlarımı vuracağım?" diye sordu David Prentiss.

"Kesinlikle, Dave," dedi Brian.

"Çok güzel," dedi David ve gözlerini kapadı.

"David? David! Hayır, hayır, benimle kal. David! Lütfen, aç gözlerini. Biraz daha konuşmamız gerek." Çocuğu nazikçe tez-gaha yatırdı ve nabzını yokladı.

Nabzı atmıyordu.

"Ah, lanet olsun! Lanet olsun!" diye fısıldadı Brian. O anda, damarlarındaki bütün adrenalin boşaldı. Vücudu bir vakum gibioldu ve kaslarıgevşedi.

Üzerlerinde haki paltolarıve ellerinde tıbbi malzeme kutu-larıyla ilk itfaiyeciler içeri girdi. İçlerinden biri kumandayı elealdıve insanları farklı yönde dağıttı. İkisi Brian'ın yanına geldi.İlki çocuğu Brian'ın kollanndan aldı ve kısaca inceledi. Sonra çocuğu yere yatırdı ve tek kelime etmeden uzaklaştı; Brian göm-leğinde çocuğun kanıyla orada kalakaldı.

Şimdi profesyoneller - çoğu gönüllü itfaiyecilerdi ama hepsi işlerini iyi biliyordu - kontrolü ele almış olduğundan, Enzo kar-deşinin yanına gelmişti. Birlikte en yakındaki ana kapıdan dışarıçıktılar. Bütün olaylar on dakikadan kısa sürmüştü.

Tıpkı cephedeki gibi, diye düşündü Brian. Bu kadar kısa bir süre içinde, bir sürü insanın hayatı erkenden sona ermişti. Taban-casını kesesine geri koymuştu. Boşalan şarjörü muhtemelen SamGoody'de kalmıştı. Az önce yaşadığı şey, bir Kansas kasırgasınakapılan Dorothy'nin yaşadıklarında benziyordu ama Brian

ken-dini Oz Diyarı'nda filan bulmamıştı. Hâlâ Virginia'daydı ve etra-finda sayısız ceset ve yaralı vardı.

"Siz ikiniz, kimsiniz?" diye sordu bir polis şefi.

Dominic FBI kimliğini uzattı; şimdilik daha fazlasına gerek yoktu.

"Neler oldu?"

"Teröristler. Dört kişi.İçeri girip ateş etmeye başladılar. Hep-si öldü. Dördünü de öldürdük," dedi Dominic.

"Yaralı mısınız?" diye sordu polis şefi, Brian'a; gömleğindeki kanıişaret etti.

Aldo başını iki yana salladı. "Bir çizik bile yok. İçeride çok fazla yaralı var, onlarla ilgilenmelisiniz."

274

"Sizin burada ne işiniz vardı?" diye sordu polis şefi.

"Ayakkabı alıyorduk," diye cevap verdi Brian, biraz alaycı bir tavırla.

"Ciddi misin?" Alışveriş merkezinin kapısına baktı ve olduğu yerde durmaya devam etti, çünkü içeride karşılaşacağı manzara-dan korkuyordu. "Herhangi bir fikriniz var mı?"

"Bölgeyi kontrol altına alın," dedi Dominic. "Bütün plakalarıkontrol edin. Teröristlerin kimliklerini kontrol edin. Prosedürü biliyorsunuzdur. Yerel FBIşefi kim?"

"Burada sadece bir ajan var. En yakın ofis Richmond'da. Ora-yıaradık. Ofis şefinin adı Mills."

"Jimmy Mills mi? Onu tanıyorum. Şey, Büro'nun buraya bir sürü adam göndermesi gerek.Şu anda yapabileceğiniz en iyi şeybölgeyi kontrol altına almak ve yaralıları buradan çıkardıktan sonra beklemede kalmak. İçerisi berbat durumda."

"Tahmin ediyorum. Geri geleceğim."

Dominic polis şefinin içeri girmesini bekledikten sonra karde-şine bir dirsek attı ve birlikte Mercedes'e doğru yürüdüler. Oto-park girişinde duran polis arabası- iki üniformalı memur vardı ve biri elinde pompalı tüfek taşıyordu - FBI kimliğini görüncegeçmelerine izin verdi. On dakika sonra eve geri dönmüşlerdi.

"Neler oluyor?" diye sordu Alexander, mutfağa girdiğinde. "Radyo..."

"Pete, hani şu vicdani şüphelerim vardı ya," dedi Brian.

"Eee, ne olm...?"

"Hepsini unut, Pete, sonsuza dek," dedi Brian. "Ve bana indir-mem gereken adamları göster."

275

Haber ekipleri, cesede üşüşen akbabalar gibi Charlottesville'e koşuyordu; işler daha karmaşık bir hal almaya başlarken, olayınbüyüklüğü de fark ediliyordu. Ama kimse neler olup bittiğini tamolarak kavrayabilmiş değildi.

İkinci haber, Colorado Springs, Colorado'daki Citadel Alış-veriş Merkezi'nden geldi; ardından Provo, Utah ve son olarak Des Moines, Iowa'dan. Colorado'daki saldırıda Birleşik Devlet-ler Hava Kuvvetleri Akademisi'nden altı harp okulu öğrencisi - daha fazla vurulan olmuştu ama diğerleri sınıf arkadaşları tara-fi ndan dışarı taşınmıştı - ve yirmi altı sivil ölmüştü.

Ama Colorado Springs'deki olayın haberi Provo, Utah'a ça-buk ulaşmıştı ve yerel polis şefi - bir polisin sezgileriyle - şe-hirdeki tüm alışveriş merkezlerine devriyeler göndermişti. ProvoTowne Center'da teröristleri bulmuşlardı. Hepsi ateş etmeyi iyibilen dört terörist ve altıpolis arasında yıllarca konuşulacak tür-den bir çatışma yaşanmıştı. FBI'ın daha sonra aptalca bir saldırı olarak niteleyeceği olayın sonunda iki polis ağır yaralanmış, üç sivil ölmüş - yerel halktan on bir kişi savaşa katılmıştı - ve dört terörist öldürülmüştü. Des Moines'de de sonuçlar aynı olabilirdiama yerel polis tepki vermekte gecikmişti ve sonuçta dört terörist

öldürülmüş olmasına rağmen, otuz bir sivil de hayatını kaybet-mişti.

Colorado'da hayatta kalan iki terörist, elli metre ötedeki bir SWAT ekibi tarafından bir mağazaya tıkılmıştı. Bir Ulusal Mu-hafiz piyade birliği - şehir valisinin emriyle harekete geçmişlerdi- yoldaydıve her askerin fantezisini gerçekleştirmenin heyeca-nını yaşıyorlardı: Silahlarını kullanmak, istilacıları öldürmek ve kalıntılarını pumalara yem yapmak. Çatışmanın sona ermesi bir saat sürmüştü ama göz yaşartıcı bombaların da yardımıyla, haftasonu savaşçıları suçlulardan - Arap olmaları kimseyi şaşırtma-mıştı - ikisinin hayatını gösterişli bir şekilde sona erdirmişti.

Bütün bu süre boyunca, tüm Amerikan halkıtelevizyon seyre-diyor, New York ve Atlanta'da muhabirler izleyenlere bildikleri azıcık şeyi anlatıyor ve günün olaylarını bir ilkokul çocuğununtutarlılığıyla açıklıyorlardı. Bulabildikleri somut bilgileri sürekli tekrarlıyor, çok az şey bilen ama bir sürü şey söyleyen "uzman-lara" danışıyorlardı. Ama halkı bilgilendirmeyi başaramasalarda, en azından yayın zamanını doldurmak için iyi bir malzemeolmuştu.

Kampüs'te de televizyonlar vardıve herkes olanları izlerken iş durmuştu.

"Yüce İsa," dedi Jack. Diğerleri mırıldanıyor ya da aynı şekil-de düşünüyorlardıama teknik olarak istihbarat dünyasının üye-leri olduklarından, durum onlar için daha kötüydü ve ülkeleriningöbeğinde olan bu saldırı için hiçbir istihbarat servisi önceden uyarıda bulunmamıştı.

"Gayet basit," dedi Tony Wills. "İnsan istihbarat kaynakları-mızı kullanmıyoruz ve bu yüzden de kötü adamlar cep telefon-larını gerçekten dikkatsizce kullanmadıkça herhangi bir bilgiedinmemiz zor oluyor. Diğer yandan, haber basını insanlara kötüadamlarınasıl izlediğimizi anlatmayı seviyor ve kötü adamlar da nasıl hareket ettiğimizi öğreniyor. Beyaz Saray çalışanları da öyle; muhabirlere ne kadar akıllı olduklarını söylemeye ba-

yılıyorlar ve sinyal istihbaratıyla ilgili veri sızdırıyorlar. Bazen insan onların da teröristler için çalıştığını

düşünmekten kendini alamıyor." Aslında Beyaz Saray çalışanları sadece bildikleri tek şekilde hareket ediyor, muhabirlere gövde gösterisi yapıyorlardıelbette.

"Yani günün geri kalanıboyunca haberler sürekli istihbarat çalışanlarını suçlayacak, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi Wills. "İstihbarat dünyasının tekerine ço-mak sokan insanlar, şimdi de işimizi doğru yapmadığımızı söy-leyip duracaklar; ama kendi haltlarını kesinlikle kabullenmeden.Aynıdurum Kongre için de geçerli. Her neyse, işimize geri döne-lim. Ulusal Güvenlik Servisi kendini savunmak için veri isteye-cek; sonuçta onlar da insan, değil mi? Bir operasyonu başarıyla sonuçlandırdıklarında biraz övünmek istiyorlar. Bakalım dostu-muz Sali de onlardan biri miymiş."

"Peki ama bu saldırıyı emreden büyükbaş kim?" diye sordu Jack.

"Biz de bunu bulmaya çalışacağız." Daha da önemlisi, o alça-ğın*nerede* olduğunu belirlemekti. Yeri bilinen bir yüz, yeri bilin-meyen bir yüzden daha değerliydi.

Üst katta, Hendley üst düzey adamlarını televizyonunun ba-şına toplamıştı.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Pete, Charlottesville'den aradı. Eğitim aşamasındaki iki ada-mımızın nerede olduğunu tahmin etmek isteyen var mı?" diye sordu Jerry Rounds.

"Dalga geçiyorsun," diye cevap verdi Tom Davis.

"Kesinlikle hayır. Kötü adamları hiçbir yardım olmadan öl-dürmüşler ve eve geri dönmüşler. Beklenmedik gelişme: Brian'm- deniz komandosu olan - fonksiyonuyla ilgili tereddütleri vardı.Pete'in söylediğine göre, bu konu geçmişte kalmış. Adamımızgerçek görevlere başlamak için sabırsızlanıyormuş. Pete ikisininneredeyse hazır olduklarını söylüyor."

"Yani sadece somut hedeflere mi ihtiyacımız var şimdi?" diye sordu Hendley.

"Adamlarım Ulusal Güvenlik Servisi'nden bilgi almaya ça-lışacak. Şimdi kötü adamlar birbirleriyle konuşuyor olmalılar. Konuşmaları bitmeden onları bulmak gerek," dedi Rick Bell. "Eğer harekete geçmeye hazırsak, o zaman harekete geçebiliriz;en çabukşekilde."

Bu Sam Granger'ın bölümüydü. Şimdiye kadar sessizliğini korumuştu ama artık konuşma zamanıydı.

"Pekâlâ, beyler, dışarı çıkıp birilerini vurmaya hazır iki ada-mımız var," dedi. "Pcte'in bana söylediği kadarıyla, ikisi de iyiçocuklar ve bugün olanlardan yola çıkarak, fazlasıyla motive ol-duklarını söyleyebilirim."

"Muhalefet ne düşünüyor?" diye sordu Hendley. Tahmin et-mek zor değildi ama başka düşünceleri de duymak istiyordu.

"Bizi akıllıca vurmak istediler. Buradaki amaç, Orta Amerika'ya saldırabildiklerini göstermek," dedi Rounds. "Bize istedikleri her yerde saldırabildiklerini göstererek kalplerimize korku salmak istiyorlar. Bu operasyonun akıllıca tarafı buydu. Muhtemelen on beş ila yirmi terörist olmalı; tabii muhtemelendestek personeli de. Bu oldukça yüksek bir rakam ama daha önce benzeri görülmemiş bir şey değil; operasyon

güvenliğini sıkı tut-muşlar. Adamlarının motivasyonu yüksek. Ama aynı derecedeiyi eğitilmiş olduklarını söyleyemeyeceğim; sadece çocuklardanbazılarını ısırsınlar diye arka bahçemize kuduz köpekler bırak-mışlar. Politik açıdan, çok kötü şeyler yapmaya istekli oldukla-rını gösterdiler ama bu hiç şaşırtıcı değil; bazı sadık adamlarınıharcadılar ve aslında bu da şaşırtıcı değil. Saldırganlıklarını ser-gilediler ama bunu yeterince profesyonelce yapmadılar. FBI'ınonların kaynağını ve belki ülkeye giriş yollarını bulması iki gün ya alır ya almaz. Muhtemelen karadan gelmiş olmalılar. Hedef-lerini kimin belirlediğini bilmek isterdim. Zamanlama operas-yonun önceden planlandığını gösteriyor ama çok da fazla değil; sonuçta insanın kolundaki saate bakması zor değil. Çatışma bit-tikten sonra oradan kaçmayı planlamamışlar. Muhtemelen önce-den planlanmışamaçlarla geldiler. Bu noktada, en fazla bir-iki

haftadır sınırlarımızın içinde olduklarını söyleyebilirim; yolcu-luk yöntemlerine bağlı olarak, belki daha kısa bile olabilir. Büroçok yakında bazı cevaplar bulacaktır."

"Pete, kullanılan silahların Ingram olduğunu söyledi. Güzel görünürler; televizyonda ve filmlerde kullanı lmalarının nedenide bu zaten," diye açıkladı Granger. "Ama çok etkili silahlar ol-duklarısöylenemez."

"Peki silahları nasıl elde etmişler?" diye sordu Tom Davis.

"Güzel soru. Bildiğim kadarıyla, FBI Virginia'daki silahlarıalmışve seri numaralarını araştırmaya başlamış. Bu konuda çok iyidirler. Akşama kadar bununla ilgili bilgi ediniriz. Bu onlarasilahların teröristlerin eline nasıl geçtiğiyle ilgili ipuçları verecekve sonra da soruşturma başlayacak."

*****

"Büro ne yapacakşimdi, Enzo?" diye sordu Brian.

"Bu büyük bir dava. Öncelikle bir kod adıverirler ve ülkedekibütün ajanlar davaya atanır. Şimdilik, arayacakları ilk şey adam-ların kullandığı araba olacaktır. Belki çalıntıdır. Ama çok daha büyük bir olasılıkla kiralıktır. Kiralık arabalar için imza atarsın,ehliyetinin ve kredi kartının bir kopyasını bırakırsın; Amerika'dakalmak için yapacağın normal şeyler yani. Hepsi izlenebilir vehepsi bir yerlere uzanır."

"Nasılsınız bakalım, çocuklar?" diye sordu Pete, odaya girer-ken.

"Bir içki iyi olur," diye cevap verdi Brian. Dominic kendi Smith & Wesson'unu temizlerken, o da Beretta'sını temizlemiştibile. "Eğlenceli değildi, Pete."

"Öyle olmasıgerekmiyor zaten. Pekâlâ, merkezle az önce konuştum. Bir-iki gün içinde sizi görmek istiyorlar. Brian, dahaönce bazıtereddütlerin vardı ve durumun değiştiğini söyledin. Bu hâlâ geçerli mi?"

"Bizi insanları tanımlamak, izlemek ve öldürmek üzere eğit-tin, Pete. Bununla yaşayabilirim; tabii tamamen ahlak dışıbir şeyyapmadığımız sürece."

Dominic, bakışlarını Alexander'dan ayırmadan başıyla onay-ladı. !

"Pekâlâ, güzel. Teksas'da oradaki avukatların neden çok iyi olduğunu açıklamak için söylenen bir söz vardır: Öldürülmesi

gereken adamların sayısı, çalınması gereken atlardan fazladır.
Sanırım öldürülmesi gereken insanlardan bazılarına bu konuda

yardımcı olabilirsiniz."

"Tam olarak kimin için çalıştığımızı söyleyecek misin artık?"diye sordu Brian.

"Bunu da bir-iki gün içinde öğreneceksiniz."

"Pekâlâ, o kadar bekleyebilirim," dedi Brian. Kendi adına
bazı hızlı analizler yapıyordu. General Terry Broughton bir şey-
ler biliyor olabilirdi. FBI'daki Werner denen adamın bir şeyler
bildiği kesindi ama eğitim aldıkları bu eski tütün tesisi bildiği
kadarıyla devlete ait değildi. CIA'in Yorktown, Virginia yakınla- i

rında sahibi olduğu bir "Çiftlik" vardı ama o da yaklaşık iki yüz [

kilometre uzaktaydı. Burası pek "Servis" gibi gelmiyordu; en

azından kendi varsayımlarına göre. Ama yanılıyor da olabilirdi

elbette. Aslında, burası kesinlikle "hükümet" kokmuyordu. Ama o ya da buşekilde, birkaç gün içinde yeterli bilgi edinecekti ve okadar bekleyebilirdi.

"Bugün öldürdüğümüz adamlarla ilgili ne biliyoruz?"

"Fazla değil. Biraz zaman gerekecek. Dominic, sence bir şey-ler bulmalarına kadar sürer?"

"Yarın öğleye kadar ellerinde bir sürü bilgi olur ama Büro ile bir bağlantımız yok; tabii eğer benim..."

"Hayır, bağlantıya girme. Brian ve senin alışıldık tarzda adamlar olmadığınızı açıklamamız gerekebilir ama buna gerek kalmayabilir."

"Yani benim Gus Werner ile konuşmam mı gerekecek?"

"Muhtemelen. Büro içinde senin 'özel bir görevde' olduğunu
söyleyip diğerlerinin çenesini kapatabilecek biri. Bence şu anda
bizim için ne kadar iyi bir yetenek avcısı olduğunu düşünerek

kendini kutluyordur. Bu arada, ikiniz çok iyiydiniz."

"Bütün yaptığımız," dedi Brian, "yapmak üzere eğitildiğimizşeydi. Sadece kendimizi toparlayabilecek kadar zaman bulabil-

dik ve sonrasında her şey otomatik gelişti. Temel eğitim sırasın-da bize yapmakla yapmamak arasındaki farkın, birkaç saniyedeverilen bir karar olduğunu öğretmişlerdi. Eğer Sam Goody'debulunma zamanımız farklı olsaydı, sonuç da çok farklı olabilirdi.Birşey daha; iki adam, bir adamın dört katı kadar etkilidir. Bu konuda yapılan bir inceleme bile var. 'Küçük Birim Çatışmala-rında Taktik Faktörleri.'"

"Demek deniz komandoları okumayı gerçekten biliyor, ha?" diye sordu Dominic, birşişe burbon alırken. İki kadehe içki dol-durdu, birini kardeşine verdi ve kendisininkini alarak oturdu.

"Sam Goody'deki şu adam; bana gülümsedi," dedi Brian, olanlarıhayretle hatırlarken. "O zaman üzerinde durmamıştım.Ama sanırım ölmekten korkmuyordu."

"Buna şehitlik deniyor ve bazı insanlar gerçekten o şekilde düşünüyor," dedi Pete. "Eee, sen ne yaptın?"

"Onu vurdum. Yakın mesafeden. Sanırım altı-yedi defa..."

"O kadar değil," diye düzeltti Dominic. "Şarjörü neredeyse boşalttın ama birkaç tanesi isabet etti. Tabii biri de kafasına ça-kıldı."

"Hâlâ hareket ediyordu," dedi Brian. "Ve onu kelepçelemem mümkün değildi. Ve biliyor musunuz, bu konuda o kadar da en-dişeli değilim." Ayrıca, zaten kan kaybından ölecekti. Ama kafa-sına giren son mermiyle, öbür tarafa geçişi daha da hızlanmıştı.

***

"B-3 ve bingo! Tombala yaptık, Tony!" diye seslendi Jack, bilgisayarının başından. "Sali bir oyuncu. Şuraya baksana."

Wills Ulusal Güvenlik Servisi'nden gelen verileri açtıve işte oradaydı. "Biliyor musun, tavukların yumurta bıraktıktan sonragıdaklaması gerekir; dünyaya ne kadar iyi olduklarını göstermek için. Aynı durum bu adamlar için de geçerli. Pekâlâ, Jack, iş res-mileşti. Uda bin Sali bir oyuncu. Bu kime gönderilmiş?"

"Internet üzerinden konuştuğu biri. Onunla genellikle para hareketleri konusunda konuşuyor."

"Nihayet!" dedi Wills, kendi bilgisayarındaki belgeyi kontrol

ederken. "Adamın fotoğraflarını istiyorlar. Belki de Langley ni-hayet onu izletmeye karar verdi. Tanrı'ya şükür!" Bir an duraksa-dı. "E-posta gönderdiği kişilerin bir listesi var mı?"

"Evet. İstiyor musun?" Jack'in parmaklan tuşların üzerinde gezindi ve YAZDIR komutuna bastı. On beş saniye sonra, kağıdıoda arkadaşına verdi. "E-postaların sayıları ve tarihleri. İlginçolanların hepsini ve onları neden ilginç bulduğumla ilgili açıkla-maların tamamını yazıcıdan dökebilirim."

"O iş biraz beklesin. Bunu Rick Bell'e götürmem gerek."

"Kaleyi ben savunurum."

TELEVİZYONDAKİ HABERLERİ GÖRDÜN MÜ? diye yazmıştı Şali. BU GERÇEKTEN DE AMERİKALILAR'İN Mİ-DESİNE OTURMUŞ OLMALI.

"Evet, kesinlikle," dedi Jack, ekrana bakarak. "Ama az önce hata yaptın, Uda. Tüh!"

On altı şehit daha,diye düşündü Muhammet, Viyana'daki Bristol Oteli'nde tuttuğu odasında televizyon seyrederken. Çok da acı verici değildi. Böyle insanlar harcanabilir kaynaklardı.Kendisinden daha az önemliydiler, çünkü kendisi organizasyon için gerçekten değerliydi. Görünüşü ve dil becerileri istediği her

yere gidebilmesini sağlıyordu ve görevleri iyi bir şekilde planla-yan beyin de onun kafasının içindeydi.

Bristol güzel bir oteldi. Daha gösterişli Imperial Oteli'nin kar-şısındaydı ve minibarında kaliteli konyakları vardı; Muhammet konyak içmeyi seviyordu. Görev o kadar da iyi sonuçlanmamıştıaslında... yüzlerce Amerikalı'nın öleceğini ummuştu ve bunun yerine sadece birkaç düzine ölmüştü ama polis güçleri ve silah taşıyan siviller düşünüldüğünde, başlangıçtaki umudunun biraz fazla iyimser kaldığını şimdi anlıyordu. Yine de, stratejik amaçgerçekleşmişti. Artık bütün Amerikalılar güvende olmadıklarınıbiliyordu. Nerede ya şarlarsa yaşasınlar, Muhammet'in Kutsal Sa-vaşçıları onları vurabilirdi ve bu adamlar Amerika'nın güvenlikduygusuna darbe indirmek için kendi hayatlarından vazgeçmeye

hazırlardı. Mustafa, Said, Sabawi ve Mehdi şimdi Cennet'teydi; eğer o yer gerçekten varsa. Bazen bunun sadece çocukları et-kileyebilecek ya da imamların vaazlarına dinleyen basit zihinliolanlarıinandırabilecek bir hikâye olduğunu düşünüyordu. Bü-tün imamlar İslam dinini Muhammet'in gördüğü gibi görmedik-lerinden, dinledikleri imamları dikkatle seçmeliydiler. Onlar her şeyi yönetmek istemiyorlardı ama Muhammet istiyordu.

Bu tür konularda yüksek sesle konuşamazdı. Organizasyo-nun bazı üst düzey üyeleri gerçekten inanıyorlardı ve inanç ko-nusunda çok daha tutuculardı. Ona göre Suudi Arabistan'dakiVVahabiler o yozlaşmışülkenin ahlaksız zenginleriydi; o insanlarkendi ülkelerinde ahlak dersleri verirken, yurt dışında paraları-nıetrafa saçıyor, her türlü ahlaksızlığı yapıyorlardı. Para kolay-ca harcanabilirdi. Onu sonsuz hayata götüremezdin. Cennet'te - eğer gerçekten varsa - para gerekmezdi. Eğer Cennet yoksa,paranın da bir yaran olamazdı zaten. Muhammet'in istediği, elde etmeyi umduğu - hayır, bu hayatında elde edeceği - şey, güçtü; insanları yönetme, başkalarına önünde diz çöktürme gücü. Onagöre din, kontrol edeceği dünyayı biçimlendirecek olan matris-ti. O biçimi unutmamak için arada bir kendisi de dua ediyordu; özellikle "amirleri" ile karşılaştığında. Ama operasyon şefi ola-rak, Batılı putperestlerin önlerine koyduğu engeller arasından organizasyonun nasıl bir yolda ilerleyeceğine karar veren amir-leri değil, Muhammet'in kendisiydi. Yolu seçerken, aynı zaman-da dini inançlara dayanan stratejilerinin doğasını da seçiyordu. Sonuçta stratejisini biçimlendiren kişiler düşmanlarıydı, çünkü Muhammet'in stratejisi onları yok etmekti.

Dolayısıyla, şimdi Amerikalılar korkuyu daha önce hiç olma-dığı bir şekilde tanıyacaklardı. Tehlikede olan politik ya da eko-nomik sermayeleri değildi; hayatlarıydı. Görev daha en başından beri kadınları ve çocukları öldürmek, toplumun en değerli ve enzayıf parçalarını yok etmekti.

Bir küçük konyakşişesi daha açtı.

Sonra dizüstü bilgisayarını açacak ve çalışmaya devam eden astlarının raporlarını alacaktı. Bankacılarından birine Liechtenstein'daki hesabına biraz daha para koymasını söyleye-

çekti. O hesabın kuruması iyi olmazdı. Sonra Visa hesapları or-tadan kaldırılacak, sonsuza dek yok olacaktı. Aksi takdirde polisMuhammet'in peşine düşerdi. Bu olmayacaktı. Birkaç güç içindaha Viyana'da kalacak, sonra amirleriyle görüşmek ve gelecek-teki operasyonlarıplanlamak için eve dönüp bir hafta kadar kala-caktı. İyi bir başarı kazandığına göre, şimdi onu daha iyi dinleye-ceklerdi. Kolombiyalılar ile işbirliği yapması kazanç getirmişti.Birkaç gece daha kutlamayla geçecekti ve sonra evinin daha can-sız hayatına geri dönecekti; yani kahve ya da çay ve bitip tüken-mek bilmeyen konuşmalar. Eylem yok. Oysa amirlerinin - ve kendisinin - belirlediği hedeflere ancak eylemle ulaşılabilirdi.

"Ulu Tanrım, Pablo," dedi Ernesto, televizyonu kapatırken.

"Haydi ama... Bu kadar şaşırmamalısın," diye cevap verdi Pablo. "İzci Kız kurabiyeleri satmak için tezgah açmalarını bek-lemiyordun herhalde."

"Hayır ama bu?"

"O adamlara bu yüzden terörist diyorlar, Ernesto. Uyarmadan saldırırlar ve kendilerini savunamayacak olan insanları öldürür-ler." Televizyon haberlerinin birçoğu Colorado Springs'ten yapıl-mış, Ulusal Muhafız kamyonları güzel bir arka plan oluşturmuştu.Üniformalısiviller iki teröristin cesedini dışarı sürüklemişlerdi; güya sis bombalarının yangın başlattığı alanları boşaltmak içindiama aslında daha ziyade cesetleri sergilemek amacını taşıyordu. Kolombiya'daki ordu üyeleri de bu tür şeyleri yapmayı severler-di. Askerlerin gövde gösterisi. Kartel'in kendi adamları da bazen benzer şeyler yapardı, öyle değil mi? Ama şimdi bunların hiçbiriönemli değildi. Ernesto kimliğinin "işadamı" olarak bilinmesini istiyordu; uyuşturucu kaçakçısı ya da terörist olarak değil. Ay-naya baktığında, halkın istediği bir ürünü üreten ve karşılığında para kazanan bir adam görüyordu.

"Kuzey Amerikalılar şimdi nasıl karşılık verecekler?" diye sordu Ernesto, kendi kendine konuşur gibi.

"Herhangi bir cinayet gibi soruşturacaklar ve bazı şeyleri bu-

lacaklar ama çoğu şeyi bulamayacaklar; üstelik Avrupa'da yap-mamız gereken yeni bir dağıtım var ve asıl dikkatimizi vermemizgereken de bu."

"Böylesine büyük bir olay beklemiyordum, Pablo." "Ama hepsini konuşmuştuk," dedi Pablo, olabildiğ ince sakin bir sesle. "Yapmak istedikleri şey, Kuzey Amerikalılar'ın kalp-lerine korku salacak görkemli bir gövde gösterisiydi." Özellikle terör olayı dememişti. "Böyle saçmalıklar daha önce de bildiği-miz gibi, onlar için önemli. Bizim için asıl önemli olan, KuzeyAmerikalılar'ın dikkatini bizden başka tarafa kaydıracak olma-sı."

Bazen patronuna bir şeyleri açıklarken sabırlı olması gere-kiyordu. Asıl önemli olan şey paraydı. Para olduğunda, güç de satın alınabilirdi. Para olduğunda, insan gücü ve koruma sağla-nabilirdi; üstelik sadece kendi canını ve aileni güvenceye almakiçin değil, tüm bir ülkeyi yönetebilmek için. Er ya da geç, Kuzey Amerikalılar'm duymaktan hoşlandığı şeyleri söyleyen ama çok az şey yapan - belki Cali grubuyla uğraşırdı ve bu da Pablo ve Ernesto'nun organizasyonunun işine gelirdi - birinin seçilmesinisağlayacaklardı. Tek gerçek endişeleri, o kişinin dönek olmasıy-dı; önce paralarını alıp, sonra onları ele verebilirdi. Politikacılarınhepsi aynıydı sonuçta. Ama bu tür insanların gruplarının içindemuhbirleri vardıve Pablo bu tür adamlarla kendi güvenlikleri-ni sağlıyordu. Sonuçta karmaşık bir oyundu ama oynanabilirdi.Üstelik insanların ve hükümetin etrafından dolaşmayı biliyordu;gerekirse, Kuzey Amerika devletinin bile. Elleri çok uzaklara uzanıyordu; hatta iplerini kimin çektiğini bilmeyenlerin zihinle-rine ve ruhlarına bile. Bu özellikle ürünlerinin yasallaştırılması-na karşıçıkanlar için geçerliydi. Eğer ürün yasallaşırsa, getirdiğikazanç da ciddişekilde düşerdi ve güç kaybederlerdi. Buna izin verilemezdi. Hayır. Kendisi ve organizasyonu için, düzen ola-bilecek en iyi haliyle devam ediyordu. Mükemmel sayılmazdı; ama mükemmellik Pablo'nun gerçek dünyada elde edemeyece-ğini bildiği bir şeydi.

******

286

FBI hızlı çalışmıştı. New Mexico plakalı Ford'un kaynağını bulmak zor olmamıştı ama otoparktaki tüm

plakalar araştırılmış,sahipleri bulunarak sorguya çekilmişti. New Mexico'da, kiralıkaraba ofisinin güvenlik kameralarıolduğu öğrenilmiş, söz konu-su günle ilgili kayıtlar bulunmuş ve başka bir kiralık araba daha ortaya çıkmıştı. Bir saatten kısa bir süre sonra, FBI aynı ajanları Hertz ofisini kontrol etmeye göndermişti ve orada da kameralar olduğu görülmüştü. Böylelikle dört suçlunun sahte isimleri (To-nıas Salazar, Hector Santos, Antonio Quinones ve Carlos Oliva)ve aynıderecede sahte sürücü belgeleri bulunmuştu. Belgeler önemliydi. Uluslararası sürücü belgeleri Mexico City'den alın-mışolabilirdi. Meksika Federal Polisi'ne haber verildi ve hemenetkili bir işbirliği sağlandı.

Richmond, Des Moines, Salt Lake City ve Denver'da, Visa kartlarının numaraları sorgulandı. Visa'daki güvenlik şefi, eski bir üst düzey FBI ajanıydı ve burada bilgisayarlar sadece kredi hesaplarının orijinal banka kaynaklarını tanımlamakla kalma-mış, aynı zamanda dört kartla toplam on altı benzin istasyonunda yapılan alışverişler izlenmiş, teröristlerin kullandığı dört aracın izlediği yollar ve ilerleme hızları belirlenmişti. Ingram silahla-rın seri numaraları FBI'ın kardeş servisi, Hazine Bakanlığı'nabağlı Alkol, Tütün, Ateşli Silahlar ve Patlayıcılar Bürosu tara-fından izlenmişti. Orada, on altı silahın hepsinin, on bir yıl önce Teksas'ta ele geçirilen bir sevkıyatın parçası olduğu anlaşılmıştı. Aynı sevkıyattaki silahlardan bazıları ülke çapında, uyuşturucukaçakçılığıyla ilgili çeşitli çatışmalarda ele geçirilmişti ve bu bil-gi, Büro'nun yeni bir soruşturma hattıaçmasını sağlamıştı. Dört büyük olay mahallinde ölen teröristlerin parmak izleri ve DNA tanımlaması için kan örnekleri alınmıştı.

Arabalar elbette ki FBI ofislerine götürüldü ve yanlarında baş-ka kimsenin olup olmadığının anlaşılması için parmak izleri veDNA örnekleri bulmak üzere baştan aşağıincelendi. Yerel otel-lerin, restoranların ve barların personel ve yetkilileri sorgulandı.Herhangi bir telefon aramasıyapılıp yapılmadığını görmek için motellerin telefon kayıtları araştırıldı. Teröristlerin kullandığı di-züstü bilgisayarlar, Internet bağlantıları ve hizmet sağlayıcıları

araştırıldı. Kod adı ISLAMTERR olan bu büyük olay için toplam yedi yüz ajan görevliydi.

Kurbanların çoğu yerel hastanelere kaldırılmıştı ve konuşa-bilecek durumda olanlar, aynıakşam sorgulanmıştı. Vücutların-dan çıkarılan mermiler kanıt olarak alınarak, daha önce toplanıpkuzey Virginia'daki yeni FBI Laboratuarı'na test ve analiz içingönderilen silahlarla karşılaştırıldı. Toplanan bütün bilgiler, İçiş-leri Bakanlığı'na gönderildi ve oradan da CIA, Ulusal GüvenlikServisi ve Amerikan istihbarat dünyasının geri kalan birimlerine aktarıldı. Casuslar, dost olduğu düşünülen yabancı istihbarat ser-visleriyle bağlantıya girdi. Tabii bütün bu bilgiler, CIA/UlusalGüvenlik Servisi bağlantısı aracılığıyla Kampüs'e ulaştı.

Üst kattakilerin hepsi evlerine gitmişti ve mesai bitimindensonra güvenlik görevlileriyle temizlik elemanları dışında kimse kalmamıştı. Analistler tarafından kullanılan bilgisayarlar, yetkiolmadan açılmaması için çeşitli şekillerde korunuyordu. Güven-lik burada sıkıydı ve kontrolü elektronik ve insan inisiyatifinde olan kapalı devre kameralar tarafından her yer izleniyordu.

******

Jack evinde otururken babasını aramayı düşündü ama sonra vazgeçti. Kontrolü tamamen Başkan Edward Kealty'ye bırakmakadına hiçbir şey söylemeyeceği bilinmesine rağmen, muhtemelentelevizyon ve yazılı basın muhabirleri tarafından telefon bombar-dımanına tutuluyor olmalıydı. Sadece ailenin bildiği güvenli veçok özel bir hat vardıama Jack onu muhtemelen kendisinden daha heyecanlı olacağını tahmin ettiği Sally'ye bırakmaya ka-rar verdi. Jack babasına sadece bir e-posta göndermekle yetindi:Ne diyebilirim ki; keşke Beyaz Saray 'da hâlâ sen olsaydın.Ama babasının hâlâ Beyaz Saray'da olmadığı için Tanrı'ya şükrettiği-ni de tahmin edebiliyordu. Hatta belki Kealty'nin bir kez olsun danışmanlarını dinleyeceğini ve eyleme geçmeden önce düşü-

neceğini umuyordu. Babası muhtemelen ne bildiklerini ve ne düşündüklerini öğrenmek için yurt dışındaki bazı dostlarını da aramıştı. Baba Jack, o ya da bu şekilde hâlâ sistemin içindeydi. Yabancıdevlet yetkilileri kapalı kapılar ardında hâlâ onun söy-lediği şeylere kulak veriyordu. Ama Jack bütün geceyi bunları düşünerek geçiremezdi elbette. Ertesi gün Kampüs'te iyi bir iş çıkarmak istiyorsa, olabildiğince iyi dinlenmeliydi.

******

Hendley'in ofisinde ve evinde, STU-5 adı verilen, AT&T ve Ulusal Güvenlik Servisi'nin ortak ürünü olan bir güvenli telefo-nu vardı. O telefonu biraz dolaylı yollardan elde etmişti.

Aynı gece o telefonu kullanıyordu.

"Evet, doğru. Bu konuyla yarın ilgileneceğiz. Şimdi ofiste oturup boş bir ekrana bakmanın anlamı yok," dedi eski Senatör, mantıklı bir tavırla. Sodalı burbonunu yudumladı. Sonra hattın diğer ucundaki kişiyi dinledi.

"Muhtemelen," diye cevap verdi, sorulan soruya. "Ama he-nüz 'somut' birşey bulunamadı... bu noktada beklenebileceği kadarıyla. Evet."

Uzun bir soru daha.

"Şu anda iki adamımız var; neredeyse hazırlar... Evet, biliyo-ruz; dört kişi. Şu anda onlarıyakından inceliyoruz; yarın yani. Jerry Rounds, Tom Davis ile birlikte konuyu ciddi şekilde dü-şünüyor; doğru, onu tanımıyorsun, değil mi? Zenci. Nehrin di-ğer tarafından. Binanın iki kısmında da çalışıyor. Oldukça akıllı, para konularında kafası çok çalışıyor ve operasyon kısmını da iyianlıyor. Daha önce onunla tanışmamış olmana şaşırdım. Sam mi?Harekete geçmek için sabırsızlanıyor; inan bana. Önemli olan,doğru hedefleri seçmek... Biliyorum, bunun bir parçası olamaz-sın. Onlara 'hedefler' dediğim için bağışla."

Uzun bir monolog ve ardından yine bir soru.

"Evet, biliyorum. Bu yüzden buradayız. Görüşürüz, Jack. Ya-kında... Teşekkürler, dostum. Sen de. Bir ara uğra." Ama telefo-nu kapatırken dostunu yakında göremeyeceğini biliyordu... Belki

yüz yüze bir daha asla. Bu çok kötüydü. Bu türşeyleri doğrualgılayabilen fazla insan yoktu. Bir arama daha yapması gereki-yordu ama bunu normal telefondan yapacaktı.

***

Granger açmadan önce arayanın numarasına baktı.

"Efendim, Gerry?"

"Sam, şu iki yeni ajan. Büyük ligde oynamaya hazır oldukla-rından emin misin?"

"Olmaları gerektiği kadar hazırlar," dedi Granger.

"Onları buraya öğle yemeğine çağır. Sen, ben, onlar ve Jerry Rounds."

"Sabah ilk iş olarak Pete'i arayacağım." Bunu hemen yapma-nın bir anlamı yoktu. Sonuçta gelecekleri yer iki saatlik mesafe-deydi.

"Güzel.Şüphelerin var mı?"

"Gerry, neler olacağını yakında birlikte göreceğiz."

"Evet, haklısın. Yarın görüşürüz."

"İyi geceler, Gerry." Granger telefonu kapadı ve kitabına oku-maya döndü.

***

Sabah haberleri tüm Amerika'da özellikle duygusaldı; aslındabütün dünyada. CNN, FOX, MSNBC ve televizyon kameralarıolan diğer tüm kanallar, ancak bir nükleer patlamanın yanındaönemini kaybedebilecek bir olayın haberlerini yayınlıyorlardı.Avrupa gazeteleri, Amerika'ya sempatilerini iletiyordu; ama ya-kında etkileri unutulacaktı. Amerikan basını, Amerikan halkınınne kadar korktuğunu anlatıyordu. Ülkenin her yerinde, insanlarkendilerini korumak için aniden silahlanmaya başlamışlardı ama elbette ki böyle bir önlemin işe yaramayacağı biliniyordu. Polis,İsrail'in doğusundaki herhangi bir ülkeden gelen herkese dikkat-le bakıyordu ve bunun etnik genelleme olduğunu söyleyen bir avukat çıkacaksa, cehennemin dibine kadar yolu vardı. Önceki

gün işlenen suçlar, Norveç'ten gelen bir turist kafilesinin işi de-ğildi.

Kilise'ye gelenlerin sayısında küçük bir artış olmuştu.

Bütün Amerika'da, insanlar işe gidiyor, işlerini yapıyor, her-kes birbirine "Bütün bu olanlarla ilgili ne dü şünüyorsun?" diye soruyordu. Ama herkes başını iki yana sallıyor, sonra işlerininbaşına dönüyorlardı. Aslında çok da dehşete kapılmış değillerdi, çünkü bu dört olayın her biri bile çoğunun yaşadığı yerlerden uzakta olduğundan ve son zamanlarda giderek arttığından, çoğuacil bir kişisel tehlike olarak almıyordu. Ama ülkedeki herkes, dünyanın bir yerinde, birilerinin kıçının tekmelenmesi gerekti-ğini biliyordu.

Yirmi kilometre ötede, Gerry Hendley gazeteleri görmüştü; New York Times özel bir ulakla gelmiş, Washington Post nor-mal bir kamyonet tarafından ulaştırılmıştı. Her iki gazetede de köşe yazarları insanları sakin olmaya davet ediyor, ülkenin birbaşkanıolduğunu ve bu tür dehşet verici olaylarla ilgili yapılma-sıgerekenleri yapacak kişinin o olduğunu hatırlatıyorlardı; aynı zamanda, başkana da eyleme geçmeden önce düşünmesini salıkveriyorlardı. Bazı köşe yazarları ise gerçekten sıradan halkın dü-şüncelerini yansıttıyordu. Bugün ulusal bir intikam çığlığı yükse-liyordu ve Hendley, bu isteğe karşılık verebilecek durumdaydı. Ama kötü haber, kimsenin bundan haberi olmaması, kimsenintakdir etmemesiydi.

Ama bu Cumartesi yavaş bir gün olmayacaktı.

Kampüs'ün yakınından geçenler, otoparkın her zamankin-den daha dolu olduğunu fark etmeyecekti. Eğer bir açıklamaya ihtiyaç olursa, önceki günkü dört saldırı yüzünden yatırım pa-zarlarında dalgalanma yaşandığı söylenecekti; ve gün içinde budurum da sahtelikten uzaklaşacaktı.

Jack o gün herkesin normal kıyafetler giyeceğini tahmin et-mişti ve Hummer 2'sini otoparka sokarken üzerinde kot panto-lon, bluz ve ayağında da spor ayakkabıları vardı. Güvenlik gö-revlileri elbette ki üniformalarıyla çalışıyorlardı ve her zamankigibi yüzleri ifadesizdi.

Jack saat 8:14'te içeri girdiğinde, Tony Wills bilgisayarını yeni açıyordu.

"Hey, Tony, merhaba," dedi Jack. "Trafik nasıl?"

"Kendin bak. Hiç uyumamışlar," dedi Wills.

"Anlaşıldı." Jack kahve kupasını masasının üzerine koy-du ve rahat koltuğuna oturarak bilgisayarını açtıktan sonra gü-venlik sistemlerini aşıp çalışmaya koyuldu. Ulusal GüvenlikServisi'ndekilerin gerçekten de uyumadıkları belliydi. İlk bakış-ta Jack'in dikkatini çeken birşey daha vardı: İzlediği insanlar haberlerle yakından ilgilenmişlerdi.

Ulusal Güvenlik Servisi'ndekilerin ilgilendiği insanların Amerika Birleşik Devletleri'nin dostları olmaması beklenirdi ama öyle olsa bile, Jack bazı e-posta mesajlarını okurken şaşır-mıştı; hem de çok. Birleşik Devletler Ordusu'nun şimdi etkisizhale gelmiş olan BirleşikİslamCumhuriyeti'nin ardından Suudi Arabistan'a girdiği dönemde neler hissettiğini ve direkt atışla birtankın havaya uçtuğunu gördüğünde yaşadığı tatmini hâlâ hatır-lıyordu. O an, çelik mezarlarının içinde ölen üç adamı düşün-memişti, çünkü o adamlar Amerika'ya karşı silah çekmişlerdi ve bunun bir bedeli vardı. Bu, kısmen gençliğinden kaynaklanmış-tı, çünkü kendini yaşadığı evrenin merkezi gibi gören her çocukgibi, o da herşeyin kendisine yöneldiğini hissediyordu. Amaönceki gün öldürülen insanların çoğu masum sivillerdi ve çoğu kadınlar ve çocuklardı. Bu ölümlerden zevk alan insanlar için"barbar" kelimesi bile hafif kalırdı. Ama bunu görebiliyordu işte.Amerika iki kez İslam'ın merkez ülkesini kurtarmak için kanını feda etmişti ve bunun karşılığında bazı Suudiler böyle mi konu-şuyordu?

"Lanet olsun," diye fısıldadı. Prens Ali kesinlikle böyle de-ğildi. O ve Jack'in babası dosttu. Birbirlerini evlerinde ziyaret eden sıkı dostlar. O adamla kendisi de konuşmuş, söylediklerinidikkatle dinlemişti. Pekâlâ, elbette o zamanlar Jack daha çocuktu ama Ali böyle bir adam değildi. Diğer yandan, babası da sonuçtaTed Bundy değildi ve Bundy bir Amerikan vatandaşıydı; hattamuhtemelen oy bile kullanmıştı. O halde, bir ülkede yaşamak seni kendi başına elçi yapmazdı.

"Bizi herkes sevmez, evlat," dedi Wills, Jack'in yüzündeki ifadeyi fark ederek.

"Onları bu kadar incitecek ne yaptık ki biz?" diye sordu Jack.

"Biz mahalledeki en zengin ve en büyük çocuğuz. İnsanlarane yapacaklarını söylemesek bile, bizim dediğimiz oluyor. Kül-türümüz diğerlerini eziyor; Coca Cola veyaPlayboydergileriyle. Bu türşeyler insanların dini inançlanna dokunabilir ve dünyanınbazıbölgelerinde dini inançlar insanların düşünce tarzını belir-ler. Bizim din özgürlüğü prensibimizi anlamazlar ve eğer onlarındini inançlarını inciten bir şeye izin verirsek, o zaman bunun bi-zim hatamız olduğunu düşünürler."

"Bu kuşları savunuyor musun?" diye sordu Jack.

"Hayır. Sadece sana nasıl düşündüklerini açıklıyorum. Bir şeyi anlamak, onu onaylamak anlamına

gelmez." Bunu bir defa-sında Uzay Yolu'ndaki Mr. Spock da söylemişti ama Jack o bö-lümü kaçırmıştı. "Unutma, senin işin, onların nasıl düşündüğünüanlamak."

"Güzel. Bana göre düşünce tarzlarıinanılmayacak kadar bok-tan.Şimdi kontrol etmem gereken bazışeyler var." Jack e-postamesajlarını bir kenara bıraktı ve para hareketlerini incelemeye başladı. "Hey, Uda bugün çalışıyor. Hmm, bunların bir kısmını evinden yapıyor, değil mi?"

"Doğru. Bilgisayarların güzel taraflarından biri," dedi Wills. "Ama evinde ofisinde sahip olduğu kadar geniş imkanlara sahipdeğil. İlginç bir şey bulabildin mi?"

"Sadece iki; Liechtenstein bankasına. Hesabına bir bakalım..." Jack birkaç düğmeye tıkladı ve hesapla ilgili bir kimliği açtı. Bü-yük bir hesap değildi. Aslında, Sali'nin standartları düşünülürse,kesinlikle minicikti. Çoğu kredi kartı harcamaları için kullanıl-mış yarım milyon avro... kendi kartları ve... başkalarının...

"Hey, bu hesaba bağlı bir sürü Visa kartı var," dedi Jack.

"Gerçekten mi?"

"Evet, yarım düzine kadar. Hayır... kendi kullandıklarının dı-şında on altı tane..."

"Bana hesaptan söz et," dedi Wills. On altıaniden çok önemlibir rakam gibi görünmüştü.

"Numaralı. Banka muhasebe programındaki kapı nedeniyle

Ulusal Güvenlik Servisi'nin gözetiminde. Çok önemli olacak ka-dar büyük değil... ama gizli."

"Visa kartlarının numaralarını alabilir misin?"

"Sanırım. Tabii." Jack hesap numaralarını seçti, hepsini kop-yalayıp yeni bir belgeye yapıştırdı ve kağıt çıktısı aldı. Kağıdı Wills'e uzattı.

"Hayır, sen şuna bak," dedi Wills, kendi kağıdını Jack'e uza-tırken.

Jack kağıdı aldı ve aniden numaraların tanıdık geldiğini fark etti. "Bu liste ne?"

"Richmond'daki kötü adamların kullandığı Visa kartlarınınnumaralan. Genellikle benzin almak için kullanmışlar; görünüşebakılırsa yolculukları New Mexico'da başlamış bu arada. Jack,dünkü olayla Uda bin Sali arasında bir bağlantı kurdun. Görünü-şe bakılırsa adamların harcamalannı karşılayan kişi o."

Jack kağıtlara tekrar baktı ve numaraları birbirleriyle karşılaş-tırdı. Sonra başını kaldırıp Wills'e baktı.

"Lanet olsun!" dedi, gözlerini kısarak.

Wills de bilgisayarların ve modern iletişimin sağladığı mu-cizeleri düşünüyordu. Charlottesville'deki saldı rganlar benzinve yiyecek almak için Visa kartlarını kullanmışlardı ve küçükdostlarıSali de kredi kartı borçlarının ödenmesi için belli birbanka hesabına para pompalamıştı. Muhtemelen Pazartesi günüharekete geçecek, hesaplarıortadan kaldıracaktı. Ama çok geç kalmıştı.

"Jack, Sali'ye bu hesaplara para koymasını kim söyledi?"*Kendimize bir hedef bulduk,* diye düşündü

Wills.Belki de birden fazla.

15

KIRMIZI CEKETLER VE SİYAH ŞAPKALAR

O gün bilgisayar işini ve Uda bin Sali'nin alıp gönderdiği e-postaların karşılaştırılmasını Jack'e yaptırdılar. Aslında oldukçaaçmasıbir işti, çünkü Jack bir muhasebecinin becerilerine sahipti ama ruhuna sahip değildi. Ama çok geçmeden, hesaba para yatı-rılması için talebin56MoHa@eurocom.netadresinden geldiğinike şfetti; adam Avusturya'dan bir yerden 800'lü hatlarıkullana-rak bağlanıyordu.

O kişiyi bundan daha yakın bir şekilde izlemeleri mümkün de-ğildi ama en azından şimdi Internet'te izleyebilecekleri bir isim bulmuşlardı. Teröristler için bir bankacı şüpheliye emirleri verenkişi oydu ve bu da56MoHa@eurocom.netadresini gerçekten ilginç bir hale getiriyordu. Eğer bu kişinin farkında değillerse, Ulusal Güvenlik Servisi'ne o adresi izlemelerini söyleyecek olankişi Wills idi. Bilgisayar dünyası nda bu tür hesapların genellikleisimsiz olduğu biliniyordu ama belli servisler tarafından farkınavarıldığında, izlenmeleri mümkündü. Aslında bunu yapmak yasadışıydı ama Internet üzerinde yasal ve yasa dışı arasındaki çizgiergenlik çağındaki bilgisayar sihirbazlarının lehine işliyorsa, aynıdurum bilgisayarları izlenemeyen istihbarat servisleri için de ge-

çerli olabilirdi. En önemli sorun,Eurocom.net' in mesaj akışıylailgili uzun süreli bir depo tutmamasıydı ve bir kez merkez bilgi-sayarın hafızasından çıktıklarında - alıcı tarafından okunduğun-da - sonsuza dek yok oluyorlardı. Belki Ulusal Güvenlik Servisi bu adamın Uda bin Sali'ye yazıp yazmadığını öğrenebilirdi ama sonuçta para işleriyle ilgili olarak bir sürü insan ona yazıyordu veUlusal Güvenlik Servisi'nin bile tüm e-postalarıokuyup analiz etmeye ayıracak kadar insan gücü yoktu.

***

İkizler saat 11:00'e doğru geldiler. Birbirine benzeyen C sınıfı Mercedes sedanlar, binanın hemen arkasındaki küçük ziyaretçiotoparkına alındılar. Orada Sam Granger onları karşıladı, ellerini sıktı ve hepsi birlikte içeri girdiler. Kendilerine güvenliği geçme-leri için kartlarıverildi.

"Güzel yer," dedi Brian, asansörlere doğru yürürlerken.

Bell gülümsedi. "Evet. Özel endüstride daha iyi dekoratörler tutabiliyoruz." Eğer dekoratörün sanat zevki varsa, o zaman dahada iyi oluyordu.

"'Özel endüstri' dediniz," dedi Dominic.Şimdi ortamın zev-kini çıkarmanın sırası değildi. Burası çalıştığı servisti ve buraylailgili*her*şeyönemliydi.

"Bugün size tüm detaylar anlatılacak," dedi Bell, konuklarınane kadarşeyi açık ettiğini merak ederek.

"Demek buna bugün rastladın, öyle mi?" diye sordu Hendley.Bu yeni çocuk,diye düşündü,gerçekten de babasının burnuna sahip.

"Sadece ekranda karşıma çıkıverdi," diye cevap verdi Jack.

Patron bakışlarını analitik becerisini çok iyi bildiği Wills'e çevirdi.

"Jack birkaç haftadır şu Sali denen adamı izliyordu," diyeaçıkladı Wills. "Küçük çapta bir oyuncu olabileceğini düşünü-

yorduk ama bugün üç A seviyesine çıktı; belki daha da yukarı. Olaylarla dolaylı olarak bağlantısı var."

"Ulusal Güvenlik Servisi bu adamıizlemeye almamış mı he-nüz?" diye sordu Hendley.

Wills başını iki yana salladı. "Hayır ve alacaklarını da sanmı-yorum. Fazla dolaylı. Onlar ve Langley'dekiler bağlantıda oldu-ğu adamı izliyorlar ama sadece barometre olarak."İki yerden bi-rinde birilerinin kafasında ampul yanmadıkça,diye düşündü. Buarada bir olurdu. İki bürokraside de, rezervasyon dışı bir görüşgenellikle sistemde kaybolurdu ya da işin hemen farkına varama-yanlar tarafından gömülürdü. Dünyada her yerin kendine has birmuhafazakarlığıvardı ve burada çalışanlar da istisna değildi.

Hendley'in gözleri iki sayfalık belgede dolaştı. "Balık gibi çırpınıyor, değil mi?" O sırada telefon çaldı. Hendley ahizeyikaldırdı. "Tamam, Helen, onları içeri gönder... Rick Bell sözünüettiğimiz iki çocuğu getiriyor," diye açıkladı, Wills'e.

Kapı açıldı ve Jack'in gözleri fal taşı gibi açıldı.

Brian'ın da öyle. "Jack? Senin ne işin var burada?"

Dominic'in yüzü bir an sonra değişti. "Hey, Jack! Neler olu-yor?" diye bağırdı neşeyle.

Hendley hafifçe yüzünü buruşturdu. Bunu hiç düşünmemişti ve kendi adına hata yapmıştı. Ama özel banyo sayılmazsa, oda-nın tek kapısı vardı.

Kuzenler bir an için patrona aldırmayarak el sıkıştılar ve so-nunda Rick Bell araya girdi.

"Brian, Dominic, bu bay büyük patronumuz Gerry Hendley."

"Rick, onları getirdiğin için teşekkürler," dedi Hendley.

"Sanırım işimin başına dönsem iyi olacak. Görüşürüz, çocuk-lar," dedi Jack, kuzenlerine.

Anın şaşkınlığı hemen kaybolmadı ama Brian ve Dominic koltuklara yerleştiler ve şaşırtıcı karşılaşmayı şimdilik bir kenaraattılar.

"Hoş geldiniz," dedi Hendley, arkasına yaslanırken. Eh, er ya da geç öğreneceklerdi zaten, değil mi? "Pete Alexander bana eği-timde gayet iyi iş çıkardığınızı söyledi."

"Can sıkıntısı dışında fena değildi," diye cevap verdi Brian.

"Eğitim hep öyledir," dedi Bell, kibarca gülümseyerek.

"Peki ya dün?" diye sordu Hendley.

"Eğlenceli değildi," dedi Brian. "Afganistan'da düştüğümüz pusuya çok benziyordu. Aniden başladıve biz de gerekeni yap-mak zorunda kaldık. İşin iyi tarafı, kötü adamlar hiç de akıllı değildi. Bir ekip gibi hareket etmek yerine, tek başlarına çalı-şıyorlardı. Eğer düzgün eğitim almış adamlar olsalardı - birbir-lerini kollayarak hareket etselerdi - sonuç çok farklıolabilirdi.Ama durum böyle olduğu için, hepsini teker teker indirdik. Kimolduklarıhakkında bir fikriniz var mı?"

"FBI'ın şu ana kadar öğrenebildiklerine dayanarak, Meksika üzerinden ülkeye giriş yapmışlar. Kuzeniniz bizim için para kay-naklarını belirledi. Londra'da yaşayan bir Suudi ve muhtemelen destekçilerinden biri olabilir. Teröristlerin hepsi Arap idi. Beşikesinlikle Suudi olarak tanımlandı. Silahlar on yıl önce çalınmış-tı. Arabaları - dördü de - Las Cruces, New Mexico'da kiralanmışve muhtemelen hedeflerine ayrıayrı gidiyorlardı. Benzin alımlarısayesinde izledikleri rotalar tespit edildi."

"Yani amaçlan tamamen ideolojik miydi?" diye sordu Domi-nic.

Hendley başıyla onayladı. "Dini; yani kendi yorumlarıyla. Evet. Durum da öyle gösteriyor."

"Büro beni arıyor mu?" diye sordu Dominic.

"Bugün daha sonra belgelerini hazırlamasına yardımcı olmak için Gus Werner ile görüşeceksin ama acelesi yok. Her şeyi kap-sayan bir hikâye uydurdular bile."

"Peki."

"Sanırım eğitildiğimiz şey bu," dedi Brian, araya girerek. "Burada daha fazla kötü işler yapmalarına fırsat vermeden, bu tür adamları bulup avlamak."

"Doğru sayılır," dedi Hendley.

"Peki," dedi Brian. "Bu bana uyar."

"Bankacı ve işadamı kimliğiyle ortalıkta dolaşacaksınız. Sah-te kimliklerinizi etkilişekilde sürdürebilmeniz için sizi bilgilen-direceğiz. Dizüstü bilgisayarlarınızı kullanarak sanal bir ofis üze-rinden çalışacaksınız."

"Güvenlik?" diye sordu Dominic.

"Bu sorun değil," diye açıkladı Bell. "Bilgisayarlar elimizden gelen en iyişekilde güvenli hale getirildi. Sesli iletişim gerek-tiğinde, Internet üzerinden sesli konuşabilirsiniz. Şifreleme sis-temleri son derece sağlamdır."

"Peki," dedi Dominic, şüpheli bir tavırla. Pete de kendile-rine aynı şeyi söylemişti ama Dominic şifreleme sistemlerinin hiçbirine güvenmiyordu. FBI'ın telsiz sistemleri - güya güvenli olmaları gerekiyordu - kötü adamlar ya da yerel FBI ofislerini arayarak ne kadar akıllı olduklarını söylemeyi seven bilgisayar manyaklarıtarafından birkaç kez kırılmıştı. "Peki ya yasal hikâ-ye?"

"Yapabileceğimizin en iyisi bu," dedi Hendley, bir dosyayı uzatırken. Dominic dosyayı alıp açtı ve gözleri iri iri açıldı.

"Lanet olsun! Bunu nasıl aldınız?" diye sordu. Gördüğü tek başkanlık özrü, bir hukuk kitabındakiydi.

Elinde tuttuğu ise im-zası dışında boştu. Boş bir özür belgesi? Vay canına!

"Sen söyle," dedi Hendley.

İmzaya bakınca Dominic'in gözleri kısıldı ve hukuk eğitimi sırasında öğrendiklerini hatırladı. Bu belge "kurşun geçirmez" idi. Yüksek Mahkeme bile bunu görmezden gelemezdi, çünkü başkanın imzası, konuşma özgürlüğü kadar mutlaktı. Ama Birle-şik Devletler sınırları dışında pek yararı olmazdı. "Yani insanlarıkendi ülkemizde mi indireceğiz?"

"Muhtemelen," diye onayladı Hendley.

"Ekipteki ilk ajanlar bizler miyiz?" diye sordu Brian.

"Bu da doğru," dedi eski Senatör.

"Bu işi nasıl yapacağız?"

"Göreve bağlı," diye cevap verdi Bell. "Çoğu için, yüzde yüzetkili ve son derece gizli yeni bir silahımız var. Muhtemelen ya-rın onunla ilgili bilgi alacaksınız."

"Acelemiz mi var?" diye sordu Brian.

"Artık eldivenler çıktı," dedi Bell. "Hedefleriniz ülkemize ve vatandaşlarımıza karşı ciddi zararlar vermiş, vermeyi planlayanya da bu tür görevleri destekleyen kişiler olacak. Burada politik

suikastlardan söz etmiyoruz. Sadece suç eylemlerine doğrudan karışmış insanlardan söz ediyoruz."

"Dahası var," dedi Dominic. "Teksas eyaletinin resmi cellat-larıdeğiliz, değil mi?"

"Hayır, değilsiniz. Bu yasal sistemin dışında olan bir şey. Düşman güçlerini, önemli personellerini ortadan kaldırarak etki-siz hale getirmeye çalışacağız. Bu en azından iş yapma becerile-rini zayıflatacaktır ve dolayısıyla üst düzey üyelerinin kendilerinigöstermek zorunda kalmalarını umuyoruz; o zaman onlarla da ilgilenebiliriz."

"Yani bu..." - Dominic dosyayı kapadı ve Hendley'e geri ver-di - "...bir avlanma izni; hiçbir sınırlama olmadan."

"Kesinlikle ama tabii bazı ahlaki sınırlamaları var."

"Bana uyar," dedi Brian. Küçük bir çocuk kollarında öldü-günden beri daha yirmi dört saat bile geçmemişti. "Ne zaman başlıyoruz?"

"Yakında," dedi Hendley.

***

"Ah, Tony, onlar burada ne arıyor?" "Jack, bugün burada olacaklarını bilmiyordum." "Cevap vermiyorsun." Jack'in mavi gözleri alışılmadık bir sertlikle kısıldı.

"Buranın neden kurulduğunu anlayan sendin, değil mi?" Bu yeterli bir cevaptı. Lanet olsun! Kendi kuzenleri? Şey, biri bir deniz komandosuydu ve FBI ajanıolan da - Jack onun avu-kat olduğunu sanıyordu - Alabama'da sapığın tekini harcamıştı.Olay gazetelere yansımıştı ve konuyu babasıyla bile konuşmuştu.Şartların yasal sınırlar içinde olduğu düşünülürse, onaylamamak zordu ama Dominic oyunu daima kurallarına göre oynayan biri olmuştu; bu Ryan ailesinin sloganı gibiydi. Ve Brian da muhte-melen fark edilmiş olmak için Deniz Komandoları'nda iyi bir şey yapmış olmalıydı. Brian okuldayken futbol oynardı ve kar-deşi de aile tartışmacısıydı. Ama Dominic süt çocuğu değildi.En azından kötü adamlardan biri bunu sert bir dersle öğrenmişti.

300

Belki de bazı insanlar, emrinde gerçek erkekler bulunan büyük bir ülkeyle uğraşmamayı öğrenmeliydiler. Her kaplanın dişleri ve pençeleri vardı...

Ve Amerika'da büyük kaplanlar yetişiyordu.

Bunu kafasında çözümledikten sonra, Jack bilgisayarına döndü ve56MoHa@eurocom.net ile ilgili araştı rmasına devametti. Kaplanlar acıkmış olabilirlerdi. Bu da kendisini av köpeği yapıyordu. Ama sorun değildi. Bazı ördeklerin uçuş haklarının ellerinden alınması gerekiyordu. Ulusal Güvenlik Servisi'nin imkanları sayesinde, dünyanın sanal iletişim ormanının kapısı-nı aralamıştı. Her hayvan bir yerlerde bir iz bırakırdı ve Jack'in yapması gereken tek şey, koklayarak iz sürmekti.Lanet olsun!diye düşündü Jack. Bu işin gerçekten farklıbölümleri vardı veşimdi gerçek amacın ne olduğunu anlamaya başlıyordu.

****

Muhammet bilgisayarının başındaydı. Arkasında, televizyon "istihbarat başarısızlığı" ile ilgili bir haber yayınlıyordu ve bu daonu gülümsetmişti. Bu sadece Amerikan istihbarat dünyasının et-kisini daha da zayı flatırdı; özellikle de Amerikan Kongresi'nden kaynaklanacak soruşturma tartışmalarının yaratacağı dikkat da-ğınıklığıyla. Hedef ülkede böylesine müttefikler olması iyiydi. Muhammet'in kendi organizasyonundaki üst düzey kişilerden farklı değillerdi; onlar da hayatın gerçeklerini görmektense, dünyayı kendi görüşlerine uydurmaya çalışırlardı. Ama arada-ki fark, en azından kendi amirleri onu arada bir dinlerdi, çünkü Muhammet gerçek sonuçlar elde etmişti ve bu sonuçlar da amir-lerinin ölüm görüşleri ve dini korkularıyla uyum gösteriyordu.Daha da iyisi, ortalıkta bu hayalin gerçekleşmesi için hayatları-nı feda etmeye hazır insanlar olmasıydı. Onların aptal olmaları Muhammet'in umurunda değildi. İnsan elindeki aletleri kulla-nırdı ve Muhammet de istediklerini elde edebilmek için dünya üzerinde gördüğü çivileri çakabileceği çekiçlere sahipti.

Uda'nın banka işiyle ilgili talimatları yerine getirip getirme-diğini görmek için e-posta kutusunu kontrol etti. Aslında Visa

301

hesaplarının kapanmasına izin verebilirdi ama bazı banka çalı-şanları neden son faturaların ödenmediğini merak edebilirdi. He-sapta bolca para bırakmanın ve hesabın aktif ama durgun kalma-sına izin vermenin daha iyi olduğunu düşündü; sonuçta hiçbir banka sanal kasasında bol miktarda para barındıran bir hesaptanrahatsız olmazdı ve hesap durgun olsa bile, hiçbir banka çalışanıaraştırma yapmaya kalkmazdı. Böyle şeyler her zaman oluyordu.Hesap numarasının ve ulaşım şifresinin, bilgisayarında sadecekendisinin bildiği bir dosyada kalmasına izin verdi.

Kolombiyalılar'a bir teşekkür mektubu göndermeyi düşündü ama gereksiz mesajlar boşuna zaman kaybı demekti ve bazen belaya davetiye çıkarmak demek olabilirdi. Muhammet eğlence ya da iyi niyet gösterisi

için mesaj göndermezdi. Amerikalılar'ınelektronik istihbarat toplamada ne kadar başarılı olduklarını biliyordu. Batılı haber kaynakları sık sık Internet'in, telefonunve diğer elektronik haberleşme kanallarının dinlendiğinden sözederdi, dolayısıyla organizasyonu uydu telefonlarından tamamenuzaklaşmıştı. Bunun yerine genellikle ulaştırmaları gereken bil-gileri ezberleyen haberciler kullanıyorlardı. Aslında oldukça ya-vaştıama tamamen güvenli olmak gibi önemli bir özelliği vardı;tabii habercinin kendisi ahlaksız olmazsa. Hiçbir şey tamamengüvenli değildi. Her sistemin kendi içinde zayıflıkları vardı. AmaInternetşimdilik işlerini etkili bir şekilde görüyordu. Bireyselhesapların isimleri belli olmuyordu, çünkü üçüncü bir kişi tara-fından hazırlanabilir, kimlikleri gerçek kullanıcılarınkiyle gös-terilebilir, dolayısıyla sadece elektronlar ya da fotonlar halindevarlığını sürdürebilirdi. Üstelik her gün dünyanın bir ucundan diğerine akan milyarlarca Internet mesajı vardı. Hepsinin izini sadece Allah sürebilirdi, çünkü sadece Allah tüm insanların zi-hinlerini ve kalplerini tek tek bilebilirdi; bu, Allah'ın müminleri-ne bağışlamadığı bir yetenekti. Bütün bunlar sonucunda, bir yer-de üç günden fazla kalmayan Muhammet, bilgisayarını özgürcekullanabiliyordu.

Merkez karargahı Westminster Sarayı'na yakın Thames House'ta bulunan İngiliz Gizli Servisi, yüz binlerce iletişim akı-şını izleyebiliyordu; İngiltere'de kişisel haklarla ilgili kanunlar, Birleşik Devletler'de olduğundan biraz daha serbestti... en azın-dan devlet servisleri için. Bu servislerden dördü, bu serbestliği Uda bin Sali'yi izlemek için kullanıyordu. Dinlenen telefonlar-dan biri, Sali'nin cep telefonuydu ve nadiren değerli bilgiler ak-tarıyordu. Ofisindeki ve evdeki elektronik hesaplan en önemli-leriydi, çünkü dış dünyadaki önemli bağlantılarıyla iletişim kur-mak için özellikle Internet üzerinden sesli bağlantılara ve e-postahesaplarına güveniyordu. Buna ailesiyle yazışmaları da dahildi ve genellikle babasına aile servetinin güvende olduğunu bildir-mek için yazıyordu. İşin ilginç yanı, bir şifre programı kullan-mayıbile düşünmüyor, Internet üzerindeki mesaj yoğunluğununizlemeyi engellemeye yeteceğini sanıyordu. Ayrıca, Londra'dayatırımcılık işinde olan çok kişi vardı - şehrin değerli emlak işle-ri özellikle yabancılara ayrılmış gibiydi - ve para akışı, bu iştekiçoğunun bile sıkıcı bulduğu bir şeydi. Para alfabesinde sadecebirkaç unsur vardıve dilinin insan ruhunu etkilediği de pek söy-lenemezdi.

Ama gönderdiği ya da aldığı her e-posta mesajı, ThamesHouse'ta izleniyordu ve bu sinyal parçacıkları Londra'nın kuzey-batısındaki Cheltenham'da bulunan Devlet İletişim Merkezi'ne gidiyordu. Oradan uydu yoluyla Fort Belvoir, Virginia'ya ve oradan da fiber optik bağlantıyla Fort Meade, Maryland'e ak-tarı lıyordu. Buradaki devasa bodrum katlarına yerleştirilmiş sü-per bilgisayarlar, bütün bilgi akışını inceliyordu. Orada bilgisa-yar tarafından önemli olduğuna karar verilen bilgiler, Langley,Virginia'ya ulaşı yor, sinyaller burada başka bilgisayarlara dağı-lıyordu.

"Burada yeni bir şey var; Bay Ellialtı'dan," dedi Jack, daha ziyade kendi kendine konuşur gibi; 56MoHa@eurocom.net'i kastediyordu. Bir an düşündü. Mesajın çoğu sayıydı. Ama nu-maralardan biri, bir Avrupa bankasının elektronik adresiydi. Bay 56, belli bir miktarda para istiyordu - ya da en azından öylegörünüyordu - veşimdi Bay 56'nın bir "oyuncu" olduğunu bil-

diklerine göre, incelenmesi gereken yeni bir banka hesabıortayaçıkmış demekti. Bu ertesi gün olacaktı. İlgili bankanın prosedü-rüne bağlı olarak, bir isim ve bir posta adresi bile çıkabilirdi.Ama muhtemelen çı kmayacaktı. Bütün uluslararası bankalar, rekabet avantajlarını koruyabilmek için, olabilecek en müşteri dostu prosedürleri izliyordu. Herkesin kendine has bir gerçeklik anlayışıolabilirdi ama herkesin parası aynı derecede yeşildi; yada avro için konuşmak gerekirse, hiç inşa edilmemiş binalarınve hiç geçilmemiş köprülerin resimleriyle süslenmiş turuncu ka-ğıtlar. Jack gerekli notlarını aldıktan sonra bilgisayarını kapadı. Bu gece Brian ve Dominic ile birlikte yemek yiyecek, aileleriyle ilgili sohbet edeceklerdi. 29 numaralıkarayolunda denemek is-tediği yeni bir deniz ürünleri restoranı açılmıştı. Üstelik mesaisi de bitmişti. Jack Pazartesi sabahı bakmak üzere birkaç not aldı;ulusal çapta acil durum olsun ya da olmasın,

Pazar günü iş yerinegelmesi gerekmiyordu.

Diğer yandan, Uda bin Sali'nin yakından izlenmesi sonuç vermeye başlamıştı. Ne kadar yakından izlenebildiğinden Jackemin değildi ama Sali'nin iyi tanıdığı bir-iki kişiyle görüşeceğinitahmin ediyordu.

"Ne kadar yakında?" Brian Caruso kötü bir soru sormuştu ama Hendley cevabıondan daha çok merak ediyordu.

"Şey, bir plan yapmamız gerekiyor," diye cevap verdi Sam Granger. Buradaki herkes için durum aynıydı. Uzaktan bakıl-dığında hızlı hareket edilebilirmiş gibi görünen bir konu, yüz-leşildiğinde daha karmaşık bir hal almıştı. "Öncelikle, mantıklıhedefler bulmak ve onlarınasıl en iyi şekilde ortadan kaldıraca-ğımıza karar vermek zorundayız."

"Operasyon anlayışı?" diye sordu Tom Davis.

"Fikir mantıklı bir şekilde - bizim bakış açımızdan elbette; dışarıdan bakan biri için rasgele gibi görünebilir - hedeften he-defe geçmek, insanların başlarını meraklı itler gibi dışarı çıkar-malarını sağlamak ve sonra da tek tek ortadan kaldırmak. Teoride

oldukça basit ama uygulamasıçok daha zor." Film yönetmenle-rinin sık sık gözünden kaçan bir nokta olarak, genellikle insan-ları bir kareden bir kareye hareket ettirmek, satranç taşlarını bir tahtanın üzerinde hareket ettirmekten çok daha zordu. Kaçırılanbir otobüs, bir trafik kazasıya da adamın aniden çişinin gelmesikadar sıradan ve beklenmedik bir olay, en akıllıca hazırlanmışplanlarıbile bozabilirdi. Dünya dijital değil, analogdu. Ve "ana-log" kelimesi aslında "gevşek" anlamına geliyordu.

"Yani bir psikiyatra ihtiyacımız olduğunu mu söylüyorsun?"

Sam başını iki yana salladı. "Langley'de yeterince deli dokto-ru var. CIA'dekilere pek yararıolduğu söylenemez."

"Ciddi misin?" Davis güldü. Amaşimdi şakanın sırası değil-di. "Hız," dedi.

"Evet, ne kadar hızlı olursa o kadar iyi," diye onayladı Gran-ger. "Onlara düşünüp tepki verecek zaman bırakmamak gerek."

"Ayrıca, bir şeyler döndüğünü anlamalarını da engellemek zorundayız," dedi Hendley.

"Ortadan kaybolan insanlar?"

"Eğer çok fazla kişi peş peşe kalp krizi geçirmeye başlarsa, birilerişüphelenir," dedi Davis.

"Sizce servislerimizden birine sızmış olabilirler mi?" diye sordu eski Senatör. Odadaki diğer iki adam yüzlerini buruştur-dular.

"Bu ne demek istediğine bağlı," dedi Davis. "Bir casus? Bunu yapmak zor olur. Çok yüklü bir rüşvet ödemeleri gerekir ve bunu kabul etseler bile, Servis'te çalışanlardan biri kendi adına servet yapmak için onlara gitmediği sürece, böyle bir şeyi ayarlamak neredeyse imkânsız." Bir an düşündükten sonra ekledi: "Şey,olasılık diyebiliriz yine de. Ruslar para konusunda daima cimriy-diler; sonuçta etrafa saçacak kadar paralan yoktu. Ama bu insan-lar, ihtiyaçlarıolandan kat kat fazlasına sahipler. Dolayısıyla... belki..."

"Ama bu bizim işimize gelir," dedi Hendley. "Servis içinde varlığımızı bilen çok az kişi var. Dolayısıyla, eğer CIA'in insan-lara yeterince para ödemediğini düşünürlerse, bir muhbir bulma-ya kalkışabilirler."

"Yani uzmanlıklarının kendi aleyhlerine işlemesinden mi söz ediyorsun?" diye sordu Granger.

"Bunu yapanın 'Mossad' olduğunu düşünürler, öyle değil mi?"

"Başka kim olabilir ki?" dedi Davis. "Kendi ideolojileri kendilerine karşıçalışır." Bu, KGB'ye karşı nadiren kullanı-lan - ama bazen çok başarılı olan - bir komploydu. Karşındaki adama daha akıllı olduğunu düşündürmek kadar etkili bir hileolamazdı. Ve eğer olay için İsrailliler suçlanırsa, Amerikan istih-barat dünyasının endişelenmesi gerekmezdi. "Müttefik" olsun-lar ya da olmasınlar, İsrailli ajanlar Amerikalı meslektaşları çokda sevilmezlerdi. Suudi casuslar bile zaman zaman İsrailliler ileişbirliği yapardı, çünkü ulusal çıkarları bazen hiç beklenmedikşekilde kesişirdi.

"Belirlediğimiz hedefler nerede?" diye sordu Hendley.

"Hepsi Avrupa'da. Bankacılar ya da iletişim endüstrisinden insanlar. Para transferi ya da mesaj aktarımı gibi şeyler yapıyor-lar. Biri istihbarat verileri topluyor gibi görünüyor. Çok yolcu-luk yapıyor. Belki dünkü saldırılar için yerleri o belirlemişti ama bunu bilecek kadar uzun zamandır onu takip etmiyoruz. İletişim halinde olan bazıhedeflerimiz var ama onları şimdilik rahat bı-rakmayı düşünüyoruz. Fazla değerliler. Diğer bir endişemiz, düşmanlarımızı yaptıklarımızdan dolayı şüphelendirecek kadardeğerli hedeflerden uzak durmak. Hedefler rasgele seçiliyor gibigörünmeli. İşi öyle bir şekilde yapmalıyız ki düşmanlarımız do-kunulmaz olduklarını, onları bulmayı başaramadığımızı düşün-meliler. Hatta bazıhedefler parayı ceplerine indirdikten sonra or-tadan kaybolmuş gibi görünmeli; arkada bu tür imalarda bulunane-posta mesajlarıbırakabiliriz."

"Peki ya mesajların kendileri mi, yoksa dışarıdan bilgisayarın kontrolünü ele alan biri tarafından mı yazıldığını gösteren bir sis-temleri varsa?" diye sordu Davis.

"Bu aleyhimize olduğu kadar, lehimize de çalışır. İnsanın ortadan kaybolmak için kendisini öldürülmüş gibi göstermesi de ender rastlanan bir durum değil. Kimse ölü bir adamın izini sürmeye kalkmaz, değil mi? Bu tür bir endişeleri olması iyidir.

Sonuçta toplumlarını yozlaştırdığımızı düşündükleri için bizdennefret ediyorlar ve buna paralel olarak, insanlarının yozlaştırı-labileceğini de düşünüyor olmaları gerekir. Cesur olanları var,korkak olanlarıvar. Bu insanların hepsi aynı değil. Sonuçta ro-bot değiller. Bazıları yaptığı işe kesinlikle inanacaktır, elbette,ama diğerleri yaptıkları şeyin eğlencesi ve görkemi için bu işteolacaktır. İş fındık kırmaya geldiğinde, hayat onlar için ölümden daha çekici görünecektir." Granger insanları tanır ve ne niyetler-le hareket ettiklerini bilirdi; hayır, haklıydı, onlar robot değildi.Aslında, ne kadar akıllılarsa, basit şeylerle güdülenme olasılık-ları da o kadar düşüktü. Müslüman fanatiklerin çoğu, ilginç birşekilde, ya Avrupa'da yaşıyorlardı ya da orada eğitim almışlardı. Rahat bir dünyada kendi etnik geçmişlerinden uzaklaşmışlardı;ama aynı zamanda da kökleri olan toplumun baskıcılığından ko-runmuşlardı. Devrim daima beklentilerin yükselmesinden doğanbir gelişme olmuştu; baskının bir ürünü değil, özgürlük arayışı-nın bir getirişi. Böyle dönemlerde insanların bireysel şaşkınlıkyaşar ve bir kimlik bulmaya çalışırdı; bu tür durumlarda psiko-lojik kırılganlıklarını bastırmak için, her ne şekilde olursa olsun dayanacak bir dal ararlardı. Kimliklerini kaybetmiş insanları öl-dürmek çok üzücüydü ama sonuçta yollarını özgür iradeleriyle seçmişlerdi - akıllıca

bir seçim olmasa da - ve eğer o yol yanlışbir yere çıkıyorsa, bu da saldırdıkları insanların suçu olamazdı, değil mi?

Balık gayet iyiydi. Jack, Chesapeake Körfezi'nden çıkarılan kaya balığını denedi. Brian somon yemeye karar verdi ve Domi-nic de tatlı su levreğini seçti. Şarap seçimini Brian yaptı: Loire Vadisi'nden bir beyaz Fransız şarabı.

"Eee, buraya nasıl geldin sen?" diye sordu Dominic, kuzeni-ne.

"Etrafa bakınırken burası ilgimi çekti. Araştırdım ve bulduk-larım beni çok şaşırttı. Buraya gelip Gerry ile konuştum ve işi aldım."

"Ne yapıyorsun?"

"Analiz diyorlar," dedi Jack. "Daha ziyade zihin okumak gibi. Özellikle de bir adam. Arap isimli; Londra'da parayla oynuyor. Büyük ölçüde ailesinin parası. Babasının servetini koruyor; ser-vet de servet ama. Emlak işinde. Sermayeyi korumak için iyi biryöntem. Londra pazarıyakın zamanda çökecek ya da krize gi-recek gibi görünmüyor. Westminster Dükü, dünyanın en zenginadamlarından biri. Londra'nın merkezinin büyük bölümü onun.Bu küçük dostumuz da Majesteleri'ni taklit etmeye çalışıyor."

"Başka?"

"Başkası... bir yığın Visa kartının ödemelerinin yapıldığı belli bir banka hesabına para koyuyor; o kartların sahiplerinden dör-düyle dün tanıştınız." Henüz yeterince bilgi bulunamamıştı amaFBI'ın belirgin sonuçlara ulaşması uzun sürmezdi. "E-posta me-sajlarında dün olan 'harika olaylar'dan da söz etmiş."

"E-posta kutusuna nasıl ulaştın?" diye sordu Dominic.

"Söyleyemem." Jack kaşlarını kaldırdı. "Başka birinden öğ-renmek zorundasınız."

"Sanırım şu yönde, on beş kilometre kadar ötede birine," dedi Dominic, kuzeydoğuyu işaret ederek. İstihbarat servisleri, nor-malde FBI'a yasak olan kanallardan çalışırdı. Jack'in yüzündeherhangi bir poker masasında kendisine pek yarar sağlamayacakbir yüz ifadesiyle bakıyordu.

"Yani kötü adamlara sponsorluk mu yapıyor?" diye sordu Brian.

"Reklamını vermemesi dışında, evet."

"Bu durumda iyi bir adam olduğu düşünülemez," dedi Brian.

"Muhtemelen değil," dedi Jack, başıyla onaylayarak.

"Belki onunla da tanışırız. Bize başka neler söyleyebilirsin?"

"Pahalı bir yer; Berkeley Meydanı'nda bir malikane. Londra'nın güzel biryeridir.BirleşikDevletlerBüyükelçiliği'nden birkaç blok ötede. Cinsel tatmin için fahişelerle birlikte olmayı seviyor. Özellikle Rosalie Parker adında bir kızdan çok hoşlanı-yor. İngiliz Gizli Servisi onu izliyor ve düzenli olarak şu Parkerdenen kızla konuşuyor. Adam ona nakit para ödüyor. Bayan Par-ker zengin insanların gözdesi olmalı. Sanırım işini iyi yapıyor,"

dedi Jack, yüzünü buruşturarak. "Bilgisayar dosyasında yeni bir fotoğrafı var. Bizim yaşlarımızda, koyu tenli, sakallı; seksi gö-rünmeye çalışan biri olduğu belli. Bir Aston Martin kullanıyor.Güzel araba. Ama Londra'da genellikle taksiyle dolaşıyor. Şehir dışında bir yeri yok ama sık sık hafta sonlarında şehir dışına çı-kıyor; genellikle Bayan Parker ya da başka bir fahişeyle. Şehrin iş merkezinde bir ofisi var. Lloyd'un Londra binasının üçüncükatında sanırım. Haftada üç-dört iş yapıyor. Sanırım çoğunluklaorada oturup televizyon seyrediyor, borsa rakamlarına bakıyor, gazete okuyor, öyle şeyler."

"Yani hayatında biraz heyecan isteyen şımarık bir zengin piçi, öyle mi?" dedi Dominic.

"Öyle."

"Bu tehlikeli, Jack," dedi Brian. "Fazlasıyla baş belası olabi-lir." Brian, David Prentiss'in ölümü için gereken parayısağlayanadamla karşılaşmak için sabırsızlandığı belliydi.

Jack aniden Bayan Rosalie Parker'ın artık eskisi kadar sık Louis Vuitton çanta almıyor olabileceğini düşündü. Belki de -eğer kız Gizli Servis'tekilerin sandığından daha akıllıysa - güzelbir emeklilik planı hazırlamış olabilirdi.

"Baban nasıl?" diye sordu Dominic.

"Anılarını yazıyor," diye cevap verdi Jack. "Ne kadar şeyi bir araya getirebileceğini merak ediyorum. Biliyorsunuz, babamın CIA'de yaptıklarının çoğunu annem bile bilmiyor ve bildiğim azıcık şey bile... şey, kısacası, yazamayacağı çok şey var. Hal-kın önünde olup bitmiş bazı şeyleri bile itiraf etmesi mümkün değil."

"KGB şefini kandırmak gibi. Bu gerçekten sıkı bir hikâ-ye olmalı. Adam televizyondaydı. Sanırım kendisini Sovyetler Birliği'nden kopardığı için babana hâlâ kızgın."

"Belki öyledir. Babamın bir sürü sırrı var, tamam. AmaServis'teki bazıdostlarının da sırları var. Özellikle de Clark adın-da bir adam. Korkunç bir adam ama babamla çok iyi anlaşıyorlar.Sanırım şimdi İngiltere'de o yeni gizli antiterör birimini yöneti-yor; basın onlara 'siyahlı adamlar' diyor."

"Onlar gerçek," dedi Brian. "Wales, Hereford'da. O kadar da

gizli sayılmazlar. Deniz Komandolarından yüksek rütbeli ba-zıları orada onlarla birlikte eğitim almış. Kendim hiç gitmedimama giden iki kişiyi tanıyorum. Onlar ve İngiliz SAS üyeleri. Ciddi askerler."

"Ne kadar içeri girebildin, Al do?" diye sordu kardeşi.

"Hey, özel operasyon birimleri çok sıkıdır. Genellikle teçhi-zatımızı ve yeni yöntemlerimizi paylaştık. En önemli kısmı, eli-mizde biralarımızla oturup savaş hikâyeleri anlattığımız zaman-lardı. Herkesin sorunlara farklı bir bakış açısı vardır ve biliyormusunuz, bazen karşınızdaki kişinin sizinkinden daha iyi bir fikri olabiliyor. Gökkuşağıtakımı - gazetecilerin sözünü ettiği 'siyah-lı adamlar' - çok akıllılar ama yıllar boyunca bizden bir-iki şey öğrendiler. Konu şu ki yeni fikirleri dinleyecek kadar akıllılar.Patron olan,şu Clark, çok akıllı olduğundan eminim."

"Öyledir. Onunla tanışmıştım. Babam o adamın çok sinsi ol-duğunu düşünüyor." Jack devam etmeden önce bir an duraksadı. "Onu Hendley de tanıyor. Ama Clark'in neden burada olmadığı-nı bilmiyorum. Geldiğim ilk gün sordum. Belki de fazla yaşlan-mıştır."

"Suikastçımıydı?"

"Bir defasında babama sordum. Bir şey söylemedi. Ama as-lında bu evet deme şeklidir. Sanırım onu zayıf bir anında yaka-ladım. Babamla ilgili komik bir şey, yalan söylemeyi hiç bece-remez."

"Sanırım başkan olmayı bu yüzden sevmemişti."

"Evet, bırakmasının asıl nedeninin bu olduğunu tahmin edi-yorum. Robby Amca'nm işi kendisinden daha iyi yapabileceğini düşündü."

"O lanet olasıca herif onu vurana kadar," dedi Dominic. Duane Farmer adındaki katil, şimdi Mississippi'de ölümünü bekliyordu. "Klanın Sonuncusu" demişti gazeteler, onunla ilgili olarak. Ger-çekten de öyleydi. Bir zencinin başkan olmasına katlanamayacak kadar ırkçı biriydi ve büyükbabasının 1. Dünya Savaşı 'ndan kal-ma tabancasını kullanmıştı.

"Kötü bir olaydı," dedi Jack, başıyla onaylayarak. "Biliyormusunuz, o olmasaydıben doğamayacaktım. Önemli bir aile

hikâyesidir. Robby Amca'nın anlattığı versiyonu çok daha iyiy-di. Hikâye anlatmayıseverdi. Babamla çok yakındılar. Robby Amca öldükten sonra, politika dalkavukları bayrağı yine baba-mın alması için etrafında fır döndüler ama bunu yapmadı ve sanı-rım Kealty'nin seçilmesine yardımcı oldu. Babam ona tahammül edemiyor. Bu da öğrenemediği diğer bir şey; nefret ettiği insan-lara karşınazik davranabilmeyi beceremiyor. Beyaz Saray'da yaşamaktan hoşlanmamıştı."

"Başkan olarak çok iyiydi," dedi Dominic.

"Bunu ona söyle. Aslında annem de babamın başkanlıktan çe-kilmesine memnun oldu. First Lady konusu tıp kariyerine zarar verdi ve Kyle ile Katie'ye olanlar hiç hoşuna gitmedi. Dünyanınen tehlikeli yerinin bir anneyle çocuklarıarasında olduğunu söy-lerler ya, bu doğru, beyler. Annemin kendisini kaybettiğini gör-düğüm tek zaman - babam bunu çok daha sık yapar - biri resmi konumu nedeniyle Kyle'in anaokulundaki gösterisine gidemeye-ceğini söylediği zamandı. Tanrım, annemin nasıl göründüğünühâlâ hatı rlıyorum. Neyse ki dadılar yardımcı oldu; ve gazeteciler de annemi hırpaladı. Davranışının bir Amerikalı'ya hiç yakışma-dığıfilan. Biliyor musunuz, biri babamın işerken fotoğrafını çek-seydi, gazetelerde onu bile doğru yapamadığı konusunda yazılarçıkardı."

"Eleştirmenler bunun içindir. Sana eleştirdikleri insandan ne kadar akıllı olduklarını söylemek için."

"Büro'da, Aldo, onlara avukat deriz; ya da Profesyonel So-rumluluk Ofisi," dedi Dominic. "Mizah duyguları, üniversite eği-timine başlamadan önce ameliyatla çıkarılmıştır."

"Deniz Komandoları'nda da muhabirler var; hiçbirinin hazır-lık eğitiminden bile geçmediğine bahse girerim."

"Bence neşelenmeliyiz," dedi Dominic, şarap kadehini kaldı-rarak. "Bizi eleştirecek kimse olmayacak."

"Çünkü ölecek," dedi Jack, gülerek.*Lanet olsun!* diye düşün-dü sonra.*Babam benim i*şimi öğrendiği zaman ne diyecek?

16

ATLARI KOVALAMAK

Pazar çoğu insan için tatil günüydü ve Kampüs'te de güvenlik görevlileri dışında çalışanlar için durum aynıydı. Gerry Hendley belki de bu konuda Tanrı'nın bir bildiği olabileceğini düşünüyor-du; sonuçta insanın yedi gün çalışması, zaman içinde veriminde yüzde 16.67'lik bir düşüşe neden oluyordu. Ayrıca, dikkat başkauğraşlara verilmediğinde ya da kişi haftada bir gün hiçbir şey yapmama lüksüne sahip olamadığında, beyin giderek yoruluyorve uyuşuyordu.

Ama bugün farklıydı. Bugün ilk kez kara operasyonları plan-lamaya başlayacaklardı. Kampüs on dokuz aydan uzun bir sü-redir faaliyetteydi ve bu zamanın büyük bölümünü ticari kim-liklerini oluşturmak için harcamışlardı. Bölüm şefleri birçok keztrenle New York'a gidip gelmiş, beyaz dünyadaki meslektaşla-rı yla görüşmüş, görünüşte yavaş olsa bile, aslında para yönetimi sektöründe ünlerini çok hızlı bir şekilde yaymışlardı. Ama döviz üzerinde spekülasyon yapmanın ve çok dikkatle yönetilen borsa işlemlerinin sonucunda kazandıkları şeyleri dünyanın gözündenolabildiğince gizlemişlerdi; hatta o kadar ki kendi ülkelerinde iş yaptıkları şirketler bile neler döndüğünün farkında değiller-di. Amaç öncelikle gizli kimliği korumaktı ama sonuçta Kampüs

kendi varlığını sürdürmek zorunda olduğundan, gerçek bir gelir oluşturulması gerekmişti. 2. Dünya Savaşı sırasında Amerikalı-lar kara operasyon kurumlarına avukatlar doldurmuştu ve İngi-lizler de bankacıları kullanmıştı. İkisi de insanları zorlamak ve gerektiğinde öldürmek için yeterli olmuştu. Hendley kahvesini yudumlarken, bunun avukatların ve bankacıların dünyaya bakış açılarından kaynaklanan bir şey olabileceğini düşünüyordu.

Diğerlerine baktı: Stratejik Planlama şefi Jerry Rounds ve Operasyon Şefi Sam Granger. Daha binanın inşaatı bitmeden, üçü birlikte dünyanın şeklini düşünüyor, tutmaları gereken en önemli birkaç köşeyi planlıyorlardı. Analiz Şefi Rick Bell de buradaydı; mesai saatlerini Ulusal Güvenlik Servisi ve CIA'denaldı kları bilgileri düzenlemekle, birbiriyle ilgisiz gibi görünensonsuz miktardaki veri parçacıklarını birbirleriyle karşılaştırma-ya ve bir anlam çıkarmaya çalışmakla geçiren bir adam... elbetteki bunu Langley, Fort Meade ve diğer benzeri yerlerdeki otuzbeş bin analistin yardımıyla yapıyordu. Tüm üst düzey analistler gibi, operasyon sahalarında cirit atmayı da seviyordu ve Kampüskendi bürokrasisinin altında kalamayacak kadar küçük olduğun-dan, burada bunu yapmasıkolaylıkla mümkün oluyordu. O ve Hendley, durumun her zaman böyle olamayabileceğinden kor-kuyorlardı ve bu yüzden ikisi de, Kampüs'ün hiçbir şekilde birimparatorluk haline gelmemesi için uğraşıyordu.

Bildikleri kadarıyla, kurumları dünya üzerinde türünün tek örneğiydi. Üstelik gerektiği takdirde iki-üç ay içinde kendini ve tüm izlerini yok edebilecekşekilde tasarlanmıştı. Hendley Ortak-larıdışarından yatırımcılar kabul etmediğinden, asla sistemleri-nin farkına varılamıyordu ve hiçbir şekilde reklamları yayınlan-mıyordu. Sonuçta herkesin aynı şeyi yaptığı ve kimsenin birbiri-ne bulaşmadığıbir sektörde saklanmak kolaydı.

"Eh," dedi Hendley. "Başlamaya hazır mıyız?"

"Evet," dedi Rounds, Granger'a. Sam ciddi bir tavırla başıyla onayladıve gülümsedi.

"Hazırız," dedi Granger. "İki ajanımız hiç beklemediğimiz bir şekilde güdülendiler."

"Hak ettiler," dedi Bell. "Ayrıca, Ryan'ın oğlu bize iyi bir ilk

hedef buldu; şu Sali denen adam. Cuma günkü olaylar yoğun bir mesaj trafiği yaratmış. Olayları kutlayanların sayısı hiç az değil. Birçoğu oyuncu ya da oyuncu olmak isteyen tipler ama aralarından birini kazayla indirsek bile, hiç yazık olmaz. Ben ilk dördünü sıraya dizdim bile. Sam, onları halletmek için bir planınvar mı?"

Sıra Davis'teydi. "El yordamıyla ilerleyeceğiz gibi görünü-yor. Bir-ikisini ortadan kaldırdıktan sonra, nasıl bir tepki oluş-tuğunu göreceğiz - tabii oluşursa — ve sonraki adımlarımızı ona göre belirleyeceğiz. Bay Sali'nin iyi bir ilk hedef olduğu fikrinekatılıyorum. Ama asıl soru, onu ortadan kaldırırken açık mı, yok-sa gizli mi hareket edeceğiz?"

"Açıkla," diye emretti Hendley.

"Şey, eğer sokakta ölü bulunursa, bu bir şeydir. Eğer babası-nın parasını alıp, arkasında yaptığı şeyden vazgeçmek istediğini belirten bir not bırakarak ortadan kaybolursa, bu da bambaşka birşeydir," diye açıkladı Davis.

"Kaçırmaktan mı söz ediyorsun? Bu çok tehlikeli." Londra'daki Metropolitan Polisi'nin adam kaçırma olaylarındayüzde yüz sonuç almak gibi bir ünü vardı. Bu tehlikeli bir oyunolurdu; özellikle de ilk hamle olarak.

"Şey, bir aktör kiralayabilir, onu uygun şekilde giydirebilir, New York Kennedy'ye gönderebilir ve ortadan kaybolmasınısağlayabiliriz. Aslında, cesedi ortadan kaldıracağız ve parayı dabiz alacağız. Ne kadar parası var bu adamın, Rick?"

"Hemen elinin altında olan mı? Şey, üç yüz milyon papelden fazla."

"Şirket hazinesi için hiç fena olmaz," dedi Davis. "Üstelik babasının da çok fazla canını yakmaz, değil mi?"

"Hepsi babasının parası mı? Üç milyardan fazla var diye bi-liyorum," dedi Bell. "Kesinlikle özleyecektir ama iflas etmesine yetmez. Ayrıca, oğlunun imajı göz önüne alınırsa, operasyonu-muz için güzel bir örtbas olabilir."

"Bu yolu izleyelim demiyorum; sadece alternatif fikir olarak sunuyorum," dedi Granger.

Konu daha önce konuşulmuştu elbette. Yabana atılmayacak

kadar iyi bir fikirdi ve üç yüz milyon dolar da Kampüs için hiç fena bir kazanç olmazdı. Üstelik para telefon hatları olan herhan-gi bir yerde kolayca saklanabilirdi; sonuçta sadece elektrondu, altın külçesi değil.

Ama Davis'in konuyu bu kadar çabuk açmasıHendley'i şa-şırtmıştı. Belki de meslektaşlannın nasıl tepki

vereceğini görmek istiyordu. Sali'nin hayatının sona erecek olması onları hiç endi-şelendirmiyordu elbette ama bu süreçte adamın parasını çalmak, bambaşka bir konuydu. Vicdan bazen komik bir şey olabiliyor, insana beklenmedikşeyler yaptırabiliyordu.

"Bunu şimdilik bir kenara bırakalım. Ne kadar sert vuraca-ğız?" diye sordu Hendley.

"Rick Pasternak'ın bize verdiği şeyle mi? Kendi adamlarımız işi altüst etmezse, çocuk oyuncağı. Yine de, olabilecek en kötüşey, ters gitmiş bir soygun girişimi olacak," dedi Granger.

"Ya adamımız kalemi düşürürse?" diye sordu Rounds.

"Ne olacak ki? Düşen şey bir kalem. Dünya üzerindeki hiç-bir polisin dikkatini çekmez," diye cevap verdi Granger, güvenli bir tavırla. Elini cebine attı ve örnek kalemi çıkarıp, incelemeleriiçin diğerlerine verdi. "Bu dolu değil," diye güvence verdi.

Silah hepsine tanıtılmıştı. Görünüşte pahalı, altın kaplamalı, obsidiyen maşalıbir tükenmez kalemdi. Maşasına basılıp ucu çevrildiğinde, gerçek kalem ucu geri çekilerek ölümcül karışı-mıaktaracak olan iğne ortaya çıkıyordu. On beş ila yirmi saniyeiçinde kurban felç oluyor, üç dakika içinde ölüyor, geride hiçbir iz kalmıyordu. Kalem toplantı masasının etrafında elden ele do-laşırken, yöneticilerin her biri iğneyi yokladı. Rounds ise kalemiküçük bir kılıç gibi tuttu.

"Aslında bir operasyonda kullanmadan önce denemek iyi olurdu," dedi Rounds.

"Aranızda kurban olmak isteyen var mı?" diye sordu Granger. Yoktu. Odanın içindeki atmosfer onu pek de şaşırtmadı. Şimdiciddi bir duraksama zamanıydı; bir kişi sadece hayatı sona erdiğizaman değer kazanacak bir ürün aldığında, bir yaşam sigortasıpoliçesi imzaladığında olabileceği gibi.

"Onları Londra'ya birlikte mi göndereceğiz?" diye sordu Hendley.

"Evet." Granger başıyla onayladı ve iş konuşurken kullandığı ses tonu geri geldi. "Hedefi izleyecekler, doğru zamanı bekleye-cekler ve harekete geçecekler."

"Sonra da sonuçlarıbekleyecekler, öyle mi?" diye sordu Rounds.

"Öyle. Oradan bir sonraki hedeflerine geçecekler. Operasyo-nun tamamının bir haftadan kısa süreceğini tahmin ediyorum.Sonrasında ikisini de geri getirir ve sonuçlan bekleriz. Sali öl-dükten sonra birisi hesabını kullanmaya kalkarsa, bundan habe-rimiz olur, değil mi?"

"Olması gerekir," dedi Bell. "Biri çalacak olursa, paranın ne-reye gittiğini de bilebiliriz."

"Mükemmel," dedi Granger. Sonuçta "el yordamı" derken bunu kastetmişti.

***

İkizler burada uzun süre kalmayacaklarını biliyorlardı. Holi-day Inn'de bitişik odalarda kalıyorlardı ve bu Pazar öğle üzerin-de televizyon izlerlerken, bir konuklarıvardı.

"Anneniz nasıl?" diye sordu Jack.

"İyi. Mahalle okullarında bir sürü şey yapıyor. Öğretmen yar-dımcılığından biraz fazlası ama tam olarak öğretmek denemez.Babam yeni bir proje üzerinde çalışıyor; görünüşe bakılırsa Boe-ing yeni bir süpersonik uçakla ilgileniyor. Ama babam, Washin-gton bir sürü para vermedikçe o uçağımuhtemelen hiç yapama-yacaklarını söylüyor. Yine de Concorde'dan emekli insanlar bukonuyu tekrar düşünüyorlar ve Boeing de mühendislerini meşgul tutmak istiyor. Eğer Fransızlar bir kez daha açgözlülüklerini gös-terirlerse, bu kez hazırlıksız yakalanmak istemiyorlar."

"Peki, ya Deniz Komandolarında işler nasıl?" diye sordu Jack, Brian'a.

"Her zamanki gibi. Er ya da geç çıkacak bir sonraki savaşahazırlık yapıyorlar."

"Sen Afganistan'a gittiğinde babam biraz endişelenmişti."

"Biraz heyecanlıydı gerçekten. Oradaki adamlar hiç aptal de-

ğiller ve sert yapılılar. Ama o kadar iyi eğitilmedikleri de orta-da. Dolayısıyla onlarla kafaları tokuşturduğumuzda, genellikle kanayan onlarınki oluyor. Eğer şüpheli bir şey görürsek, hava yardımı istiyorduk ve genellikle işi onlar hallediyordu."

"Kaç tane?"

"Kaç tane mi indirdik? Birkaç tane. Yeterince değil. ÖnceYeşil Bereliler girdi ve Afganlar doğrudan bir çatışmaya girmekistemediklerine karar verdiler. Genellikle keşif yapıp iz sürüyor-duk ve sonra da işi havacılara bırakıyorduk. Yanımızda bir CIA ajanı ve bir sinyal istihbaratı birimi vardı. Kötü adamlar telsizle-rini biraz fazla kullanıyorlardı. Bir iz bulduğumuzda, bir-bir bu-çuk kilometre kadar yaklaşıyorduk ve yeterince ilginç olduğunudüşünürsek, havacıları çağırıp ortadan kaldırtıyorduk. İzlemesi çok korkunçtu," diye özetledi Brian.

"Eminim öyledir." Jack bir kutu bira açtı.

"Şu Sali, kız arkadaşı olan, adı Rosalie Parker mıydı?" diye sordu Dominic. Çoğu polis gibi, onun da isim hafızası çok iyiydi."Saldırılarla ilgili biraz heyecanlandığını mı söylemiştin?"

"Evet," dedi Jack. "Saldırganları övüyordu."

"Kiminle?"

"Yazıştığı adamlarla. İngilizler Sali'nin telefonlarını dinliyor-lar ve e-posta mesajlarını izliyorlar ama... dediğim gibi, size me-sajların içeriğini söyleyemem. Avrupa'daki telefon bağlantıları insanların sandığının yarısı kadar bile güvenli değil; yani, ceptelefonlarını dinlemeyi herkes biliyor ama oradaki polisler bizim burada yapamadığımızı şeyleri yapıyor. Özellikle İngilizler, IRAmilitanlarını izleyip dinliyorlar. Diğer Avrupa ülkelerinde polis-lerin işlerinin daha da rahat olduğunu duydum."

"Öyleler," dedi Dominic. "Akademi'deyken bize bazıulusalprogramlar göstermişlerdi; polislerin doktora e ğitimi gibi bir şey.Her neyse, demekşu sali denen adam o serserileri seviyormuş,ha?"

"Tuttuğu takım Süper Kupa'yı kazanmış gibi," diye cevap verdi Jack.

"Ve onlara sponsorluk mu yapıyor?" diye sordu Brian.

"Evet."

"İlginç," dedi Brian, sorusu cevaplandıktan sonra bir şey söy-lemesi gerektiğini hissederek.

Bir gece daha kalabilirdi ama sabah yapacak işleri vardı ve bu yüzden Aston Martin Vanquish'ini kullanarak Londra'ya dö-nüyordu. Siyah arabanın döşemeleri de koyu renkti ve M4'ten doğuya doğru yol alırken, on iki silindirli 460 beygirgücündekiel yapımı motoru, saatte yüz altmış kilometre hız sağlamakta hiç zorlanmıyordu. Bazı açılardan, bu araba seksten bile daha iyiydi.Rosalie'nin yanında olmaması üzücüydü ama - yanındaki gençkadına baktı - Mandy de iyi bir yatak arkadaşıydı; sadece biraz fazla sıskaydı. Kemiklerinin üzerinde biraz daha et olsaydı çokiyi olurdu ama Avrupa tarzıbunu teşvik etmiyordu. Kadın vücu-dunun güzellik standartlarını belirleyen salaklar, hepsinin erkekçocuğu gibi görünmesini tercih eden oğlancılar olmalıydı.Deli-lik,diye düşündü Sali.Kesinlikle delilik.

Ama Mandy bu arabaya binmeyi seviyordu. Rosalie ne yazık ki hızdan korkuyordu ve Sali'nin yeteneklerine olması gerektiği kadar güvenmiyordu. Sali arabasını eve götürebilmeyi umuyor-du; elbette ki bunun için bir kargo uçağıgerekecekti. Ağabeyininde hızlı bir arabası vardı ama bu Aston Martin'i kendisine satanadam, arabanın saatte üç yüz kilometreden fazla hız yapabildiğinisöylemişti ve Suudi Arabistan'da çok güzel, düz ve geniş yollar vardı, pekâlâ, Suudi Arabistan Kraliyet Hava Kuvvetleri'ndeki Tornado jetlerinden birini uçuran bir kuzeni vardıama bu arabakendisinindi ve bu çok önemli bir farktı. Ne yazık ki İngilterepolisi arabasını istediği gibi kullanmasına izin vermiyordu - bir trafik cezası daha alırsa, ehliyetine veda etmek zorunda kalacak-tı- ama Arabistan'da böyle bir sorun yoktu. Arabanıngerçek-ten neler yapabildiğini gördükten sonra, yine uçakla Gatwick'egeri getirecek ve kadınları heyecanlandırmak için kullanacaktı.Mandy'nin arabaya bayıldığı belliydi. Yarın ona güzel bir Vu-itton çanta alıp dairesine gönderecekti. Kadınlara karşı cömertolmanın bir zararı yoktu ve Rosalie'nin de bir rakibi olduğunu bilmesinde yarar vardı.

318

Trafik ve polis izin verdiğince şehir caddelerinde hızla yol alırken, Harrods'u geçerek tünele girdi ve Wellington Dükü'nün evinden sağa, Curzon Caddesi'ne dönüp Berkeley Meydanı'nasaptı. Uzunlarını yakıp söndürerek park yerini koruması için paraödediği adama kendi arabasını çekmesini işaret etti ve üç katlımalikanenin önüne arabasını çekti. Gösterişli bir tavırla arabadaninip Mandy'nin kapısını açtıktan sonra, devasa meşe kapılaradoğru uzanan basamaklarda genç kadına eşlik etti ve gülümseye-rek kapıyı açtı. Birkaç dakika sonra, Mandy de ona gayet güzelbir kapıaçacaktı nasılsa.

***

"Küçük adam geri döndü," dedi Ernest, dönüş saatini tablo-ya not ederken. Elli metre kadar ötede park etmiş olan birİngi-liz Telekom minibüsünün içinde iki Gizli Servis ajanıvardı. Bugenç Suudi piçi, Jimmy Clark'in reenkarnasyonuymuş gibi arabakullanıyordu.

"Bizden çok daha iyi bir hafta sonu geçirdiğine bahse gire-rim," dedi Peter. Georgian tarzımalikanenin çeşitli kablo sistem-lerini harekete geçirmek için bazı düğmelere bastı. Bu sistem da-hilinde, kasetleri her üç günde bir merkeze gönderilen üç kamerada vardı. "Ateşli bir serseri."

"Muhtemelen Viagra kullanıyor," dedi Ernest, kıskançlık yansıtan bir ses tonuyla.

"İnsan zamanını iyi değerlendirmeli, Ernie. Sonuçta ödediği para bizim iki haftalık maaşımız kadar.

Kadının alacağı para kar-şılığında memnun olduğuna şüphe yok."

"Orospu çocuğu," dedi Ernest.

Mandy Davis'in bu parayı hak etmek için belli "numaraları" olduğunu tahmin ediyorlardı ve her erkek gibi, kadını aşağıla-malarına rağmen neler yapabildiğini de merak ediyorlardı. İstih-barat ajanlarıolarak, deneyimli bir polis memurunun sıradan bir fahişeye duyabileceği türden bir acıma duygusu hissetmiyorlar-dı. Kadın bir akşamlık ziyaret için yedi yüz elli ve tam bir geceiçin de iki bin pound alı yordu. Bütün bir hafta sonu için ne kadaristediğini kimse düşünmek bile istemiyordu.

Mikrofonların çalıştığından emin olmak için kulaklıklarım taktılar ve evin neresinde olduklarını anlamak için kanallar ara-sında dolaştılar.

"Amma sabırsız herif," dedi Ernest. "Sence kız bütün gece kalacak mı?"

"Bence kalmayacak, Ernie. Sonrasında bu piç umarım tele-fonda birilerini arar ve biz de işe yarar bir şeyler öğreniriz."

"Aşağılık herif," diye mırıldandı Ernest. İkisi de Mandy'nin Rosalie'den daha güzel olduğunu düşünüyordu. Bir devlet ajanı-na uyacak kadar güzel.

***

Yanılmışlardı. Mandy Davis sabah saat 10:23'te evden ayrı-lıyordu. Kapıda son bir öpücük için durdu ve her erkeğin kalbi-ni kırabilecek bir gülümsemeyle basamaklardan indi. BerkeleyCaddesi'nden Piccadilly'ye doğru yürüdü ama metro durağınadönmek yerine, bir taksiye atlayarak New Scotland Yard'a doğruyola çıktı. Orada genç ve yakışıklı bir dedektife bilgi verecekti.Ama zevkle işi birbirine karış tırmayacak kadar deneyimli ve pro-fesyoneldi. Eğer Uda ile ilişkilerinde birtakım illüzyonlar varsa,bu Uda'nın illüzyonlarıydı, kendisinin değil.

Dijital göstergede bazırakamlar belirdi ve hemen dizüstü bilgisayarlar tarafından kaydedildi; bu bilgisayarlardan iki tane kendi yanlarında, bir tane de Thames House'ta vardı. Sali'nin te-lefonlarının her birinde, çevirdiği her numarayı gösteren bir kayıtcihazıvardı. Benzeri bir cihaz, aynı işi gelen aramalar için yapı-yordu ve üç ses kaydedici, konuşulanların hepsini kaydediyordu.Bu arama, deniz aşırı bir yerdeki bir cep telefonuna yapılmıştı.

"Muhammet'i arıyor," dedi Peter. "Ne konuşacaklarını merak ediyorum."

"En azından on dakikasında bu hafta sonu yaşadığı macerayı anlatacağından eminim."

"Evet, konuşmayı seviyor."

***

"Biraz sıska ama çok becerikli bir orospu, dostum. Gavur kadınlarının hakkını yememek gerek," dedi Sali, meslektaşına. Mandy'nin ve Rosalie'nin kendisinden gerçekten hoşlandıklarınıgörebiliyordu.

"Bunu duyduğuma sevindim, Uda," dedi Muhammet, sabırlı bir ses tonuyla. Kendisi Paris'teydi. "Şimdi işe dönelim."

"Nasıl istersen, dostum."

"Amerika operasyonu iyi gitti."

"Evet, gördüm. Toplam kaç tane?"

"Seksen üç ölü ve yüz kırk üç yaralı. Daha iyi olabilirdi amatakımlardan biri hata yaptı. Daha da önemlisi, her yerde haberoldu. Bugün neredeyse bütün televizyonlarda gösterilen tekşey,kutsalşehitlerimiz ve gerçekleştirdikleri saldırıydı."

"Bu gerçekten harika. Allah adına güzel bir darbe."

"Ah, evet. Şimdi, hesabıma biraz para aktarman gerekiyor."

"Ne kadar?"

"Yüz bin İngiliz Poundu şimdilik yeterli olur."

"Sabah saat ona kadar hallederim." Aslında, bir-iki saat daha erken yapabilirdi ama ertesi sabah biraz uyumayı planlıyordu. Mandy onu çok yormuştu. Şimdi yatağında uzanmış, Fransız şa-rabı içiyor, sigarasını tüttürüyor, ilgisiz gözlerle televizyona ba-kıyordu. "Hepsi bu mu?"

"Evet, şimdilik."

"Hallolmuş bil," dedi Sali.

"Mükemmel. İyi geceler, Uda."

"Bekle, bir sorum..."

"Şimdi olmaz. Dikkatli olmamız gerek," diye uyardı Muham-met. Cep telefonu kullanmanın tehlikeleri vardı.

Uda derin bir iç çekti. "Nasıl istersen. İyi geceler." İkisi detelefonlarını kapadı.

*** "Somerset'teki bar gayet iyiydi; adı Blue Boar idi," dedi

Mandy. "Yemek de güzeldi. Uda, Cuma akşamıhindi yedi ve iki kupa bira içti. Dün gece otelin karşısındaki bir restoranda yemekyedik; Orchard'da. O Chateaubriand, ben de Dover Sole içtik. Cumartesi günü öğleden sonra kısa bir alışverişe çıktık. Pek dı-şarı çıkmak istemiyor, genellikle yatakta kalmak istiyordu." Ya-kışıklı dedektif her şeyi kaydediyor, arada bir notlar alıyordu;yanında bir polis daha vardı. İkisi de Mandy kadar profesyonelcedavranıyordu.

"Herhangi bir şeyden söz etti mi? Televizyondaki ya da gaze-telerdeki haberlerden?"

"Televizyonda haberleri izledi. Ama tek kelime bile etmedi. Bu saldırıların ve ölen insanların dehşet verici

olduğunu söyle-dim ama o sadece homurdandı. Taş kalpli olabilir ama bana hepnazik davranıyor. Hiç anlaşamadığımız bir şey olmadı," dedi Mandy, mavi gözleriyle ikisini de okşayarak.

Ona tamamen profesyonelce bakmak, polisler için zordu. Bi-raz kısa boylu olmasına rağmen, bir süper modelin fiziğine sa-hipti. Çok işine yaradığı belli olan tatlı bir havası vardı. Ama o sıcak görünüşün altında buz gibi bir kalbi olduğu belliydi. Bu üzücüydü ama kendilerini ilgilendirmezdi.

"Telefon araması yaptı mı hiç?"

Mandy başını iki yana salladı. "Hiç. Bu hafta sonu cep telefo-nunu yanında götürmedi. Bu hafta sonu sadece bana ait olduğunuve kendisini hiç kimseyle paylaşmak zorunda olmadığımı söy-ledi. Bu ilk kez olan birşeydi. Onun dışında her şey her zamanolduğu gibiydi." Aklına başka bir şey geldi: "Şimdilerde daha sık banyo yapıyor. İki gün onu banyoya soktum ve hiç şikayet etmedi. Ben de onunla birlikte girdim tabii." Cilveli bir tavırlakıkırdadı. Bu hareketi görüşmenin bittiği anlamına geliyordu.

"Teşekkürler, Bayan Davis. Her zamanki gibi çok yardımcı oldunuz."

"Sadece üzerime düşeni yapıyorum," dedi Mandy. "Teröristolduğunu filan mı düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Herhangi bir tehlike altında olsaydınız, sizi uyarır-dık."

Mandy, Louis Vuitton çantasına uzandı ve on santim uzunlu-

ğunda ucu olan bir bıçak çıkardı. Böyle bir şeyi gizlice taşıması yasal değildi ama onunki gibi bir işte kesinlikle bir dosta ihtiyacıvardıve iki dedektif de bunu anlayışla karşılıyordu. Genç ka-dının bıçağı kullanmayı bildiğini de tahmin ediyorlardı. "Kendibaşımın çaresine bakabilirim," dedi Mandy. "Ama Uda öyle birideğil. Aslında oldukça centilmen sayılır. Bu benim işimde zamaniçinde öğrenilen bir şeydir; erkekleri okumak yani. Birinci sınıf bir aktör olmadığı sürece, hiç tehlikeli biri olduğunu sanmıyo-rum. O parayla oynamayı seviyor, silahlarla değil."

Bu ifade iki polisin de dikkatini çekti. Mandy haklıydı; bir fa-hişenin iyi yapabildiği şeylerden biri, erkekleri okumaktı. Bunu yapamayanlar, genellikle daha yirmi yaşına bile gelmeden ölür-lerdi.

Mandy bir taksiyle evine döndükten sonra, iki Özel Birim de-dektifi kendilerine anlatılanları kağıda döktüler ve genç ArapiinGizli Servis dosyasına eklenmek üzere Thames House'a e-posta ile gönderdiler.

***

Brian ve Dominic, sabah saat tam 8:00'de Kampüs'e geldi-ler. Yeni çıkarılan güvenlik kartları sayesinde asansöre binip enüst kata çıktılar ve Gerry Hendley'i beklerken yarım saat kadaroturup kahve içtiler. Nihayet büyük patron göründüğünde, ikiz-ler hemen ayağa fırlayıp hazır vaziyette beklediler; özellikle de asker zihin yapısına sahip olan Brian.

"Günaydın," dedi eski Senatör, yanlarından geçerken. Sonraaniden durdu. "Bence önce Sam Granger ile konuşmak istersi-niz. Rick Pasternak dokuz on beş civarında burada olacak. Samde birazdan gelir. Ben şimdi ofisime gitmek zorundayım, tamammı?"

"Evet, efendim," dedi Brian. Ne olacaktı ki? Nasılsa kahve çok güzeldi.

İki dakika sonra Granger asansörden çıktı. "Hey, çocuklar. Beni takip edin."

Granger'ın ofisi Hendley'inki kadar geniş değildi ama eğitim

aşamasındaki bir subayın kabini kadar küçük de değildi, iki ko-nuğuna oturmalarını işaret ettikten sonra ceketini astı.

"İlk göreviniz için ne zaman hazır olabilirsiniz?"

"Bugün nasıl olur?" diye sordu Dominic.

Granger gülümsedi ama aşırı hevesli insanlar onu endişelen-dirirdi. Diğer yandan, üç gün önce... Belki de heveslilik o kadarda körü birşey değildi.

"Bir plan mı var?" diye sordu Brian.

"Evet. Hafta sonu o plan üzerinde çalıştık." Granger onlara belirledikleri planı anlattı.

"Mantıklı görünüyor," dedi Brian. "Nerede yapacağız?"

"Muhtemelen dışarıda. Bir görevi nasıl tamamlayacağınızı size ben söyleyemem; söyleyeceğim tek şey, ne yapılmasını iste-diğimiz. Nasıl yapacağınız tamamen size kalmış. Şimdi, ilk he-definizle ilgili güzel bir dosya oluşturuldu; yaşadığı yer ve bellialışkanlıkları biliniyor. Yapmanız gereken tek şey, hedefi doğruteşhis edip işi nasıl yapacağınıza karar vermek."

Bütün bunlar bana Baba filmini hatırlatıyor,diye düşündüDominic.

"Kim ve neden?"

"Adı Uda bin Sali. Yirmi altı yaşında. Londra'da yaşıyor."

İkizler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. "Tahmin etmeliydim," dedi Dominic. "Jack bize ondan söz etmişti. Fahişeleri seven para babası, değil mi?"

Granger yanında getirdiği dosyayı açtı ve ikizlere uzattı. "Sali'nin ve iki kız arkadaşının fotoğrafları. Londra'daki evinin adresi ve fotoğrafları. Şu da kullandığı araba."

"Aston Martin," dedi Dominic. "Güzel araba."

"İş merkezindeki Lloyd binasında bir ofisi var." Granger baş-ka fotoğraflar gösterdi. "Bir sorun var. Genellikle biri tarafından takip ediliyor. Gizli Servis - MI5 - onu izliyor ama bu işe ayır-dıkları casus acemiye benziyor ve sadece bir kişi. Dolayısıyla, harekete geçtiğinizde bunu aklınızdan çıkarmayın."

"Silah kullanmıyoruz, değil mi?" diye sordu Brian.

"Hayır, daha iyi bir şey kullanıyoruz. Sessiz, gizli ve etkili. Rick Pasternak geldiğinde siz de göreceksiniz. Bu görevde hiç

ateşli silah kullanmayacaksınız. Avrupa ülkeleri silahtan hoşlan-maz ve yakın dövüş de fazla tehlikeli. Asıl fikir, bir kalp krizi geçirmiş gibi göstermek."

"Kalıntı?" diye sordu Dominic.

"Bunu Rick'e sorabilirsiniz. Size gerekli açıklamaları yapa-cak."

"İlacı vermek için ne kullanacağız?"

"Şunlardan birini." Granger masasının çekmecesini açtı ve "güvenli" mavi kalemi çıkardı. İkizlere uzatıp nasıl çalıştığını açıkladı.

"Güzel," dedi Brian. "Yani sadece kıçına iğne yapacağız, ha?"

"Kesinlikle öyle. İlaçtan yedi miligram veriyor - bu arada ilacın adı sakinilkolin - ve son derece etkili. Hedef olduğu yereyığılıp kalıyor, birkaç dakika içinde beyni ve on dakikadan kısabir süre içinde de tüm vücudu iflas ediyor."

"Peki ya tıbbi müdahale? Ya sokağın karşı tarafında bir am-bulans varsa?"

"Rick, yanında bir doktorla ameliyathanede olmadığı sürece bunun fark etmeyeceğini söylüyor."

"İyi görünüyor," dedi Brian. İlk hedefin fotoğrafını alıp baktı ama Uda'nın yüzü yerine David Prentiss'inkini gördü. "Şansın yokmuş, ahbap."

"Gördüğüm kadarıyla dostumuz iyi bir hafta sonu geçirmiş,"dedi Jack, bilgisayarına. Bugünkü raporda Bayan Mandy Davis'inbir fotoğrafı ve Metropolitan Polisi Özel Birimi'nin kendisiyle yaptığı görüşmenin bir yazılı metni vardı. "Bir fahişe."

"Üstelik ucuz da değil," dedi Wills, kendi bilgisayarının ba-şından.

"Sali'nin ne kadar zamanı kaldı?" diye sordu Jack.

"Jack, bu konuda tahmin yürütmemek daha iyi," diye uyardıWills.

"Çünkü iki vurucu... Tanrım, Tony, bu çocuklar benim kuzen-lerim."

"Bunu bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Ne kadar az şey bilirsek, o kadar az sorun yaşarız."

"Öyle diyorsan," dedi Jack. "Ama saldırılarla ilgili onca kut-lamadan ve o insanlara sponsorluk yapması ndan sonra, bu adamöldüğünde beni ne kadar üzer sence? Asla aşılmaması gereken bazı çizgiler vardır."

"Evet, Jack, vardır. Kendin de çok çizgileri aşmamaya dikkat etsen iyi edersin."

Jack bir an için düşündü. Kendisi de bir katil olmak ister miy-di? Muhtemelen hayır; ama öldürülmesi gereken adamlar vardıve Uda bin Salıkesinlikle onlardan biriydi. Eğer kuzenleri onuöldürecekse, bunu Tanrıadına yapıyorlardı; ya da ülkeleri adına.Sonuçta, ikisi de aynışeydi.

*****

"O kadar çabuk mu, Doktor?" diye sordu Dominic.

Pasternak başıyla onayladı. "O kadar çabuk."

"Ve o kadar güvenilir?" diye sordu Brian.

"Beş miligram bile yeter. Bu kalem ise yedi miligram veriyor. Eğer hayatta kalan biri olursa, bu sadece mucizeyle açıklanabilir.Ne yazık ki çok sevimsiz bir ölüm olacak ve bunu değiştirmekmümkün değil. Yani, botulismtoksin kullanabiliriz - çok hız-lı etki eden bir nörotoksindir - ama arkasında otopsi sırasında kolayca bulunabilecek izler bırakır. Sakinilkolin metabolizmaya çok hızlı karışıyor. İzini bulmak bile başlı başına bir mucize olurve o da ancak patolog ne aradığını biliyorsa mümkün olabilir kibu da çok düşük bir olasılık."

"Ne kadar hızlı demiştiniz?"

"Bir ana atardamara ne kadar yaklaştığınıza bağlı olarak yir-mi ila otuz saniye içinde kurban felç olur. Gözlerini bile kırpa-maz. Diyaframını hareket ettiremeyeceği için nefes alamaz veakciğerlere oksijen gitmez. Kalbi atmaya devam eder ama kalbinbüyük bölümünü kullanan organ o olduğundan, birkaç saniyeiçinde kalp dokusu oksijen yetersizliği yüzünden ölmeye başlar. Korkunç acıya yol açar. Normalde vücudun belli bir oksijen ka-

pasitesi vardır. Bu oksijen deposunun miktarı fiziksel kondisyona bağlıdır; şişmanlarda zayıflara oranla daha az oksijen depolanır.Her neyse, sonuçta ilk iflas eden kalp olur. Atmaya çalışır ama buda sadece acı yı şiddetlendirir. Üç ila altı dakika içinde beyin deölür. O zamana kadar etrafını duyabilir ama göremez..."

"Neden?" diye sordu Brian.

"Göz kapaklan muhtemelen kapanır. Burada tam bir felç du-rumundan söz ediyoruz. Dolayısıyla, orada öylece yatar, korkunçacıçeker, hiçbir şekilde kıpırdayamaz ve beyin hücreleri iflas edene kadar kalbi oksijensiz kanı yaymaya çalışır. Sonrasında,vücudu hayatta tutmak teorik olarak mümkündür - kas hücreleri oksijen olmadan uzun süre dayanabilir - ama beyin ölmüş olur.Kafanıza bir mermi girmesi kadar hızlı ve kesin bir ölüm değildirama gürültü yapmaz ve geride iz bırakmaz. Kalp hücreleri öldü-ğünde, olası bir kalp krizinde arayacağımız türden enzimler üre-tir. Dolayısıyla, patolog tarafından bulunabilecek tek şey, 'kalp krizi' veya 'inme' düşüncesi uyandıracaktır ve bir beyin tümörüböyle birşeye neden olabilir. Belki bir tümör bulmak için beyniaçıp bakar. Ama kan tahlili sonuçlan geldiğinde enzim testleri 'kalp krizi' teşhisi koyar ve böylece konu kapanır. Kan tahlili sakinilkolini göstermez, çünkü kurban öldükten sonra bile me-tabolizmaya karışmaya devam eder. Ellerinde beklenmedik birkalp krizi kalır ve bu tür şeyler her gün olur. Kanında kolesterolaraştırması yaparlar ve diğer bazı risk etkenlerini arayabilirler ama asla bulunamayacak bir nedenden dolayı öldüğü gerçeği asla değişmez."

"Tanrım," dedi Dominic. "Doktor, böyle bir işe nasıl girdi-niz?"

"Kardeşim Cantor Fitzgerald'da başkan yardımcısıydı," dedi Pasternak.

"Demek bu kalemlerle çok dikkatli olmamız gerekiyor, ha?" diye sordu Brian. Doktorun açıkladıklan kendisine yeterli gel-mişti.

"Ben olurdum," diye uyardı Pasternak.

17 KÜÇÜK KIZIL TİLKİ VE İLK ÇİT

Bir British Ainvays uçağıyla - kontrol panellerini yirmi yediyıl önce babasının tasarladığı bir 747 idi - Dulles UluslararasıHavaalanı'ndan havalandılar. Dominic o zamanlar daha altı bezli dolaştığını hatırladı ve dünyanın o günden beri birkaç kez değiş-tiğini düşündü.

İkisinin kendi adlarına yeni birer pasaportu vardı. İhtiyaçları olan bütün bilgiler,şifre programlarıyla güvence altına alınmışdosyalarda dizüstü bilgisayarlarının içindeydi; modemleri ve iletişim yazılımları da tamamen şifreliydi. Bunun dışında, doğalgiyinmiş, birinci mevkide uçan iki genç adam görünümü sergi-liyorlardı. Hostes ortalıkta koşturup duruyor, herkese yiyecek-içecek dağıtıyordu ve ikizlere de beyaz şarap vermişti. Yemeklerfena sayılmazdı - uçaklarda verilen yemekler için söylenebile-cek en iyi söz buydu - ama filmler daha da güzeldi. Brianînde-pence Day'iseyrederken, Dominic de*The Matrix,de* karar kıldı. İkisi de çocukluklarından beri bilimkurguyu severlerdi. İkisinin de ceket ceplerinde altın kalemleri vardı. Yedek kartuşlar tıraştakımlarının içindeydi ve diğer bagaj larıyla birlikte uçağın altkı sımlarında bir yerlerdeydi. Heathrovv'a altı saatlik bir mesafe vardı ve ikisi de biraz uyuyabilmeyi umuyordu.

328

"Tereddüdün var mı, Enzo?" diye sordu Bnan, sakince.

"Hayır," diye cevap verdi Dominic. "Umarım her şey yolunda gider." İngiltere'deki hapishanelerde lağım tesisatları yetersizdi ve hapse düşmeleri ikisi için de son derece utanç verici olurdu.

"Bence de. İyi yolculuklar, Enzo."

"Sana da, kavanoz kafalı." İkisi de koltuklarını yatırdılar. At-lantik Okyanusu'nun üzerinde, dört bin kilometreden uzun bir yol kat edeceklerdi.

***

Jack kendi dairesindeydi. Kuzenlerinin gittiğini biliyordu ve kendisine nedeni söylenmese de, görevlerinin ne olduğunu tahmin etmek zor değildi. Uda bin Şali, hayatının son haftasına girmişti. Bunu sabah Thames House'dan gelen mesajlardan öğ-renmişti ve İngilizler'in bu konuda ne söyleyebileceğini merak etmişti.İşin nasıl yapılması gerektiği konusunda çok şey öğren-diği kesindi. Bu da merakını daha fazla kamçılıyordu. Londra'dauzun süre kaldığından, orada silah taşınmasına izin verilmediğinibiliyordu; tabii devlet tarafından planlanan bir suikast olmadığısürece. Böyle bir durumda, polis davaya çok fazla dalmamasıge-rektiğini bilirdi. Belki sadece göstermelik bir soruşturma yapılır,sonrasında dosyanın üzerine ÇÖZÜMSÜZ damgası vurularaktozlu arşivlere kaldırılırdı. Bu tür şeyleri tahmin etmek için roketbilimcisi olmaya gerek yoktu.

Ama bu, Amerika'nın İngiliz topraklarında yapacağı bir ope-rasyondu ve bunun Majesteleri'nin Hükümeti'ni memnun etme-yeceği de açıktı. Bu bir görgü meselesiydi. Ayrıca, bu Amerikanhükümetinin bir operasyonu değildi. Yasal açıdan, planlı bir ci-nayetti ve bütün devletlerin gözünde ciddi bir suçtu. Dolayısıyla,ne olursa olsun, kuzenlerinin dikkatli olmasını umuyordu. Böyle bir olay için babasının bile yapabileceği pek fazla şey olamazdı.

"Ah, Uda, sen bir*canavarsınV* diye haykırdı Rosalie Parker,

Uda üzerinden kalkarken. Rosalie saatine baktı. Uda geç kalmıştıve Rosalie'nin o gün öğleden sonra Dubai'den gelen bir petrolzenginiyle öğle yemeği randevusu vardı. Eski bir müşteriydi veiyi bahşiş verirdi; ama iğrenç herif, bir defasında Roselie'ye ken-disine en sevdiği kızlarından birini hatırlattığını söylemişti.

"Gece burada kal," dedi Uda.

"Yapamam, aşkım. Annemi önce öğle yemeğine, sonra da Harrods'a alışverişe götürmem gerekiyor. Tanrım, hemen çıkma-lıyım," dedi Rosalie, telaşlanmış gibi yaparak. Hemen doğrulupoturdu.

"Hayır." Uda kızı omzundan yakalayıp yatağa geri çekti.

"Ah, seni iblis!" Rosalie kıkırdadı ve Uda'ya sarıldı.

"Ona 'Şeytan' denir," diye düzeltti Uda. "Ve kesinlikle aile-min bir parçasıdeğil."

"Bir kızı yorgunluktan öldürebilirsin, Uda." Bu kötü bir şey değildi ama yapması gereken şeyler vardı. Bu yüzden yataktan kalktı ve giysilerini yerden alıp giyinmeye başladı.

"Rosalie, aşkım, sadece sen varsın," diye inledi Uda. Ama Rosalie bunun bir yalan olduğunu elbette ki biliyordu. Sonuçta Uda'yı Mandy ile tanıştıran kendisiydi.

"Öyle mi?" diye sordu Rosalie.

"Ah, o mu? Çok sıska. Hiç yemek yemiyor. Senin gibi değil,prensesim."

"Çok naziksin." Rosalie eğildi, genç adamın dudaklarına biröpücük kondurdu ve sutyenini taktı. "Uda, sen en iyisisin; en iyi-si," dedi. Erkeğin egosunun okşanması her zaman için iyi sonuçgetirirdi ve Uda'nın egosu gerçekten de diğer birçoğundan çok daha güçlüydü.

"Bunu sadece kendimi iyi hissetmem için söylüyorsun," dedi Uda.

"Benim aktris olduğumu mu sanıyorsun? Uda, senin yüzün-den gözlerim yuvalarından fırladı. Ama gitmem gerek, aşkım."

"Öyle diyorsan." Uda esneyerek gerindi. Ertesi gün Rosalie'ye yeni kıyafetler almaya karar verdi. Ofisinin yakınlarında yeni birJimmy Choo mağazası açılmıştı. Birkaç çift ayakkabı da fena olmazdı; Rosalie'nin ayaklarını gerçekten beğeniyordu.

Rosalie banyoya koşup aynaya baktı. Saçları felaket haldeydi; Uda kendi mülkiyetini işaretlemek istercesine saçlarını karıştırıp duruyordu. Ama birkaç saniye taramak durumu bir hayli kurtar-dı.

"Gitmeliyim, aşkım." Uda'yı tekrar öptü. "Kalkmana gerek yok. Kapının yerini biliyorum." Son bir öpücük; biraz uzunca vedavetkar... bir dahaki seferin garantisi. Uda sürekli müşteriydi ve Rosalie buraya döneceğini biliyordu. Mandy işini iyi bilen bir ar-kadaştı ama Rosalie, bu doğulu müşterilerine nasıl davranacağınıbiliyordu ve daha da iyisi, kendini açlıktan öldürmek zorundadeğildi. Mandy'nin ise çok

yemeyi göze alamayacağı kadar fazlasayıda Amerikalı ve İngiliz sürekli müşterileri vardı.

Rosalie dışarı çıktığında bir taksiye el salladı.

"Nereye hayatım?" diye sordu şoför.

"New Scotland Yard, lütfen."

***

Koltuklar iyi olsa bile, insan uçakta uyandığında daima ser-semlerdi. Pencere siperlikleri kalkmış, kabin ışıkları yanmıştı ve kulaklıklardan yeni ya da eski haberler geliyordu; Ingilizler'e aitolduğu için, kestirmek mümkün değildi. Kahvaltı servisi yapı-lıyordu; bol bol yağ ve birden ona kadar bir ölçekte ancak altı alabilecek Starbucks kahvesi. Brian sağ tarafındaki penceredendışarı baktı ve kendileri uyurken - neyse ki rüya görmeden - alt-larından akıp giden karanlık okyanus yerine, İngiltere'nin yeşiltarlalarını gördü. Artık iki kardeş de rüya görmekten korkuyorlar-dı, çünkü rüyalar hem geçmişin görüntülerini hem de geleceğinkorkularını barındırıyordu. Yirmi dakika daha geçti ve 747 'nin tekerlekleri yumuşak bir şekilde Heathrow'a değdi. Pasaport iş-lemleri insanırahatsız etmeyen bir süreçti; Brian İngilizler'in bukonuda Amerikalılar'dan daha iyi olduğunu düşündü. Bagajla-rını yürüyen banttan aldıktan sonra, taksiye binmek üzere dışarı çıktılar.

"Nereye gidiyoruz, baylar?"

"Stratton Caddesi, Mayfair Oteli."

Sürücü bilgiyi aldıktan sonra başıyla onayladı ve şehre doğ-ru yola koyuldu. Dominic daha önce İngiltere'ye gelmişti amaBrian ilk kez geliyordu. Manzara Dominic için keyif verici, Bri-an için ise merak uyandırıcıydı. Brian buranın Amerika'ya çok benzediğini düşündü ama insanlar nedense yolun yanlış tarafın-dan gidiyorlardı. İlk bakışta sürücüler de daha nazik gibi görü-nüyordu ama bunu ölçümlemek zordu. Zümrüt yeşili çimenleriy-le en azından bir golf sahası vardı ama onun dışında, burası daSeattle'dan çok farklıdeğildi.

Yarım saat sonra gerçekten de yeşil olan Green Park'ı gör-düler. Taksi parkın köşesinden sola döndü, iki blok kadar gitti ve sonra tekrar sağa döndüğünde otel karşılarına çıktı. Caddeninkarşıtarafında bir Aston Martin bayii vardı ve vitrindeki arabalar,New York'taki Tiffany's mağazasının vitrinindeki elmaslar ka-dar göz alıcıydı. Buranın lüks bir semt olduğu belliydi. Dominic daha önce Londra'ya geldiğinde burada kalmamıştı. Avrupa'daki oteller, konukseverlik ve hizmet konusunda Amerikan kurumla-rına çok şey öğretebilirdi. Altı dakika içinde birbiriyle bağlantılıiki odaya yerleşmişlerdi. Küvetler köpekbalığı yüzdürecek kadargenişti ve buharısıtmalı raflarda havlular asılıydı. Minibarın fi-yatları pek müşteri dostu sayılmazdı ama çok fazla çeşit vardı. İkizler acele etmeden duşlarını aldılar. Saat dokuza çeyrek vardıve Berkeley Meydanısadece yüz metre uzakta olduğundan, otel-den ayrılıp bülbüllerin şakıdığı meydana yöneldiler.

Dominic kardeşini dürtükledi ve sol tarafı işaret etti. "MI5'in şu tarafta, Curzon Caddesi'nde bir binası varmış. Şu tepenin üzerine çık, sola dön, iki blok devam et, sağa ve sonra tekrar sola dön, bizim büyükelçilik binasının önüne gelirsin. Çirkin bir binadır ama sonuçta bütün devlet binaları öyledir. Ve dostumuztamşurada oturuyor; şurada, parkın diğer tarafında, WestminsterBankası'ndan yarım blok mesafede. Tabelasında at bulunan şu bina."

"Buralar pahalı görünüyor," dedi Brian.

"Öyle," diye doğruladı Dominic. "Bu evler korkunç paralarasatılıyor. Çoğu üç daireye bölünmüş durumda ama sevgili dos-tumuz Uda, kendine ayırdığı bütün bir binayı seks ve sefahat

Disneyland'i olarak kullanıyor." Yirmi metre kadar ileride bir British Telekom aracının park etmiş olduğunu gördü. "Hmm, bunun bir gözlem ekibi olduğundan eminim... ama kendilerini biraz fazla açık ediyorlar." Arabanın içinde kimse görünmüyordu ama bu, ışığı içeride tutmak için pencerelerin naylon kaplı olma-sından kaynaklanıyordu. Caddedeki araçlar içinde lüks olmayan bir tek oydu; bu mahallede arabaların en ucuzu Jaguar idi. Ama tepenin kralı, parkın diğer tarafında park edilmiş halde duran Vanquish idi.

"Vay canına, işte otomobil diye buna derim," dedi Brian. Ger-çekten de, evin önünde dururken bile saatte iki yüz kilometreyle gidiyormuş gibi görünüyordu.

"Asıl şampiyon McLaren Fl'dir. Milyon dolarlık bir araba ama sadece tek koltuğu var. Yine de bir savaş uçağı kadar hızlı. Şimdi baktığın araba en fazla çeyrek milyon eder."

"Vay canına..." dedi Brian. "O kadar fazla mı?"

"Bunlar el yapımı, Aldo; Şistine Chapel'de çalışan adamların boş saatlerinde yaptıkları türden. Evet, kesinlikle muhteşem bir araba. Keşke bir tane alabilseydim. Motorunu bir Spitfire'a tak-san, birkaç tane Alman düşürürdün, biliyor musun?"

"Muhtemelen çok fazla yakıyordur," dedi Brian.

"Ah, şey... Her şeyin bir bedeli vardır. Hey, işte bizim ço-cuk!"

Tam o sırada evin kapısı açıldı ve genç bir adam dışarı çıktı. Giydiği takım üç parçalıydı ve Johnny Reb grisiydi. Dört basa-maklıtaş merdivenin ortasında durarak saatine baktı. Aynı anda,işaret bekliyormuş gibi çıkıp gelen bir siyah taksi basamakların dibinde durdu. Genç Arap basamakları inip arabaya bindi.

Uzunca boylu, 75-80 kilo ağırlığında,diye düşündü Domi-nic.*Çenesinin etrafı*nda siyah bir sakal; tıpkı bir korsan filmin-den fırlamış gibi. Orospu çocuğunun bir kılıcı olsa, KarayipKorsanları'ndan biri olduğunu düşünürdüm...

"Bizden daha genç," dedi Brian, yürümeye devam ederlerken. Dominic'in önerisiyle parkın diğer tarafına geçtiler ve aksi tarafayöneldiler. Yollarına devam etmeden önce yavaşlayarak Aston Martin'e alıcı gözle baktılar. Eğer kendilerini gören biri olduysa,

arabadan başka bir şeyle ilgilenmediklerini düşünecekti. Dön-dükten sonra otelin kafesinde oturarak kahve içtiler ve*croissant* ile marmelattan oluşan hafif bir kahvaltının tadını çıkardılar.

"Adamın izlenmesinden hoşlanmadım," dedi Brian.

"Yapabileceğimiz bir şey yok. Adamın karanlık işler çevirdi-ğini İngilizler de fark etmiş olmalı. Ama sadece kalp krizi geçire-cek, unutma. Susturuculu silah bile olsa, sonuçta adamın kafası-na kurşun filan

sıkmayacağız. Gürültü yok, iz yok."

"Pekâlâ, tamam, onuşehirde takip edelim ama eğer iyi görün-mezse geri çekilip biraz düşünelim, tamam mı?"

"Anlaştık," dedi Dominic, başıyla onaylayarak. Akıllıca ha-reket etmeleri gerekiyordu. Muhtemelen kumandayı o ele ala-caktı, çünkü adamın peşindeki polisleri tespit etmek onun işiydi. Ama çok fazla beklemenin de bir anlamı yoktu. Hedefi tespit et-mek umuduyla Berkeley Meydanı'na baktılar. Yirmi-otuz metre ötelerinde bir gözlem minibüsü varken, orada harekete geçmekakıllıca olmayacaktı. "İyi haber, peşindeki adam muhtemelenacemi. Önce adamın kim olduğunu öğrenelim ve hazır olduğu-muzda, sen gidip ona çarp; aynıanda ben bir yön ya da adresfilan soracağım. Bir-iki saniye sana yeter. Sonra ikimiz de hiçbir şey olmamış gibi yolumuza devam edeceğiz. İnsanlar ambulansçağırsalar bile, sonuçta doğal bir olay olarak görülecek ve ikimizde yolumuza devam edeceğiz."

Brian bunu düşündü. "Önce mahalleyi bir kontrol etmemiz gerek."

"Anlaştık." Daha fazla konuşmadan kahvaltılarını bitirdiler.

***

Sam Granger çoktan ofisine gelmişti.İçeri girip bilgisayarınıaçtığında, saat sabah 3:15 idi. Amerikan saatiyle ikizler sabah 1:00 civarı Londra'ya inmişlerdi ve içinden bir ses, görevlerinisonuçlandırmak için zaman kaybetmeyeceklerini söylüyordu. Builk görevleri, Kampüs'ün sanal ofis fikrinin işe yarayıp yaramadı-ğını gösterecekti. Eğer işler planlandığı gibi giderse, Rick Bell'in istihbarat ağından haber gelmeden önce ikizlerin raporu kendi

bilgisayarına ulaşacaktı. Şimdi en nefret ettiği kısım gelmişti: Bu masanın başında oturarak kendi zihninde ürettiği bir planı uy-gulayacak olan başkalarının işi bitirmesini beklemek. Kahveninyardımı olurdu. Bir puronun daha da fazla yardımı olurdu ama purosu yoktu. O sırada kapı açıldı.

Gelen Gerry Hendley idi.

"Sen de mi?" diye sordu Sam, hem şaşırıp hem mutlu olarak.

Hendley gülümsedi. "Ah, gerdek gecesi gibisi yoktur, değil mi?" Hafifçe güldü. "Evde uyku tutmadı."

"Aynen. Yanında oyun kağıtları var mı?"

"Keşke." Hendley gerçekten iyi kağıt oynardı. "İkizlerden herhangi bir haber var mı?"

"Henüz yok. Zamanında indiler. Muhtemelen şimdi oteldedir-ler. Otele yerleştikten sonra kendilerine biraz çekidüzen verdikle-rini ve sonra da dışarı çıktıklarını tahmin ediyorum. Otel, Uda'nınevinden bir-iki blok ötede. Kıçını çoktan delmiş olabilirler bile.Zamanlama hiç fena değil. Şu saatlerde işe gitmek için evindençıkmıştır; tabii eğer yerel ajanlar zamanlamasını doğru tespit et-tilerse. Ama bence bu konuda İ ngilizler'e güvenebiliriz."

"Evet. Beklenmedik bir arama olmaz ya da sabah gazetesinde ilgisini çeken birşey görmezse veya en sevdiği gömlek olmasıgerektiği kadar iyi ütülenmemişse. Gerçek hayat analogdur, Sam,dijital değil. Unutma."

"Ah, bilmez miyim?" dedi Granger.

****

İş merkezi kesinlikle kimliğini yansıtıyordu ama New York'taki çelik ve camdan yapılmış hedef-kulelerden daha sıcakbir görüntüye sahipti. Elbette ki öyle binalar da vardıama çokfazla baskın görünmüyorlardı. Taksiden indikleri yarım blok öte-deki noktada, Londinium eyalet şehrinin var olduğu zamanlardaRomalılar'ın diktiği surların bir kısmı görünüyordu. İnsanlarınçoğu iyi giyimliydi ve mağazalar halkın üst tabakasına hitap edi-yordu ama buşehirde alt tabakaya ait çok az şey vardızaten. İn-sanlar oradan oraya koşturuyordu ve hepsinin acele bir işi olduğu

belliydi. Çok sayıda bar da vardı ve çoğunun kapısında yiyecek-lerinin reklamını sundukları karatahtalar göze çarpıyordu. İkiz-ler, Lloyd's binasını gören bir restoran seçtiler ve dışarıya yerleş-tirilmiş masalardan birine oturdular. Parlak gökyüzü, yağmurlu havasıyla ünlü Londra'yı yalancı çıkarıyordu. İkizler Amerikalı turistler gibi görünmemek için dikkatli giyinmişlerdi. Brian bir ATM makinesi gördü ve biraz nakit para çekip kardeşiyle pay-laştıktan sonra kahve - çay içemeyecek kadar Amerikalıydılar - siparişi vererek beklediler.

***

Sali ofisindeki bilgisayarda çalışıyordu. Belgravia'da - kendioturduğundan daha lüks bir semt - sekiz buçuk milyon poun-da bir ev alma şansı vardı; kesinlikle kelepir değildi ama aşırıbir masraf da sayılmazdı. Kiraya verdiği takdirde iyi gelir geti-rirdi ve evle birlikte toprağı da almıştı, dolayısıyla Westminster Dükü'ne toprak kirasıödemesi gerekmeyecekti. Aslında toprakkirasıda yüksek sayılmazdı ama Sali bu parayı ödemekten hoş-lanmıyordu. Her neyse, bu hafta gidip bir göz atmaya karar verdi.Onun dışında, döviz kurları bir hayli istikrarlıydı. Birkaç aydırdöviz kurlarına oynuyordu ama bu işe derinlemesine dalması-na izin verecek bir eğitime sahip olmadığının farkındaydı. En azından, henüz. Belki bu oyunda yetenekli birkaç kişiyle konu-şabilirdi. Yapılabilen bir şey, aynı zamanda da öğrenilebilirdi; üstelik elinde iki yüz milyon pounddan fazla para varken, baba-sının parasına pek fazla zarar vermesi mümkün değildi. Aslında bu yıl fazladan dokuz milyon pound kazanmıştı ve hiç fena birbaşarısayılmazdı. Sonraki bir saat boyunca oturup trendlere bak-tı—trend senin dostundur —ve bir anlam çıkarmaya çalıştı. Asılbecerinin onlarıerken fark etmek olduğunu biliyordu ama bu ko-nuyla yakından ilgilenmesine rağmen, henüz gerekli beceriyi ka-zanamamıştı. Kazanabilmiş olsaydı, şimdi dokuz milyon yerine otuz bir milyon pound kazanmış olurdu. Sabır, kazanılması çok zor bir erdemdi. Genç ve akıllı olmak çok daha iyi ve kolaydı.

Ofisinde televizyon da vardı elbette. Bir Amerikan finans

kanalını açarak, gelecek hafta içinde poundun dolar karşısında değer kaybedeceği hakkında süren bir tartışmaya baktı. Ama or-taya atılan nedenler yeterince sağlam değildi ve spekülasyonla-ra güvenerek dolar alacak kadar aptal değildi. Babası onu dahaönce spekülasyonlara karşıuyarmıştı ve para onun olduğundan, yaşlı serserinin dileklerini yerine getiriyor, dahası deneyimlerin-den öğrenmeye çalışıyordu. Son on dokuz ay boyunca, sadeceüç milyon pound kaybetmişti ve o hataların sonuncusunu yaptı-ğından beri bir yıl geçmişti. Emlak portföyü çok iyi gidiyordu.Genellikle yaşlıİngilizler'den alıyor, sonra nakit ya da elektro-nik hesapla ödeyen kendi ırkdaşlarına satıyordu. Her şeyden öte,kendini giderek daha fazla deneyim ve beceri kazanan bir emlak spekülatörü olarak görüyordu. Ve elbette ki muhteşem bir aşıktı. Saat öğleye yaklaşıyordu ve daha şimdiden kasıkları Rosalie'yi özlemeye başlamıştı. Acaba bu akşam

müsait olabilir miydi?Bin pound karşılığında elbette ki olurdu. Uda ahizeyi kaldırdı veRosalie'nin numarası na programlanmış hızlı arama tuşuna bastı. "Rosalie, aşkım, ben Uda. Eğer bu akşam saat yedi buçuk ci-varında gelebilirsen, sana güzel bir sürprizim olacak. Numaramı biliyorsun, hayatım." Telefonu kapadı. Saat dörde kadar bekledive eğer Rosalie'den cevap gelmeyince Mandy'yi aradı. İlginçti.İkisi de müsait görünmüyordu. Alışverişi uzun tuttuklarını ya da arkadaşlarıyla vakit geçirdiklerini düşündü. Sonuçta, kim onla-ra kendisinden daha fazla para ödüyordu ki? Üstelik yeni ayak-kabılarını giydiğinde Rosalie'nin yüzünü görmek istiyordu. ŞuJimmy Choo denen adamİngiliz kadınları gerçekten seviyordu.Uda'ya göre, o ayakkabıların tasarımları son derece rahatsızdıama sonuçta kadınlar kadın gibi düşünürdü, erkek gibi değil. Uda,Aston Martin'ini kullanmayıseviyor, kadınlar ise ayaklarının ağ-rımasını tercih ediyorlardı. Onları anlamak mümkün değildi.

***

Brian oturduğu yerden Lloyd's binasına bakmaktan sıkılmış-tı. Üstelik gözleri acımaya başlamıştı ve binanın görüntüsünün güzel olduğunu söyleyemezdi. Ayrıca, uzun bir süre boyunca

tek bir noktaya bakmak da hiç sağlıklı değildi. Caddede çeşitlimağazalar uzanıyordu ve hiçbirinin ucuz olmadığı belliydi. Birerkek terzisi, benzer zariflikte bir kadın giyim mağazası ve çokpahalıayakkabılar sattığı belli olan başka bir mağaza. Ayakka-bılara meraklı bir adam değildi. Kaliteli siyah deri ayakkabıla-rı - şimdi onları giyiyordu - unutulası bir günde aldığı bir çiftbot, dört çift de asker botu vardı; botların ikisi siyah, ikisi DenizKomandoları'nın sevdiği diğer renk olan tabaydı. Bütün denizkomandolarının güzel görünmesi gerekiyordu ama yılan yiyen-ler, ailenin hakkında pek konuşulmaması tercih edilen üyeleri gibiydi.

Önceki hafta alışveriş merkezinde olan olay sık sık aklınageliyordu. Afganistan'da peşlerinden koştukları adamlar bile ço-cuklarıve kadınları öldürmeye kalkışmıyordu; ya da en azındanböyle birşeyi Brian hiç duymamıştı. Onların da barbar oldukları doğruydu, evet, ama barbarlığın da kendine göre sınırları olma-lı ydı. Şu adamın, Sali'nin, oynadığı türden insanlar, hiç de erkek-çe davranmıyorlardı. Hoş, sakalları bile erkekçe görünmüyordu.Afganlar saygıduyulacak düşmanlardı; barbarlardı, sertlerdi,pek akıllı sayılmasalar - Amerikan standartlarına göre - bile ce-surlardı ve kesinlikle erkekçe dövüşüyorlardı. Ama bu adam en iyi tanımıyla sokak pezevengine benziyordu. Dolayısıyla, hiçbir şekilde Deniz Komandosu çeliğiyle öldürülmeye layık olamazdı;sadece ortadan kaldırılması gereken bir hamam böceğiydi. Kul-landığı arabanın değeri - vergiler düşüldükten sonra - bir deniz komandosunun on yılda kazanacağı para kadar olsa bile. Belki para biriktirirse, bir deniz komandosu Chevy Corvette alabilirdi ama bu orospu çocuğunun birlikte olduğu fahişeleri etkileyebil-mek için James Bond'un arabasının torununa sahip olması gere-kiyordu. Sali için birçok kelime kullanılabilirdi ama "erkek" ke-limesi kesinlikle onlardan biri değildi. Brian bunları düşünürken,kendini bilinçaltında göreve hazırlıyordu.

"Uyan, Aldo," dedi Dominic, hesabı ödemek için masaya para bırakırken. İkisi de ayağa kalktılar ve önce hedefin aksi yönündeyürüdüler. Köşeye geldiklerinde ikisi birden durdular ve bir şey arıyormuş gibi yaparak döndüler. Sali oradaydı...

...Sali'yi izleyen adam da şurada, işadamı gibi giyinmişti. Do-minic adamın da bir bardan çıktığını gördü. Gerçekten de ace-miydi. Hedefle arasına elli metre kadar bir mesafe koymasına rağmen, bakışlarını Sali'den ayırmıyordu. Ama Sali'nin de en uyanık hedeflerden biri olduğu söylenemezdi; peşindeki insan-lara dikkat edecek kadar eğitimli değildi. Muhtemelen tamamengüvende olduğunu sanıyordu. Muhtemelen çok akıllı olduğunu da. Herkesin illüzyonları olurdu. Ama bu adamın illüzyonları,normalden daha ciddi

olduklarını kanıtlayacaklardı.

İkizler caddeyi taradılar. Yüzlerce insan vardı. Bir sürü araba gidip geliyordu. Görüş iyiydi - biraz fazla iyi - ama Sali sankikasıtlıymış gibi kendini onlara sunuyordu ve bu kaçırmayı gözealamayacaklarıkadar iyi bir firsattı...

"A Planı, Enzo?" diye önerdi Brian. Geri çekilme sinyali de dahil olmak üzere üç plan hazırlamışlardı.

"Anlaşıldı, Aldo, yapalım." Sali'nin kötü kahvesine taham-mül etmek zorunda kaldıkları bara yönelmesini umarak, ikizler ayrıldılar ve farklı yönlerde yürümeye başladılar. İkisi de bakış-larını gizlemek için güneş gözlüğü takmışlardı. Aldo, Sali'yi ta-kip eden casusu izliyordu. Muhtemelen onun için herşey rutindi;birkaç haftadır yaptığı bir şey. Eğer bir şeyi o kadar uzun süreyaparsan, rutine girmesini engelleyemez, hedefin ne yapacağınıtahmin etmekten kendini alamaz ve genellikle de yapman gereke-nin aksine, etrafıdikkatli bir şekilde gözlem altında tutamazdın.Ama sonuçta adam Londra'da çalışıyordu ve her şeyi tanıdığıiçin, belki de korkacak birşey olmadığını düşünüyordu, en tehli-keli illüzyonlar. Hedefin alışkanlıkları belliydi ve en azından ya-kın çevresinde herhangi biri için tehlike oluşturmuyordu. Sadece şımarık bir zengin piçiydi. Şimdi caddenin karşı tarafına geçmişve sola dönmüştü. Anlaşılan alışveriş yapmayı planlıyordu.

Kızlarından biri için bir çift ayakkabı,diye düşündü GizliServis ajanı. Kendi sevdikleri için alamayacağı kadar pahalı he-diyeler; üstelik bir fahişe değil, nişanlısı için.

Vitrinde güzel bir çift ayakkabıvardı; siyah deri ve altın süs-lemeler. Kutuyu açtığında Rosalie'nn yüzünde belirecek ifadeyihayal etmenin yarattığıbir gülümsemeyle, kaldırım çıkarak soladöndü ve mağazanın girişine yöneldi.

Dominic cebindeki Londra haritasını çıkardı. Küçük, kırmı-zıbir kitaptı. İşi göz ucuna bırakarak etrafına pek bakınmadan hedefine doğru yürürken kitabı açtı. Bir yandan da Gizli Servis ajanını izliyordu. Kendisinden ve kardeşinden daha genç görü-nüyordu. Muhtemelen Gizli Servis akademisinden yeni mezunolmuştu ve ilk iş olarak ona kolay bir hedef vermişlerdi. Yumruk yaptığıelleri ve hipnoza girmiş gibi bakan gözleriyle değerlendi-rilirse, muhtemelen çok heyecanlıolmalıydı. Bir yıl kadar önce Newark'ta çalışırken, Dominic de ondan pek farklı değildi. Do-minic durup döndü ve Brian ile Sali arasındaki mesafeyi ölçtü.Brian da aynışeyi yapıyordu ve zamanlamasını kardeşininkine uydurmak zorundaydı. Pekâlâ. Son birkaç adıma kadar yine işigöz ucuna bıraktı.

Aniden başını kaldırıp hedefine baktı. İngiliz'in bakışları ona döndü. Amerikalıolduğu belli olan aptal turiste baktı ve aptal so-rusunu duydu: "Bağışlayın, bana nerede olduğumu söyleyebilirmiydiniz?" Harita kitabını kaldırıp tam olarak nasıl kaybolduğu-nu anlatmaya başladı.

Brian elini ceket cebine soktu ve altın kalemi çıkardı. Ucunu çevirdi ve obsidiyen maşasına basarak iğneyi çıkardı. Bakışlarını hedefe kilitlemişti. Bir metre kala, önüne biri çıkmış gibi sağa doğru adım attı ve Sali'ye çarptı.

***

"Londra Kulesi. Ah, tam şuraya gideceksiniz," dedi MI5 aja-nı, kastettiği yönü işaret etmek için dönerek. Mükemmel.

*****

"Affedersiniz," dedi Brian ve adamın yarım adım soluna geç-mesine izin verdi. Aynıanda kalem ters bir saplama hareketiyle aşağıdan yukarı doğru geldi ve hedefin sağ kalçasına saplandı. İğne ucu yaklaşık üç milimetre kadar içeri girdi. Karbondioksitgazıateşlendi ve yedi miligram sakinilkolin, Sali'nin vücudun-daki en büyük kas dokusuna boşaldı. Brian Caruso hiç fark ettir-meden kalemi çekti ve yürümeye devam etti.

"Ah, teşekkürler, dostum," dedi Dominic, harita kitapçığını cebine koydu ve gösterilen yönde yürümeye başladı. Biraz uzak-laştıktan sonra durup döndü - bunun yapılmaması gereken bir hareket olduğunu biliyordu - ve Brian'm kalemi ceket cebinegeri koyduğunu gördü. Kardeşi önceden kararlaştırdıkları işaret-le burnunu ovaladı: GÖREV TAMAMLANDI.

Sali kalçasına yediği darbeyle - sopa mı vurmuştu? - hafifçeyüzünü buruşturdu ama ciddi bir şey değildi. Sağ eliyle o noktayıovaladıama acı hemen kayboldu. Sali omuz silkerek mağazanınkapısına yöneldi. On adım kadar attıktan sonra...

...sağ elinin hafifçe titrediğini hissetti. Durup baktı ve sol eliy-le...

...sol eli de titriyordu. Ama neden...

...bacakları aniden altında bükülüverdi ve Sali olduğu yerde beton kaldırıma yığıldı. Dizleri sertçe yere çarpınca canı yandı. Acıyı uzaklaştırmak ve yaşadığı utançtan kurtulmak için derin bir nefes almaya çalıştı...

...ama nefes alamıyordu. Sakinilkolin vücuduna yayılmaya başlamıştı ve tüm sinir-kas bağlantılarını yok ediyordu. En son gözkapakları etkilendi ve yüzü hızla yere yaklaşan Sali, kafası-nın yere vuruşunu görmedi. Bunun yerine, her yanını bir karan-

lık kapladı; daha doğrusu, ince göz kapaklarından süzülen hafif, pembemsi bir ışık. Panikten önce, yoğun bir şaşkınlık benliğini kapladı.

Neler oluyor böyle?diye soruyordu zihni. Neler olduğunuhissedebiliyordu.Alnı, beton kaldırımın sert yüzeyine değiyordu.Etrafındaki insanların ayak seslerini duyabiliyordu. Başını çevir-meye çalıştı... hayır, önce gözlerini açmak zorundaydı...

...ama açılmadılar.Neler oluyor böyle?

...nefes alamıyordu...

...kendine nefes alma emri verdi. Bir yüzme havuzunda suya dalmışve uzunca bir süreden sonra nefes almak için yüzeye çı-kıyormuş gibi, ağzına açılmasını ve diyaframına çalışmasını em-retti...

...ama hiçbirşey olmadı!...

...Neler oluyor böyle?diye haykırıyordu zihni.

Vücudu kendi programına göre hareket ediyordu. Akciğerleri karbondioksitle dolarken, diyaframına giden otomatik emirler ci-ğerlerinin genişlemesini sağlıyor, dolayısıyla içlerine daha fazlazehir doluyordu. Vücudu kendi başına paniğe kapılmaya başla-mıştı. Damarlarına adrenalin pompalanıyordu - kalbi hâlâ

atı-yordu - ve bununla birlikte, artan farkındalığına ek olarak beyniaşırı yüklenmeye başladı...

Neler oluyor böyle?diye sordu Sali kendine, tekrar tek-rar. Artık panik kontrolü ele almaya başlamıştı. Vücudu hayal bile edilemeyecek şekillerde ona karşı çıkıyordu. Güpegündüz, Londra'nın meydanlarından birinde, bir kaldırımda yatar hal-de, karanlığa boğuluyordu. Akciğerlerindeki aşırı karbondioksit yüklenmesi canını yakmıyordu aslında ama vücudu zihnine ca-nının yanması gerektiğini söylüyordu. Bir terslik vardı ve hiçbir şekilde mantıklı gelmiyordu; sanki yatak odasında bir kamyonun altında kalmış gibiydi. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki Sali hiç-bir şey anlayamıyordu. Hiçbir mantıklı açıklama bulamıyordu vebu...şaşırtıcı, korkutucu, dehşet vericiydi.

Ama durumu değiştirmek için de hiçbir şey yapamıyordu.

Nefes almaya çalışıyordu; nefes almak zorundaydı. Daha öncehiç nefessiz kalmamıştı, dolayısıyla yine nefes alabilmeliydi. Si-

dik torbasının boşaldığını hissetti ama duyduğu utanç, giderek artan paniğin altında ezilip kayboldu. Her şeyihissedebiliyordu.Herşeyiduyabiliyordu.Ama hiçbir*şey yapamıyordu;* hiçbirşey!Kollarında bir domuzla, Kral'ın Riyad'daki hareminde çıplak ya-kalanmak gibi birşeydi bu...

...o anda acı başladı. Kalbi deli gibi atıyordu ve bunu yapar-ken kardiyovasküler sistemine oksijensiz kan gönderiyor, dolayı-sıyla kalbi - vücudundaki tek aktif organ - vücut içinde birikmiş olan tüm oksijen kaynaklarını hızla tüketiyordu...

...oksijen yetersizliği yüzünden, Sali'nin vücuduna yayılmış olan kas gevşetici kimyasal maddeye karşı bağışıklığı olan sadıkkalp hücreleri çalışmaya devam ediyor ve her geçen saniye ölü-yorlardı.

Bu, vücudun bilebileceği en büyük acıydı. Kalpten başlaya-rak tüm vücut hücreleri ölmeye başlamıştı ve şimdi biner biner ölmeye devam ederlerken, sinirler beyne gerçekleşen ÖLÜMÜhaber veriyorlardı...

Yüzünü bile buruşturamıyordu. Sanki göğsüne alevli bir han-çer saplanmış, giderek dibe doğru ilerliyormuş gibi geliyordu. BuÖlüm'ü hissetmekti; İblis'in, Lucifer'ın, Şeytan'ın kendi elinden gelen ölümün...

Şali o anda Ölüm'ün ateşten bir at üzerinde koşarak ruhu-nu almaya geldiğini anladı. Tam bir panik halinde, Uda bin Salidudaklarından bile dökülemeyen düşüncelerle şahadet okuyor-du:*Allah 'tan ba*şka Tanrıyoktur ve Muhammet O 'nun elçisidir...Allah'tan başka Tanrıyoktur ve Muhammet O'nun elçisidir... Allah 'tan başka Tanrıyoktur ve Muhammet O 'nun elçisidir...

...Allah 'tanbaşkaTanrıyokturveMuhammetO 'nunelçisidir...

Oksijensizlik yüzünden beyin hücreleri de ölmeye başlamıştı ve bu süreçte, barındırdıkları veriler zayıflayan bir farkmdalığasavruluyordu. Babasını, en sevdiği atını, yemeklerle dolu bir ma-sanın başında annesini gördü... ve Rosalie'yi... yüzünde şehvetli bir ifadeyle kucağında oturuyordu ve nedense giderek uzaklaşı-yordu... uzaklaşıyordu... uzaklaşıyordu... uzaklaşıyordu...

...hepsi bir karanlığın içinde kayboldu.

Etrafında insanlar toplanmıştı. Biri eğilip "Hey, iyi misiniz?" diye sordu. Kaldırımın üzerinde hareketsiz yatan bir adama so-rulduğu düşünülürse, aptalca bir soruydu ama insanlar böyle za-manlarda aptalca sorular sorardızaten. Sonra aynı kişi - bira içip öğle yemeğini yemek için yakındaki restoranlardan birine gidenbir pazarlamacıydı - Sali'nin omzunu sarstı. Kasap dükkanında-ki et parçasını dürtmekten bir farkı yoktu... Adam dolu bir silahkarşısında korkabileceğinden daha çok korktu. Hemen Sali'yisırtüstü çevirdi ve nabzını yokladı. Atmıyordu. Kalbi deli gibi atıyordu ama adam nefes almıyordu. Bu da neydi böyle?

On metre kadar ötede, Sali'yi izleyen ajan cep telefonunu çı-kardı ve 999'u hışlayarak bir ambulans istedi. Birkaç blok ötedebir itfaiye istasyonu vardıve Guy's Hastanesi Tower Köprüsü'nünhemen diğer tarafındaydı. Birçok casus gibi, sali'den nefret et-mesine rağmen ona yakınlık duymaya başlamıştı ve adamın kal-dırıma yığılıp kaldığını görmek onu derinden etkilemişti. Neler olmuştu acaba? Kalp krizi mi? Bu kadar genç bir adam mı?...

Brian ve Dominic, Londra Kulesi'nin yakınlarındaki bir bar-da buluştular. Bir masa seçip yerleştiklerinde, güzel bir garson yanlarına geldi ve ne istediklerini sordu.

"İki kupa bira," dedi Dominic.

"Tetley's Smooth ve John Smith's var, hayatım."

"Sen hangisinden içiyorsun?" diye sordu Brian, kıza.

"John Smith's, elbette."

"O zaman iki kupa ondan," dedi Dominic. Yemek mönüsünü garsonun elinden aldı.

"Bir şey yemek istediğimden emin değilim ama bira iyi fikir," dedi Brian, mönüyü alırken. Elleri hafifçe titriyordu.

"Ve belki bir sigara," dedi Dominic, gülerek. Çocuklarıbirço-ğu gibi, lisedeyken onlar da sigara içmeyi denemişlerdi ama dahaalışmalarına fırsat kalmadan tiksinmişlerdi. Ayrıca, köşedeki si-gara makinesi ahşaptı ve muhtemelen bir yabancının kullanama-yacağıkadar karmaşıktı.

"Evet, haklısın," dedi Brian, alaycı bir tavırla.

Biralar geldiğinde, bir ambulansın üç blok öteden gelen sire-nini duydular.

"Nasılsın?" diye sordu Dominic.

"Biraz sarsıldım."

"Geçen Cuma'yıdüşün," dedi Dominic, kardeşine.

"Pişman olduğumu söylemedim, salak. Sadece biraz geril-dim. Ajanı oyalayabildin mi?"

"Evet. Sen işi yaparken, o doğruca gözlerimin içine bakıyor-du. Sali devrilmeden önce en fazla beş-altı metre yürüyebildi.İğneye herhangi bir tepki verdiğini göremedim. Ya sen?"

Brian başını iki yana salladı. "Ses bile çıkarmadı." Birasını yudumladı. "Bu oldukça iyi bir bira."

"Evet, Bay Sıfir-Sıfir-Yedi sarsılmış, pişman olmamış."

Brian kahkahalarla güldü. "Seni serseri!"

"Eh, yeni işimizde siftahı yaptık," dedi Dominic.

18

YOLA ÇIKAN AV KÖPEKLERİ

îlk bulan Jack oldu. Donut ve kahveden oluşan kahvaltısını almış, bilgisayarını açmış, CIA ve Ulusal Güvenlik Servisi'ndengelen mesaj trafiğini kontrol ediyordu ve en üstte, Ulusal Güven-lik Servisi için özel öncelik ışığıyanıp sönen bir mesaj gördü; mesajda, Uda bin Sali'nin Londra'nın göbeğinde sokak ortasında bir kalp krizi geçirerek öldüğü rapor ediliyordu. Onu izlemekle görevli ajan tarafından çağırılan ambulansla Guy's Hastanesi'ne götürülmüştü ama kurtarılamamıştı. Ceset üzerinde otopsi yapı-lacağı söyleniyordu.

***

Londra'da, Özel Birim'den Dedektif Bert Willow, Rosalie Parker'ın dairesinin telefonunu tuşladı.

"Merhaba." Rosalie her zamanki gibi melodik bir sesle konu-şuyordu.

"Rosalie, ben Dedektif Willow. En kısa süre buraya gelmen gerekiyor."

"Korkarım meşgulüm, Bert. Biraz sonra bir müşterim gele-cek. İki saat kadar sürer. Sonrasında gelsem olur mu?"

Hattın diğer ucunda, dedektif derin bir iç çekti ama hayır, o kadar acil değildi. Mesai arkadaşları ve kendisi, Sali'nin uyuş-turucudan öldüğünden şüpheleniyorlardı ama uyuşturucuyu Rosalie'den aldığını sanmıyorlardı; kadın ne satıcı ne de kullanı-cıydı. Bütün eğitimi devlet okullarında geçmiş olmasına rağmen,kız kesinlikle aptal değildi. Ayrıca, o tür riskler almasını gerek-tirmeyecek kadar kazançlıbir işi vardı. Hatta dosyasına göre,Rosalie zaman zaman kiliseye de gidiyordu. "Pekâlâ," dedi Bert. Rosalie'nin habere nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu amaçok da derinden etkileneceğini sanmıyordu.

"Harika," dedi Rosalie. "Hoşçakaaal!"

Guy's Hastanesi'nde, ceset otopsi laboratuarına alınmıştı bile. Yetkili patolog içeri girdiğinde, ceset soyulmuş halde, paslanmaz çelikten yapılmış bir masanın üzerinde sırtüstü yatıyordu. Altmış yaşındaki Sir Percival Nutter, seçkin bir doktordu ve hastanenin Patoloji Bölümü'nün başkanıydı. Teknisyenler laboratuarın üze-rinde çalışması için 0.1 litre kan almışlardı bile. Aslında alınankan miktarıçoktu ama bilinen tüm testlerden geçirilecekti.

"Pekâlâ, bir bakalım. Yirmi beş yaşlarında bir erkek; Maria, kimlik bilgilerini getir," dedi doktor, tavandan sarkan ve bir seskaydediciye bağlı olan mikrofona. "Kilosu?"

"Yetmiş üç nokta altı kilo. Boyu bir nokta seksen bir metre," diye bilgilendirdi asistan doktor.

"Görsel incelemede, vücut üzerinde herhangi bir iz buluna-madı; dolayısıyla kardiyovasküler ya da nörolojik bir olay oldu-ğu düşünülüyor. Neden bu kadar acele ediyoruz, Richard? Cesetdaha soğumamış bile." Cesedin üzerinde dövme ya da benzeri başka bir şey de yoktu. Dudakları biraz morarmıştı. Resmi ol-mayan yorumlan kasetten çıkarılacaktı ama hâlâ sıcak bir cesetüzerinde çalışmak gerçekten de sıra dışı bir durumdu.

"Polis istedi, efendim. Bir polis memurunun gözleri önünde, aniden sokağın ortasında yığılıp kalmış." Aslında gerçek bu de-ğildi ama gerçeğe yakındı.

347

"Üzerinde herhangi bir iğne izine rastladınız mı?" diye sorduSir Percy.

"Hayır, efendim, ona benzer bir şeye rastlamadık."

"Eee, evlat, sen ne düşünüyorsun?"

İlk patoloji rotasyonunu yapan yeni doktor Richard Gregory omuz silkti. "Polisin söylediğine göre - adamın düşüş şeklinegöre karar vermişler - ciddi bir kalp krizi ya da inme olabilirmiş;tabii uyuşturucu kullanmamışsa. Ama uyuşturucu kullandığını sanmıyorum. Bunun için fazla sağlıklı görünüyor ve böyle bir düşünceye yol açacak şekilde vücudunda iğne deliklerine rast-lamadım."

"Ama inme ya da kalp krizi için yine de fazla genç," dedi Sir Percy. Bu cesedin onun için kasap dükkanı ndaki kancalara asılmış et parçalarından bir farkı yoktu; hatta iki-üç saat öncesi-ne kadar canlı olan bir insanın kalıntıları gibi bile görmüyordu. Anlaşılan Orta Doğulu'ya benzeyen bu zavallının şansı yoktu. Vücudu formda olmasına rağmen, yumuşak elleri zorlu şartlardaçalıştığını düşündürmüyordu. Sir Percy, cesedin göz kapaklarınıaraladı. Gözleri uzaktan bakıldığında siyah gibi görünecek kadarkoyu kahverengiydi. Dişleri iyi durumdaydı. Bütün olarak, ken-dine iyi bakmışolan genç bir adamdı. Bu tuhaftı. Acaba irsi birkalp zayıflığı olabilir miydi? Bunun için göğsünü yarmaları gere-kecekti. Nutter buna aldı rmıyordu - işin doğal bir parçasıydı veuzun zaman önce bu konudaki insani duygularını ameliyathane-nin dışında bırakmayı öğrenmişti - ama böylesine genç bir cesetiçin, bu bir zaman kaybıgibi görünüyordu. Yine de, ölüm nedeni entelektüellerin ilgisini çekecek kadar gizemliydi ve son otuz altıyıldır birçok kez yaptığı gibi,The Lancetdergisi için bu konuda bir makale bile hazırlayabilirdi. Sonuçta cesetleri kesip biçerken,yüzlerce, hayır, binlerce yaşayan insanın hayatını kurtarmıştı ve patolojiyi seçmesinin nedeni de buydu. Ayrıca, insanın hastala-rıyla çok fazla konuşması da gerekmiyordu.

Şimdilik, laboratuardan gelecek kan tahlili sonuçlarını bekle-yeceklerdi. Bu, en azından yapacağı araştırma için bir yön belir-leyecekti.

348

*****

Brian ve Dominic bir taksiye binerek otele geri döndüler. Ora-ya ulaştıklarında, Brian dizüstü bilgisayarını açtı ve Internet'ebağlandı. Kısa e-posta mesajı dört dakika içinde otomatik olarakşifrelendi ve gönderildi. Kimsenin altını ıslatmayacağını varsa-yarak - çok düşük bir olasılıktı - Kampüs'ün cevabının bir saat içinde geleceğini umuyordu. Granger, yaşma göre oldukça sert, hatta bu işi kendi başına yapabilirmiş gibi görünen bir adamdı.Deniz Komandoları'nda geçirdiği zaman, ona sert adamları göz-lerinden tanımayı öğretmişti. John Wayne, USC'de futbol oyna-mıştı. Audie Murphy, kendisi sokak serserisine benzeyen

bir De-niz Komandoları aday bulucusu tarafından reddedilmiş - bu olayDeniz Komandolarıadına korkunç bir utanç kaynağıydı - amatek başına üç yüzden fazla adam öldürmüştü. Granger'ın da kış-kırtıldığında gözünü kırpmadan birini indireceğinden Brian'ınşüphesi yoktu.

İkizler aniden kendilerini çok yalnız hissettiler.

Hiç tanımadıkları ve tek kelime bile etmedikleri bir adamı öl-dürmüşlerdi. Kampüs'teyken bu iş son derece mantıklı görünmüş-tü amaşimdi, hem uzamsal hem de ruhsal açıdan onlardan uzakbir yerdeydiler. Ama öldürdükleri adam, Charlottesville'deki kat-liam için sponsorluk yapmıştı; o katliamda çocuklar ve kadınlar ölmüştü ve böyle bir barbarlığı mümkün kılmakla kendini hem ahlaki hem de kanuni açıdan suçlu duruma düşürmüştü. Dola-yısıyla, Rahibe Teresa'nın kardeşini kiliseye giderken öldürmüşsayılmazlardı.

Ama yine, durum Dominic'den çok Brian'ıetkilemişti. Do-minic minibara gidip bir kutu bira aldıve kardeşine attı.

"Biliyorum," dedi Brian, kutuyu havada yakaladıktan sonra. "Bunu hak etmişti. Ama yine de... Afganistan'daki gibi değil."

"Evet, orada sana yapmaya çalıştıkları şeyi, bu kez biz onlarayaptık. Kötü adam olması bizim suçumuz değil. Alışveriş mer-kezinde etrafa ateş açmayı ve masum insanları öldürmeyi sekskadar zevkli bulması bizim suçumuz değil. Bunu hak etmişti.Belki kendisi kimseyi vurmadıama bunu yapacak silahları satın

aldı, tamam mı?" Dominic şartlar elverdiğince mantıklı ve doğal görünmeye çalışıyordu.

"Onun için mum yakacak filan değilim. Sadece... Lanet ol-sun! Uygar bir dünyada bunların yaşanmaması gerekir."

"Hangi uygar dünyaymışbu, Aldo? Biz Tanrı ile randevusu olan birini randevusuna yetiştirdik. Eğer Tanrı onu bağışlamakistiyorsa, bu O'nun bileceği bir şey. Unutma, üniformalı herkesinkiralık çocuk katili olduğunu düşünen çok kişi de var."

"Eh, o kadarı da fazla artık," diye hırladı Brian. "Ama benim asıl korkum, ya biz de onlara benzersek?"

"Şey, bu işten her zaman için geri çekilebiliriz, değil mi? Ay-rıca, öldüreceğimiz herkes için bize geçerli bir neden sunacak-larına da söz verdiler. Onlara benzemeyeceğiz, Aldo. Bunun ol-masına izin vermem ben. Sen de öyle. Dolayısıyla, işimizi doğruyaptığımız sürece bir sorun olacağını sanmıyorum."

"Sanırım haklısın." Brian birasından büyük bir yudum aldı ve ceket cebindeki altın kalemi çıkardı. Yeniden doldurması ge-rekiyordu. Bu iş üç dakikadan kısa sürdü ve sonrasında yine bir görevi tamamlamaya hazır hale geldi. Kalemi "kalem" durumu-na getirdi ve tekrar ceket cebine attı. "Sorun değil, Enzo. Sonuçtasokaklarda birini öldürmekten zevk alman gerekmiyor. Ama ya bir adamıseçip soruşturmak mantıklı gelmezse?"

"İngilizler'in de bizimki gibi insan haklan kanunları var. Eğer bir avukat isterse - bunu yapmaya hakkı olduğu kendisine söy-leniyor - avukatlar ona saati bile soramazlar. Yapmasıgerekentekşey, çenesini kapal ıtutup gülümsemek. Bu, uygarlığın çe-lişkilerinden biri. Suçlular için - ya da çoğu için - bu durum mantıklı ama bu adamlar sıradan suçlular değil. Sürdürdüklerişey bir savaş. Sorun da bu zaten; görevini yaparken ölmeyi tercih eden birini neyle tehdit edebilirsin ki? Bütün yapabileceğin onudurdurmaktır ve öyle bir adamı durdurmak da kalbinin daha fazlaatmasını engellemek anlamına gelir."

Brian yine birasını yudumladı. "Evet, Enzo. Ben iyiyim. Sıra-daki hedefimizin kim olduğunu merak ediyorum."

"Birkaç saate kadar öğreniriz. Bir yürüyüşe ne dersin?"

"İyi olur." Brian ayağa kalktı. Çok geçmeden ikisi de dışarı-daydılar.

Her şey o kadar açıktı ki. British Telecom minibüsü yeni uzak-laşıyordu ama Aston Martin hâlâ yerinde duruyordu. İngilizler'inevde ilginç birşeyler bulmak umuduyla birilerini içeri sokupsokmayacağını merak ettiler. Ama şu siyah araba tam karşılarm-daydıve son derece de seksi görünüyordu.

"Şu arabaya sahip olmak güzel olurdu," dedi Brian.

"Evde kullanamam ki. Direksiyonu ters tarafta," dedi Dominic. Ama kardeşi haklıydı. Böyle bir aracın ziyan olması çok üzücüydü. Berkeley Meydanıçok güzeldi ama bebeklerin çimenlerde emeklemesine izin vermek ve biraz güneşlenip temiz hava almak dışında herhangi bir şey için çok küçüktü. Muhtemelen ev de satılacaktı ve oldukça büyük bir fiyata gidecekti. Avukatlar işleri toparlayacak, bir yılanın arkasında bırakacağı türden

bir aileye servetlerini teslim etmeden önce paylarını alacaklardı. "Acıktın mı?"

"Bir şeyler yiyebilirim," dedi Brian. Biraz daha yürüdüler. Piccadilly'ye geldiklerinde, sandviç ve soğuk içecek servisi ya-pan bir yer buldular. Otelden ayrılalı kırk dakika olduğunu farkedince, geri dönmeye karar verdiler. Brian yine bilgisayarını açtı.

"GÖREV TAMAMLANDI. YEREL KAYNAKLAR TARA-FINDAN DOĞRULANDI. GÖREV TEMİZ," diye yazıyorduKampüs'tan gelen mesajda ve devam ediyordu: "BA0493 SEFER SAYILI UÇAK İÇİN BİLETLER RESEPSİYON MASASINDA.KALKIŞ YARIN HEATHROW 07:55, VARIŞ MÜNİH 10:45.BİLETLER RESEPSİYON MASASINDA. TAMAM,"dan son-ra detay bilgilerin verildiği bir sayfa daha vardı.

"Pekâlâ," dedi Brian. "Bir işimiz daha var."

"Hemen mi?" Dominic, Kampüs'un hızına çok şaşırmıştı.

Ama Brian şaşkın değildi. "Bize turist olalım diye bize para verdiklerini sanmıyorum."

***

"İkizleri Dodge'dan daha çabuk çıkarmamız gerek," dedi Tom Davis.

"Gizli kaldıkları sürece buna gerek yok," dedi Hendley.

"Biri o ya da bu şekilde onları fark ederse, ortalıkta görün-memeleri daha iyi olur. Bir hayaleti sorguya

çekemezsin," diye vurguladı Davis. "Polisin elinde izini sürecek bir şey olmazsa, düşünecek daha az şeyleri olur. Bir uçağın yolcu listesini ince-leyebilirler ama aradıkları isimler - ellerinde isimler olduğunu varsayarsak - sadece sıradan isimler olursa, hiçbir kanıt bulama-yacaklarıboş bir duvara toslarlar. Dahası, eğer fark edilen bir yüzortadan kaybolursa, çok büyük bir olasılıkla suçu güvenilemeye-cek bir görgü tanığına yüklerler." Polis teşkilâtları genellikle suç delilleriyle ilgili olarak görgü tanıklarına güvenmezlerdi. Çünkügörgü tanıklarının raporları bir mahkemede kullanılamayacak kadar tutarsız ve güvenilmez olabilirdi.

***

"Ve?" diye sordu Sir Percival.

"CPK-MB ve troponin ağırlıklı olarak incelendi ve laboratu-arın söylediğine göre, kolesterol seviyesi yirmiye on üç çıkmış,"dedi Dr. Gregory. "Onun yaşında biri için çok yüksek. Herhangibir ilaç kalıntısına rastlanmadı; hatta aspirin bile. Dolayısıyla,elimizde kalp krizini gösteren enzimlerden başka bir şey yok."

"Pekâlâ, o halde göğsünü yarmamız gerekecek," dedi Dr. Nutter. "Ama bu kadar yüksek bir kolesterol seviyesiyle bile,bence böylesine ciddi bir kalp krizi geçirmek için fazla genç. Sen ne dersin?"

"Bir tahminde bulunmam gerekirse, efendim, fazla uzun QT aralığı ya da ritim bozukluğu." İkisi de ne yazık ki arkalarında çok az iz bırakırlardı ama ikisi de aynı derecede öldürücüydü.

"Bence de." Gregory oldukça parlak bir tıp mezununa ben-ziyordu ve çoğu gibi o da fazlasıyla hevesliydi. "Başlayalım,"dedi Nutter, büyük deri bıçağına uzanırken. Sonra kaburga kesi-ciyi kullanacaklardı. Ama ne bulacaklarından kesinlikle emindi.Zavallıgenç adam muhtemelen ani bir kalp yetersizliğinden öl-müştü; muhtemelen ani - ve açıklanamayan - bir kardiyak ritimbozukluğu. Ama bu olaya her ne sebep olduysa, beyne giren bir

mermi kadar etkili olmuştu. "Toksikolojı taramasında başka bir şey çıkmadı mı?"

"Hayır, efendim, hiçbir şey." Gregory bilgisayar çıktısını uzattı. Kağıttaki referans işaretleri dışında, neredeyse tamamen boştu. Bu da işi büyük ölçüde sonuçlandırıyordu.

***

Radyoda Dünya Kupasımaçlarını dinlemek gibiydi ama yo-rumcunun aktardığı bilgiler yoktu. Gizli Servis'te birileri CIA'inneler olup bittiğini öğrenmesini sağlamakta hevesliydi ve bu yüzden, ellerine geçen tüm bilgi parçalarını CIA'e aktarıyorlar, hepsi daha sonra Fort Meade'e gönderiliyordu. Böylelikle terö-rizm dünyasında olup bitenler elden geldiğince yakından izleni-yordu. Ama göründüğü kadarıyla, Fort Meade'in haber servisi düşmanlarının umduğu kadar etkili değildi.

"Merhaba, Dedektif Willow," dedi Rosalie Parker, her zaman-ki "beni düzmek ister misin" gülümsemesiyle. Hayatını erkekler-le yatarak kazanıyordu ama bu seksten hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu. Cilveli adımlarla içeri girdi ve masanın önündeki koltuklardan birine oturdu. "Bu güzel günde sizin için ne yapa-bilirim?"

"Size kötü bir haberim var, Bayan Parker." Bert Willow, fa-hişelerle konuşurken bile nazik ve resmi davranırdı. "Dostunuz Uda bin Sali öldü."

"Ne?"Rosalie'nin gözleri hayretle açıldı. "Ne zaman? Ne oldu?"

"Emin değiliz. Ofisinin bulunduğu caddenin ortasında yığılıp kalmış. Görünüşe göre kalp krizi geçirmiş."

"Gerçekten mi?" Rosalie çokşaşırmıştı. "Ama çok sağlıklı görünüyordu. Sağlığıyla ilgili bir sorunu olduğunu gösteren enküçük birşey bile yoktu. Yani, daha dün gece..."

"Evet, dosyasında da gördüm," dedi Willow. "Herhangi bir uyuşturucu kullanıp kullanmadığını biliyor musunuz?"

"Hayır, asla. Arada bir içki içerdi ama onu da asla fazla ka-çırmazdı."

Willow, genç kadının gerçekten çok şaşırdığını görebiliyorduama Rosalie hiç de üzülmüşe filan benzemiyordu. Hayır, onuniçin Uda sadece bir müşteriydi; bir gelir kaynağı. O kadar. Adam muhtemelen farklı şeyler düşünüyor olmalıydı. Ama sonuçta buWillow'un sorunu değildi.

"En son görüşmenizde sıra dışı bir şey oldu mu?" diye sordudedektif.

"Hayır. Hiçbir şey. Sekse fazla düşkündü. Birkaç yıl önce müşterilerimden biri üzerimde kaldı; bilirsiniz, hani derler ya, geldi ve gitti. Çok korkunç bir olaydı; unutabileceğiniz bir şeydeğil. Bu yüzden, sonrasında müşterilerime hep dikkat ettim.Yani, birinin daha üzerimde ölmesine izin veremezdim. Sonuçta barbar filan değilim. Benim de bir kalbim var."

Eh, dostun Sali'nin artık yok,diye düşündü Willow. "Anlıyo-rum. Yani dün gece her şey tamamen normaldi, öyle mi?"

"Kesinlikle. Bir terslik olduğunu düşündüren hiçbir şey ol-madı." Biraz üzgün görünmesinde yarar olduğunu düşündü; de-dektifin kendisi hakkında kalpsiz bir robot olduğu düşüncesine kapılmasını istemezdi. "Bu korkunç bir haber. O kadar cömert, okadar nazik bir insandıki. Onun için çok üzüldüm."

"Ben de sizin için," dedi Willow. Sonuçta kadın önemli bir gelir kaynağını kaybetmişti.

"Ah, evet, benim için de üzücü, hayatım," dedi Rosalie. Ama dedektifi gözyaşlarıyla kandırmaya filan kalkışmadı; zaman kay-bıolurdu. Dedektif Willow böyle bir şeye kanacak kadar aptalbiri değildi. Sali için üzücüydü. Rosalie özellikle hediyeleri öz-leyecekti. Eh, sonuçta başka müşteriler bulurdu. Dünyanın sonu gelmemişti ya. Sadece maddi konularını baştan planlaması gere-kecekti.

"Bayan Parker, size hiç işleriyle ilgili bir şeyler anlatır mıy-dı?"

"Oldukça sık. Emlak işinden söz ederdi; o lüks evlerin alımsatımından. Bir defasında, beni Batı Yakası'nda aldığı bir eve gö-türüp boyasıkonusunda fikrimi almak istedi ama sanırım bana

sadece kendisinin ne kadar önemli biri olduğunu göstermeye ça-lışıyordu."

"Dostlarıyla tanıştınız mı hiç?"

"Çok değil; üç, belki de dört. Hepsi Arap idi. Onun yaşların-da, belki dört-beş yaş daha büyük ama ondan fazlasıdeğil. Hepsibenimle yakından ilgilendi ama hiçbiri müşterim olmak isteme-di. Bu da benişaşı

rttı. Araplar sekse çok düşkündür ama doğrusu ya, çok iyi para öderler. Yasadışı bir olaya karışmış olabileceğinimi düşünüyorsunuz?" diye sordu Rosalie.

"Bir olasılık," dedi Willow.

"Öyle bir izlenime hiç kapılmadım, hayatım. Eğer kötü adam-larla birlikte oynuyorsa, ben hiçbirşey göremedim. Sana yardımetmek isterdim, sevgilim, ama söyleyebileceğim bir şey yok."

Dedektif Willow, genç kadının samimi olduğunu düşündüama sonra konu gerçekleri gizlemeye geldiğ inde, Mata Hari'ninde bir fahişe olduğunu hatırladı.

"Şey, pekâlâ, geldiğiniz için teşekkür ederim. Eğer aklınıza bir şey, herhangi bir şey gelirse, lütfen beni arayın."

"Ararım, yakışıklım." Rosalie ayağa kalktı ve gülümseyerek kapıdan çıktı. Şu Dedektif Willow tatlı bir adamdı. Kendisinepara ödeyebilecek durumda olmamasıçok kötüydü.

Bert Willow bilgisayarının başına döndü ve bağlantı raporunu yazmaya başladı. Bayan Parker gerçekten de tatlı bir hanımdı;eğitimliydi ve çok güzeldi. Bu büyük ölçüde işinin gerektirdiği bir öğrenimdi ama belki de kısmen gerçekti. Eğer öyleyse, ki-şiliği tamamen yok olmadan önce başka bir kariyer yolu seçse daha iyi olurdu. Willow romantik bir adamdıve bu özelliği birgün sonunu getirebilirdi. Ama Rosalie'nin muhtemelen yaptığı-nın aksine, Willow'un mesleği adına kendini değiştirmeye niyetiyoktu. On beş dakika sonra, raporu e-postayla Thames House'a gönderdi ve bir kopyasını Sali dosyası için yazıcıdan çıkardı. Dosya muhtemelen Merkezi Kayıtlar'a gidecek ve bir daha da davaya dönülmeyecekti.

"Sana söylemiştim," dedi Jack, mesai arkadaşına.

"Eh, o zaman kendini tebrik edebilirsin," dedi Wills. "Hikâye ne? Yoksa dosyayıaçıp kendim mi bakmam gerekiyor?"

"Uda bin Sali, sokağın ortasında kalp krizi geçirerek ölmüş. Peşindeki Gizli Servis ajanı, adamın olduğu yere yığılıp kalması dışında sıra dışı bir şey görmemiş. Uda artık kötü adamlara paraaktaramayacak."

"Bu konuda neler hissediyorsun?" diye sordu Wills.

"Hoşuma gitti, Tony. Yanlış yerde yanlış adamlarla oyun oy-nadı. Hikâyenin sonu," dedi genç Ryan, soğuk bir tavırla.Nasıl yaptıklarını merak ediyorum,diye düşündü. "Sence bu konudabizimkiler ona yardım etmiş midir?"

"Bu bizim bölümümüzün konusu değil. Bizim işimiz başka-larına bilgi sağlamak. Bu bilgilerle ne yaptıkları bizi ilgilendir-mez."

"Başüstüne, efendim." Böylesine hızlı bir başlangıçtan sonra, günün geri kalanıyine sıkıcı geçecek gibi görünüyordu.

****

Muhammet haberi bilgisayarından aldı; daha doğrusu, cep telefonu numarasını ezberlediği Ayman Ghailani adında biriyle görüşmesi için şifreli bir mesaj bırakılmıştı. Bunun için dışarı çıkması gerekmişti.

Otel telefonlarını kullanırken dikkatli olma-lıydı. Dışarı çıktığında, yakındaki bir parka gitti, bir banka otur-du ve eline bir kalemle bloknot aldı.

"Ayman, ben Muhammet. Yeni bir şey var mı?"

"Uda öldü," dedi adam, heyecanlıbir tavırla.

"Neler oldu?" diye sordu Muhammet.

"Emin değiliz. Ofisinin yakınlarında sokağın ortasında yığılıp kaldıve en yakm hastaneye götürüldü. Orada öldü," diye cevapverdi adam.

"Tutuklanmadı ve Yahudiler tarafından öldürülmedi yani, öyle mi?"

"Hayır. Bu konuda herhangi bir rapor yok."

"Yani doğal bir ölüm müydü?"

"Öyle görünüyor."

Acaba ölmeden önce parayıgönderdi mi?diye merak etti Muhammet. "Anlıyorum..." Elbette anlamıyordu ama bir şeylersöylemesi gerektiğini hissetmişti. "Yani herhangi bir saldırıdanşüphelenmemiz gerekmiyor, ha?"

"Bu kez değil, hayır. Ama adamlarımızdan biri öldüğünde, insan daima..."

"Evet, biliyorum, Ayman. İnsan daima şüpheleniyor. Babası biliyor mu?"

"Ben de ondan öğrendim zaten."

Babası muhtemelen o serseriden kurtulduğu için sevinmiştir,diye düşündü Muhammet. "Ölümünü bildirmemiz gereken kim-se var mı?"

"Ahmed Muhammet Hamid Ali, Londra'da yaşıyor. Belki bir avukat..."

"İyi fikir. Yapılmasını sağla." Muhammet duraksadı. "Emir'e söylendi mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Onu da hallet." Bu küçük bir meseleydi ama öyle olsa bile, herşeyi bilmesi gerekiyordu.

"Yaparım," dedi Ayman.

"Güzel. O halde hepsi bu kadar." Muhammet cep telefonunu kapadı.

Viyana'ya geri dönmüştü. Bu şehri seviyordu. Her şey-den önce, bir defasında burada Yahudiler'i katletmişlerdi ve Viyanalılar'm bu konuda hiç üzgün olmadığını görebiliyordu.İkincisi, parası olan bir adam için güzel bir yerdi. İyi hizmet ve-ren insanları çalıştıran güzel restoranları vardı. Eski imparatorluk şehrinin kültürel tarihi çok zengindi. Muhammet sık sık şehirde turist gibi dolaşırdı, çünkü birçok defa, işi için

hiçbir anlam ta-şımayan şeylere bakarken aklına güzel fikirler geldiğini görmüş-tü. Belki bugün bir sanat müzesine giderdi.Şimdilik angaryalarıAyman'a bırakacaktı. Uda'nın ölüm nedeniyle ilgili olarak Lond-ralı bir avukat kullanılabilirdi ve bol para karşılığında, adam on-lara tuhaf bulduğu her şeyi bildirirdi. Ama bazen insanlar öylece oluverirdi işte. Bu Allah'ın karar verdiği, insanlar tarafından aslaanlaşılamayan ve asla tahmin edilemeyecek bir şeydi.

357

***

Belki de o kadar sıkıcı değildi. Ulusal Güvenlik Servisi öğle yemeğinden sonra yeni mesajlar geçmişti. Jack kafasında bir he-sap yaptıve okyanusun diğer tarafında akşam olduğu sonucunavardı. İtalyan federal polisinin elektronik uzmanları bazı telefon-larıdinlemişlerdi. Görüşmelerin raporları Roma'daki Birleşik Devletler Büyükelçiliği'ne gönderilmiş, oradan uydu aracılığıy-la doğruca Fort Belvoir'a yönlendirilmişti. Muhammet adındabiri, Ayman adında birini aramıştı;' konuşma sırasında "Uda binSali"nin ölümünden söz edilmiş, bu da çeşitli yerlerde sinyal is-tihbaratıanalistleri için bilgisayarların minik alarmlarını hareke-te geçirmişti.

"'Emir'e söylendi mi?' Emir de kim ki?" diye sordu Jack.

"Bu bir soylunun unvanı; dük ya da lord gibi," diye cevap verdi Wills. "İçeriği ne?"

"İşte. Burada." Jack yazıcı çıktısını uzattı.

"İlginç görünüyor." Wills döndü ve bilgisayarına EMİR diye yazarak arama motorunu çalıştırdı ama sadece bir referans bu-labildi. "Buna göre, yaklaşık bir yıl önce dinlenen bir görüşmesırasında ortaya çıkan bir isim ya da unvan. Bağlam belirsiz veo zamandan beri de önemli birşeye rastlanmamış. Servis muhte-melen organizasyon içindeki orta seviyeli biri olabileceğini dü-şünüyor."

"Bu bağlamda, bana çok daha büyük biri gibi göründü," dedi Jack.

"Haklı olabilirsin," dedi Tony. "Bu adamların birçoğunu daha tanımıyoruz bile. Langley muhtemelen üst düzey birilerine bun-dan söz edecektir. Ben öyle yapacağım," diye bitirdi.

"Personel dahilinde Arapça bilen kimse var mı?"

"Dili konuşan iki kişi var - Monterey okulundan - ama kültür üzerinde uzman olan kimse yok."

"Bence bir bakmaya değer."

"O zaman yaz ve ne düşüneceklerine bir bakalım. Langley'debir sürü zihin okuyucu var ve bazıları bu işte gerçekten iyi."

"Muhammet, bu işte olduğunu bildiğimiz en üst düzey adam.

358

Burada ise kendisinden daha üst düzeyde olan birinden söz edi-yor. Araştırmamız gereken bir şey," dedi Jack, sahip olduğu tümgücü yansıtarak.

Kendi adına, Wills mesai arkadaşının haklı olduğunu bili-yordu. Farkında olmadan, istihbarat işindeki en

büyük sorunu da tanımlamıştı. Çok fazla veri ve onları incelemek için çok az zaman. En iyi numara, Ulusal Güvenlik Servisi'nden CIA'e ve CIA'den Ulusal Güvenlik Servisi'ne ricalar göndererek yardımistemek olabilirdi. Ama bunu yaparken dikkatli olmalarıgereki-yordu. Veri talebi günde bir milyon kez oluyordu ve bu yoğunlukyüzünden asla kontrol edilmiyorlardı; iletişim hattı güvenliydi,öyle değil mi? Ama analistlerin zaman harcamasını istemek biri-nin telefonla aramasına neden olabilir, bu da bir telefon numarasıve telefona cevap verecek birini gerektirirdi. Bunun sonucunda doğacak bir sızıntıyı bir diğer izlerdi ve Kampüs'ün sızıntılara tahammülü yoktu. Dolayısıyla, bu tür ricalar en tepeden geçi-yordu. Belki yılda sadece iki kez. Kampüs, istihbarat dünyasınınvücudunda yaşayan bir parazitti. Böyle yaratıklar asla konuşmakiçin ağızlarını açamaz, sadece kan emmekle uğraşabilirlerdi.

"Fikrini yazılı olarak Rick Bell'e ilet; o da Senatör'e aktarır," dedi Wills.

"Harika," diye homurdandı Jack. Henüz sabırlı olmayı öğrene-memişti. Dahası, bürokrasiler hakkında da bir şey öğrenememiş-ti. Kampüs'te bile bürokrasi vardı. İşin komik tarafı, Langley'deorta seviyede bir analist olsa, telefonu açar, bir numara çevirir ve uzman görüşü almak için gereken kişiyle konuşurdu. Ama burasıLangley değildi. CIA bilgi edinip kullanmakta çok başarılıydı. Jack ricasını ve nedenini yazarken, nasıl bir sonuç alacağını me-rak ediyordu.

Emir haberi sakin karşıladı. Uda yararlı bir araç olmuştu ama çok önemli biri değildi. Operasyonları için daha bir sürü para kaynağıvardı. Kendi ırkına göre uzun boylu, Semitik burunlu veesmer tenli bir adamdı; yakışıklı sayılmazdı. Seçkin ve zengin

bir aileden geliyordu ama aile servetinin çoğunu ağabeyleri - do-kuz taneydi - kontrol ediyordu. Riyad'daki evi geniş ve rahattıama bir saray değildi. Oraları, sayısız prenslerinin her biri ülke-nin kralıymış ve Kutsal Yerler'in koruyucusuymuş gibi ortalıktaçalımla dolaşan Kraliyet Ailesi'ne bırakmıştı. Üyelerini iyi tanı-dığıKraliyet Ailesi, kendisinin sadece aşağıladığı insanlardı amaduygularını ruhunun derinliklerine gömmüştü.

Gençlik yıllarında kendini daha fazla dışarı vururdu. Vaazlarıkendi başını derde sokan ama kalabalık bir takipçi grubu oluş-turan son derece tutucu bir imamın etkisinde kalarak, ergenlikçağlarının başlarında İslam inancına yönelmişti. Emir birçok-ları arasında en akıllısı olduğunu biliyordu. O da aklından ge-çeni söylerdi ve bunun sonucu olarak, eğitimi için İngiltere'yegönderilmişti - aslında bunu kendisini ülkeden göndermek içinyapmışlardı - ama İngiltere'deyken, dünyadaki yöntemleri öğ-renmesinin yanı sıra, kendisine tamamen yabancı gelen bir şey-le karşılaşmıştı: Konuşma ve kendini ifade etme özgürlüğü! Londra'da özellikle Hyde Park Köşesi bu konuda çok elverişliy-di. Bir asırdan uzun bir süredir gelenek haline gelmiş bir şekilde,insanlar buraya gelip düşüncelerini istedikleri gibi halka söyler-lerdi ve her nedense, en sorunlu görüşler bile burada güvenli birşekilde ifade edilirken, belki de havaya savrulup gittiklerinden olsa gerek, kimse umursamazdı. Amerika'da olsa, muhtemelen radikal basınla bunu yaparlardı. Ama kendisini Mars'tan gelmişbir uzay gemisi görmüş kadar etkileyen ve şaşırtan şey, insan-ların hükümeti en ağır şekillerde eleştirebilmesiydi. Dünyanın son mutlak monarşilerinden birinde yetişmişti. Orada ülkenin tüm toprakları krala aitti ve tahtta oturan kişinin söylediği her şey kanundu. Bu kanunlar adildi - en azından tutarlıydı - ama gerçekten de son derece katıydı. Ama sorun, herkesin Kuran'ınsöyledikleri konusunda fikir birliğine varamaması, dolayısıylaŞeriat'ın nasıl uygulanması gerektiği konusunda hemfikir olama-masıydı. İslam dininin bir papası yoktu; diğer bir deyişle, diğer dinlerde olduğu gibi felsefi bir hiyerarşisi bulunmuyordu. Do-layısıyla, uygulamalarla ilgili bir standarttan söz edilemiyordu. Şiiler ve Sünniler sık sık - hayır, daima - birbirlerinin gırtlağına

sarılıyordu ve Sünni Müslümanlar arasında gerçekten çok katı bir inanç sistemi izleniyordu. Ama Emir için, İslam dininin bu enbüyük zayıflığı, en işe yarar özellik demekti. Yapması gerekentekşey, birkaç Müslüman'ıbelli bir inanç sistemine döndürmektive bu da aslında çok kolaydı, çünkü onlardan her tarafta vardı. Kendilerini neredeyse reklam yapar gibi belli ediyorlardı. Üs-telik çoğu Avrupa ya da Amerika'da eğitim görmüş insanlardı. Orada geçirdikleri yıllar içinde yabancı ortam yüzünden kendi kimliklerini yaşayabilecekleri bir atmosfer yaratmak adına biraraya geliyor, birçoğunu devrimci fikirlere sürükleyen kemikleş-miş bir grup oluşturuyorlardı. Bu özellikle işe yarıyordu, çünküyıllar boyunca düşmanın kültür yapısını öğrenerek zayıf nokta-larını keşfediyorlardı. Kısacası, bu insanlar için dini dönüşüm sistemi kendiliğinden oluşmuş durumdaydı ve sadece kullanıl-mayı bekliyordu. Geri kalan tek şey, nefretlerini yöneltecekleribir düşman göstermekti - gençlik yıllarında onları dışlayan ve yalnızlığa mahkum eden insanlar - ve kendi yarattıkları düşman-lara nasıl tek tek - ya da gruplar halinde - zarar vereceklerini öğretmekti. Bu insanların drama anlayışları çok güçlüydü ama gerçeklik anlayışları son derece kıttı.

Bütün bunların sonucunda, ortaklarının kendisine verdiğiisimle Emir, küresel İslam hareketinin mutlak lideri, yeni Mehdiolacaktı. Din içindeki çatışmaları - örneğin Şiiler ve Sünniler gibi- zamanıgeldiğinde bir fetva yayınlayarak ortadan kaldıracak yada dini bir hoşgörü kararını benimsetecekti; bunu düşmanları bile hayranlıkla karşılayacaktı. Sonuçta kendi içlerindeki çatışmalarısona erdiren yüzden fazla Hıristiyan mezhebi yok muydu? İlerle-yen yıllarda Yahudiler'e karşı bile hoşgörü gösterebilirdi; ama buancak mutlak gücü eline aldığı, Mekke yakınlarında yaptıracağı mütevazı bir saraya yerleştiği zaman olabilirdi. Bir din hareketi-nin lideri için, tevazu önemli ve yararlıbir erdemdi.

Ama bu, başarmak istediği şeylerin en uç noktasıydı. Zaman ve sabır gerektirecekti; üstelik başarısının pek garanti olduğu da söylenemezdi. Her biri kendine göre akıllı olan ve güçlü fikirler üreten fanatiklere güvenmek zorunda olmasıtalihsizlikti. Bu türinsanlar zaman içinde ona karşıdönebilir ve kalabalıklara kendi

dini görüşlerini benimsetmeye çalışabilirlerdi. Hz. MuhammetPeygamber gibi gerçek fanatikler olabilirlerdi ama Allah adınıkutsasın, Hz. Muhammet, gelmiş geçmiş en onurlu insandı vepagan putperestlere karşıetkili ve onurlu bir şekilde savaşmıştı; Emir'in kendisi ise sadece müminler arasında bir savaş veriyor-du. Peki kendisi de onurlu bir adam mıydı? Bu zor bir soruydu.Ama İslam'ın dünyaya yayılması gerekmiyor muydu? Allah,müminlerinin yedinci yüzyıla sıkışıp kalmasını mı tercih ederdi? Kesinlikle hayır. Bir zamanlar İslam dini alimlerin, dini ilerleme-lerin ve öğrenimin merkezi olmuştu; ama sonrasında ne yazık kiyolunu kaybetmiş ve Batılı kafirler tarafından bastırılmıştı. Emir, Kutsal Kuran'a ve iman öğretilerine inanıyordu ama etrafını sarandünyaya karşıda kör değildi. İnsan varlığının gerçeklerine karşı da. Gücü olanlar, güçlerini kıskançlıkla koruyorlardı ve güç ken-di başına bir uyuşturucu olduğundan, dinin bununla hiçbir ilgisiyoktu. İnsanlar ilerlemek istiyorlarsa, izleyecekleri bir şeye - ter-cihenbirine- ihtiyaçlarıvardı. Avrupalılar'ın ve Amerikalılar'ınanladığıanlamıyla özgürlük, fazlasıyla kaotikti; bunu da Hyde Park Köşesi'nde öğrenmişti Emir. Bir düzen olmak zorundaydı. İşte kendisi, bu düzeni sağlayabilecek olan adamdı.

Uda bin Şali öldüyse,diye düşündü, meyve suyunu yudum-larken,*Uda için büyük bir talihsizlik olabilir ama Organizasyon için çok küçük bir rahatsız*lık.Organizasyon'un en büyük avanta-jı, büyük bir para denizine değil, çok sayıda büyük para göllerinesahip olmasıydı. Portakal suyu masadan yere damlamıştı ama neyse ki halının üzerinde leke bırakmamıştı.

"Ahmed, bu kötü haber ama bizim için büyük bir önemi yok," dedi Emir. "Herhangi bir eylemde bulunulmayacak."

"Nasıl isterseniz," dedi Ahmed Musa Matwalli, saygılı bir ta-vırla. Telefonu kapadı. Klonlanmış bir

telefondu. Tek bir amaçiçin bir sokak hırsızından satın alınmıştı ve işi bittikten sonra Ti-ber Nehri'ne atı labilirdi. Organizasyon'un büyük kumandanıyla- kimliği sadece en sadık müminler arasından birkaç kişi tarafın-dan biliniyordu - konuşmak için standart bir güvenlik önlemiydi.Daha yüksek seviyelerde güvenlik çok sıkıydı. Çeşitli istihbarat servislerinin kılavuzlarını incelemişlerdi. En iyisi, eski bir KGB

subayından alman olmuştu. Söylendiğine göre, adam kılavuzu sattıktan kısa süre sonra ölmüştü. Kuralları son derece basit ve netti; kılavuzun talimatlarından bir derece bile uzaklaşmamış-lardı. Diğerleri dikkatsiz davranmış ve aptallıklarının bedelini ödemişlerdi. Eski Sovyetler Birliği bir zamanlar nefret edilen birdü şmandıama insanları asla aptal değildi. Sadece inançsızdılar.BüyükŞeytan Amerika, o ulusu daha doğ madan yok ederek dün-yaya büyük bir iyilik yapmıştı. Elbette ki bunu iyilik olsun diyedeğil, kendi amaçlarına uygun olduğu için yapmışlardı ama bu dasonuçta Allah'ın emriyle olmuştu, çünkü müminleri de koruyanbirşeydi. Sonuçta, kim Allah'ın Kendisi'nden daha iyi komplo kurabilirdi ki?

19

BİRA VE CİNAYET

Münih'e uçuş son derece rahat olmuştu. Almanya'da pasa-port işlemleri resmi ama hızlıydı ve bir Mercedes taksiyle HotelBayerischer'e gelmişlerdi.

Sıradaki hedefleri, Anas Ali Atef adında biriydi. Rapora göre Mısırlı bir inşaat mühendisiydi ama mesleğini yapmıyordu. 1.80m. boylarında, 70-80 kilo, sakalsız ve bıyıksız bir adam-dı. Siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü, yakın dövüşte ve silah kullanmada becerikliydi. Düşman adına çalışan bir kurye ol-duğu düşünülüyordu ve aynı zamanda yeni adamlar bulmak daonun işiydi; bulduğu adamlardan birinin Des Moines, Iowa'da vurulmuş olduğu şüphesizdi. Dizüstü bilgisayarlarında adamınbir fotoğrafı ve adresi vardı. Savaş gemisi grisine boyanmış bir Audi TT kullanıyordu. Plaka numarasını bile almışlardı. Sorun: Trudl Heinz adında bir Alman kadınla birlikte yaşıyordu ve güyaonu seviyordu. Kadının da bir fotoğrafı vardı. Victoria's Secretmodeli sayılmazdı ama çirkin bir kadın da değildi; mavi gözlü,1.60m. boylarında, ince yapılı bir kumraldı. Şirin bir gülümse-mesi vardı. Dominic, kadının erkek seçimindeki başarısızlığına üzülmüştü ama bu onun sorunu değildi sonuçta.

Anas, düzenli olarak namaz için Münih'te bulunan az sayıda-

ki camilerden birine, oturduğu binadan birkaç blok ötedeki bir camiye gidiyordu. İkizler otele yerleştikten ve kıyafetlerini de-ğiştirdikten sonra, bir taksiye binerek söz konusu yere gittiler ve civarıgözlemlemek için dışarıda masaları olan güzel bir restoranbuldular.

"Bütün Avrupalılar kaldırımlarda mı oturup yemek yiyor?" diye merak etti Brian.

"Muhtemelen hayvanat bahçesine gitmekten daha kolay geli-yordur," diye cevap verdi Dominic.

Beyaz badanalı apartman dört katlıydı ve tuhaf bir şekilde ambara benzeyen ama üstü düz olan bir çatısı vardı. Temizliği dikkat çekiyordu ama etrafa bakıldığında, Almanya'da her şeyin bir Mayo Clinic ameliyathanesi kadar temiz olmasınormalmiş gibi görünüyordu. Yine de, temizlik elbette ki eleştirilecek bir şey olamazdı. Buradaki arabalar bile Amerika'dakiler kadar kirli değildi.

"Was darfes sein?"diye sordu garson, masalarına gelerek.

"Zwei Dunkelbieren, bitte,"diye cevap verdi Dominic, lise-den kalma Almanca bilgisinin yaklaşık üçte birini kullanarak. Geri kalanın çoğu*Herrnzimmer'i* bulmakla ilgiliydi ve bu her dilde bilinmesinde yarar olan bir kelimeydi.

"Amerikalı mısınız?" diye devam etti garson.

"Aksanım o kadar mı kötü?" diye sordu Dominic, hafifçe gü-lümseyerek.

"Konuşmanız Bavyeralı'ya benzemiyor ve giysileriniz de Amerikan tarzıgibi," diye açıkladı garson, sanki gökyüzü mavidermiş gibi doğal bir tavırla.

"Pekâlâ, o halde iki bardak siyah bira, lütfen, bayım."

"İki Kulmbacher,*sofort"* dedi adam ve restoranın içine doğruyürüdü.

"Sanırım küçük bir ders aldık, Enzo," dedi Brian.

"İlk fırsatta yerli giysiler alalım. Herkesin gözleri var," diye onayladıDominic. "Aç mısın?"

"Bir şeyler yiyebilirim."

"Bakalım İngilizce mönüleri var mıymış?"

"Şu dostumuzun kullandığı cami olmalı, yolun aşağısında, gördün mü?" dedi Brian, başıyla işaret ederek.

"Yani sence bu yöne mi yürüyecek...?"

"Öyle görünüyor."

"Ve bunun saati de belli değil, değil mi?"

"Bize 'nasıl'ını söylemiyorlar, sadece 'ne'yi söylüyorlar; ba-zen de 'neden'i," diya hatırlattı Brian.

"Güzel," dedi Enzo, biralar geldiğinde. Garson sorabilecekle-ri kadar akıllı bir adama benziyordu. "Danke.İngilizce bir mö-nünüz var mı?"

"Elbette, efendim." Ve adam büyü yaparmışgibi önlüğününcebinden İngilizce bir mönü çıkardı.

"Teşekkürler, bayım."

"Garson Üniversitesi'ne gitmiş olmalı," dedi Brian, adamuzaklaştıktan sonra. "Ama bir de İtalya'yı gör. O adamlar sanat-çı. Floransa'ya gittiğimde, adamın birinin zihnimi okuduğunusanmıştım. Muhtemelen garsonluk üzerine doktora yapmış."

"Binanın içinde otopark yok. Muhtemelen arabasını arkaya bırakıyor," dedi Dominic, konuya dönerek.

"Audi TT iyi bir araba mı, Enzo?"

"Bir Alman arabası. Burada güzel makineler yaparlar, Aldo. Audi sonuçta Mercedes'e denk olamaz ama Yugo da değil.*Mo-tor Trend'in* dışında bir Audi TT gördüğümü sanmıyorum. Amaneye benzediklerini biliyorum. Yuvarlak hatlı, küçük ve çok hız-lı. Üstelik Almanya'da güzel otobanlar vardır. Dediklerine göre, o yollarda araba kullanmak Indy 500'e katılmak gibiymiş. BirAlman'ın yavaş bir araba kullandığını hiç görmedim zaten."

"Mantıklı." Brian mönüyü taradı. Yemeklerin isimleri elbette ki Almanca idi ama İngilizce "altyazıları" vardı. Ama İngilizceyazılar Amerikalılar'dan çok İngilizler için gibi görünüyordu. Burada hâlâ NATO üssü vardı ama herhalde Almanlar'ı artık Ruslar yerine Fransızlar'dan koruyorlardı; Dominic bu düşün-ceye güldü. Ama tarihe bakılırsa, Almanlar'm pek yardıma da ihtiyaçları yoktu.

"Ne almak istersiniz,*mein Herrnl"* diye sordu garson, Scottie tarafından ışınlanmış gibi masanın yanında aniden belirerek.

"Öncelikle, adınız ne?" diye sordu Dominic.

"Emil.*Ich heisse Emil."*

"Teşekkürler. Ben*sauerbraten* ve patates salatasıalacağım."

Sıra Brian'a geldi. "Ben de*bratwurst* alacağım. Bir soru so-rabilir miyim?"

"Elbette," dedi Emil.

"Şu caddenin aşağısındaki bina cami mi?" diye sordu Brian, işaret ederek.

"Evet, cami."

"Bu biraz sıra dışı değil mi?" diye sordu Brian.

"Almanya'da çalışan çok sayıda Türk var ve neredeyse hepsi Müslüman. Ne bira içerler ne de sauerbratenyerler. Biz Alman-lar ile pek anlaşamazlar ama bu konuda yapabileceğimiz bir şeyyok." Garson tiksintisini gösteren bir tavırla omuz silkti.

"Teşekkürler, Emil," dedi Brian ve Emil hemen içeri döndü.

"Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Dominic.

"Onları pek sevmiyorlar ama bu konuda ne yapacaklarını da bilmiyorlar. Sonuçta bizim gibi onların sistemi de demokrasi ve bu yüzden onlara karşıkibar davranmak zorundalar. Ortalama Almanlar, Türk işçilere karşı o kadar da nazik değiller ama bü-yük olaylar olmuyor. Bildiğim kadarıyla sadece bar ya da sokakkavgaları. Sanırım Türkler sonunda bira içmeyi öğrenmişler."

"Bunu nereden öğrendin?" diye sordu Dominic, şaşkınlıkla.

"Afganistan'da bir Alman birliği vardı. Kamplarımız birbirine komşuydu ve oradaki subaylardan bazı larıyla konuşmuştum."

"Nasıllar?"

"Sonuçta Almanlar ve benim konuştuklarım profesyoneladamlardı, erler değil. Bence oldukça iyilerdi," dedi Brian. "Birkeşif grubuydu. Fiziksel eğitimleri bizimki kadar zorlu, dağlarıçok iyi biliyorlar ve esaslar konusunda çok iyi çalıştırılmışlar.Astsubaylar sık sık geliyorlardı ve birbirimizle şapka ve rozet de-ğiş tokuş ediyorduk. Yanlarında bira da getirdikleri için adamla-rım onları çok seviyordu. Biliyor musun, biraları muhteşemdi."

"İngiltere'deki gibi. Bira Avrupa'da bir din gibi ve herkes ki-liseye gidiyor."

Emil yemeklerle birlikte geri döndü ve ikizler Almanlar'ınyemeklerinin de çok güzel olduğunu anladılar. Ama bir yandanbinayıgözetim altında tutmaktan da geri kalmıyorlardı.

"Bu patates salatası dinamit gibi, Aldo," dedi Dominic, lok-malar arasında. "Hiç böyle bir şey yememiştim. Bol bol sirke ve şeker; damakta dağılıyor."

"İyi yemeklerin hepsi İtalyan değil, Enzo."

"Eve döndüğümüzde, bir Alman restoranı bulmaya çalışaca-ğım."

"Anlaşıldı. Hey, Enzo, bak!"

Ama gördükleri kişi hedefleri değildi; sevgilisi Trudl Heinzidi. Bilgisayarlarındaki fotoğraftaki gibi görünüyordu ve o sıra-da binadan dışarı çıkıyordu. Bir film yıldızı olmasa da, sonuçta erkekleri kendisine baktıracak kadar güzeldi. Görünüşüne bakı-lırsa saçları bir zamanlar sarıydı ve ergenlik çağında koyulaşmış olmalıydı. Güzel bacakları vardı. Bir teröristle birlikte olması ne kadar üzücüydü. Belki kadını gizli kimliğini güçlendirmek ama-cıyla yanında tutuyordu ve bunun yan getirileri olduğu da şüphe-sizdi; platonik bir hayat sürmedikleri sürece tabii ki ama bu da pek olasıgörünmüyordu. İkizler adamın TrudPa nasıl davrandı-ğını merak ettiler ama bunu kadının sokakta yürüyüşüne bakarakkestirmek mümkün değ ildi. Kadın caddenin diğer ucuna doğruyürüdü ama caminin önünden yürüyüp gitti. Demekşu anda ora-ya gitmiyordu.

"Düşünüyorum... eğer adam kiliseye gidiyorsa, dışarı çıkar-ken onu vurabiliriz. Etrafta çok fazla insan olur, biliyorsun," dedi Brian.

"Kötü bir fikir değil. Bu adamın dinine ne kadar bağlı olduğu-nu ve kalabalığın boyutlarını bugün öğleden sonra göreceğiz."

"Öyle görünüyor, dedi Brian. "Önce yemeğimizi bitirelim vegidip daha uygun kıyafetler giyelim."

Dominic başıyla onayladı ve saatine baktı: 14:00. Amerika'da sabah sekiz olmalıydı. Londra ile Münih arasındaki zaman farkı ise sadece bir saatti, dolayısıyla biyolojik saatlerinde bir sorunyaşamamışlardı.

Jack her zamankinden daha erken geldi. Avrupa'daki operas-

yonun nasıl gittiğini ve bu sabahki mesaj trafiğinden neler çıka-cağını merak ediyordu.

Oldukça sıradandı. Sadece Sali'nin ölümüyle ilgili fazladan birkaç mesaj vardı. MI5, adamın ölümünü Langley'e kalp kriziolarak bildirmişti ve muhtemelen ölümcül bir ritim bozukluğun-dan kaynaklandığı düşünülüyordu. Resmi otopsi sonuçları aynı görüşü destekliyordu ve cesedi ailesini temsil eden bir avukatateslim edilmişti. Onu Suudi Arabistan'a götürmek için hazırlıklar yapılıyordu. Oturduğu ev Londralı ajanlar tarafından incelenmiş-ti ama ilginç birşey bulunamamıştı. Ofisindeki bilgisayar ince-lenmiş, hard diski kopyalanmıştı ve şimdi tüm bulgular tek tekinceleniyordu ama yine,şimdiye dek işe yarar bir şey çı kmamış-tı. Jack, bir bilgisayarın hafızasından silinmiş verilerin geri alın-masının teknik olarak mümkün olduğunu biliyordu ama teorikolarak, altında ne olduğunu görmek için Giza piramitleri de taştaş ayrılıp yıkılabilirdi. Eğer Şali dosyalarını sadece kendi bildiğiyerlere gömecek ya da anahtarını sadece kendisinin bildiği bir şifreyle kilitleyecek kadar akıllıysa, iş oldukça zordu. Acaba o kadar akıllı olabilir miydi? Muhtemelen hayır ama gerçeği bil-mek için araştırmaktan başka çare yoktu ve bu insanların bu ka-dar araştırma yapmasının nedeni de buydu. Ama sadece gizlen-miş verileri bulmak Sali'nin bir oyuncu olduğ unu göstermezdi. Ama bir şey kesindi: Sali'nin kendi beyninde ölüme götürdüğü şeylerin bilinmesi asla mümkün değildi.

"Hey, Jack," dedi Wills, içeri girerken.

"Günaydın, Tony."

"Hevesli olmak ne güzel. Ölen dostumuzla ilgili neler bul-muşlar?"

"Fazla bir şey değil. Muhtemelen bugün öğleden sonra onu evine postalıyorlar ve patologlar da kalp krizi geçirdiği sonucunavarmışlar. Yani adamlarımız temiz."

"İslam dinine göre cesedin hemen gömülmesini gerektiriyor ve isimsiz mezarlar kullanıyorlar. Eğer biri ölmüşse, her şeyi git-miş demektir. Daha sonrasında uyuşturucu ya da ilaç bulunması için otopsi yapılması için mezardan çıkarılmasına izin vermez-ler."

"Yani biz bunu mu yaptık? Ne kullandık?" diye sordu Jack.

"Jack, bu zamansız ölümle bir ilgimiz olup olmadığını bilmi-yorum ve bilmek de istemiyorum. Bulmaya niyetim de yok. Sen de niyetlenme, tamam mı?"

"Tony, nasıl bu işin içinde olup da hiçbir şeyi merak etmez-sin?" diye üsteledi Jack.

"Neyi bilmemen ve belli konularda fikir yürütmemen gerekti-ğini zaman içinde öğrenirsin," diye açıkladı Wills.

"Hı-hım," dedi Jack, tereddütlü bir tavırla.*Tabii. Ama böyle şeyler için fazla gencim, değil mi?* Tony yaptığışte iyiydi amakapalıbir kutunun içinde yaşıyordu. Şimdi Sali de öyleydi ve kapalı bir kutunun içinde yaşamak kesinlikle iyi değildi.Ayrı-ca, onun defterini düren biziz.Ama tam olarak nasıl olduğunu bilmiyordu. Böyle bir görevin başarılması için ne tür ilaçlar yada kimyasallar kullanılması gerektiğini annesine sorabilirdi amahayır, bunu yapamazdı. Kesinlikle babasına söylerdi ve babasıkesinlikle Jack'in neden böyle birşeyi bilmek istediğini sorardı;hatta cevabıbile tahmin edebilirdi. Dolayısıyla, hayır, bu söz ko-nusu bile olamazdı. Asla.

Sali'nin ölümüyle ilgili resmi yazışmalar ileri geri akıp du-rurken, Jack Ulusal Güvenlik Servisi ve diğer ilgili kaynaklarınkayıtlarına bakmaya başladı.

O günkü mesaj trafiğinde Emir ile ilgili başka bir şey yok-tu. Dünkü sadece gelip geçmişti ve önceki referanslar da sadeceTony'nin bulup çıkardığıyla sınırlıydı. Aynı şekilde, Fort Mea-de ve Langley'deki daha geniş çaplı kayıtların araştırılmasıylailgili isteği üst kademeler tarafından reddedilmişti; üzücü ama beklenen bir sonuç. Kampüs'ün bile sınırları vardı. Yukarıdaki adamların birinin böyle bir ricayı kimin ilettiğini merak etmesiriskini göze alamadıklarının farkındaydı. Ama her gün bu tür ri-calardan binlercesi gidip geliyordu ve bir tane fazlasıkimsenindikkatini çekmezdi, değil mi? Jack yine de sormamaya karar ver-di. Kariyerinin bu kadar başlarındayken kayığı sallayan kişi ol-mak istemiyordu. Ama bilgisayarına "Emir" kelimesini taraması için emir verdi ve böylece daha sonrasında karşılaşıldığı takdirde özel ricası için daha somut bir kanıtı olacaktı; tabii bir daha sefe-

re olursa. Ama böyle bir unvan hâlâ kafasını kurcalıyordu; CIAbunu "grup içinde birşaka" olarak algı lamış olsa bile, belli bir kişiyi tanımlamak için kullanıldığından Jack emindi, bu yargı,Langley'deki bir üst düzey analistten gelmişti ve adam istihbaratdünyasında çok saygın bir yere sahip olduğundan, söyledikleri fazlasıyla dikkate alınırdı. Kampüs güya CIA'in hatalarını tekrar-lamamaya çalışıyordu ama personeli çok az olduğu ve bilgilerin çoğu CIA'den geldiği için, bu güya etkisiz hale gelmiş servisin görüşlerinden etkilenmemek ellerinde değildi. Jack bunu hiç demantıklı görmüyordu ama Kampüs kurulurken kimse ona danış-mamıştı ve dolayısıyla, üst düzey yetkililerin işlerini bilen adam-lar olduğunu varsaymak zorundaydı. Yine de, Mike Brennan'ın bir defasında dediği gibi, varsayımlar bütün hataların anasıydı.Bu, FBI içinde de yaygın şekilde bilinen bir deyişti. Herkes hata yapardı ve herhangi bir hatanın büyüklüğü, genellikle o hatayıyapan adamın seviyesiyle doğru orantılıydı. Ama bu tür insanlarkendilerine evrensel gerçeğin hatırlatılmasından hoşlanmazdı. Eh, kimse bundan hoşlanmazdı sonuçta.

*****

Yeni giysilerini sıradan bir alışveriş merkezinden aldılar. Ge-nellikle Amerika'da satılan türden giysilerdi ama farklılıklar tekbaşlarına göze çarpmasa da, bir araya geldiklerinde farklı birgörünüş sağlıyorlardı. Giysilere uygun ayakkabılar da aldılar veotelde üzerlerini değiştirdikten sonra sokaklara geri döndüler.

Bir Alman kadın Brian'ı durdurup*Hauptbahnhoffun* yerini bilip bilmediğini sorduğunda, sınavı geçtiklerini anladılar. Brianburada yeni olduğunu İngilizce söyleyince, Alman kadın mahcupbir gülümsemeyle geri çekildi ve başka birine yöneldi.

"Ana tren garını soruyor," diye açıkladı Dominic.

"Neden bir taksiye binmiyor ki?" diye çıkıştı Brian.

"Mükemmel olmayan bir dünyada yaşıyoruz, Aldo, ama şim-di iyi bir Alman gibi görünüyor olmalısın. Eğer başka biri dahasorarsa,*leh bin ein Aüslander* de; 'Ben yabancıyım' anlamına gelir ve seni kurtarır. Sonrasında sana aynı soruyu muhtemelen

New York'ta duyabileceğinden çok daha iyi bir İngilizce ile so-rarlar."

"Hey, bak!" Brian, McDonald's'ın amblemini işaret etti. Bu, Birleşik Devletler Büyükelçiliği'nin çizgili yıldızlı görün-tüsünden daha sıcaktı ama ikisi de burada yemeyi düşünmedi-ler. Yerel yemekler fazlasıyla iyiydi. Hava karardığında HotelBayerischer'e geri döndüler ve yine Alman yemeklerinin tadını çıkardılar.

***

"Eh, Münih'teler ve hedefin oturduğu binayla camiyi bul-dular ama henüz adamıbulamadılar," diye rapor verdi Granger,Hendley'e. "Ama kız arkadaşını izlemeye aldılar."

"Yani işler iyi mi gidiyor?" diye sordu Senatör.

"Şimdilik bir şikayet yok. Şimdiki hedefimiz Alman polisi tarafından aranmıyor. İstihbarat servisleri adamın kim olduğunu biliyor ama henüz onu izlemeye filan almamışlar. Orada yaşa-yan Müslüman halkla bazısorunları olmuş ve bazıları izlemeyealınmış ama bu adam henüz radarda görünmemiş. Langley de konuyu zorlamamış. Zaten Almanya ile ilişkileri şu anda o kadarda iyi değil."

"Bu hem iyi hem de kötü haber mi?"

"Öyle," dedi Granger, başıyla onaylayarak. "Bize çok fazla bilgi veremezler ama peşinde biri olduğu konusunda endişe-lenmemize gerek yok. Almanlar komik insanlar. Eğer burnunubokun içine sokmazsan ve herşeyin düzenli olursa, güvendesin demektir. Ama çizgiyi aşarsan, hayatını ciddi şekilde zorlaştıra-bilirler. Tarihe bakıldığında, polisleri çok iyi ama casusları ber-bat. Ruslar casuslarını içlerine kadar sokmuşlar ve hâlâ da devamediyorlar."

"Kara operasyonlar yapıyorlar mı?"

"Pek sayılmaz. Kültürleri bunun için fazla hukuk düşkünü. Kurallara göre oynayan dürüst insanları yüceltiyorlar ve bu da özel operasyonlarda engelleyici bir etkendir; arada bir denedikle-ri operasyonlar genellikle kötü gitmiş. Bence ortalama bir Almanvatandaşı, vergisini zamanında ve tam olarak ödüyordur."

"Ama bankacıları uluslararası oyunları nasıl oynayacaklarını biliyorlar," diye karşıçıktı Hendley.

"Evet, şey, belki de bunun nedeni, uluslararası bankacıların herhangi bir ülkeye sadık kalmak zorunda olduklarını düşünme-melerinden kaynaklanıyordur," diye cevap verdi Granger.

"Lenin bir defasında bir kapitalistin sadık olduğu ülkenin, bir anlaşma yaparken ayaklarını bastığı yer olduğunu söylemişti.Öyleleri gerçekten var," dedi Hendley. "Ah,şunu gördün mü?"Alt katlardan gelen ve birinin "Emir" ile ilgili araştırma yapılma-sını rica eden yazısını gösterdi.

Operasyon şefi sayfayı taradıktan sonra geri verdi. "Bana çok ilginç gelmedi."

Hendley başıyla onayladı. "Biliyorum. Bu yüzden reddettim. Ama... ama, biliyor musun, içgüdüsünü harekete geçirdi ve soru soracak kadar akıllı."

"Evet, çocuk çok akıllı."

"Öyle. Rick'e onu Wills ile aynıodaya koymasını bu yüzdensöyledim. Tony akıllıdır ama başını pek dışarı uzatmaz. Bu yüz-den, Jack işi öğrenirken, sınırlamalarını da öğrenebilir. Bakalımbuna ne kadar dayanabilecek. Eğer çocuk yanımızda kalırsa, cid-di yerlere gelebilir."

"Yani babasının potansiyeline sahip olduğunu mu düşünüyor-sun?" diye sordu Granger. Baba Jack Ryan, daha büyükşeylerle uğraşmadan önce tam tabiriyle casuslar kralı olmuştu.

"Bence öyle biri olabilir, evet. Herşey bir yana, şu 'Emir'konusu bence onun açısından güzel bir fikir. Düşmanın nasıl ha-reket ettiğini tam olarak bilmiyoruz. Orada bir Danvin süreci sözkonusu, Sam. Kötü adamlar atalarından ders alıyorlar ve onlar-dan daha akıllı oluyorlar. Kendilerini bize gümüş tepside sunma-yacaklar. Hiçbiri kalkıp da televizyon yıldızı olmaya çalışmaya-cak. Egoları için iyi olabilir ama ölümcül bir hata olacağının dafarkındalar. Bir ceylan sürüsü bilerek aslana doğru ilerlemez."

"Doğru," dedi Granger, kendi atalarının Dokuzuncu Süvari Birliği döneminde Kızılderililer ile nasıl boğuştuğunu hatırlaya-rak. Bazışeyler değişmiyordu. "Gerry, sorun şu ki onların orga-

nizasyon modeliyle ilgili yapabileceğimiz tek şey, fikir yürütmek ve fikir yürütmek de bilgi değildir."

"O zaman bana ne düşündüğünü söyle," diye emretti Hend-ley.

"Her şeyin en tepesiyle ilgili önemli bir soru var: Tek bir adam mı, yoksa bir komite mi? Bunu şimdilik bilmiyoruz ve bil-memiz de mümkün değil. Hedeflere gelince: İstediğimiz herkesiöldürebiliriz ama bu çimenleri kesmek gibi. Biz keseriz, onlar büyür, biz keseriz, onlar büyür; sonu yok. Bir yılanı öldürmek istiyorsan, başını kesersin. Tamam, bunu hepimiz biliyoruz. Amabunun için başını bulmamız gerek ve sorun şu kisanalbir baştansöz ediyoruz. O kişi ya da kişiler her kimse, bize çok benziyor-lar, Gerry. Bu yüzden deneme-yanılma yöntemini kullanıyoruz zaten, çünkü ne kadarını sallayabileceğimizi görmek istiyoruz.Langley'de, Meade'de ve burada, bu yüzden bu kadar çok ana-listimiz var."

Hendley iç çekti. "Evet, Sam, biliyorum. Belki birşeyler çı-kar. Ve sabır önemli bir erdemdir. Düşman muhtemelen şu anda eğleniyor, bizi vurmaktan, yüzlerce kadını ve çocuğu öldürmek-ten zevk alıyor..."

"Bunu kimse sevmez, Gerry. Ama Tanrı'nın dünyayı yarat-masıbile yedi gün sürdü, biliyorsun."

"Şimdi de vaiz mi oldun?" diye sordu Hendley, gözlerini kı-sarak.

"Şey, göze göz kısmı bana uyar ama gözü bulmak zaman alır. Sabırlı olmak zorundayız."

"Biliyor musun, Jack Ryan ve ben böyle bir yerin gerekliliği hakkında konuşurken, aslında elimizde yetki olduğu takdirde so-runlarıdaha çabuk çözebileceğimizi sanıyordum."

"Devletin hiç olmadığıkadar hızlı olacağız ama sonuçta bura-da süper kahramanlar çalışmıyor. Bak, işin operasyon kısmı dahayeni başladıve daha ilk vuruşumuzu yaptık. Diğer tarafta gerçekbir sonuç görmeden önce, üç kişiyi daha indirmemiz gerekiyor.Sabır, Gerry."

"Evet, tabii," dedi Hendley. Ama zaman farklılıklarının işi daha da zorlaştırdığını söylemedi.

***

"Biliyor musun, bir şey daha var."

"Nedir o, Jack?" diye sordu Wills.

"Ne tür operasyonlar yapıldığını bilmemiz yararlı olurdu. O zaman verileri daha etkili bir şekilde arayabilirdik."

"Buna 'iş bölümü yapmak' denir."

"Hayır, buna deli saçmalığı denir," dedi Jack. "Eğer takımda olursak, yardım edebiliriz. Eğer bağlamını bilirsen, şimdi anlam-sız görünen şeyler anlam kazanabilir. Tony, bütün bu binanın birbölüm olması gerekiyor, değil mi? Bunu Langley'deki gibi alt bölümlere ayırmanın bir yararı olmaz; yoksa bir şey mi kaçırı-yorum?"

"Ne demek istediğini anlıyorum ama sistem böyle işliyor."

"Pekâlâ, bunu söyleyeceğini biliyordum. Ama bütün yaptığı-mız operasyonlarını kopyalamak olacaksa, CIA'deki bir bozuk-luğu nasıl düzeltebiliriz, söyler misin?" diye üsteledi Jack.

Ve böyle bir soru için tatminkar bir cevap yok, değil mi?diye düşündü Wills. Ayrıca, çok hızlı giden bu çocuğu tatmin etmekhiçbirşekilde mümkün görünmüyordu. Beyaz Saray'da neler öğrenmişti acaba? Ama bir şey kesindi: Orada da bir sürü sorusormuştu. Ve aldığıcevapların hepsini dinlemişti. Ve dahası, hep-sinin üzerinde düşünmüştü.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum, Jack. Ama ben sadece eğitim sorurnlunum, büyük patron değilim."

"Evet, biliyorum. Özür dilerim. Sanırım babamın işleri oldur-ma dürtüsünü almışım; şey, en azından bana öyle görünüyor. Amakendisi her zaman benim gibi düşünmüyor. Belik de sabırsızlıkailevi bir özelliktir." Bu birazşüpheliydi, çünkü annesi bir cer-rahtıve genellikle sorunları kendi zaman dilimiyle çözerdi, yanihemen. Bir bilgisayarın başında otururken kararlı olmak zordu;babasıbu dersi muhtemelen Amerika'nın düşman silahlarının tehdidi altında yaşadığı bir dönemde öğrenmişti. Bu teröristlerbaş ağrıtabilirdi ama Denver'da bir kez denenmiş olmasına rağ-men, Amerika'ya ciddi bir yapısal hasar veremezlerdi. Bu adam-lar vampir yarasalardan çok böcek sürülerine benziyordu...

Ama öldürücü sıtma hastalığı da sivrisineklerden bulaşıyor-du, değil mi?

***

Münih'in güneyindeki Piraeus limanında bir konteynır vinçlegemiden alınarak aşağıda bekleyen bir tıra bırakıldı. Konteynır yerine oturduğunda, Volvo marka tır hareket ederek limandan çıktı. Atina'dan geçip Yunanistan Dağları'nın kuzeyine yönele-cekti. İrsaliyeye göre, mal Viyana'ya gidiyordu; güzel ve uzun otobanlardan hiç durmadan geçecek, Kolombiya'dan gelen kali-teli kahveyi yerine ulaştıracaktı. Ama bütün belgeler tam olduğuve barkod taramalarısorunsuz gerçekleştiği için, limandaki gü-venlik görevlileri konteynırın içine bakmayı düşünmemişlerdi.Sıcak su ve kremayla karıştırılarak kullanılması düşünülmeyen mal içinşimdiden bazıadamlar anlaşma yapıyorlardı. Tam bir tonkokaini belli ölçülerde paketlere bölmek için çok sayıda adam ge-rekmişti ama yakın zamanda aldıkları tek katlı bir depolan vardıve her türlü hazı rlık yapılmıştı. Avrupa Birliği'nin oluşmasındanbu yana sınırlar ortadan kalktığı için, tırlar hiç rahatsız edilmedenbütün Avrupa'ya dağılacaktı. Bu kargoyla, bir iş ortağının sözütutulmuş oluyordu ve psikolojik bir kazanç, parasal bir kazançladengelenmişti. Tırlar gece boyunca ilerlerken, Avrupalılar yatak-larında mışıl mışıl uyuyorlardı; bir sokak satıcısı bulur bulmazyasadışıkargonun alıcıları haline gelecek olanlar bile.

******

Ertesi sabah saat 9:30'da hedefi gördüler, yeni dostlarıEmil'in çalıştığı restorandan yarım blok ötedeki bir başka restoranda tem-belce kahvaltılarını ederlerken, Anas Ali Atef caddede yürüme-ye başladı ve yirmi

kadar Alman ile birlikte kahvaltılarını edenikizlerin beş-altımetre kadar yakınından geçti. Atef izlendiğini fark etmemişti; gözleri ileri doğru bakıyor, herhangi bir eğitimli casusun yapacağı gibi gizlice etrafı taramıyordu. Burada kendinigüvende hissettiği belliydi ve bu da iyi bir şeydi.

"işte adamımız," dedi Brian, çaktırmadan Atef'i işaret ede-rek. Sali'de olduğu gibi, onun da tepesinde kendisini işaretleyen bir lamba yoktu ama fotoğraftaki görüntüsüne mükemmel bir şekilde uyuyordu ve doğru binadan çıkmıştı. Ama tanımdakinin aksine, bıyıklıydı. İyi giyinmişti. Bıyığı ve esmer teni dışında, herkes onu Alman sanabilirdi. Caddenin sonuna geldiğinde dur-du, bir tramvaya bindi ve doğuya doğru yola koyuldu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dominic, kardeşine.

"Bir arkadaşıyla kahvaltı etmek ya da Kafir Batı'nın sonunu getirecek bir komplo planlamak için gidiyor; ne bileyim?"

"Onu takip etmek güzel olurdu ama bir soruşturma yürütmü-yoruz, değil mi? O teröristlerden en azından birini bu adamın bulduğundan eminim. Bok listemizdeki yerini hak etti, Aldo."

"Anlaşıldı," dedi Brian, başıyla onaylayarak. Dönüşümü ta-mamlanmıştı. Anas Ali Atef artık onun için sadece bir yüz, büyü-lü kalemle çizilecek bir kıçtı. Onun dışında, Tanrı'ya kavuşmasıgereken bir adamdı ve O'nun vereceği karar ikizleri hiç ilgilen-dirmiyordu.

"Eğer bu bir Büro operasyonu olsaydı, şu anda evine bir ekip sokmuş olurduk. En azından bilgisayarını incelemek için."

Brian kardeşine baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Önce kiliseye gidip gitmediğine bakacağız. Eğer gidiyorsa,onu kalabalıkta şişlemek hiç zor olmaz."

"Sence işler biraz fazla mı hızlı gidiyor?" diye sordu Brian.

"Otel odamızda oturup biraz keyif çatabiliriz aslında ama bence canımız sıkılır."

"Evet, bence de."

Kahvaltılarını bitirdiler, masaya para bıraktılar ama yüklü bir bahşiş vermediler; aksi takdirde Amerikalı oldukları anlaşılırdı.

***

Tramvay elbette ki arabası kadar rahat değildi ama kesinlikle çok daha rahattı, çünkü bir park yeri bulması gerekmeyecekti.Avrupaşehirleri arabalar düşünülerek planlanmamıştı. Hoş, Ka-hire de öyleydi ve oradaki trafik sıkışıklıkları korkunçtu - bura-

dakinden daha beterdi - ama en azından Almanya'da güvenilir toplu taşıma sistemleri vardı. Trenler muhteşemdi. Rayların ka-litesi, birkaç yıl önce mühendislik eğitimini tamamlamış bir ada-mı etkilemişti; acaba gerçekten birkaç yıl mı olmuştu? Bir ömür gibi geliyordu. Almanlar ilginç insanlardı. Soğuk ve

resmiydiler; ah, bir de diğer ırklara göre çok üstün olduklarını düşünüyorlardıtabii. Araplar'ıaşağılıyorlardı - hoş, Avrupalılar'in çoğu onlariçin aynıydı - ve kapılarını sadece yasaları öyle söylediği için ya-bancılara açıyorlardı; bu yasa, 2. Dünya Savaşı'ndan sonra, yaniyaklaşık altmış yıl önce, Amerikalılar tarafından kabul ettirilmiş-ti. Ama öyle yapmalarıgerektiği için, açıktan açığa şikayet et-meden bunu yapıyorlardı, zira bütün kanunları Tanrı'nın elindengönderilmiş gibi algılıyorlardı. Karşılaştığı en uysal insanlardıama bu uysallığın altında, dünyanın da sert bir şekilde öğrendiğigibi, korkunç birşiddet potansiyeli yatıyordu. Yahudiler'i nasıldoğradıkları hâlâ hatırlanıyordu. Ölüm kamplarını müzelere çe-virmişlerdi ama bu müzelerde makineler ve sistemler hâlâ çalışı-yor, sanki yeniden harekete geçmeyi bekliyordu. Bunu yapabil-mek için yeterli politik iradeye sahip olmamalarına acıydı.

Yahudiler dört kez ülkesini aşağılamışlardı; bu süreçte en bü-yük ağabeyi İbrahim, Sovyet yapımı bir T-62 tank kullanırken Sina Çölü'nde öldürülmüştü. İbrahim'i pek hatırlamıyordu. Ozamanlar çok küçüktü ve görünüşünü sadece ağabeyinin fotoğ-raflarından biliyordu. Ama annesi hâlâ onun arkasından gözyaşı döküyordu. Almanlar'ın başlattığı bir işi bitirmeye çalışırken öl-müştü; Çin tarlasısavaşında Amerikan yapımı bir M60A1 tankın topuyla can vermişti. Yahudiler'i koruyanlar Amerikalılar idi veAmerika da orada yaşayan Yahudiler tarafından yönetiliyordu.Bu yüzden düşmanlarına silah vermiş, onları istihbarat verileriy-le desteklemiş ve Araplar'ıöldürmelerini sevinçle izlemişlerdi.

Ama Almanlar'ın kendi mücadelelerinde başarısız olmaları, kibirlerini azaltmamıştı. Sadece yön değiştirmişti. Tramvaydakendisine yandan bakışlar atan ve durduğu yerden bir adım geri-leyen yaşlı kadınlar bunu açıkça gösteriyorlardı. Kendisi indik-ten sonra, birisi muhtemelen tutunduğu demiri dezenfektan ile silerdi. Peygamber aşkına, bunlar ne sevimsiz insanlardı.

Yolculuk sadece yedi dakika sürdü ve Dom Strasse'de inmesi gerekiyordu. Oradan bir blok kadar yürüyecekti. Yol boyunca, hepsinin gözlerinde düşmanlık görüyordu. Daha da kötüsü, bir sokak köpeği gibi ona aldırmadan yanından geçip gidiyorlardı.Burada, Almanya'nın göbeğinde birkaç eylem gerçekleştirmek ne güzel olurdu! Ama emirleri belliydi.

Bir kafeye gidiyordu. Fahad Rahman Yasin oradaydı ve bir işçi gibi günlük kıyafetler giymişti. Bu kafede onun gibi birçok-larıvardı.

"Selamı aleyküm," dedi Atef. Allah'ın barışı üzerine olsun.

"Aleyküm selam," diye cevap verdi Fahad. "Burada makarna çok güzel."

"Evet," dedi Atef, Arapça konuşarak. "Eee, yeni bir şey var mı, dostum?"

"Adamlarımız geçen haftaki olaydan çok memnun oldular. Amerikalılar'ı kötü vurduk," dedi Fahad.

"İsrailliler'i unutmalarını sağlayacak kadar kötü değildi. Ya-hudi köpeklerini kendi çocuklarından daha çok seviyorlar. Busözümü yabana atma. Bize çok kötü saldıracaklar."

"Nasıl?" diye sordu Fahad. "Gizli istihbarat servisleri saye-sinde öğrenebildikleri kişilere, evet. Ama bu sadece müminleri daha da kızdıracak ve davamız için daha kararlı kılacak. Hayır, organizasyonumuzdan haberleri yok. Adımızı bile bilmiyorlar."Bunun nedeni, organizasyonun bir adının olmamasıydı. "Orga-nizasyon," müminlerden oluşan teşkilâtlarını tanımlamak içinkullandıkları bir tanımdı sadece.

"Umarım haklısındır. Eh, başka emirler var mı?"

"İşini iyi yaptın; seçtiğin adamlardan üçü Amerika'da şehit oldu."

"Üçü mü?" Atef belirgin birşekilde şaşırmıştı. "Umarım iyi iş yapmışlardır?"

"Allah'ın Kutsal Adı için öldüler. Bu yeterli olmalı. Eh, bizim için hazırda yeni adamlar var mı?"

Atef kahvesini yudumladı. "Pek sayılmaz. Bizim tarafa me-yilli iki kişi var. Bu kolay bir şey değil, biliyorsun. En inançlı olan bile, dünya nimetlerinin tadını çıkarmak istiyor." Elbettekendisinin de yaptığıgibi.

"Bizim için iyi çalıştın, Anas. Onları zorlamaktansa, emin ol-mak daha iyidir. Sabırlı olabiliriz. Sen bildiğin gibi yap."

"Ne kadar sabırlı?" diye sordu Atef.

"Amerika için başka planlarımız da var; onları daha kötü vur-mak için. Bu kez yüzlerce kişiyi öldüreceğiz. Bir daha sefere ise binlercesini," diye söz verdi Fahad, gözleri parlayarak.

"Nasıl yani?" diye sordu Atef. Kendisi bir planlama adamı olabilirdi; daha doğrusu olmalıydı. Mühendislik eğitimi onu bu türşeyler için ideal kılıyordu; bunun farkında değiller miydi?Organizasyon içinde beyni yerine taşaklarıyla düşünen adamlarvardıanlaşılan.

"Bunu söyleme yetkim yok, dostum." Fahad Rahman Yasin, bunu kendisinin de bilmediğini söyleyemedi. Organizasyonunüst düzey sorumlularıona yeterince güvenmiyorlardı ve bunubilseydi öfkeden deliye dönerdi.

Muhtemelen bu orospu çocuğunun kendisi de bilmiyor,diye düşündü Atef, aynıanda.

"Namaz saati yaklaşıyor, dostum," dedi Anas Ali Atef, saatine bakarak. "Benimle gel. Namaz kıldığım cami buradan on dakikamesafede." Birazdan Ezan okunacaktı. Bu aslında meslektaşı içinbir sınavdı; ne kadar samimi bir mümin olduğunu görmek için.

"Nasıl istersen." İkisi birlikte dışarı çıkıp tramvaya yürüdüler ve on beş dakika sonra, camiye bir blok ötede bir noktada indi-ler.

***

"Uyan, Aldo," dedi Dominic. Bölgeyi tanımak için etrafı kon-trol ediyorlardıama dostları karşı taraftan yanında bir dostuyla geliyordu.

"Acaba yanındaki diğer piç kim?" dedi Brian.

"Tanımadığımız biri. Kendi başımıza çalışamayız. Sence o da onlardan mı?" diye sordu Dominic.

"Bahse girerim öyledir."

"Bence de," diye cevap verdi Dominic. Hedefleri otuz metre kadar ötede, kendilerine doğru yürüyordu ve muhtemelen yarımblok arkalarındaki camiye gidiyordu. "Ne dersin?"

"Bırak geçsin. Dışarı çıkarken vurmak daha ıyı olur." "Peki." İkisi birlikte, sağ taraflarındaki bir şapka mağazasınınvitrinine bakmak için durdular. Adamın yanlarından geçip gitti-ğini duydular. "Sence ne kadar sürer?"

"Keşke bilseydim. Birkaç aydır kiliseye bile gitmedim." "Harika," diye homurdandı Brian. "Kendi kardeşim bir din-siz."

Dominic gülmemeye çalıştı. "Ailenin kutsal çocuğu hep sen-din."

Atef ve arkadaşı içeri girdiler. Namaz saati gelmişti. Yüzleri-ni kıbleye dönerek, Kutsal Kuran'dan dualar okuyacak, Allah'aolan inançlarını kanıtlayacaklardı. Binaya girerken ayakkabıları-nı çıkardılar ve Yasin bu caminin Almanlar'm etkisinde kaldığını görünce şaşırdı. Duvarda ayakkabılarını koymaları için numaralıve kilitli bölmeler vardı. Bu, herhangi bir Müslüman ülkesindenadir bir suçtu, çünkü İslam'ın hırsızlık karşısında verdiği ceza çok korkutucuydu. Bunu Allah'ın Evi'nde yapmak ise, Allah'ınKendisi'ne saygı sızlık etmekti. Birlikte camiye girdiler ve cema-atin arasında yerlerini aldılar.

Namaz uzun sürmedi ve Atef ruhunun yenilendiğini hissede-rek caminin çıkışına yöneldi. Arkadaşıyla birlikte ayakkabılarınıalıp dışarı çıktılar.

Büyük kapılardan ilk çıkanlar onlar olmadı ve diğerleri iki Amerikalı'nm tedirgin olmasına yol açtı. Adamların hangi yönegideceklerini kestirmek gerçekten zordu. Dominic caddeye bakı-narak, herhangi bir polis memuru ya da gizli servis ajanı görme-ye çalıştı ama yakınlarda kimse yoktu. Hedefin oturduğu bina-ya yöneleceğini düşünüyordu. Brian diğer tarafı tuttu. Camiden kırk-elli kadar insan çıktı. Tek başlarına ya da küçük gruplar ha-linde farklıyönlere dağılıyorlardı. İkisi taksilerinin sürücü koltu-ğuna oturarak müşteri aramak üzere yola koyuldular. Dindaşları arasında taksiye binmek isteyen yoktu; muhtemelen genellikle yürümeyi ya da toplu taşıma araçlarına binmeyi tercih eden iş-

çilerdi. Hiçbiri ikizlere kötü adamlar gibi görünmedi. Brıan veDominic dikkat çekmemeye çalışarak yaklaştılar. Birden, Atef vearkadaşının çıktığını gördüler.

Sola döndüler ve otuz metre kadar ötede duran Dominic'e doğru yürümeye başladılar.

Brian olanları izliyordu. Dominic ceketinin iç cebinden altın kalemini çıkardı, gizlice ucunu çevirdi ve bir buz kıracağı gibisağeline aldı. Doğruca hedefe doğru yürüyordu.

Sapıkça denebilecek bir bakış açısıyla, izlemesi keyifli bir plandı. Arada iki metre kala, Dominic bir şeye takılmış gibi yaptı ve Atef e doğru devrildi. Brian kalemi göremiyordu. Atef, Domi-nic ile birlikte yere devrildi ve düşüşün şiddeti arasında kaleminsaplandığını hissetmedi bile. Atef'in arkadaşı ikisinin de kalk-masına yardım etti. Brian hedefi izlerken, Dominic özür diledive kendi yolunda yürümeye devam etti. Sali'ye neler olduğunugörmemişti, bu yüzden izlemek ilginç gelmişti. Hedef on beşmetre kadar yürüdükten sonra aniden durdu. Birşey söylemiş olmalıydı, çünkü arkadaşı soru sormak ister gibi döndü ve aynıanda Atef'in düştüğünü gördü. Düşerken yüzünü korumak içinbir kolunu havaya kaldırdı ama hemen ardından, bütün vücuduhareketsizleşti.

İkinci adam gördükleri karşısında kesinlikle aptallaşmıştı. Tersliğin ne olduğunu anlamak için eğildi; önce şaşkınlık, sonraendişe ve sonunda panik. Arkadaşını sırtüstü çevirdi ve yükseksesle onunla konuşmaya çalıştı. Tam o anda Brian yanlarındangeçti. Atef'in yüzü bir oyuncak bebeğinki kadar hareketsizdi.Adamın beyni hâlâ aktifti ama gözlerini bile açamıyordu. Brianbir an için orada durup baktı, sonra tekrar yürümeye

başlaya-rak uzaklaştı. Karşılaştığı ilk Alman'a yardım etmesini işaret ettive Alman hemen cep telefonunu çı karıp acil yardım numarası-nıtuşladı. Brian ilk kavşağa doğru yürüdü, köşede durup döndü ve saatine baktı. Ambulansın gelmesi altı buçuk dakika sürdü. Almanlar gerçekten iyi organize olmuşlardı. Ambulans görevli-lerinden biri Atef'in nabzını kontrol etti, sonra şaşkınlıkla başınıkaldırdı ve kendi arkadaşına bir şeyler söyledi. Adam ambulans-tan birşeyler aldı. İki ambulans görevlisi iyi eğitilmişlerdi ve

deneyimli oldukları da belliydi. Aceleyle Atef i hemen ambulan-sa atmamışlardı ve olay yerinde ellerinden geldiğince bir şeyleryapmaya çalışıyorlardı.

Brian tekrar saatine baktı; Atef in yere yıkılmasından bu yana on dakika geçmişti. Artık beyninin öldüğü kesindi. Deniz Ko-mandosu sola dönüp bir sonraki köşeye doğru yürüdü, bir taksiyebindi ve kaldığıotelin adını beceriksizce geveledi ama neyse ki şoför anladı. Otele ulaştığında, Dominic lobideydi. Birlikte bara yöneldiler.

Bir adamı ibadet ettiği yerin çıkışında öldürmenin en iyi taraf-larından biri, son nefesini vermeden önce Tanrı'ya olan borcunu ödemiş olduğunu bilmekti. Bu, en azından vicdanlarını rahatla-tan bir şeydi. Ama biranın da yardımı oluyordu.

20

AV SESLERİ

Münih'te öğleden sonra saat 14:26, Doğu Standartları Zamanı'na göre Kampüs'te sabah 8:26'ya denk geliyordu. Sam Granger ofisine erken gelmişti ve herhangi bir e-posta mesajı görüp görmeyeceğini merak ediyordu. İkizler hızlı çalışıyordu.Kendilerine sağlanan teknolojiyi etkili bir şekilde kullanıyorlar-dı ve Kampüs'ün zamanını ya da parasını boşa harcamıyorlardı. Granger üçüncü hedefi çoktan belirlemişti elbette ve gerekli bil-gilerişifreleyip Internet'ten gönderilmeye hazır hale getirmişti.Londra'daki Sali'nin aksine, Anas Ali Atef ile pek ilgilenmeyen Alman istihbarat servisi*Bundesnachrichtendienst'ten* herhangi bir resmi mesaj almayıbeklemiyordu. Eğer Atef in ölümü birisi-ni ilgilendirecekse, bu en fazla Münih polisi olurdu ama çok daha büyük bir olasılıkla, yerel tıp merkezini ilgilendirecekti; çok sa-yıda vatandaşın sigara içtiği ve yağlı yemekler yediği bir ülkede,bir ölümcül kalp krizi daha oldu diye düşüneceklerdi muhteme-len.

Saat 8:43'te Dominic'in bilgisayarından bir e-posta geldi. Alışkanlıklar kolay yok olmuyordu; Dominic tıpkı FBI'a verir gibi detaylıbir rapor hazırlayarak görevin başarıyla sonuçlandı-rıldığını yazmıştı. Atef in yanında bir arkadaşı olması, muhteme-

len beklenmedik bir yarar doğuracaktı. Bir düşmanın suikastlar-dan birine tanık olması, herhangi bir şüphe olasılığının ortadan kalkacağı anlamına gelebilirdi. Ama yine de emin olmak için, Atef in ölümüyle ilgili resmi bir rapor elde etmek için Kampüs elinden geleni yapacaktı.

Jack ve Wills elbette ki bu konuda bir şey bilmiyorlardı. Jack her sabah yaptığıgibi Amerikan gizli servisleri arasındaki me-saj trafiğini kontrol ediyordu - bu iş yaklaşık bir saat sürüyordu - ve sonrasında bilinen ya da şüphelenilen teröristlerin e-postahesaplarına girip çıkan mesajları tarayacaktı. Mesajların yoğun-luğu öylesine rutin bir hale gelmişti ki sanki evli bir çift işten eve gelirken marketten ne alınacağı

konusunda yazışıyor gibiy-di. Bu mesajlardan bazıları şifrelenmiş önemli bilgiler içeriyorolabilirdi elbette ama belli birşifre çözücü program olmadan on-larıbulup çıkarmak mümkün değildi. En azından bir teröristinilgi çeken bir yerdeki yoğun güvenlik önlemlerini belirtmek için"hava sıcak" terimini kullandığı biliniyordu ama mesaj Temmuzayında gönderilmişti ve bu ayda hava gerçekten de dayanılma-yacak kadar sıcak olurdu. Söz konusu mesajın bir kopyası FBI'a gönderilmişti ve Büro ilk bakışta hiç ilgilenmemişti. Ama bu sa-bah, yeni bir mesaj özellikle dikkat çekiciydi.

"Hey, Tony, şuna bir baksan iyi olur, dostum."

Alıcının adresi, iyi bildikleri şu ünlü56MoHa@eurocom.net idi ve içeriği kötü adamlardan biri olduğunu açıkça vurguluyor-du:

ATEF ÖLDÜ. BURADA, MÜNİH'TE, TAM GÖZLERİMİNÖNÜNDE ÖLDÜ. BİR AMBULANS GELDİ VE KALDIRI-MIN ÜZERİNDE ONA İLKYARDIM UYGULAMAYA ÇA-LIŞTILAR AMA HASTANEDE KALP KRİZİNDEN ÖLDÜ.TALİMAT BEKLİYORUM. FAHAD. Gönderenin adresi ise Ba-layisi@ostercom.netidi ve bu adres Jack'in indeksinde yeniydi.

"Balayısı mı?" dedi Wills, gülerek. "Bu adam kadın bulmak için Internet'te sörf yapıyor olmalı."

"Yani sanal seks yapıyor. Olabilir. Ama Tony, eğer Almanya'da Atef adında bir adamı ortadan kaldırdıysak, bu olayın doğrulan-masıdemektir ve ek olarak, bize izleyecek yeni bir hedef veri-yor." Jack bilgisayarına döndü ve kaynaklan kontrol etti. "İşte,bunu Ulusal Güvenlik Servisi de fark etmiş. Belik de muhtemelbir oyuncu olduğunu düşünüyorlardır."

"Hayal gücünü kullanmayıgerçekten seviyorsun," dedi Wills,ters bir tavırla.

"Haydi oradan!" Jack bu kez gerçekten kızmıştı. BabasınınOval Ofis'e gelen istihbarat verileri karşısında neden o kadar sık öfkelendiğini şimdi daha iyi anlıyordu. "Lanet olsun, Tony! İşle-rin daha ne kadar açık olması gerekiyor, ha?"

Wills derin bir nefes aldı ve olabildiğince doğal bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Sakin ol, Jack. Bu tek bir kaynak; gerçek-ten olduğu belli olmayan bir olayla ilgili. Bilinen bir kaynak ta-rafından doğrulanmadan, bir bilginin üzerine atlayamazsm. Şu Balayısı denen kimliğin sahibi, iyi bir adam da olabilir, kötü biradam da."

Jack, eğitim subayı tarafından bir kez daha sınanıp sınanma-dığını merak ediyordu. "Pekâlâ, bir inceleyelim bakalım. MoHa Elli altı, bir oyuncu olduğuna kesinlikle inandığımız, hatta kötü adamların operasyon şefi olduğunu düşündüğümüz birisi. Ben buraya geldiğimden beri, Internet'te onunla ilgili aramalar yapıp duruyoruz, tamam mı? Taramalara devam ederken, posta kutu-sunda bu mesaj karşımıza çıkıyor; hem de dışarıda bir vurucutimimizin olduğunu bildiğimiz bir dönemde. Tabii sen bana Udabin Sali'nin en sevdiği kaltağın hayallerini kurarken sokakta ger-çekten ani bir kalp krizi geçirerek öldüğünü de söyleyebilirsin. Tabii sana göre, İngiliz Gizli Servisi'nin bu olayı bu kadar il-ginç bulmasının nedenini, terörist olduğundan şüphelenilen birbankacının sokak ortasında düşüp ölmesinin normal olmamasınıdü şünmelerine de bağlayabilirsin. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Wills gülümsedi. "Hiç fena bir sunum değil. Kanıtların birazzayıf ama önerin iyi yapılandırılmış. Dolayısıyla, yukarı götür-mem gerektiğini düşünüyorsun, doğru mu?"

"Hayır, Tony, yukarı götürmen gerektiğini biliyorum," dedi

Jack, öfkesini bastırmaya çalışarak.Derin bir nefes al ve ona ka-dar say.

"Pekâlâ, sanırım bunu yapsam iyi olur."

***

Wills beş dakika sonra Rick Bell'in ofisine girdi ve kendisine iki tane kağıt uzattı.

"Rick, Almanya'da çalışan bir ekibimiz var mı?" diye sordu Wills. Cevap hiç de şaşırtıcı değildi.

"Neden soruyorsun?" Bell'in yüzünde ancak mermer bir hey-keli kandırabilecek bir poker ifadesi vardı.

"Oku şunu," dedi Wills.

"Lanet olsun!" dedi şef analist. "Bunu elektronik okyanustan çıkarmayı başaran kim?"

"Tahmin et," dedi Tony.

"Vay canına! Çocuk için hiç fena değil." Bell adamına yakın-dan baktı. "Ne kadar şüpheleniyor?"

"Langley'de olsaydı, insanların tüylerini diken diken eder-di."

"Senin gibi mi?"

"Öyle de diyebilirsin," dedi Wills. "Hayal gücünü iyi kulla-nıyor, Rick."

Bell yüzünü ekşitti. "Eh, olimpiyat oyunlarında uzun atlamayarışmasında değiliz, değil mi?"

"Rick, bir bilgisayar bir ile sıfır arasındaki farkı söyleyene kadar, Jack ikiyle ikiyi topluyor. Çocuk haklı, değil mi?"

Bell cevap vermeden önce bir-iki saniye bekledi. "Sen ne dü-şünüyorsun?"

"Bence o Sali denen adamı gerçekten indirdiler ve bu da iki numaralı görev. Bunu nasıl yapıyorlar?"

"Gerçekten bilmek istemezsin. Göründüğü kadar temiz değil,"diye cevap verdi Bell. "Şu Atef denen adam bir aday bulucuydu.Des Moines'e giden teröristlerden en azından birisi onundu."

"Bu yeterince iyi bir neden," dedi Wills.

"Sam de aynı şekilde düşünüyor. Bunu ona aktaracağım. Ta-kip edecek misin?"

"Şu MoHa'nın daha yakından izlenmesi gerekiyor. Belki onu bulabiliriz," dedi Wills.

"Nerede olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Görünüşe göreİtalya ama bilemeyiz. Fare delikleriyle dolubir sürü büyükşehir var. Amaİtalya onun için iyi bir yer olurdu. Her yere havadan ulaşımı var ve merkezi bir yer. Teröristler sonzamanlarda İtalya'yı rahat bıraktılar ve kimse havlamayan köpe-ği kovalamaz."

"Almanya, Fransa ve Orta Avrupa'nın geri kalanı da aynı de-ğil mi?"

Wills başıyla onayladı. "Öyle görünüyor. Aslında sırada onlar var ama bunun farkında olduklarını sanmıyorum. Devekuşu gibibaşlarını kuma gömüyorlar, Rick."

"Doğru," dedi Bell. "O halde, öğrencinle ilgili ne yapaca-ğız?"

"Jack mi? Güzel soru. Çok hızlı öğrendiği ortada. İpuçlarınıbirbirine bağlamak konusunda çok yetenekli," diye yorumladı Wills. "Hayal gücünü çok kullanıyor ve bazen çok ileri gidiyorama yine de, bu bir analist için hiç de fena bir yetenek değildir."

"Ne not veriyorsun?"

"B artı. Belki düşük bir A. Ama bu sadece yeni olduğu için. Benim kadar iyi değil elbette ama ben bu işe girdiğimde o dahadoğmamıştı. Çok yetenekli, Rick. Çok yukarılara tırmanacak."

"O kadar iyi mi?" diye sordu Bell.

Tony Wills dikkatli ve muhafazakar bir analist olarak bilinir-di ve Langley'nin şimdiye dek çalıştırdığı en iyilerden biriydi. Kimseyi kolay kolay beğenmediği de bilinirdi.

Wills başıyla onayladı. "O kadar iyi." Aynı zamanda da son derece dürüsttü. Doğal kişiliği buydu ama bu kişiliğini koruya-cak durumdaydı. Kampüs, herhangi bir devlet servisinden çok daha iyi para ödüyordu. Çocuklarının hepsi büyümüştü; en kü-çüğü, Maryland Üniversitesi'nin fizik bölümünde son sınıftay-dı ve sonrasında Betty ile kendisi, hayatlarında büyük bir adımatmayıdüşünüyorlardı. Ama Wills burayı seviyordu ve hemen ayrılmak gibi bir düşüncesi yoktu. "Ama ona böyle söylediğimisöyleme."

"Burnunun büyümesinden mi korkuyorsun?"

"Hayır, bu doğru değil. Ama her şeyi bildiğini sanmaya baş-lamasını istemiyorum."

"Yarım akıllı hiç kimse öyle düşünmez," dedi Bell.

"Evet," dedi Wills, ayağa kalkarken. "Ama neden riske gire-lim ki?"

Wills dışarı çıktı ama Bell, şu Jack, Jr. ile ilgili ne yapacağını hâlâ bilemiyordu. Eh, bunu Senatör ile konuşması daha iyi olur-du.

"Bir sonraki durak, Viyana," dedi Dominic, kardeşine. "Bir hedefimiz daha var."

"Sence bu iş ne kadar sürekli olacak?" diye sordu Brian.

Dominic güldü. "Hey, Amerika'da o kadar çok serseri var ki hayatımızın geri kalanını bu işi yaparak geçirebiliriz."

"Evet, para biriktir, bütün hakimleri ve jüri üyelerini kov."

"Benim adım Kirli Harry Callahan değil, seni kavanoz kafa-lı."

"Ben de Chesty Puller değilim. Oraya nasıl gideceğiz? Tren mi, uçak mı... yoksa arabayla mı?"

"Arabayla gitmek eğlenceli olabilir," dedi Dominic. "Acaba bir Porsche kiralayabilir miyiz?"

"Ah, harika," diye homurdandı Brian. "Pekâlâ, bilgisayarını kapa da dosyayı indireyim."

"Elbette. Bakalım resepsiyon görevlisi bize ne ayarlayabilir." Dominic kardeşini yalnız bırakarak odadan çıktı.

***

"Elimizdeki tek onay bu mu?" diye sordu Hendley.

"Kesinlikle," dedi Granger. "Ama oradaki adamlarımızın bize anlattıklarıyla uyuyor."

"Çok hızlı gidiyorlar. Ya düşman 'Bir haftadan kısa sürede ikikalp krizi mi?' diye düşünürse?... O zaman ne olacak?"

"Gerry, bu görevin doğası el yordamı, unuttun mu? Zatenkarşımızdakilerin biraz huzursuzlanmasını istiyoruz ama zamaniçinde kibirleri kontrolü ele alacaktır ve o zamanda olayların rasgele olduğunu düşüneceklerdir. Eğer bu televizyon dizisi yada film olsaydı, CIA'in sinsi oynadığını düşünebilirlerdi ama bugerçek hayat ve CIA'in o türşeyler yapmayacağını biliyorlar. Belki Mossad'dan şüphelenebilirler ama İsrailliler ile zaten sa-vaştalar. Hey..." - Granger'ın kafasında bir ampul yandı - "ya bunlar Roma'da Mossad şefini öldüren adamlarsa?"

"Sana fikir yürütmen için para ödemiyorum, Sam."

"Bu bir olasılık," diye üsteledi Granger.

"Kendisini para borcu olan biriyle karıştırdıkları için adamı Mafya'nın harcamış olma olasılığı da var. Ama öyle olduğunu pek tahmin etmem."

"Evet, efendim." Granger ofisine geri döndü.

Muhammet, o sırada Roma'da Excelsior Oteli'nde kalıyordu ve bilgisayarında çalışırken bir yandan da kahvesini yudumlu-yordu. Atef ile ilgili haber hoşuna gitmemişti. Adam aday bul-mak konusunda çok iyiydi ve akıllı, güvenilir biri olmasının yanısıra, başkalarını davaya ikna etmek konusunda da çok başarılıydı.Kendisi de mücadeleye katılmak, birilerini öldürmek ve şehit ol-mak istiyordu ama bunu yapmakta başarılı olsa bile, başka aday-lar bulmayıbecerebilen biri, harcanamayacak kadar değerliydi. Bu basit matematikti; Atef gibi mühendislik mezunun anlamasıgereken birşeydi. Onun sorunu neydi? Ah, evet, 1973 yılında İs-railliler tarafından öldürülen ağabeyi. Kendi organizasyonundakiadamlar için bile kin gütmek için çok uzun bir zamandıama dahaönce benzeri görülmemiş bir durum değildi. Yine de, Atef şim-di Cennet'te ağabeyiyle birlikteydi. Onun için iyi şans, organi-zasyon için kötüşans. Sonuçta alın yazısı buydu diye düşünerek kendini rahatlatmaya çalıştı Muhammet. Ama mücadele devam edecekti; ta ki düşmanlarının sonuncusu ölene kadar.

Yatağının üzerinde bir çift klonlanmış telefon duruyordu.

390

Bunlar, dinlenme korkusu duymadan kullanabileceği telefonlar-dı. Acaba bu konuda Emir'i aramalı mıydı? Bunu düşünmeye değerdi. Anas Ali Atef bir hafta içinde kalp krizi geçiren ikin-ci adamdı ve ikisi de genç adamlardı; istatistik açısından tuhaf bir durumdu. Ama Anas Ali'nin son dakikalarında yanında Fa-had vardı ve bir İsrailli istihbarat ajanı tarafından zehirlendiğiniya da vurulduğunu görmemişti. Aynca, bir Yahudi muhtemelenikisini de öldürürdü. Üstelik orada bir sürü görgü tanığıvardıve bütün bunlar sonucunda, bir saldırı olasılığını düşünmek saç-maydı. Diğerine gelince... Uda fahişelere meraklıydı ve kadın tenine duyduğu şehvet yüzünden ölen ilk erkek o değildi. Kısa-cası, herhangi bir saldırı olduğunu düşünmüyordu ve böyle şey-ler için Emir'i rahatsız edemezdi. Yine de iki olayla ilgili olarakbilgisayarına bazı notlar düştü, dosyayı şifreledi ve bilgisayarı-nı kapadı. Canı yürümek istiyordu. Roma'da güzel bir gündü. Avrupa standartlarına göre hava sıcaktı ama ona evini hatırla-tıyordu. Sokağın hemen yukarısında ortalama kalitede İtalyan yemekleri yapan bir yer vardı ama buradaki ortalama, dünyanındiğer ucundaki birçok iyi restorandakinden daha yüksekti. İnsanbütün İtalyan kadınlarının şişman olacağını sanırdı ama hayır, Batılı kadınların zayıflık hastalığına onlar da yakalanmıştı. Ba-zıları, olgun, deneyimli kadınlar yerine genç oğlan çocuklarınabenziyordu. Ne kadar üzücü. Ama yemek yerine, Via Veneto'yu geçip bir ATM'den bin avro çekti. Allah'aşükür, avro sayesinde Avrupa'da dolaşmak çok daha güvenli ve rahat oluyordu. HenüzAmerikan Dolarıkadar istikrarlı değildi ama şansı yaver giderse,yakında yolculuklarını daha da kolaylaştıracaktı.

Roma sevilmeyecek bir şehir değildi. Yeri merkezi, karak-teri uluslararası, yabancılarla ve bütün köylülerin yaptığı gibi yabancıların parasını almak için türlü dalkavukluklar yapan in-sanlarla doluydu. Kadınlar açısından da güzel bir şehirdi. İngi-liz annesi Roma'yı severdi ve Muhammet şimdi bunun neden-lerini görebiliyordu. Güzel yemek, güzel şarap, Peygamber'in kendisinden önceye dayanan tarihi bir atmosfer. Burada Romaimparatorlarının elinde nice insanlar ölmüştü; halkı eğlendirmekiçin amfitiyatrolarda ya da imparatoru kızdırdıktan için cellat-

391

ların ellerinde, imparatorluk döneminde buradaki sokaklar çok huzurlu olmalıydı. Huzuru sağlamak için kanunları acımasızcauygulamaktan daha iyi bir yol olabilir miydi? Kötü davranışın bedelini zayıflar bile takdir edebilirdi. Muhammet'in ülkesindede öyleydi ve Kraliyet Ailesi ortadan kaldırıldıktan sonra da aynı durumun devam etmesini umuyordu; hepsi ya öldürülecek ya da sürgüne gönderilecekti. İngiltere veya İsviçre gibi ülkelerde cebipara dolu soylular hayatlarını oldukça rahat ve güvenli bir şekil-de sürdürebilirlerdi. Her iki durum da Muhammet ve dostlariiçinuygundu. Böylece artık ülkeyi yönetemeyecek, ahlaksızlıklarınısürdüremeyecek, para karşılığında petrol satıp gavurlara dalka-vukluk edemeyecek, Muhammet'in soyundan geliyormuş gibiinsanlara hükmedemeyeceklerdi. Bu sona ermeliydi. Kendi ülke-sinin hükümdarlarına duyduğu nefretin yanında, Amerikalılar'a karşı duyduğu nefret hiç kalırdı. Ama Amerika gücü yüzündenöncelikli hedefti. Amerika, Muhammet'in değerli saydığı her şeyitehdit ediyordu. Gavurların ülkesiydi ve Yahudiler'i koruyordu.Amerikalılar Muhammet'in ülkesini işgal etmiş, oraya asker vesilah yığmış, bütün İslam toplumunu dize getirmeyi ummuş, ken-di sığamaçlan için bir milyar mümine zulmetmişti. Amerika'yıvurmak, en güçlü tutkusuydu. İsrailliler bile hedef olarak o kadar çekici gelmiyordu. Kötü insanlar olabilirlerdi ama Yahudiler sa-dece Amerikalılar'ın vasallarıydı. Ne kadar sinsice kullanıldık-larını bile bilmeden, para ve koruma için Amerikalılar'ın maşa-sı oluyorlardı. İranlı Şiiler haklıydı. Amerika, Büyük Şeytan'ın kendisiydi. O kadar güçlüydü ki kesin bir vuruş yapmak zordu ama yine de Allah'ın haklı güçleri ve müminler karşısında hâlâ zayıf noktalan vardı.

***

Hotel Bayerischer'deki resepsiyon memuru Dominic'i ger-çektenşaşırtmış, bir Porsche 911 kiralamalarını sağlamıştı. Ara-cın ön taraftaki bagajı çantalannı tıkış tıkış ancak alabilmişti.Ama yeterliydi ve hatta küçük motorlu bir kiralık Mercedes'ten daha iyiydi. 911 sıkı arabaydı. Alpler'i geçerek Viyana'ya doğru

yol alırlarken, Brian haritaları karıştınp duracaktı. Güneye binni öldürmeye gidiyor olmaları, yolculuk boyunca ikisinin de umu-runda olmayacaktı. Sonuçta ülkelerine hizmet ediyorlardı.

"Bir kask giymem gerekir mi?" diye sordu Brian, arabaya bi-nerken. "Bu arabaya binmek neredeyse kaldırımda oturmak gibi de."

"Arabayı ben kullanırken gerekmez, Aldo. Haydi bin. Hare-kete geçme zamanı."

Arabanın rengi berbat bir mavi tonuydu ama deposu doluy-du ve altısilindirli motoru son derece bakımlıydı. Almanlar herşeyin düzenli olmasını severdi. Brian, Münih'ten çıkmak için izlemeleri gereken yolu belirledi. Otobana çıkıp güneydoğuya, Viyana'ya doğru döndüklerinde, Enzo bu arabanın ne kadar hızlıgidebildiğini görmeye karar verdi.

******

"Sence desteğe ihtiyaçları olur mu?" diye sordu Hendley, az önce ofisine çağırdığı Granger'a.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Sam. Elbette ki büyük patronun Caruso kardeşlerden söz ettiğini biliyordu.

"Yani bence istihbarat desteği konusunda pek bilgileri yok," diye vurguladıeski Senatör.

"Şey, bunu daha önce hiç detaylıca düşünmedik, değil mi?"

"Öyle." Hendley arkasına yaslandı. "Bir açıdan, çıplak ha-reket ediyorlar. İkisinin de istihbarat deneyimi yok. Ya yanlışadamıvururlarsa? Tamam, muhtemelen bunu yaptıklan için ya-kalanmazlar ama moralleri açısından da hiç iyi olmaz. Bir Mafyaüyesini hatırlıyorum. Kendisini öldürmeye çalıştığını sandığı bi-rini öldürmüştü ama yanlış adamdı ve sonuç olarak vicdan azabıduyup kanarya gibi örmüştü. Mafya'nm ilk aç ığını onun sayesin-de yakalamıştık, hatırladın mı?"

"Ah, evet, Joe Valachi adında bir Mafya askeriydi. Evet. Ama o bir suçluydu."

"Brian ve Dominic ise iyi adamlar. Dolayısıyla, suçluluk duy-gusu onlarıdaha da sert vurabilir. Belki biraz istihbarat desteği sağlamak iyi bir fikir olabilir."

Granger bu öneri karşısında şaşırmıştı. "Daha iyi istihbarat değerlendirmesi önerini anlayışla karşılarım. Tabii, bu 'sanalofis' kavramının bazı sınırlamaları var. Örneğin soru soramıyor-lar. Ama yine de tavsiye istemek için bize e-posta mesajı gönde-rebilirler..."

"Ve bunu hiç yapmadılar," dedi Hendley.

"Gerry, daha görevin ikinci basamağını tamamladılar. Henüzpaniğe kapılmaya gerek yok. Bunlar son

derece başarılı, yete-nekli ve akıllı iki genç subay. Onları bu yüzden seçtik. Kendibaşlarına düşünmeyi biliyorlar ve bu ajanlarımızdan tam olarakbeklediğimiz şey."

"Sadece varsayımlarla hareket etmiyoruz, aynı zamanda da geleceğe dönük varsayımlar yapıyoruz. Sence bu iyi bir fikir mi?" Hendley, fikirleri izlemeyi Capitol Hill'de öğrenmişti ve bukonuda son derece etkiliydi.

"Varsayımlar her zaman kötü şeylerdir. Bunu biliyorum, Ger-ry. Ama karışıklıklar da öyledir. Doğru adamı gönderdiğimizi nereden bileceğiz? Ya bu, belirsizliği daha da artırırsa? Bununolmasını ister miyiz?" Granger, Hendley'in en kötü yöneticilikhastalığına yakalandığını düşündü. Ölümcül bir şeyi gözden ka-çı rması çok kolaydı.

"Anlatmaya çalıştığım şey, oradayken yanlarında biraz farklıdüşünen birinin bulunmasıiyi olur; oraya giden verilere birazfarklıyaklaşacak biri. Caruso kardeşler çok iyiler. Bunu biliyo-rum. Ama deneyimsizler. Asıl önemli olan, verilere ve durumafarklıbir açıdan yaklaşacak farklı bir beynin de yanlarında ol-ması."

Granger köşeye sıkıştırıldığını hissetti. "Pekâlâ, bak, bununmantığını anlayabiliyorum. Ama bu ihtiyacımız olmayan türdenbir karışıklık."

"Bir de şu şekilde bak; ya hazırlıklı olmadıkları bir durum-la karşılaşırlarsa? Böyle bir şey olursa, ellerindeki veriyle ilgili ikinci - ya da her ne diyorsan - bir görüşe ihtiyaçlarıolacak. Bu, oradayken hata yapmaları olasılığını azaltır. Beni huzursuz edenşey, eğer bir hata yaparlarsa, bu ölümcül bir hata olacak ve belki de masum birinin ölmesi anlamına gelecek. Böyle bir hatanın et-

kişi, gelecekteki görevlerini etkiler. Suçluluk, acıma duygusu ve belik de bu konuda konuşmaya başlarlar, anlıyor musun? Bunu gözden çıkarabilir miyiz?"

"Hayır, tamamen değil. Ama aynı zamanda bu, doğru cevabın evet olmasıgerekeceği bir denklemde hayır cevabını almalarınaneden olacak fazladan bir unsur olmasıanlamına gelir. Hayır de-mek herkesin yapabileceği bir şeydir. Doğru olması gerekmez. Temkini çok fazla ileri götürebilirsin."

"Sanmam."

"Pekâlâ. Öyleyse kimi göndermeyi düşünüyorsun?" diye sor-du Granger.

"Bunu düşünelim. Tanıdıkları ve güvendikleri biri olmalı..."Devam edemedi.

Hendley, operasyon şefini huzursuz etmişti. Kafasında sa-bitleşmiş bir fikir vardıve Hendley, Kampüs'ün büyük patronu olduğunu, sözlerinin kanun gibi algılandığını ve kimsenin karşı çıkamayacağını biliyordu. Dolayısıyla, eğer Granger bu düşünü-len iş için birini seçecekse, her şeyi berbat etmeyecek biri olma-lı ydı.

***

Otoban mükemmel birşekilde yapılmıştı. Dominic kiminyaptığını merak ediyordu. Sonra, yolun çok uzun zamandır oradaolduğunu düşündü. Ve Almanya ile Avusturya'yı birleştiriyor-du... belki de bu yolun yapı lmasını Hitler emretmişti? Bu gülünçbir fikir miydi? Her ne olursa olsun, burada hız sınırı yoktu ve Porsche'nin altısilindirli motoru ılık et kokusuna doğru ilerleyenbir kaplan gibi hırlıyordu. Üstelik Alman sürücüler inanılmaya-cak kadar kibardı. Kendine yol açmak için selektör yapman gere-kiyordu; dikiz

aynalarından senin işaretini gördükleri anda, ilahi bir komut almış gibi sağa çekiliyorlardı. Kesinlikle Amerika'ya benzemiyordu; orada dört şeritli otobanlarda yaşlı bir kadın eskiPinto'suyla en solşeride geçer, Corvette arabalarıyla hız yapmakisteyen manyaklarıengellemeye bayılırdı. Bonneville Tuz Düzlükleri de o kadar eğlenceli sayılmazdı.

Kendi adına, Brian oturduğu yerde büzülmemek için elin-den geleni yapıyordu. Arada bir gözlerini kapıyor, genellikle yaşıkendisinden daha büyük olan CH-46 helikopterlerle Sierra Nevada'da yaptıkları keşif uçuşlarını hayal ediyordu. O helikop-terlerle uçarken ölmemişti. Muhtemelen bu araba da öldürmezdi. Üstelik bir Deniz Komandosu subayıolarak, korku ya da zayıflıkbelirtisi gösteremezdi. Her şey bir yana, hız gerçekten heyecanvericiydi. Lunaparkta güvenlik demiri olmadan gondola binmek gibiydi. Ama Enzo çok keyif alıyordu ve Brian emniyet kemeri-nin bağlı olup olmadığını kontrol ettikten sonra, bu küçük Almanarabasının da muhtemelen Tiger tanklarını tasarlayan ekip tara-fından tasarlanmış olabileceğini düşündü. Dağlarda ilerlemek en korkutucu kısmıydı; şimdi tarlaların bulunduğu bölgeye gelmiş-lerdi ve Tanrı'ya şükür, yol alabildiğine düz uzanıyordu.

Ama bir de Dominic berbat sesiyle şarkı söylemeye kalkma-sa. "Tepeler myooossikk sesiyle çınlıyor..."

"Eğer kilisede böyle şarkı söylersen, Tanrı seni hemen Ciiihennemi'ne postalar," diye uyardıBrian. Viyana'ya yaklaşır-kenşehir haritasını çıkardı.

Şehrin caddeleri fare labirentleri gibiydi. Avusturya'nın baş-kenti Roma lejyonlarından bile eskiydi ve caddelerin en uzunu, imparatorun doğum gününde lejyonların geçit töreni yapması-na yetecek kadardı. Harita iç ve dış yolları gösteriyordu ve buda muhtemelenşehrin orta çağduvarlarını belirliyordu; Türkler birkaç kez Avusturya'yı imparatorluk topraklarına katmayı umutederek buraya gelmişlerdi ama sonunda vazgeçip geri dönmüş-lerdi. Ülke büyük ölçüde Katolik olmasına rağmen - yönetimde-ki Hapsburg Hanedanıöyleydi çünkü - Hitler Osterreich'i Bü-yük Alman Imparatorluğu'na kattıktan sonra bile Avusturyalılar zengin Yahudi azınlığı yok etmekten çekinmemişti. Yaygın şe-kilde inanıldığının aksine, Hitler aslında bu ülkede doğmuştu ve Avusturyalılar bu sadakatin bedelini Hitler'in kendisinden dahafazla Nazi taraftarıolarak ödemişlerdi.

Bütün bunlarla, Viyana olduğu gibiydi. Üç şeritli bulvarları, klasik mimarisi ve seçkin vatandaşlarıyla, eski bir imparatorluk şehri. Brian haritaya bakıp yolları tarif ederek Kartner Ring'deki

Hotel Imperialii buldu; eski bina, ünlü Schonbrunn Sarayı'nın müştemilatı gibi görünüyordu.

"Bizi güzel yerlere getirdiklerini itiraf etmelisin, Aldo," dedi Dominic.

İçerisi daha da görkemliydi; oymalı ahşap süslemeler ve yaldızlı duvarlarının her bir bölümü, Rönesans döneminde Floransa'dan getirtilen üstatlar tarafından yapılmış gibi görünü-yordu. Lobi geniş değildi ama resepsiyon masası hemen kendinibelli ediyordu. Otel çalışanlarının Deniz Komandoları gibi mavi üniformalar giymiş olmalarıda ilginçti doğrusu.

"İyi günler," dedi resepsiyon memuru, "Adınız Caruso mu?"

"Evet," dedi Dominic, resepsiyon memurunun dikkatine şaşı-rarak. "Kardeşim ve benim için bir rezervasyonunuz olmalı."

"Evet, efendim," diye cevap verdi resepsiyon memuru, saygılı bir tavırla. Aksanına bakılırsa, İngilizce'yi Harvard'da öğrenmiş olabilirdi. "Caddeye bakan yan yana iki oda ayrılmış."

"Harika." Dominic, American Express kartını çıkarıp uzattı.

"Teşekkürler."

"Bizim için bir mesaj var mı?" diye sordu Dominic.

"Hayır, efendim," dedi resepsiyon memuru.

"Komiye arabamızı içeri aldırır mısınız? Kiralık. Tutmaya de-vam edip etmeyeceğimizi henüz bilmiyoruz."

"Elbette, efendim."

"Teşekkürler. Odalarımızı görebilir miyiz?"

"Hemen. Odalarınız birinci katta... affedersiniz, Amerikan tarzına göre, ikinci katta. Franz," diye seslendi.

Kominin konuştuğu İngilizce de aynı derecede iyiydi. "Bu-radan lütfen, baylar." Asansör yoktu. Üst katlara kırmızı halıyla kaplı bir merdivenden çıkılıyordu ve ilk merdiven aralığında be-yaz asker üniforması ve güzelce taranmış sakallanyla gerçektenönemli gibi görünen birinin portresi asılıydı.

"Bu kim?" diye sordu Dominic, komiye.

"İmparator Franz Josef, efendim. On dokuzuncu yüzyılda ilk açıldığında otelimizde kalmış."

"Ah." Çalışanların tavırları şimdi anlaşılıyordu ama tarzı ke-sinlikle küçümsenemezdi.

Beş dakika sonra odalarına yerleşmişlerdi. Brian, kardeşinin odasına gelerek etrafa bakındı. "Vay canına, Beyaz Saray'daki süitler bile bu kadar güzel değil."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Hayır, biliyorum. İlk tayinimi aldıktan sonra Jack Dayı beni oraya götürmüştü; hayır, sanırım Temel Eğitim'den mezun ol-mamdan sonraydı. Tanrım, burası gerçekten çok güzel. Oda kira-sının ne kadar olduğunu merak ettim."

"Ne fark eder? Sonuçta kartla ödedim ve dostumuz da Bristol'da. Zengin piçleri avlamak ilginç bir iş, de ğil mi?" Busoru onlarıtekrar işe döndürdü. Dominic çantasından dizüstü bil-gisayarını çıkardı. Imperial'da çalışanlar konukların bilgisayarkullanmasına alışkındı ve odanın düzenlemesi buna çok uygun-du. Dominic, en son gelen dosyayı açtı. Daha önce sadece şöylebir göz atmıştı. Bu kez her kelimeyi sindire sindire okudu.

Granger ciddi bir şekilde düşünüyordu. Gerry, ikizlere çocuk bakıcılığı yapacak birini istiyordu ve görünüşe bakılırsa bu konu-yu kafasına takmıştı. İstihbarat bölümünde Rick Bell'in emrinde çalışan çok iyi adamlar vardı ama CIA ve başka servislerde ça-lışmış olan eski istihbarat ajanları olduklarından, ikizlere uyumsağlayamayacak kadar yaşlıydılar. Yirmili yaşlarında bir ikilininyanlarında elli yaşlarında bir adamla Avrupa'da dolaşması o ka-dar dikkatlerden kaçacak bir şey olmazdı. Daha genç biri olma-lıydı. Gençler

çok fazla değildi ama biri vardı...

Granger masasının üzerinde duran telefonlardan birinin ahi-zesini kaldırdı.

Fahad, iki blok ötedeki son derece ünlü ve lüks Bristol Hotel'in üçüncü kalındaydı; bu otel, özellikle gösterişli yemek salonu ve Wolfgang Amadeus Mozart'ın anısına ithaf edilmiş olan DevletOpera Binası'na yakınlığıyla tanınıyordu. Ama Fahad'ın saray

tarihine ya da klasik müziğe karşı herhangi bir ilgisi yoktu. Ka-fasıson olaylara takılmıştı. Anas Ali Atef in gözlerinin önündeölmesi, onu ciddişekilde sarsmıştı. Sonuçta gavurların ölümünebenzemiyordu; insan onlarısadece televizyonda seyredip gülüm-serdi. Orada durmuş, arkadaşının vücudundaki canın çekilişini, Alman ambulans görevlilerinin çabasını izlemişti; tiksindiklerinitahmin ettiği bir adam için ellerinden geleni yaptıkları belliydi. Bu şaşırtıcıydı. Evet, sadece işlerini yapan Almanlar idi ama o işi müthiş bir kararlılıkla yapmışlardı ve sonra da arkadaşını en yakın hastaneye götürmüşlerdi. Orada doktorlar da ellerinden geleni yapmışlardı ama Atef i kurtarmayı kimse başaramamıştı. Bir doktor bekleme odasına gelerek üzücü haberi vermiş, elle-rinden geleni yaptıklarını ama Atef in ağır bir kalp krizi geçirdi-ğini, ölüm nedeninin anlaşılması için laboratuar testleri yapıla-cağını söylemiş, herhangi bir akrabası olup olmadığını sormuş-tu. Almanlar'ın her konuda bu kadar kesin ve net davranmaları tuhaftı. Fahad elinden geldiğince bazı işlerle uğraşmış, gerekli hazırlıkları yapmış, sonra da bir trene binerek Viyana'ya gelmiş-ti. Bütün yol boyunca birinci mevkide tek başına oturmuş ve o korkunç olayları kavramaya çalışmıştı.

Organizasyona raporunu hazırlıyordu. Muhammet Hasan el-Din bunun için asıl bağlantısıydı. Kendisi şu anda muhtemelenRoma'da olmalıydı ama Fahad bundan emin değildi. Emin olma-sıda gerekmiyordu zaten. Her ne kadar somut bir biçimi olmasada, Internet yeterince iyi bir adresti. Sadece bu kadar genç, güçlü ve değerli bir dostun sokak ortasında düşüp ölmesine üzülmüştü.Ama bunun herhangi bir nedeni varsa, ne olabileceğini sadece Allah bilebilirdi; ama Allah'ın her şey için kendi planları vardıve insanların bilebileceği şeyler değildi. Fahad minibardan minikbir konyakşişesi alıp bir kadehe koymak yerine doğruca şişedeniçti. Günah olsun ya da olmasın, sinirlerine iyi geliyordu ve bunu asla başkalarının yanında yapmazdı. Böylesine kötü bir şans! La-net olsun! Minibara bir daha baktı. İki konyak şişesi daha kalmış-tıve onun dışındakiler minyatür İskoç viskileriydi; Suudiler'in en sevdiği türden. Şeriyat'ın bu konuyla bir ilgisi yoktu.

***

"Pasaportun var mı?" diye sordu Granger, masasının arkasına yerleşir yerleşmez.

"Elbette. Neden?" diye sordu Jack.

"Avusturya'ya gidiyorsun. Uçak bu gece DullesHavaalanı'ndankalkıyor. İşte biletin." Operasyon şefi, dosyayı Jack'e uzattı.

"Ne için?"

"Imperial Hotel'de odan ayırtıldı. Orada Dominic ve Brian Caruso ile buluşacaksın ve onlara istihbarat verileri konusunda danışmanlık yapacaksın. Normal e-posta hesabını kullanabilir-sin. Dizüstü bilgisayarın gerekli şifre teknolojisiyle donatıldı."

Bu da ne demek şimdi?diye düşündü Jack. "Bağışlayın, BayGranger. Biraz yavaşlayabilir miyiz? Burada tam olarak neden söz ediyoruz?"

"Bu soruyu babanın da en az bir-iki kez sorduğundan emi-nim." Granger kendini gülümsemeye zorladı. "Gerry, ikizlerin istihbarat desteğine ihtiyaç duyduklarını düşünüyor. Bu yüzden, sen o desteği sağlamakla görevlendirildin. Sahada onlara bir türdanışmanlık yapacaksın. Bu, operasyonlara katılacağın anlamına gelmiyor. Sadece, sanal ofisini kullanarak, onlarıistihbarat ge-lişmelerinden haberdar edeceksin. Şimdiye kadar bu konuda ol-dukça iyi bir iş çıkardın. Internet'te bir şeylerin izini sürebilecekkadar hassas bir burnun var; bu alanda Dominic ve Brian'dan çok daha iyisin. Bu yüzden, senin gözlerini ve beynini de oraya göndermekte yarar olduğunu düşünüyorum. İşi geri çevirebilir-sin ama yerinde olsaydım kabul ederdim. Ne diyorsun?"

"Uçuş saat kaçta?"

"Biletinde yazılı."

Jack bilete baktı. "Tanrım, acele etmem gerek."

"Acele et o zaman. Bir araç seni Dulles Havaalanı'na götüre-cek. Kıpırda."

"Peki, efendim," dedi Jack, ayağa fırlarken. Kendisini götüre-cek bir arabanın olması iyiydi. Hummer'ını Dulles Havaalanı'nm otoparkında bırakma fikri hiç hoşuna gitmezdi. Hırsızlar böyle şeylere bayılırdı. "Ah, bunu kim biliyor?"

"Rick Bell, Wills'e bildirecek. Onun dışında, kimse. Tekrarlı-yorum, hiç kimse bilmiyor. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı, efendim. Hemen gidiyorum." Bilet dosyasına baktığında, bir American Express kartı buldu. En azından yolcu-luğun parasını şirket ödeyecekti. Acaba Kampüs'ün dosya dolap-larında bunlardan daha kaç tane vardı? Ama bugün ihtiyacı olanşeyin sadece bu olduğundan emindi.

***

"Bu da ne?" dedi Dominic, bilgisayarına bakarak. "Aldo, ya-rın sabah biri daha bize katılıyor."

"Kim?" diye sordu Brian.

"Söylemiyor. Sadece o kişi bize katılana kadar hiçbir şey yap-mamamızı söylüyor."

"Tanrım, bizim kim olduğumuzu sanıyorlar? Son adamın ku-cağımıza atlaması bizim suçumuz değildi. Bu da ne demek şim-di?"

"Bunlar hükümet adamları. Çok fazla etkili olursan, onları korkutursun," dedi Dominic. "Yemeğe ne dersin?"

"Güzel, Vitello Milanese'yi bir tadabiliriz. Bakalım burada nasıl yapıyorlar. Sence iyi şarapları var mıdır?"

"Bunu anlamanın tek yolu var, Aldo." Dominic bavulundan bir kravat çıkardı. Otelin yemek salonu, Jack Dayı'nın eski evin-deki kadar resmi görünüyordu.

21

BEKLENMEDİK TRAMVAY

Jack için iki açıdan yeni bir deneyimdi. Birincisi, daha önce Avusturya'ya hiç gitmemişti. Ve ikincisi, sahada bir sui-kast ekibine katılacağını aklının ucundan bile geçirmemişti veAmerikalılar'] öldürmeyi seven insanları ortadan kaldırma fikri Batı Odenton, Maryland'deki güzel masasında otururken güzelgörünmüş olsa da, Atlantik Okyanusu'nun otuz dört bin fit üze-rinde süzülen bir uçağıkoltuğunda otururken, kesinlikle ürkü-tücü bir fikir gibi görünmüştü. Granger ona bir şey yapmasıge-rekmeyeceğini söylemişti ve Jack için fark etmezdi. Hâlâ silahkullanmayıbiliyordu; Gizli Servis'in şehirdeki atış poligonuna - ya da Mike Brennan ortalardaysa, Beltsville, Maryland'dekiakademiye - hâlâ düzenli olarak gidiyordu. Ama Brian ve Do-minic insanlara ateş etmiyorlardı, değil mi? Bilgisayarına gelenMI5 raporuna göre, hayır. Ölen adamlar kalp krizi geçirmişti;otopsi uzmanıiçin geride iz bırakmadan birine nasıl kalp krizi geçirtilebilirdi ki? Bunu ikizlere soracaktı. Artık bilmeye yetkisiolduğunu düşünüyordu.

Yemek uçaklarda verilenlere göre ortalamanın üzerindeydi ve iyi bir içki şişelendiğinde, bir havayolu şirketi bile onu bozamaz-dı. Yeterince alkol aldıktan sonra kolayca uykusu geldi ve birin-

ci mevki koltuğu da yüzlerce oynayan parçası olan yenilerden değil, eski tip koltuklardandı, dolayısıyla çok daha rahattı. Her zamanki gibi, yolcuların yarısı bütün gece film seyredeceklerdi. Babasının deyimiyle, herkesin yolculuk şokunu atlatmak için biryöntemi vardı. Jack'in yöntemi ise uyumaktı.

JViener schnitzelmükemmeldi; yerelşaraplar da öyle.

"Bunu yapan her kimse, Büyükbabam ile konuşmalı," dedi Dominic, son lokmasını yuttuktan sonra. "Büyükbabam'ın öğ-renmek isteyeceği bir şeyler biliyor olabilir."

"Muhtemelen o da İtalyan'dır ya da en azından Akdeniz sahi-linden biridir." Brian kadehindeki mükemmel beyazşarabıbitir-di. On beş saniye sonra, garson kadehi fark etti ve tekrar doldu-rup ortadan kayboldu. "Tanrım, insan bu yemek tarzına alışabilir.Ama kalbin canına okuduğundan da eminim."

"Eğer şanslıysak, bir daha Deniz Komandoları'ndaki o çöp-lükleri yemek zorunda kalmazsın."

"Evet, eğer bu işe devam edersek," diye cevap verdi Aldo, şüpheci bir tavırla. Köşedeki masalardan birinde oturuyorlardı ve yalnız sayılırlardı. "Eh, bu yeni hedef hakkında neler biliyo-ruz?"

"Tahmin edildiğine göre, bir kurye. Mesajları kafasında ta-şıyor; Internet üzerinden göndermedikleri mesajları. Beynini deşmek güzel olurdu ama görevimiz bu değil. Fakat elimizde bu kez fotoğraf değil, sadece fiziksel bir tanım var. Bu biraz endişe verici. O kadar belirgin özellikleri olan birine benzemiyor. Bu daha da endişe verici."

"Ne demek istediğini biliyorum. Yanlış insanları kızdırmış ol-malı. Kötü şans." Brian'ın vicdan krizleri geçmişte kalmıştı amaşimdi beslenme zincirinde bir halka daha yukarı çıkmak istiyor-du. Kimliği teşhis etmek için bir fotoğrafın bulunmaması ger-çekten de endişe vericiydi. Dikkatli olmak zorundaydılar. Yanlışadamıvurmak istemiyorlardı.

"Eh, kilise korosunda fazla yüksek sesleşarkısöylediği için bu listeye girmedi, biliyorsun."

"Papa'nın yeğeni de değil zaten," diye ekledi Brian. "Seni an-lıyorum." Saatine baktı. "Odamıza çıksak iyi olur. Yarın kimin geldiğini bilmemiz gerekiyor. Onunla nasıl buluşacağız?"

"Mesaj onun bize geleceğini söylüyor. Hah, belki o da burada kalacaktır."

"Kampüs'ün güvenlik konusunda komik fikirleri var, değil mi?"

"Evet, filmlerdekine hiç benzemiyor." Dominic hafifçe gül-dü. Hesabıödemek için garsonu çağırdı. Tatlı yemeyeceklerdi,çünkü böyle yerlerde sonuç ölümcül olabilirdi. Beş dakika sonraikisi de yatakları ndaydılar.

"Akıllı olduğunu sanıyorsun, ha?" diye sordu Hendley, gü-venli hattan konuştuğu Granger'a. İkisi de evlerindeydi.

"Gerry, oraya bir istihbarat adamı göndermemi sen istedin, değil mi? Buradan başka kimi uzaklaştırabilirim? Herkes bana çocuğun ne kadar zeki ve yetenekli olduğunu söylüyor. Pekâlâ, bırakalım da kendini en iyi şekilde kanıtlasın."

"Ama o daha acemi," diye karşı çıktı Hendley.

"İkizler acemi değil mi?"*İşte bu kez seni yendim. Şu andan itibaren, bölümümü istediğim gibi yönetmeme izin vereceksin.* Ama bu düşüncelerini söze dökemedi tabii ki. "Gerry, çocuk suya sabuna dokunmayacak ve muhtemelen bu işi onu daha daiyi bir analist yapacak. Onlarla bağlantısı var. O ikizleri tanıyor,ikizler de onu. Söylediği her şeye güvenecekler. Tony Wills, Langley'den ayrıldığından beri bu kadar iyi bir analist görmedi-ğini söylüyor. Yani, görev için en mükemmel aday o, aynı fikirde değil misin?"

"Fazla genç." Ama Hendley bu tartışmayı kaybettiğini bili-yordu.

"Kim değil ki, Gerry? Eğer bu alanda deneyimi olan adamla-rımız olsaydı, hepsini işe alırdık."

"Eğer işi batırırlarsa..."

404

"O zaman giyotine giden ben olurum. Bunu biliyorum. Şimdi biraz televizyon seyredebilir miyim?" "Yarın görüşürüz," dedi Hendley. "İyi geceler, dostum."

*****

Balayısı, Internet'te Elsa K69 adında biriyle sohbet ediyor-du; söylediğine göre yirmi üç yaşında, 1.60m. boylarında, elli dört kilo ağırlığında, güzel hatları, kumral saçları, mavi gözleri ve iğrenç, yaratıcı zihni olan bir kızdı. Oldukça da hızlı yazıyor-du. Ama Fahad onun aslında elli yaşında, yan sarhoş ve oldukçayalnız bir "adam" olduğunu bilemezdi. İngilizce yazışıyorlardı. "Kız" Londra'da yaşayan bir sekreter olduğunu söylüyordu.

Yine de, Fahad için yeterince gerçekti. Çok geçmeden, sapık-ça bir fanteziye kendini kaptırmıştı bile. Kesinlikle gerçek bir ka-dınla birlikte olmak gibi değildi elbette ama Fahad Avupa'daykenyöneldiği

zevklere dikkat etmek zorundaydı. Kadının Mossadtarafından kiralanmış biri olup olmadığını bilmenin yolu yoktu. Fahad ölümden korkmuyordu ama her insan gibi acıdan korku-yordu. Fantezi yaklaşık yarım saat sürdü ve bağlantıyı kesmedenönce "kızı" arkadaş listesine aldı. Karşı taraftaki adamın da so-ğuk ve yalnız yatağına girmeden önce onu kendi arkadaş listesi-ne aldığını bilemezdi.

Jack uyandığında, pencere siperlikleri kaldırılmıştı ve yakla-şık yirmi bin fit altlarında, morumsu gri dağlar uzanıyordu. Sa-atine baktığında, sekiz saattir uçakta olduğunu gördü ve bununyaklaşık altı saatini uyuyarak geçirmişti. Fena sayılmazdı. Şarapbiraz başını ağrıtmıştı ama kahve ve hamur işleri güzeldi. İkisi birleşince, kendisini inişe kadar yarıayık tutmaya yetti.

Önemli bir ülkenin en önemli giriş merkezi olduğu düşünü-lürse, havaalanıbüyük değildi ama Avusturya'nın toplam nüfusu,üçhavaalanıbulunan New York'unki kadardı. Uçak indiğinde,

pilot tüm yolculara ülkesine geldikleri için teşekkür etti ve yerelsaatin 9:05 olduğunu bildirdi. Dolayısıyla zaman farkından do-layıbir günlük sarsıntı yaşayacaktı ama muhtemelen ertesi günekadar birşeyi kalmazdı .

Pasaport kontrolünden kolayca geçti - uçağın sadece yarısıdoluydu - bagajlarını aldı ve bir taksi bulmak için dışarı yönel-di.

"Hotel Imperial, lütfen."

"Neresi?" diye sordu şoför.

"Hotel Imperial," diye tekrarladı Jack.

Şoför bir an düşündü.*"Aeh so,* Hotel*Imperial, ja?"*

"Das ist richtig"dedi Jack ve arkasına yaslandı. Cebinde yüz avro kadar vardıve eğer şoför New York'taki bir taksicilik oku-luna gitmemişse, bunun yeterli olacağını sanıyordu. Ama farketmezdi; herhangi bir yerde ATM bulabilirdi.

Yol sıkışık sabah trafiğinde yarım saat sürdü. Otelin bir-iki blok yakınında, bir Ferrari bayiinin önünden geçti. Bu onun için yeni bir şeydi, çünkü daha önce Ferrari arabaları sadece televiz-yonda görmüştü ve her genç erkek gibi, bunlardan birini kullan-manın nasıl olabileceğini merak ediyordu.

Otel personeli onu bir prens gibi karşıladı ve dördüncü kattaki odasına çıktığında, gerçekten de çok davetkar görünen bir yatak-la karşılaştı. Hemen kahvaltı siparişi verip bavullarını boşalttı. Sonra neden burada olduğunu hatırladı ve ahizeyi kaldırıp Do-minic Caruso'nun odasını istedi.

*****

"Alo?" Cevap veren Brian idi. Dominic duş alıyordu.

"Hey, kuzen, ben Jack," dediğini duydu karşısındakinin.

"Jack kim... bir dakika...*Jackl"*

"Üst kattayım aptal Deniz Komandosu. Bir saat önce geldim.Yukarıgelin de konuşalım."

"Tamam. On dakika sonra oradayız," dedi Brian. Hemen ban-yoya girdi. "Enzo, üst katta kimin kaldığına inanmayacaksın."

"Kim?" diye sordu Dominic, kurulanırken.

406

"Sürprizin tadını kaçırma." Brıan oturma odasına dönüpIn-ternational Herald Tribune'uokumaya başladığı nda, gülmesi mi, yoksa kusması mı gerektiğini bilemiyordu.

*****

"Kesinlikle dalga geçiyor olmalısın," dedi Dominic, açılan kapının arkasından çıkan yüzü görünce.

"Bir de duruma benim tarafımdan bak, Enzo," diye cevap ver-di Jack. "İçeri gelin."

"Motel 6'da yemekler güzel, değil mi?" diye sordu Brian, kardeşinin peşinden içeri girerken.

"Aslında, Holiday Inn Express'i tercih ederim," dedi Jack, gülerek ve oturmalarını işaret etti. "Fazla kahvem var."

"Burada güzel yapıyorlar.Croissantlanda keşfetmişsin." Do-minic kendine bir fincan kahve doldurdu ve bir çörek kaptı. "Senine demeye gönderdilerşimdi?"

"Sanırım ikiniz de beni tanıdığınız için." Jack ikinci çöreğini aldı. "Bakın ne diyeceğim. Kahvaltımı bitireyim, sonra şu yakın-daki Ferrari galerisine gidelim ve konuyu konuşalım. Viyana'yı nasıl buldunuz?"

"Daha dün geldik, Jack," dedi Dominic.

"Bunu bilmiyordum. Ama Londra'da zamanınızı verimli ge-çirdiğinizi duydum."

"Fena değildi," diye cevap verdi Brian. "Sana sonra anlatı-rız."

"Anlaştık." Brian gazetesine geri dönerken, Jack kahvaltısına devam etti. "Amerika'da insanlar saldırılarla ilgili hâlâ gergin. Havaalanında ayakkabılarımı çıkarmak zorunda kaldım. Neyseki çoraplarım temizdi. Birinin aceleyle şehirden ayrılıp ayrılma-dığını görmeye çalışıyorlar."

"Evet. Olay çok kötüydü," dedi Dominic. "Ölenler arasında tanıdığın insanlar var mıydı?"

"Hayır, Tanrı'ya şükür. Yatırımcılar arasında o kadar çok kişi-yi tanımasına rağmen, babamın da yoktu. Peki ya siz?"

Brian üzgün bir tavırla gülümsedi. "Tanıdığımız hiç kimse

407

yoktu, hayır." David Prentiss'in ruhunu gücendirmemiş olmayı diledi.

Jack son çöreğini de bitirdi. "Bir duş alayım, sonra bana etrafigezdirirsiniz."

Brian gazeteyi okumayı bitirdi ve televizyonu açıp, New York saatiyle sabah 5:00 haberlerini dinlemek için CNN kanalına çe-virdi; Imperial'deki tek Amerikan kanalıbuydu. Kurbanlardansonuncusu önceki gün gömülmüştü ve muhabirler, acılı aileye neler hissettiklerini soruyorlardı.Ne salakça bir soru!diye dü-şündü Brian, öfkeyle. Bıçağı çevirme işini kötü adamlara bırak-malıydılar. Üstelik politikacılar da Amerika'nın Yapması Gere-kenler hakkında tartışıp duruyorlardı.

Bunu sizin yerinize biz yapıyoruz çocuklar,diye düşündü Brian.Siz koltuklarınızda rahat rahat oturun.Ama Kampüs'ün neler çevirdiğini öğrenirlerse, muhtemelen hepsini kendi kravat-larıyla asarlardı. Ama her nasılsa, bu düşünce Brian'a kendinidaha iyi hissettirdi. Birinin karşılık vermesi gerekiyordu ve bu da şimdilik onun işiydi.

Bristol'de, Fahad daha yeni uyanıyordu. O da kahve ve*cro-issant* istedi. Ertesi gün kendisine mesaj iletecek olan bir kur-yeyle buluşacaktı; Fahad da o mesajı başka bir yere aktaracaktı. Organizasyon, önemli haberleşmeler için çok sıkı güvenlik ön-lemleriyle hareket ediyordu. Gerçekten ciddi mesajlar, sadece ağızdan ağıza aktarılıyordu. Kuryeler sadece gelip giden kişileritanıyordu, dolayısıyla sadece üç hücre halinde çalışıyorlardı ve bu da ölen KGB ajanından öğrendikleri başka bir dersti. Şimdi-ki kurye, Pakistan'dan gelecek olan Mahmud Muhammet Fadılidi. Böyle bir sistemin kırılması için, çok geniş çaplı bir polissoruşturmasıgerekirdi ve adamlardan biri hattan çekildiğinde,o soruşturma da kolayca savuşturulabilirdi. Asıl sorun, beklen-medik bir anda birinin hattan çekilmesiyle, yolda olan mesajın hedefine ulaşmasının engellenecek olmasıydı. Ama böyle bir şeyhiç olmamıştı ve olması da beklenmiyordu. Fahad kötü bir hayat

yaşamıyordu. Sık sık birinci mevkide yolculuk yapıyor, çok lüks otellerde kalıyordu ve hayatı oldukça rahattı. Arada bir bunun için suçluluk duyuyordu. Başkaları tehlikeli ve hayranlık uyan-dıran şeyler yapıyordu ama bu işi alırken, organizasyonun o ve on bir arkadaşı olmadan hareket edemeyeceği söylenmişti. Do-layısıyla onun fonksiyonu bilgi alışverişini sağlamaktı. Görevibüyük bir öneme sahip olmakla birlikte, bir hayli de güvenliydi. Mesajlarıalıp başkalarına aktarıyor, kendisine sanki bütün ope-rasyon planlarını yapan oymuş gibi saygılı davranan adamlarlaçalışıyordu ama hiçbirini taciz etmiyordu. İki gün içinde, yeni transfer emirleri alacaktı ama coğrafi açıdan en yakınında olan bir iş arkadaşına mı - İbrahim Salih el-Adil Paris'teydi - yoksabir operasyon sorumlusuna mıbilgi aktaracağını henüz bilmiyor-du. Bugün bunu öğrenecekti. Bu mesajlar son derece önemliydi,çünkü operasyonlar bunlara dayanılarak hazırlanıyordu. İş aynıanda hem sıkıcı hem de heyecanlı olabiliyordu ve rahat konumu, kişisel olarak hiç risk almaması, hareketin kahramanlarından biriolmasını - bazen öyle olduğunu düşünürdü -kolaylaştırıyordu.

Kartner Ring'in doğusuna doğru yürüdüler. Kuzeydoğuya doğru uzanan tarafa Schubertring deniyordu ve kuzey tarafındaFerrari galerisi vardı.

"Eh, ikiniz nasılsınız bakalım?" diye sordu Jack, dışarı çık-tıklarında. Trafiğin gürültüsü, dinlenmeleri olasılığını ortadan kaldırıyordu.

"İkisini indirdik. Burada, Viyana'da biri daha var, sonra da başka bir yere gideceğiz. Neresi olduğunu henüz bilmiyoruz. Se-nin bildiğini sanıyordum," dedi Dominic.

Jack başını iki yana salladı. "Hayır. Bana da herhangi bir bilgi verilmedi."

"Seni neden gönderdiler?" diye sordu Brian.

"Sanırım size farklı görüşler sunmam bekleniyor. Sizi istihba-rat açısından destekleyip bir tür danışman

olacağım. En azından,Granger'ın bana söylediği buydu. Londra'da olanları biliyorum.

İngilizler'den bir sürü istihbarat verisi alıyoruz; dolaylı olarak. Kalp krizi olarak bildirilmişti. Münih'te olanları pek bilmiyo-rum. Siz bana ne anlatabilirsiniz?"

"Onu camiden çıkarken vurduk," diye cevap verdi Dominic. "Kaldırıma yığılıp kaldı. Ambulans geldi. İlkyardım uyguladılarve hastaneye götürdüler. Bildiklerim bunlar."

"Öldü. İzlediğimiz mesajlardan öğrendik," dedi Jack."Internet'te 'Balayısı' adını kullanan bir adam vardı yanında. Ar-kadaşının düştüğünü gördü ve Elli altı MoHa adını kullanan biradama haber verdi; sanırım o da İtalya'da bir yerlerde. Münih'tekiadam - adıAtef idi - aday buluyor ve kuryelik yapıyordu. Geçen haftaki saldırılarda yer alan teröristlerden en azından birini onun bulduğunu biliyoruz. Dolayısıyla, listedeki yerini hak ettiğindenemin olabilirsiniz."

"Biliyoruz. Bize bunu söylemişlerdi," dedi Brian.

"Bu insanları nasıl öldürüyorsunuz?"

"Bununla." Dominic ceketinin cebinden altın kalemini çıkar-dı. "Ucunu çevirdiğinde iğne oluyor ve genellikle kaba etlerine saplıyoruz. Sakinilkolin denen bir ilaç veriyor ve hedefin bütün gününü mahvediyor. Ölümden sonra bile metabolizmaya karış-maya devam ettiği için, dahi bir otopsi uzmanı olmadığı sürecefark edilmesi neredeyse imkansız."

"Felç mi ediyor?"

"Evet. Oldukları yere yığılıyorlar ve nefes bile alamıyorlar. İlacın etkisini göstermesi otuz saniye sürüyor ve oldukları yere çöküveriyorlar. Sonrasında, konu sadece vücut mekaniklerinekalıyor. Kalp krizi gibi görünüyor ve bütün tahliller aynı sonucugösteriyor. Yaptığımız şey için mükemmel."

"Vay canına," dedi Jack. "Bu arada, sizin de Charlottesville'de olduğunuzu duydum."

"Evet," diye cevap verdi Brian. "Hiç eğlenceli değildi. Küçü-cük bir çocuk kollarımda öldü, Jack. Bu çok ağırdı."

"Eh, iyi iş çıkarmışsınız."

"O kadar akıllı değillerdi," dedi Dominic. "Sokak serserilerin-den daha akıllı sayılmazlardı. Hiçbir eğitimleri yoktu. Arkalarınıbile koUamıyorlardı. Sanırım ellerinde makineli silahlar olduğu

için buna gerek olmadığını düşünüyorlardı. Ama yanıldıklarınıanladılar. Yine de şanslıydık... vaaay canına!" Ferrari galerisininönüne gelmişlerdi.

"Tanrım. Çok güzeller," dedi Jack. Brian bile etkilenmişti.

"Şu eski bir model," dedi Dominic. "575M, on iki silindirli V motor, beş yüz küsur beygirgücü, altıvitesli şanzıman, saatte üç yüz kilometre hız yapar. Ama en güzeli Ferrari Enzo'dur. O be-bek inanılmaz bir makine, çocuklar. Altı yüz altmış beygirgücü.Ona benim adımı vermişler. Bakın, şu köşede duruyor."

"Ne kadar?" diye sordu Jack.

"Altı yüz bin dolardan fazla. Ama daha ateşli bir şey istiyor-san, bir adım ötesi Lockheed Burbank olur." Gerçekten de, ara-cın önünde jet türbini gibi görünen iki kanal vardı. Makineninkendisi, Luke Skywalker'm zengin amcasının özel aracını andı-rıyordu.

"Arabalara hâlâ meraklı, ha?" dedi Jack. Özel bir jet muhte-melen daha kullanışlı olurdu ve nispeten az yakardı ama bu arabagerçekten çok güzeldi.

"Grace Kelly yerine bir Ferrari ile sevişmeyi tercih eder," dedi Brian, gülerek. Ama kendi öncelikleri daha gelenekseldi, tabii ki.

"Bir arabaya bir kızdan daha uzun süre binebilirsiniz, çocuk-lar. Tanrım, bu bebeğin çok hızlı gittiğinden eminim."

"Pilot brövesi alsana," diye önerdi Jack.

Dominic başını iki yana salladı. "I-ıh. O çok tehlikeli."

"Aşağılık herif," diyerek güldü Jack. "Yaptığın şeyle kıyas-landığında da mı?"

"Hey, kuzen, ben buna alışkınım, biliyorsun."

"Öyle diyorsan," dedi Jack, başını iki yana sallayarak. Tan-rım, bu arabalar çok güzeldi. Kullandığı Hummer'ı seviyordu.Karda bile istediği her yere gidebilirdi ve herhangi bir çarpışma-da karşısındaki arabayı hurdaya çevirirdi. Spor değilse ne olmuş?Ama içindeki küçük çocuk, kuzeninin yüzündeki ifadeyi anlaya-biliyordu. Eğer Maureen O'Hara bir araba olarak doğsaydı, belkibunlardan biri olurdu. Kırmızı kaportası saçlarına ne de güzel uyardı. On dakika kadar sonra, Dominic ağzının suyunun yete-rince aktığı na karar verdi ve yine yürümeye başladılar.

"Yani görünüşü dışında hedefimizle ilgili her şeyi biliyoruz,öyle mi?" diye sordu Brian, yarım blok kadar yürüdükten sonra.

"Öyle," diye doğruladı Jack. "Ama Bristol'de sizce kaç tane Arap vardır?"

"Londra'da çok var. Hedefi doğru tanımlamamız gerek. So-nuçta işin kendisini yapmak o kadar da zor değil." Etrafına ba-kındığmda, öyle olması gerektiğini düşündü. Trafik New York yada Londra'daki kadar yoğun değildi ama Kansas City'nin havakarardıktan sonraki haline de benzemiyordu ve işi gündüz yap-manın da kendine göre riskleri vardı. "Bence otelin ana kapısınıve eğer varsa, yan çıkışlarını tutalım. Kampüs'ten daha fazla verialabilir misin?"

Jack saatine baktı ve kafasından bir hesap yaptı. "İki saat son-ra mesaiye başlarlar."

"O zaman e-posta kutunu kontrol et," dedi Dominic. "Etrafta dolaşıp olası bir hedef arayacağız."

"Anlaştık." Caddenin karşı tarafına geçtiler ve Imperial'e yöneldiler. Odalarına döndüklerinde, Jack yatağına uzanıp birazuyudu.

****

Fahad şimdilik yapacağı bir şey olmadığını düşündü. Bu yüz-den biraz dışarı çıkıp temiz hava alabilirdi. Viyana'da çok güzelyerler vardıve henüz hepsini görmemişti. Bir işadamı gibi giyin-di ve dışarı çıktı.

******

"Bingo, Aldo." Dominic, yüzler konusunda bir polisin hafıza-sına sahipti ve bu adamla daha önce karşılaşmışlardı.

"Bu adam..."

"Evet. Atef'in Münih'teki arkadaşı. Yeni hedefimizin o oldu-ğuna bahse girerim."

"Bence bahsi kazanırsın."

Dominic hedefi belirledi ve bilgilerle karşılaştırdı.*Orta Do-*

gulu, orta boylu, ince yapılı. Siyah saçlı ve kahverengi gözlü. Semitik burunlu. Pahalıgiysiler giyiyor, işadamı gibi görünüyor.Üç metre kadar yakmmdaydılar ve güneş gözlüklerine rağmen bakmamaya dikkat ediyorlardı. Bu adamlar her kimse, saklan-mayıhiç beceremiyorlardı. İkizler köşeye doğru yürüdüler.

"Vay canına, hiç bu kadar kolay olacağını tahmin etmemiş-tim," dedi Brian. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Jack'in ofisi kontrol etmesini bekleyeceğiz, bu yüzden sakin ol, Aldo."

"Anlaşıldı." Farkında olmadan yaptığı bir hareketle, cebinde-ki kalemin yerinde olup olmadığını kontrol etti. Üzerinde ünifor-masıolsa, aynı şeyi belindeki M9 Beretta için yapardı. Kendiniceylanlarla dolu bir Kenya ovasında gizlenen ve avlanmaya ha-zırlanan bir aslan gibi hissediyordu. Bundan daha iyi bir benzet-me olamazdıaslında. İstediği hedefi seçebilirdi ve zavallı avınizlendiğinden haberi bile olmazdı.Tıpkı onların yaptığı gibi.Bu adamın arkadaşlarının aynı taktiğin kendilerine karşı uygulan-dığını fark edip etmeyeceklerini düşündü. Amerikalılar böyledavranacakşekilde eğitilmezlerdi ama öğle saati ana caddelerin ortasında ortalığı birbirine katma konusu da Hollyvvood'un biricadıydı. Bir aslan asla hayatını riske atmazdı ve kendisine Te-mel Eğitim'de söyledikleri gibi, eğer kendini adil bir dövüşüniçinde bulursan, baştan doğru planlamamışsın demekti. Adil re-kabet Olimpiyat Oyunlarıiçin geçerli olabilirdi ama şimdi bununzamanıdeğildi. Hiçbir usta avcı, elinde kılıçla ve gürültü yapa-rak bir aslana yaklaşmazdı. Bunun yerine, mantıklı olan şeyi ya-pardı: Bir kütüğün arkasına saklanır ve iki yüz metre mesafeden işini bir tüfekle hallederdi. Aslan öldürmeyi erkekliğe geçiş sına-vıolarak gören Kenya'daki Masai kabile üyeleri bile, on kişilik gruplar halinde bu işi yapacak kadar akıllıydılar ve hatta hepsi ergenlik çağındaki çocuklar olmaz, eve getirecekleri kuyruğun aslana ait olmasını garantilemek için aralarına yetişkin erkekler de katılırdı. Bunun cesur olmakla bir ilgisi yoktu; etkili olmaklailgisi vardı. Sadece bu işte olmak bile yeterince tehlikeliydi za-ten. İnsan denklemdeki tüm gereksiz riskleri ortadan kaldırmak

için elinden geleni yapmalıydı. Bu işti, spor değil. "Onu sokaktamındireceğiz?"

"Daha önce işe yaradı, değil mi, Aldo? Onu otelin içinde vu-rabileceğimizi sanmıyorum."

"Pekâlâ, Enzo.Şimdi ne yapıyoruz?"

"Turist rolü yapalım. Opera binası etkileyici görünüyor. Bir bakalım... Panoda Wagner'mThe Valkyries'imsahnelediklerini söylüyor. Onu hiç seyretmemiştim."

"Ben hayatımda hiç opera seyretmedim ki. Sanırım bir gün bunu yapmam gerekecek; ne kadar İtalyan ruhluyum, değil mi?"

"Ah, evet, ben operayı severim ama daha ziyade Verdi hay-ranıyım."

"Haydi oradan! Operaya ne zaman gittin ki?"

"Evde CDlerim var," diye cevap verdi Dominic, gülümseye-rek. Devlet Opera Binası, gerçekten de imparatorluk mimarisininmuhteşem bir örneğiydi; sanki Tanrı'nın opera izlemesi için ya-pılmış gibi sn derece görkemliydi. Her ne hatalar yapmış olur-larsa olsunlar, Hapsburg Hanedanı'nın etkileyici bir zevki vardı.Dominic bir anşehirdeki katedralleri görmeyi düşündü ama son-ra bunun uygun olmadığına karar verdi. İki saat boyunca etraftadolaştılar ve sonra otele dönüp Jack'in odasına çıktılar.

***

"Merkezden herhangi bir ek bilgi yok," dedi Jack.

"Sorun değil. Adamı gördük. Münih'ten eski bir dost," dedi Brian. Banyoya girip musluklarıaçtılar ve odada bulunabile-cek herhangi bir dinleme cihazına karşı gürültü yarattılar. "BayAtef'in bir arkadaşı. Münih'te onu öldürdüğümüzde oradaydı."

"Nasıl emin olabilirsiniz?"

"Yüzde yüz emin olamayız; ama iki şehirde ve doğru otelde karşımıza çıkma olasılığı sence yüzde kaç?" diye sordu Brian.

"Yüzde yüz kesinlik daha iyidir," diye itiraz etti Jack.

"Katılıyorum ama binde bir olasılığın doğru tarafında oldu-ğunda, paranı koyar ve zarı sallarsın," diye karşılık verdi Do-minic. "Büro kurallarına göre, en azından bilinen bir arkadaşı;

FBI'da olsaydık en azından içeri çekip konuştururduk. Dolayı-sıyla, adamın Kızılhaç için çalıştığını hiç sanmıyorum." Ajan du-raksadı. "Pekâlâ, mükemmel değil ama elimizdeki en iyi şey buve bence yapmaya değer."

Jack için kendini sınama zamanıydı. Bu konuda kesin bir ha-yır demeye yetkisi var mıydı? Granger böyle bir şey söyleme-mişti. Jack'in ikizler için istihbarat desteği olarak çalışması bek-leniyordu. Ama bu tam olarak ne anlama geliyordu? Harika. İştanımı olmayan, yetkilerini ve sınırlarını bilmediği bir işi vardı. Bu hiç de mantıklı görünmüyordu. Bir defasında babasının mer-kezde bulunan adamların cephedekilere çok fazla karışmamasıgerektiğini söylediğini hatırlıyordu, çünkü askerlerin de gözlerivardıve kendi başlarına düşünebilecekleri şekilde eğitilmişlerdi. Ama bu durumda, kendi eğitimi de en azından askerlerinki kadar iyiydi. Diğer yandan, hedefin yüzünü o görmemişti ama ikizlergörmüştü. Eğer hayır derse, ona fikrini neresine sokması gerek-tiğini söyleyebilirlerdi, çünkü fikrini destekleyecek güce sahip değildi. Dolayısıyla tartışmayı onlar kazanacak, kendisi öylecekalakalacak, kimin haklıolduğunu düşünüp duracaktı. Casusluki

şi aniden son derece belirsiz göründü ve kıçını kurtaracak bir helikopter olmadan bataklığın içinde sıkışıp kaldığını düşündü.

"Pekâlâ, çocuklar, bu sizin işiniz." Jack bunun korkakça birkaçışolduğunu hissetti ama eklemeden edemedi: "Yüzde yüz haklı olsaydık kendimi daha iyi hissedecektim."

"Ben de öyle. Ama dediğim gibi, binde bir olasılıktan söz edi-yoruz. Aldo?"

Brian bir an düşündü ve başıyla onayladı. "Bana uyar.Münih'te arkadaşıiçin fazlasıyla endişeli gibi görünüyordu. Eğer iyi bir adamsa, komik dostları var demektir. O halde, işimizi ya-palım."

"Pekâlâ," dedi Jack, kaçınılmaz karşısında boyun eğerek. "Nezaman?"

"Uygun bir fırsat yakaladığımız anda," diye cevap verdi Brian. Kardeşiyle daha sonra taktiklerini planlayacaklardı ama Jack'in bunu bilmesi gerekmiyordu.

*****

O gece saat 22:14'te, Fahad şanslı olduğunu düşünüyordu. Elsa K69'dan bir mesaj gelmişti.

BU GECE NE YAPALIM? diye sordu "kız"a.

DÜŞÜNÜYORDUM. ŞU NAZİKAMPLARINDAN Bİ-RİNDE OLDUĞUMUZU DÜŞÜNELİM. BEN BİR YAHUDİKIZIM VE SEN DE KUMANDANSIN... DİĞERLREİYLEBİRLİKTE ÖLMEK İSTEMEDİĞİM İÇİN SANA HAYATIMKARŞILIĞINDA ZEVK SUNUYORUM... diye önerdi "kız".

Fahad için bundan daha zevkli bir fantezi olamazdı. BAŞLA-YALIM, diye yazdı.

Bir süre böyle devam etti ve sonra "kız" şöyle yazdı: LÜT-FEN, LÜTFEN, BEN AVUSTURYALI DEĞİLİM. AMERİKA-LI BİR MÜZİK ÖĞRENCİSİYİM VE SAVAŞTA BURADASIKIŞIP KALDIM...

Giderek daha da iyi oluyordu. AH, ÖYLE Mİ? AMERİKALIYAHUDİLER HAKKINDA ÇOK ŞEY DUYMUŞTUM VE NEKADAR OROSPU OLDUKLARINI BİLİRİM...

Bir saat kadar böyle devam etti. Sonunda, kızı gaz odalarınagönderdi. Yahudiler başka ne işe yarardıki?

Jack tahmin ettiği gibi uyumakta zorlanıyordu. Uçakta uzun süre uyumuş olmasına rağmen, vücudu henüz saat farkına alışa-mamıştı. Uçuş görevlilerinin bunu nasıl yapabildiğini bilmiyorduama muhtemelen sadece yaşadıkları yerin zamanına uyum sağ-lıyorlardı ve gidip geldikleri yerlerde saati dikkate almıyorlardı.Ama bunu yapabilmek için insanın sürekli hareket halinde olma-sıgerekirdi ve kendisi hareket halinde değildi. Yapacak başka bir şeyi olmadığı için bilgisayarını açtı ve Google'da İslam ileilgili bir araştırma yapmaya karar verdi. Tanıdığı tek Müslüman,Suudi Arabistan Prensi Ali idi ve o da bir manyak filan değildi.Hatta Jack'in utangaç kız kardeşi Katie bile onun düzgün kesimlisakallarına bayılıyordu. Kuran'ı indirip okumaya başladı. Kutsal

kitapta kırk iki sure vardı ve incil'de olduğu gibi ayetlere bö-lünmüştü. Elbette ki İncil'e nadiren bakardı, çünkü bir Katolik olarak önemli kısımları rahiplerin kendisine okumasını bekler, sadece dinlerdi; belki okumak ilginç ve hatta eğlenceli olabilirdi ama bugün, Ryan ailesinde yemek masasının etrafında konuşu-lacak bir konu değildi. Ayrıca, her İrlandalı, iğrenç İngiliz isti-lacılar tarafından asılmamak için ülkeden kaçan bir at hırsızınınsoyundan geldiğini bilirdi. Bütün savaşlar bu yüzden çıkmıştı vebiri neredeyse Annapolis'te doğmasına engel olacaktı.

Kuran'ın, Yahudi peygamberlerin sözlerinin neredeyse keli-mesi kelimesine aynısı olduğunu anladığında, on dakikadır oku-yordu. Söylendiğine göre, Tanrı Hz. Muhammet Peygamber ile konuşmuş, onu bir aracı kılarak insanlara söylemek istediği her şeyi yazdırmıştı. Bir defasında Georgetovvn'daki bir rahibin de-diği gibi, inanç inançtı; ya inanman gerektiği şekilde inanırdın yada inanmazdın.

Jack elbette ki Tanrı'ya inanıyordu. Anne ve babası ona te-mel prensipleri öğretmiş, onu bir Katolik okuluna göndermişti veorada duaları, kuralları öğrenmiş, ilk kez komünyona katılmış,ilk kez günah çı karmıştı. Ama bir kiliseye gitmeyeli uzun zamanolmuştu. Kilise'ye karşıfilan değildi ama artık büyümüştü ve ki-liseye gitmemek, belki de anne ve babasına artık büyüdüğünü, kendi hayatıyla ilgili kararlan kendisinin verdiğini göstermek için ~ aptalca - bir yoldu.

Okuduğu elli sayfa boyunca, masum insanları öldürüp kadın-larıCennet'te sana hizmet etsinler diye vurman gerektiğini söy-leyen herhangi bir ifadeye rastlamadığını fark etti. İntihar etmekise, Rahibe Frances Mary'nin ikinci sınıftayken açıkladığı gibi, en büyük günahtı, çünkü sonrasında günah çıkarman mümkündeğildi. İslam inancın iyi olduğunu ama sadece düşüncede değil,yaşamda da izlenmesi gerektiğini söylüyordu.Bingo,diye dü-şündü. Katolik öğretileri de aynı şeyi söylüyordu.

Doksan dakikanın sonunda, terörizmin İslam diniyle ilgisinin, Katolik ve Protestan Hıristiyanlık inancının terörizmle ilgisi ka-dar olduğuna karar verdi. Biyograflarm söylediğine göre, AdolfHitler son anına kadar koyu bir Katolik olarak kalmıştı; anlaşılan

Rahibe Frances Mary ile hiç karşılaşmamıştı, yoksa başka türlü düşünürdü. Ama sonuçta o herif manyağın tekiydi. Dolayısıyla, eğer Kuran'ın ayetlerini doğru okuyorsa, Muhammet'in terörist-lerden tiksinmesi gerekirdi. Son derece onurlu ve sevgi dolu bir insan olduğu onunla ilgili tüm kayıtlardan belliydi. Elbette ki ta-kipçilerinin hepsi onun gibi değildi ama kendisinin ve ikizlerinhesaplaşmasıgereken adamlar da onun gibi olmayanlardı.

Her din, manyaklar tarafından çarpıtılabilirdi. İslam dini sa-dece bu dinlerden biriydi ve terörizm konusunda bu dinin hiçbir suçu yoktu; ne de insan gibi yaşayan diğer Müslümanlar'ın.

"Kuran'ı biraz daha okumalıyım," diye düşündü yatağa girer-ken. "Mecburum."

Fahad saat sekiz buçukta kalktı. Bugün caddenin aşağısındaki eczanede Mahmud ile buluşacaktı. Oradan bir taksiye binerek biryerlere - belki bir müzeye - gideceklerdi ve orada gerçek mesaj transferi gerçekleşecekti. O zaman neler olduğunu öğrenecektive ne yapmasıgerektiğini de anlayacaktı. Bir evi olmaması ger-çekten çok üzücüydü. Oteller rahattı ve özellikle de çamaşır ser-visleri çok iyiydi ama artık tahammül sınırları zorlanıyordu.

Kahvaltı geldi. Garsona teşekkür edip iki avro bahşiş verdi ve tekerlekli masanın üzerinde duran gazetesini açtı. Önemli bir şey göremedi. Avusturya'da seçimler yaklaşıyordu ve Avrupa'daoynanan politik oyunlarda her zaman olduğu gibi, herkes bir-birini karalamaya çalışıyordu. Arabistan'da bu işler daha kolayanlaşılıyordu ve kimin ne yapacağını tahmin etmek daha basitti.Televizyonu açtıve saat dokuza

kadar seyretti; bu adam kendi-sini biraz endişelendiriyordu ve Fahad giderek saatine daha sık baktığını fark etti. Ya Mossad onu mimlemişse? Bunun cevabı gayet açıktı. Hiç düşünmeden harekete geçer ve sinek öldürür gibi öldürürlerdi onu.

418

Dominic ve Brian dışarıda dolaşıyorlardı ve dışarıdan bakan biri hiçbir işleri olmadığını, zaman öldürdüklerini düşünürdü. Ama asıl sorun, etrafta az sayıda insan olmasıydı. Kaldıkları ote-lin yanında bir gazete bayii vardı ve Bristol'ün önünde kapıcılarduruyordu. Dominic bir direğe yaslanıp gazete okumayı düşündüama FBI Akademisi'nde bunu asla yapmamasıgerektiğini söy-lemişlerdi, çünkü casuslar bile aktörlerin bunu sık sık yaptık-ları filmleri görmüşlerdi. Dolayısıyla, profesyonel olsun ya da olmasın, dünyadaki bütün insanlar bir direğe yaslanarak gazeteokuyan birini gördüklerinde tedirgin olmak üzere şartlanmışlar-dı. Sokakta fark edilmeden birinin peşinden gitmek, onun ortayaçıkmasını beklemekle karşılaştırıldığında çocuk oyuncağıydı. Derin bir iç çekti ve yürümeye devam etti.

Brian da aynı şekilde düşünüyordu. Böyle anlarda sigaranın ne kadar faydasıolduğunu düşündü. En azından insana yapacakbirşey veriyordu; Bogart ve sonunda onu öldüren filtresiz tabutçivileri gibi.*Şansın yokmuş, Bogie,* diye düşündü Brian. Kanser berbat bir hastalık olmalıydı. Kendisinin de hedeflerine nane şe-keri dağıttığı söylenemezdi ama en azından ölmeleri aylar almı-yordu. Sadece birkaç dakika ve beyin gidiyordu. Ayrıca, o ya da bu şekilde, bu adamlar böyle bir şeyi hak etmişti. Belki kendileriaynıgörüşte olmayabilirlerdi ama insanın kimi düşman kazandı-ğına dikkat etmesi gerekirdi. Hepsi aptal ve savunmasız koyun-lar olamazdı. Sürprizler de cabasıydı. Savaş alanında en iyi koz, düşmanışaşırtmak ve gafil avlamaktı. Eğer rakibini şaşırtırsan,karşılık verme şansı olmazdı ve bu da iyi bir şeydi, çünkü konusadece i şti, kişisel bir şey değil.

Saçmalamaya başladın, Aldo,diye düşündü Brian. Caddenin iki tarafıda amacına uygundu. Karşıya geçip Bristol'ün karşısın-daki ATM'ye yöneldi, kartını çıkardı ve şifresini girip beş yüz avro çekti. Saatine baktı: 10:53. Bu adam dışarı çıkacak mıydı,çıkmayacak mıydı? Yoksa onu kaçırmışlar mıydı?

Trafik yavaşlamıştı. Taksiler gidip geliyordu ve insanlar sa-dece kendi işleriyle ilgileniyordu.İlgilerini çeken bir şey gör-medikleri sürece, hiçbir tarafa bakmadan yürüyüp gidiyorlardı. Yabancılarla göz temasına girmek, insanları selamlamak gibi

419

alışkanlıkları yoktu. Anlaşılan bir yabancının da aynı şekilde davranması gerekiyordu. Bu insanların düzenli yaşama alışkan-lığını daha da takdir etti. Sonrasında yeri temizlediğin sürece, evlerinin zemininde yemek bile yiyebilirdin.

Dominic caddenin karşı tarafındaydı ve opera binası yönü-nü tutmuştu. Bu adamın gidebileceği sadece iki yön vardı zaten;sola ya da sağa. Caddenin karşı tarafına geçebilir ya da geçmeye-bilirdi. Bundan daha fazla seçeneği yoktu; tabii kendisini almak için bir araba gelmezse. O zaman operasyon şimdilik gümlerdi. Ama her zaman için yeni bir gün yeni bir fırsat demekti. Saatinebaktı: 10:56. Dikkatli olmalı ve otelin kapısına çok fazla bakma-malıydı. Bunu yaparsa kendini ele verebilirdi...

İşte! Bingo! Hedef oradaydı. Mavi çizgili bir takım giymiş, kestane rengi kravat takmıştı ve önemli bir toplantıya giden bir işadamına benziyordu. Dominic de adamı görmüştü ve kuzeyba-tıdan yaklaşmak üzere dönüp hazırlanmıştı. Brian neler olacağınıgörmek için bekledi.

Fahad arkadaşına bir oyun oynamaya karar verdi. Farklı olsun diye caddenin karşıtarafından gelecekti ve bu yüzden, trafiğedikkat ederek karşıya geçti. Çocukken babasının ağılma girip at-ların arasında

dolaşmaya bayılırdı. Ama atlar bir şeye çarpmaya-cak kadar akıllıydılar ve bu, Kartner Ring'den geçen bazı araba-lar için söylenemezdi. Yine de güvenli birşekilde karşıya ulaştı.

***

Burada yol tuhaftı. Özel bir araba yolu gibi asfaltlanmış, ter-temiz, ortasından ince ve yeşilliklerle süslenmiş bir banket uza-nan bir yoldu. İki şerit arabalar için ayrılmış, bir şerit de parkhalindeki araçlara bırakılmıştı ve tüm şeritlerin arasına bu yeşilbanketlerden yerleştirilmişti. Hedef karşıya geçip kaldıkları oteledoğru yürümeye başladı. Brian adamın üç metre kadar arkasın-dan takip etmeye başladı. Kalemini çıkarıp ucunu çevirerek ha-zırladı ve emin olmak için bir göz attı.

420

****

Max Weber, yirmi üç yıldan beri belediye için çalışan bir vatmandı ve tramvayını her gün belli b ir güzergah üzerinde on sekiz kez getirip götürürdü. Bunun karşılığında aldığı para pekde fena sayılmazdı. Şimdi kuzeye doğru gidiyordu. Schvvartzen-berg Platz'ıgeride bıraktıktan sonra sola dönerek Rennweg'den Schwartzenberg Strasse'ye saptı ve birazdan sola dönerek Kart-ner Ring'e girecekti. Gökyüzü parlaktı ve bütün zengin yaban-cılar ve diplomatların kalmayı tercih ettiği Hotel Imperial bütün görkemiyle karşısında yükseliyordu. Gözlerini tekrar yola çevir-di. Tramvayın direksiyonu olmadığından, yoldan çekilmek ara-baların işiydi. Saatte kırk kilometreden biraz daha hızlı gidiyorduve asla gerekenden fazla hızlı kullanmazdı. Zihni yoran bir iş değildi ama kılavuza uygun bir şekilde, elinden geldiğince dik-katli çalışırdı. Çanını çaldı. Kartner ve Wiedner Hauptstrasse'ninköşesinde duran birinin yoldan çekilmesi gerekiyordu.

*****

İşte, Mahmud oradaydı. Başka tarafa bakıyordu.*Güzel,* diye düşündü Fahad. Belki arkadaşını şaşırtabilir, güzel bir şaka ya-pabilirdi. Kaldırımda durdu ve karşıya geçmeden önce yola ba-kındı.

******

Pekâlâ, paçavra kafalı,diye düşündü Brian, aralarındaki me-safeyi üç adımda kapatırken ve...

"Ah," diye inledi Fahad. Aniden kaba etinde bir acı hissetmiş-ti. Amaşimdi geçmişti. Acıyı unutarak yürümeye devam etti ve caddenin ortasındaki bir boşluktan geçti. Bir tramvay geliyorduama endi şelenmesini gerektirmeyecek kadar uzaktaydı. Sağ tara-finda da trafik yoktu ve...

421

*****

Brian yürümeye devam etti. Gazete bayiine doğru yönelmişti.Böylece gazetesini alırken dönüp rahatça izleyebilecekti.

Weber, salağın birinin karşıya geçmeye çalıştığını ve rayların ortasında durduğunu gördü. Bu aptallar sadece trafik ışıklarından karşıya geçmeleri gerektiğini bilmiyorlar mıydı? Bunu daha ana-okulundayken çocuklara öğretiyorlardı. Bazı insanlar zamanları-nın altından daha değerli olduğunu düşünüyorlardı; kendileriniyüz yıl önce ölen Franz Josef sanıyorlardı herhalde. Weber hızınıazaltmadı. Aptal olsun ya da olmasın, adam sonuçta raylardançekilecekti elbette...

*****

Fahad aniden sağ bacağının büküldüğünü hissetti. Neler olu-yordu? Sonra hiç nedensiz birşekilde sol bacağıda büküldü veFahad olduğu yerde düşmeye başladı; anlayamayacağı kadar hız-lı bir şekilde başka şeyler de oluyordu ve sanki kendini düşerkendışarıdan izliyor gibiydi. Bir tramvay... üzerine geliyordu!

*****

Weber biraz fazla yavaş tepki verdi. Gördüğü şeye inanmakta zorlanıyordu ama inkar edilemezdi. Frenlere olanca gücüyle asıl-dıama bu aptal sadece iki metre ötedeydi ve...lieber Gott!

Tramvayın burnunun alt kısmında özellikle bu tür durumlar için yatay uzanan iki tane demir çubuk vardı ama haftalardır kon-trol edilmemişlerdi ve Fahad ince yapılı bir adamdı; ayakları çu-bukların altından girdi ve vücudunu bir süre sürükledikten sonraiçeri alabildi...

Weber, adamın üzerinden geçtiklerini hissetti. Biri bir ambu-lans çağırırdı mutlaka ama bir rahip çağırsalar daha iyi olurdu.

Gitmeye çalıştığı yere yetişmek için zaman kazanayım derken, zavallı aptal hayatını böyle harcamıştı işte. Lanet olasıca aptal!

******

Caddenin diğer tarafında Mahmud döndü ve arkadaşının ölü-münü çaresizce izledi. Tramvayın burnu adamı ezmek istemez-miş gibi Mahmud'un gözlerinin önünde havaya kalktıve bir an sonra bütün ağırlığıyla tekrar inerek Fahad'ın hayatını sona er-dirdi.

****

"Tanrım," diye düşündü Brian. Yirmi metre kadar ötede elin-de bir dergiyle kalakalmıştı. Zavallı serseri zehirden ölecek kadarbile yaşayamamıştı. Enzo'nun caddenin diğer tarafına geçmiş ol-duğunu gördü. Belki de adam karşıya ulaştığında şişlemeyi düşü-nüyordu ama sakinilkolin tahmin edildiği şekilde işini görmüştü.Ama adam devrilmek için çok yanlışbir yer seçmişti. Tabii ba-kış açısına bağlı olarak, şanslı da olabilirdi. Dergiyi koltukaltma sıkıştırdı ve karşıya geçti. Eczanenin önünde yüzü etrafındakiinsanlardan daha üzgün görünen bir Arap vardı; ya da en azın-dan Arap'a benziyordu. İnsanlar çığlık atıyor, elleriyle ağızlarınıkapatıyor, tramvaya dehşetle bakıyorlardı. Tramvay cesedin tamüzerinde durmuş olmasına rağmen, yine de çirkin bir manzaray-dı.

"Birinin caddeyi iyice yıkaması gerekecek," dedi Dominic. "İyi iş, Aldo."

"Şey, sanırım Doğu Alman hakem beş nokta altı puan verdi. Haydi, gidelim buradan."

"Anlaşıldı."

Sağa doğru yöneldiler, tütün dükkanını geçtiler ve Schvrart-zenberg Platz'a doğru yürüdüler.

Arkalarında kadınların çığlıkları, dehşet nidaları duyuluyordu ve erkekler daha ciddi bir tavırla bakıyor, çoğu ise kendi yollarınayürüyüp gidiyorlardı. Yapılabilecek bir şey yoktu. Imperial'deki

kapıcı bir ambulans ve*Feuenvehr* çağırmak için yerinden fırladı.Gelmeleri on dakika sürdü. İlk gelenler itfaiyecilerdi ve onlariçin manzara daha alışıldık sayılırdı. Teşhiste bulunmaları uzunsürmedi; adamın bütün kanı dışarı saçılmış gibi görünüyordu ve çoktan öldüğü belliydi. Polisler de geldi. Bir polis komise-ri Friedrichstrasse yakınlarındaki şube binasından geldi ve MaxWeber'e tramvayıgeri çekmesini söyledi. Araç çekildiğinde,çok - az -şey ortaya çıktı. Ceset dört parçaya ayrılmıştı ve tarih öncesi çağlardan kalma bir yaratık tarafından parçalanmış gibi görünüyordu. Ambulans yolun ortasına doğru durmuştu. Trafikpolisleri araçlara devam etmeleri için işaret veriyorlardıama sü-rücüler ve yolcular bu dehşet manzarasına bakmaktan geri kal-mıyorlardı. Bazıları bakışlarını ayırmakta zorlanırken, diğerlerikorku ve tiksintiyle başka tarafa dönüyorlardı. Bazı haber mu-habirleri de fotoğraf makineleri ve bloknotlarıyla gelmişlerdi; vetelevizyon meraklıları için birkaç minik el kamerası vızıldayıpduruyordu.

Cesedi toplayabilmek için üç ceset torbasıgerekti. Bir mü-fettiş gelerek vatmanısorguladı. Cesedin kaldırılması, tramvayın incelenmesi ve yolun temizlenmesi toplam bir saat sürdü. Aslın-da oldukça etkili bir şekilde hareket edilmişti ve saat 12:30'da her şey eski haline dönmüştü.

Mahmud Muhammet Fadıl dışında. Adam hemen kaldığı ote-le dönmüş, şimdi Roma'da bulunan Muhammet Hasan el-Din'ebir e-posta mesajıgöndererek talimat istemişti.

Hemen hemen aynı dakikalarda, Dominic de kendi bilgisaya-rını açmıştı ve Kampüs'e günün olaylarını detaylıca bildiren bir rapor gönderiyor, bir sonraki görevleri için bilgi istiyordu.

424